virtual-project.eu

De la autoarea bestsellerului *Ceva în apă*

DISPARIȚIA

CATHERINE STEADMAN

CATHERINE STEADMAN

DISPARIȚIA

Original: *The Disappearing Act* (2021)

Traducere din limba engleză:
DAN DOBOȘ

virtual-project.eu

— 2022 —

Pentru Clementine, în amintirea orelor petrecute
împreună
la British Library.
În sala de lectură de la primul etaj.

„Locul este ireal. Oamenii sunt ireali. Chiar şi străzile şi clădirile sunt ireale. Mă aşteptam mereu să aud un tâmplar strigând «Grevă!», pentru ca apoi totul să se dărâme ca un decor. Pentru că Hollywoodul nu este decât un decor orbitor, strident, de coşmar, ridicat în deşert."

ETHEL BARRYMORE, „prima-doamnă a teatrului"
din Statele Unite, despre Hollywood

„Când suntem loviți fără motiv, ar trebui să răspundem şi noi cât mai tare. Sunt sigură că ar trebui – atât de tare, încât persoana care ne-a lovit să învețe să n-o mai facă niciodată."[1]

CHARLOTTE BRONTË, *Jane Eyre*

PROLOG

Te-ai întrebat vreodată cum ar suna povestea vieții tale? Întotdeauna am crezut că povestea vieții mele va avea drept temă centrală maturizarea. Că va fi despre o fată sărmană care reuşeşte să dea lovitura într-un oraş mare, ca Melanie Griffith în *O femeie face carieră* sau ca Dolly Parton în *De la 9 la 5.* Desigur, aş lupta pentru tot ce aş dori să obțin, dar, în cele din urmă, atitudinea mea curajoasă m-ar ajuta să depăşesc orice obstacol mi-ar sta în cale.

---

[1] Charlotte Brontë, *Jane Eyre,* traducere din limba engleză de Mirella Acsente, prefață de Cornel Mihai Ionescu, Editura Corint, București, 2015, p. 79 (n. tr.).

La fel ca în *Blonda de la Drept, Frumuşica* sau *Mândrie şi prejudecată,* povestea vieţii mele ar fi o comedie înălţătoare, amuzantă şi emoţionantă, dar care îi va inspira pe oameni. În ea, aş fi puternică, plină de viaţă, un fel de suflet al petrecerii. Aş fi frumoasă şi inteligentă, iar copiii m-ar îndrăgi.

Aşa credeam. Dar acum, când mă uit la pistolul din mâinile mele, simţindu-i greutatea şi duritatea nemiloasă în palma mea, nu mai sunt deloc sigură că am ales bine genul de film.

De fapt, nici măcar nu mai sunt sigură că eu sunt personajul principal.

1.
O VESTE BUNĂ, O VESTE REA

Vineri, 5 februarie

Uneori, oricât de mult te-ai strădui, pur şi simplu, nu poţi să dispari. Nu poţi face nimic pentru a te pierde în mulţimea din jurul tău, oricât de mult ţi-ai dori asta.

Vagonul de metrou zornăie şi se zdruncină, în timp ce înaintează zăngănind de-a lungul şinelor aflate adânc în subteran, sub străzile Londrei. Şi am din nou senzaţia aceea familiară de apăsare care apare ori de câte ori un străin mă fixează cu privirea.

Am intrat în casele lor. Sau, cel puţin, aşa văd ei lucrurile, dar eu, una, nu-i cunosc. Suntem deja prieteni sau duşmani, dar nu ştiu exact ce anume. Fac parte dintr-o poveste pe care o îndrăgesc sau o urăsc. Fac parte din realitatea lor. M-au susţinut, au plâns cu mine, am împărtăşit împreună atât de multe lucruri, iar acum sunt chiar aici, în faţa lor. Bineînţeles că se holbează la mine! Eu sunt irealul devenit real.

Realizez vag că persoana care mă scrutează îşi dă seama, în cele din urmă, cine sunt şi apoi îi şopteşte ceva însoțitorului său. Încerc să mă concentrez asupra romanului meu, să îmi mențin ritmul respirației, pentru ca firul poveştii să mă prindă din nou.

Toate acele priviri sunt ca nişte vrăbii care poposesc pe mine şi se îndepărtează imediat, precaute, dar interesate. Ştiu că oamenii se holbează mereu unii la alții în metrou. Dar, în ultimul timp, ceva s-a schimbat.

Vagonul se clatină şi tremură în jurul nostru.

De când a început să fie difuzat serialul, în urmă cu patru săptămâni, sunt norocoasă dacă reuşesc să fac o călătorie fără a interacționa în vreun fel cu un străin. Un zâmbet timid. O bătaie pe umăr. Un selfie. O strângere de mână. Un rânjet al unui tip mahmur. Sau un bilet mâzgălit în grabă. Şi, uneori, chiar şi o privire încruntată, destul de confuză.

Nu vreau să par nerecunoscătoare; îmi place mult slujba mea. Chiar nu-mi vine să cred cât sunt de norocoasă în privința asta! Dar, uneori, mă simt de parcă aş fi la nunta unui cuplu pe care nu-l cunosc cu adevărat. Mă dor muşchii feței de la cât de mult am zâmbit făcând cunoştință cu atât de mulți străini bine intenționați, dar complicați, când, de fapt, tot ce-mi doresc este să mă năpustesc în baie ca să mă detaşez de tot şi să mă relaxez.

Nu mă simt deloc amenințată de atenția care mi se acordă din cauza popularității mele; ştiu că sunt în siguranță. Deşi, bineînțeles, nu a fost întotdeauna aşa. Am aflat asta în cel mai concret fel cu putință, acum o lună, când polițiştii au apărut la mine acasă, când au dat, în cele din urmă, curs sesizărilor agentei mele, care trimisese nenumărate apeluri şi e-mailuri.

Un tip mă aştepta în fața teatrului, în fiecare seară. Nu avea nimic ciudat sau care să mă îngrijoreze. Era un om obişnuit.

Plecam pe la ieşirea destinată artiştilor, obosită după o zi de muncă. Tocmai se încheiaseră filmările la *Eyre* şi trecusem direct la *O casă de păpuşi* a lui Ibsen, montată într-un teatru din West End. La început, a vrut să-i dau un autograf pe un program, pe urmă, să stăm puţin de vorbă, apoi să stăm mai mult de vorbă; conversaţiile deveniseră din ce în ce mai greu de încheiat, până când, într-un final, m-a urmărit până la staţia de metrou, sporovăind întruna. Am încercat apoi să plec de la muncă împreună cu prietenii mei. Musai însoţită. Într-o zi, străinul ăsta, în vârstă de vreo 50 de ani, nu s-a mai putut opri din plâns. Mergea în spatele meu şi al prietenului meu, în timp ce lacrimi tăcute îi şiroiau pe faţa împietrită. Îl chema Shaun. Am încercat să rezolv eu însămi problema anunţând poliţia, dar, abia după ce agenta mea a primit un pachet, poliţiştii au luat sesizarea în serios. Era doar un hărţuitor. Nici măcar nu era un hărţuitor adevărat, ci doar un om singuratic care încerca să-şi facă prieteni. Le-am spus asta poliţiştilor, desigur, dar au insistat să dea curs sesizării şi să emită un avertisment oficial. Cred că soţia lui murise cu puţin timp în urmă.

Nu au vrut să-mi spună ce conţinea pachetul pe care mi-l trimisese. Am întrebat în glumă dacă era un cap înăuntru, iar ei au râs cu toţii, aşa că bănuiesc că nu putea fi vorba despre un cap de om. M-am simţit vinovată pentru tot ce se întâmplase, deoarece, cu cât fusesem mai prietenoasă, cu atât lucrurile se înrăutăţiseră, fiindcă nu făcusem altceva decât să întăresc legătura pe care el îşi imagina că o are cu mine. Sper că e mai bine acum. Mi-aş fi dorit să ştiu de la început ce era în pachet, pentru că, din cauza asta, am petrecut o săptămână imaginându-mi tot ce era mai rău. Fotografii ciudate. Piele. Dinţi. Ceva ce a aparţinut soţiei lui. Până la urmă, am aflat că erau doar o jucărie de pluş şi o poezie uşor tulburătoare. Dar e greu să nu te gândeşti la ce e mai rău când încerci să-ţi scoţi asta din minte.

Ştiu că nu toată lumea este ciudată. Dar unii oameni sunt.

În timp ce-mi adunam lucrurile ca să cobor la următoarea staţie, am simţit câteva priviri urmărindu-mă, dar, când am ieşit din metrou, în Green Park, şi m-a izbit aerul rece de ianuarie, care mi-a răcorit obrajii în flăcări, am ajuns la concluzia că, de fapt, călătoria fusese un succes. De data asta, nu am avut niciun incident, nu am avut parte de scandările unei galerii de fotbal care să-mi ceară: „Spune-o! Spune-o!"

Cine ar fi crezut că *Jane Eyre* are o replică faimoasă?

Cine ar fi crezut că până şi suporterii lui Arsenal citesc cărţile lui Bronte?

Şi, da, în caz că te întrebi – spre ruşinea mea! –, dragă cititorule, află c-am rostit-o.

— Ai întârziat, îmi zâmbeşte agenta mea, Cynthia, în timp ce mă aşez vizavi de ea pe scaun, în restaurant.

— Îmi pare rău. Din cauza metroului, îi răspund.

A comandat deja două pahare cu şampanie. Mă uit cu lăcomie la bulele reci din paharul aflat în faţa mea.

— Sărbătorim ceva? încerc să glumesc, în timp ce-mi scutur haina, dar tăcerea ei mă face să ridic privirea.

— Se poate spune şi aşa. Da, confirmă, zâmbind înainte de a sorbi cu un gest afectat din paharul delicat de şampanie. Am primit un telefon în această dimineaţă, continuă, lăsându-şi jos paharul. M-a sunat Louise Northfield de la BAFTA. Un pont, ca să zic aşa... Louise şi cu mine am fost împreună la St. Andrews. Avem obiceiul de a ne ţine la curent cu diverse chestii. Apropo, îţi transmite toată dragostea ei. Aşadar, se zvoneşte că... deşi actorii

nominalizați vor fi anunțați doar cu o lună înainte de ceremonie, adică în mai, totuşi ea a aflat că...

A făcut o pauză pentru a obține un efect dramatic.

— ...eşti pe lista Premiilor BAFTA! Nominalizată! Pentru *Eyre!* La categoria „Cea mai bună actriță".

Pentru o clipă, cuvintele ei nu au niciun sens pentru mine, apoi încep să se aranjeze în ordine şi pricep, în cele din urmă, ce-mi spune. Deodată, mă simt de parcă mi s-a scurs tot sângele, iar un val neaşteptat de serotonină îmi inundă întregul corp.

— O, Doamne!

Aud sunetele rostite parcă de altcineva, în timp ce, cu o mână tremurătoare, ridic paharul cu şampanie, apoi sorb o gură din băutura rece şi efervescentă. Amețeala se intensifică. Şapte ani am muncit ca să ajung aici. Asta este. Asta e ceea ce mi-am dorit.

— Isuse Hristoase! mormăi.

— Asta am spus şi eu.

Cynthia chicoteşte, apoi râde cu gura până la urechi.

— Acum urmează partea cu adevărat bună. Toți ceilalți nominalizați au peste 50 de ani şi toți au mai câştigat premii până acum.

Mă dezmeticesc repede.

— Stai puțin. Şi asta e de bine?

— Da, este, spune ea, râzând. Oamenilor le place să descopere actori noi, chiar dacă aceştia bat la uşa consacrării de ani întregi. În plus, tu ai destule apariții în filme, ai pedigri, chiar dacă acesta este primul tău rol principal important. Eşti aproape irezistibilă pentru Academie. Un pariu sigur. Şi toată lumea te va susține, căci nimeni nu vrea să le mai vadă pe actrițele din *Doamnele de la malul mării* câştigând încă un nenorocit de premiu!

Chicotesc nervos şi mai iau o înghițitură de şampanie. În cei şapte ani de audiții, am învățat să nu-mi fac niciodată

speranțe, dar în acest moment nu mă pot abține; fericirea mea e efervescentă, imposibil de reprimat.

Cynthia îi face semn chelnerului.

— Ne puteți aduce ce-i mai bun din meniu? Orice crede bucătarul-şef c-ar fi potrivit, spune ea ca şi cum oamenii chiar aşa ar comanda în restaurante. Nu prea mult, doar un prânz uşor.

Se uită la mine cu o privire întrebătoare.

— Este totul în regulă, draga mea?

Chelnerul mă fixează şi el. Amândoi aşteaptă să le răspund eu, cea nominalizată la BAFTA.

— Desigur, da, sună grozav, îi răspund, iar chelnerul pleacă pe deplin lămurit, deşi mie, personal, mi se pare o comandă foarte neclară.

Cynthia se apleacă peste masă, ca pentru o discuție de afaceri.

— Va fi o experiență cu totul nouă pentru tine şi, într-o anumită măsură, chiar şi pentru mine. Charlie Redman a câştigat premiul pentru „Cel mai bun actor” în... 2015? Dar, la bărbați, e cu totul altceva, ei apar, pur şi simplu, pe scenă într-un costum şi... gata! Pentru „Cea mai bună actriță” este un pic mai complicat. O să dau nişte telefoane de îndată ce va apărea comunicatul de presă în aprilie. Aşa că trebuie să-ți zic la ce m-am gândit; între timp, avem două luni la dispoziție. Nu vreau să fii ocupată cu filmările, am nevoie să fii liberă pentru întâlniri mai importante, mai ales acum, când a apărut această şansă unică. Vom profita de vântul favorabil. Ce-ai zice de o mică excursie de lucru la Los Angeles (LA), ca să stârnim interesul studiourilor? Nominalizarea ta nu e încă oficială, dar le putem da celor de acolo câteva indicii.

Îmi cercetează expresia şi îşi schimbă tactica:

— Scuze, te-am bombardat cu prea multe informații, nu-i aşa? Sunt multe de asimilat. Hai!

Îşi ridică paharul de şampanie, ciocnindu-l de al meu.

— Să le luăm pe rând. Felicitări, Mia, fata mea cea talentată!

Cynthia mi-a fost agent, avocat şi terapeut încă de când am absolvit facultatea. De-a lungul anilor, am trecut împreună prin momente ameţitoare de ascensiune, dar şi de căderi zdrobitoare. În unele privinţe suntem incredibil de apropiate, iar în altele, suntem aproape ca nişte străine. Avem o relaţie bizară, dar la fel de ciudată e şi branşa în care lucrăm.

Starea ei de spirit se schimbă brusc.

— O, apropo, am auzit de George, spune ea, căutându-mi privirea, plină de curiozitate. Este ceva extraordinar pentru el! Cred că e în culmea fericirii.

Zâmbetul îmi piere de pe faţă. Nu am nicio idee despre ce vorbeşte. George? George al meu?

Din câte ştiu, acum nu se întâmplă prea multe lucruri în viaţa lui. De fapt, Cynthia pare chiar puţin insensibilă pentru că aduce vorba despre asta. George nu a mai jucat vreun rol de cel puţin opt luni şi e distrus, ca să fiu sinceră.

L-am întâlnit pe George la primul meu contract important – o adaptare cinematografică a romanului *Tess d'Urberville* în urmă cu şase ani, şi am rămas împreună cam de atunci. Amândoi am avut roluri mici în *Tess,* dar am jucat scenele noastre cu vedeta de la Hollywood care interpreta rolul principal şi nu ne venea să credem ce noroc avem să jucăm cu ea şi că ne-am găsit unul pe celălalt. Ne-am cumpărat un apartament în primăvara anului trecut dar, după aceea, lucrurile nu au mers prea bine pentru George, chiar în perioada în care începuseră să meargă bine pentru mine. Dar asta nu ne-a deranjat prea tare, pentru că George nu este aşa de competitiv.

— Ce vrei să spui? întreb.

Mă priveşte confuză vreme de o secundă, apoi se încruntă.

— *De veghe în lanul de secară...?*

Inima îmi sare din piept – *Doamne!* –, îmi amintesc ziua în care am înregistrat două scene în camera de oaspeţi. Asta a fost cu mai bine de o lună în urmă. Caseta cu George în rolul lui Holden. Dar apoi nu s-a mai întâmplat nimic. Mi-am amintit de direcţia *weird art* pe care am abordat-o ca să-l impresionăm pe regizorul olandez cu care amândoi doream cu disperare să lucrăm, de faptul că, în scenariu, vârsta personajelor principale era schimbată; devenise o poveste modernă, transpusă într-o parabolă universitară plasată în New Yorkul secolului al XXI-lea.

Mă străduiesc să-mi dau seama ce s-a întâmplat.

George a trimis probabil caseta. A primit rolul. Şi nu mi-a spus.

Mi-a reamintit ce a făcut el în ultima lună. De multe ori, George stătea liniştit în bucătărie şi citea, uneori pleca mai devreme de acasă pentru a se întâlni cu prietenii lui; se înscrisese din nou la sala de sport; zâmbea din nou după luni de depresie şi... *Rahat!* Nu mi-a spus că primise rolul. A ştiut asta în tot acest timp şi a ţinut-o doar pentru el.

Probabil a avut multe întâlniri, lecturi la masă şi probe video de atunci. A trimis caseta înainte de Crăciun. De ce naiba nu mi-a spus? Cum naiba nu am observat?

Îmi dau seama că nu i-am răspuns Cynthiei.

— Da! Îmi pare rău. Da, ştiu! E un... e un geniu afurisit.

— Nu mi-a venit să cred când am auzit. Clienta mea, Zula, joacă şi ea în film. Are un rol mic, dar a început repetiţiile săptămâna trecută şi a spus că l-a văzut ieri la întâlnirea cu întreaga distribuţie. A precizat că arată grozav. Doamne, cred că se simte atât de uşurat! Părea să fi ajuns într-o fundătură, nu-i aşa?

— Da, ştiu. E atât de grozav!

Rostesc cuvintele, dar nu mă pot gândi decât la întrebarea: de ce? De ce nu mi-a spus că a primit rolul?

Apoi, un gând începe să prindă contur, iar răspunsul devine brusc foarte clar, soluția fiind în mod ridicol la fel de evidentă pe cât era imposibil de imaginat cu câteva secunde în urmă.

— Am uitat, Cynth, cine mai joacă în film? întreb pe un ton cât se poate de indiferent. Mi-a spus George, dar am uitat complet...

— Da, în rolul iubitei este... Doamne, nu mă pricep deloc la nume. Naomi Fairn, da. Fiica lui Chris Fairn. Are 21 de ani, cred; e prima ei slujbă de genul ăsta, dar a mai lucrat ca model. Pare bună, dar, chiar dacă nu este, va arăta minunat pe ecran. Spune-i lui George să nu-şi facă griji, tipa o să se descurce de minune în fața camerei.

Asta e! Iau o înghițitură zdravănă de şampanie, încercând să nu arăt de parcă întreaga mea viață e pe cale să se năruie.

— Filmările încep peste – cât? – o săptămână? întreabă ea, fără să observe ce mi se întâmplă. Pun pariu că va fi cazat într-un loc superb din New York, nu-i aşa?

Mă ridic de la masă, cerându-mi scuze, şi mă îndrept spre toaletă. Cumva, reuşesc să păstrez un zâmbet pe față în tot acest timp.

Încuiată într-o cabină cu pereți de marmură, caut pe Google: „De veghe în lanul de secară – ştiri distribuție film". Nu apare nicio informație încă. *Încă.* Simt un gol în stomac.

Îmi amintesc cum se uita George liniştit la televizor lângă mine cu o seară în urmă, la fel ca întotdeauna, scriind mesaje. Oare cu cine vorbea?

Caut pe Google o poză de-a ei.

O, *Doamne!*

Lucrurile încep să se lege.

Apăs pe cea mai puțin strălucitoare poză pe care mi-o oferă Google în încercarea de a-mi da seama cum arată în realitate Naomi Fairn. E un instantaneu dintr-o revistă incredibil de cool, în care ea apare nemachiată. Îi studiez trăsăturile feței, fără urmă de riduri, şi îmi vine să mor.

Niciunul dintre lucrurile astea nu părea să aibă importanță până acum.

Continui să citesc. Chiar şi părinții ei par de treabă. Amândoi superbi, amândoi actori. Tatăl ei a fost practic imaginea de referință a anilor ’90, cel mai important actor al acelui deceniu. Mă gândesc la tatăl meu, Trevor, care, pe vremea aceea, se plimba cu bicicleta prin Bedfordshire îmbrăcat în hanorac.

Deşi îmi tremură mâinile, îi scriu un mesaj lui George, apăs pe „trimite” şi apoi descui uşa cabinei. Stând în fața oglinzii imense din toaletă, îmi cercetez ochii ca să-mi dau seama dacă e evident că inima îmi e distrusă.

Nu se observă nimic.

Cred că sunt o actriță bună până la urmă. Îmi aranjez părul, îmi retuşez rujul şi îmi privesc chipul de femeie de 28 de ani. Din oglindă, se uită la mine Jane Eyre.

Ştiu la ce se gândeşte, pentru că replica asta îmi răsună în minte: „Am încurcat-o.”

2.
UN STRĂIN LA UŞĂ

Vineri, 5 februarie

Câteva ore mai târziu, eram singură acasă, holbându-mă la mesajul pe care i-l trimisesem lui George:

De ce nu mi-oi suflat nicio vorbă despre contract? X[2]

Aş fi putut să-i scriu o mulțime de lucruri, dar nu am făcut-o. Am ales să-i scriu asta. Iar el nu mi-a răspuns. Aşa că, atunci când am auzit un ciocănit în uşa de la intrare – chiar dacă, evident, el are propria cheie –, am fost convinsă că e el: ud leoarcă, trist şi căindu-se, pregătit să explice totul.

Având în vedere împrejurările, ar putea părea o naivitate faptul că mă aşteptam ca totul să fie doar o neînțelegere nevinovată, nişte ițe încâlcite, dar speram să fie aşa, căci speranța m-a ajutat în viață. Mereu am transformat fiecare „nu" pe care l-am primit într-un „mda, oarecum", într-un *da* spus cu jumătate de gură. Şi n-am avut niciodată nevoie de mai mult decât de un „mda, oarecum".

Trag zăvorul, lăsând o rafală de vânt şi ploaia să pătrundă în casă. Dar bineînțeles că bărbatul care stă în fața uşii noastre nu e George, ci un străin care zâmbeşte, îmbrăcat într-o geacă de piele roşie.

— Bună. Eşti Mia, nu-i aşa?

E cam de-o vârstă cu mine; are un comportament prietenos şi pare a fi irlandez după accent.

— Da.

Se uită la o bucată de hârtie umedă şi mototolită pe care o ține în mână.

— Am venit să iau lucrurile lui George.

— „Lucrurile lui George?"

---

[2] Semn (uneori dublat) folosit la sfârşitul scrisorilor, SMS-urilor sau e-mailurilor de către britanici, pentru a marca sinceritatea, prietenia sau dragostea (provine de la *kiss,* „sărut", în lb. engleză). Anglofonii din afara Marii Britanii folosesc simbolurile XO sau XOXO *(hugs and kisses,* „îmbrățişări şi sărutări", în lb. engleză) (n. red.).

Rămânem amândoi tăcuți pentru o clipă, în vreme ce încerc să înțeleg cuvintele irlandezului. Când lucrurile încep să se lege în mintea mea, frica îmi alungă confuzia şi apoi, la fel de brusc, simt certitudinea liniştitoare care îmi spune că probabil am înțeles totul greşit. Şi totuşi, strâng cu putere tocul uşii.

— Scuză-mă, dar cine eşti? întreb.

Vocea mea are o tonalitate îndepărtată. Poate că şi ea a hotărât să mă părăsească.

— Scuze. Eu sunt Andy.

Îmi întinde mâna într-un gest prietenos.

— Lucrez pentru, ăăă... Fantastic Movers. Se strâmbă rostind numele companiei, în timp ce eu îi strâng fără vlagă mâna.

— Bine, bine, reuşesc să spun, apoi îmi dreg glasul. Înțeleg. Şi George vine la...?

Chipul frumos al lui Andy capătă o expresie spăşită.

— Nu prea cred c-o să vină, nu, nu.

Două ore mai târziu, sufrageria e goală; se mai văd doar urmele scaunelor, cărților şi tablourilor care au fost luate din încăpere, nişte urme lăsate în praful pe care nici nu-l observasem. Andy trage uşor uşa de la intrare în urma lui şi, după ce aud motorul camionului pornind, îmi eliberez în sfârşit lacrimile fierbinți şi furioase care mă sufocau în tăcere încă de când a intrat în casă.

George a plecat. M-a părăsit. Şi în ce fel! După şase ani de iubire, sau ceea ce mi-am închipuit eu că e o relație de iubire.

Nu am primit niciun răspuns la mesajul pe care i l-am trimis în timp ce Andy îi strângea lucrurile. Niciun răspuns

la: „Ce naiba se întâmplă?” Dar presupun că faptele vorbesc mai limpede decât cuvintele. E destul de evident ce se întâmplă.

Îmi vine un gând în minte şi degetul meu mare trece peste pictograma Instagram de pe telefon. Ştiu că aşa începe nebunia. Dacă pornesc în direcția asta, lucrurile vor deveni foarte dureroase în scurt timp şi totuşi, într-un fel, îmi doresc să simt durerea asta. Suferința va umple golul cu ceva, cel puțin acum, după ce Andy a plecat, luând cu el toate lucrurile lui George.

Îi caut numele...

Apare contul ei oficial. Profilul ei online e curat, în culori estompate, exact aşa cum îmi imaginam. Naomi Fairn şi viața ei dureros de cool. Într-o postare de acum două zile, apare o fotografie polaroid a unui scenariu, iar mâna ei palidă ascunde chenarul cu titlul. Se mai vede un inel simplu, de aur, pe degetul mijlociu, unghii date cu lac transparent şi mâneca unui hanorac gri.

Naomifairn
Un nou job.

Nu pot spune încă, dar e ceva special.

Emojiul care arată o recoltă? Întotdeauna am crezut că reprezintă doar o plantă de cultură generică, dar acum, că-l privesc cu atenție, observ că, de fapt, ar trebui să simbolizeze secara. Un indiciu amuzant pentru urmăritorii ei fideli. Îmi amintesc dintr-odată că ea are doar 21 de ani.

Cercetez postările ei anterioare, în căutarea lui, sperând să găsesc ceva care ar putea explica pustietatea din casa mea. Un lucru îmi atrage atenția. A postat ceva săptămâna trecută.

29 ianuarie. Hampstead Heath
Naomifairn Umbre.

O fotografie cu două umbre alungite de-a lungul unei poteci din Hampstead Heath, în soarele palid de iarnă; se văd vârfurile tenişilor ei Converse albi şi în dreapta lor, parțial ascunsă, marginea pantofului celeilalte persoane. Mi se întoarce stomacul pe dos; recunosc acel pantof. Măresc imaginea, încovoindu-mi spatele şi mijind ochii la ecranul telefonului, ca un octogenar singur în bucătăria lui.

O pereche de adidaşi bleumarin, zgâriați. Ai lui. Am fost cu el în ziua în care i-a cumpărat. I-am adunat şi i-am pus la locul lor de o mie de ori, după ce-i găseam abandonați prin casă. Inima mi se frânge şi apoi simt brusc arsura acidă a furiei.

M-a părăsit pentru ea. Cum a putut să creadă că e-n regulă să-mi facă una ca asta? În halul ăsta? După tot ce-a fost între noi şi după tot ce am însemnat unul pentru celălalt. Şase ani. Şi niciun cuvânt. Nicio explicație. Pur şi simplu, a plecat. Furia din mine se învârtejeşte, ca o bestie gata să urle.

Ies de pe profilul lui Naomi şi îmi pun telefonul pe blatul din bucătărie. Cel mai bine e să-l las acolo deocamdată.

Mă străduiesc să mă liniştesc. Încerc să nu plâng, deşi mă ustură ochii. Trebuie să-mi păstrez calmul.

Nu o pot învinovăți pe Naomi pentru asta. Dumnezeu ştie dacă George i-o fi spus că avea o relație cu mine. S-ar putea ca ea nici să nu ştie de existența mea. Nu o pot învinovăți, pentru că ştiu cum eram eu la vârsta aia, îmi amintesc cât de îndrăgostită eram. Îmi tot spun că este vina lui, nu a ei. El a plecat de bunăvoie, nu a fost răpit.

Ea are 21 de ani, iar George va împlini 30 în noiembrie. De teamă să nu cad pradă disperării, înlătur acest gând din minte, pentru că acum este problema altcuiva.

Cercetez bucătăria, privesc lucrurile noastre. Cele care au rămas. Nu ar fi trebuit să avem mai multe? Mai mult decât un apartament, un ceainic, un prăjitor de pâine şi un aparat de făcut suc? Ştiu că nu e nevoie să iau acum o decizie, dar mă întreb dacă nu ar trebui să vând apartamentul. Cred că este al meu. Eu am dat avansul şi numele meu este trecut în contract. Până la urmă, nu suntem căsătoriți. Oricum, în ultimele cinci luni, eu am plătit ipoteca. Suportam deja de ceva vreme majoritatea cheltuielilor. Într-un fel, cred că el nu a mai fost cu adevărat aici în ultimul timp. Mă întreb cum naiba voi putea spune cuiva ce s-a întâmplat fără să mă simt distrusă. Fără să fiu forțată să adopt rolul de victimă. Eu nu sunt o victimă.

Furia iese din nou la suprafață. Cum am putut fi atât de proastă, încât să-l iubesc? Să am încredere în el?

Mă ridic în picioare, stau dreaptă, trag aer în piept şi încerc să mă gândesc din nou. Trebuie să mă gândesc la ce am de făcut mai departe.

Ştiu un truc bun pentru resetarea minții, pe care îl foloseam când filmam la *Eyre* şi mă aflam într-un impas. Când lucrurile păreau să mă copleşească. Şi când simțeam brusc greutatea şi responsabilitatea de a spune povestea scrisă de Charlotte Brontë. De fiecare dată când o scenă nu mergea prea bine sau când îmi era prea frig ori eram prea

obosită sau speriată, mă întrebam: ce ar face Jane? Nu ce aş face eu. Ce ar face *Jane* dacă ar fi aici, acum.

Aşadar mă întreb: *Ce ar face Jane?*

Şi fără să stau pe gânduri, mi-am dat seama că ştiu răspunsul. Am trăit cu ea atât de mult timp!

În carte, Jane se întreabă: „Cui îi pasă de tine cel mai mult pe lume?" Răspunsul este: „Mie îmi pasă de mine."

Trebuie să am grijă de mine.

Ea ar încerca să nu cedeze în faţa disperării. S-ar proteja. Jane ar merge mai departe. Şi-ar cauteriza rana pentru a evita o infecţie. Asta trebuie să fac şi eu: să mă lupt cu consecinţele, să schimb povestea în care m-a băgat el.

Dacă aş fi Jane, aş trimite o scrisoare, un e-mail. Mi-aş găsi un alt job, departe de aici. Aş merge mai departe şi m-aş adapta.

Mă gândesc la singurul meu colac de salvare, la veştile bune care luminează ca un fulger în întuneric. Următoarele luni vor fi dureroase, dar până la urmă îmi voi reveni. Nu voi juca rolul în care m-a distribuit el. Îmi voi scrie propria poveste.

Pe blat, telefonul meu rămâne tăcut. Niciun cuvânt de la el. Nici măcar o scuză. Nimic. Nu merit nici măcar o scuză.

Jane nu ar ceda, nu ar plânge şi nici nu ar trimite mesaje la beţie. Jane ar fi curajoasă.

Respir adânc şi mă gândesc doar la două litere... LA.

Şi, cu gândul ăsta în minte, iau telefonul şi formez numărul Cynthiei.

3.
ÎN ALTĂ ŢARĂ

Duminică, 7 februarie

Soarele şi briza proaspătă din California mă întâmpină în timp ce cobor din avion. Am lăsat în urmă frigul din Londra, la 8.000 de kilometri distanță, aşa că trag o gură de aer de primăvară în piept şi mă uit în sus, la cerul azuriu, fără nori.

Îmi scot puloverul din caşmir şi îmi iau ochelarii de soare din geantă, urmându-i pe ceilalți pasageri pe pista fierbinte a aeroportului LAX[3] spre terminalul Sosiri.

Cynthia m-a sunat ieri pentru a pune la punct detaliile călătoriei, chiar în timp ce făceam o curățenie minuțioasă în apartament, căutând cu disperare să şterg toate urmele plecării intempestive a lui George. Nu am primit niciun apel, doar un mesaj – cinci cuvinte fără rost: „Regret. A trebuit să plec."

„A trebuit" să mintă, să înşele, să fugă. Dar, dacă el poate, pot şi eu.

— Bun. Să începem cu începutul, îmi explicase Cynthia. Am vorbit cu nişte persoane de la câteva studiouri din Los Angeles. Acum, toți sunt dornici să poarte discuții cu tine, dar studiourile Universal par interesate în mod special să discutați despre un nou proiect.

— Universal film sau Universal TV? Există deja un text pentru probă? am întrebat.

Textele pentru probă sunt paginile de scenariu pe care directorii de casting le trimit actorilor ca să le învețe pentru audiții.

— Ha-ha. Textul pentru probă! Nu vor nici măcar să-mi spună despre ce proiect este vorba, darămite să-mi dea detalii despre rol. E vorba despre un film, asta este tot ce ştiu în acest moment. Şi vor doar „o discuție", nu o audiție. Ceea ce ar putea însemna mai multe lucruri. Dar ei te plac,

---

[3] Acronimul Aeroportului internațional Los Angeles, unul dintre cele mai aglomerate din lume (n. red.).

căci păreau foarte curioşi să afle cu cine te mai întâlneşti în LA şi pentru ce proiect. Te vei întâlni cu Kathryn Mayer, noua vicepreşedintă de la Universal. Face o listă de producţii pentru anul viitor. Evident, nu vreau să te simţi presată, dar este ceva important, căci Mayer se întâlneşte foarte rar cu actorii. Se pare că i-a plăcut la nebunie *Eyre,* a făcut rost de o proiecţie de test. Caut-o pe Google.

Deşi nu am mai fost în Los Angeles până acum, ştiu că, în această perioadă, actori de pe tot globul migrează aici vreme de trei luni pentru a filma episoade-pilot ale unor producţii. Fiecare post de televiziune din America se străduieşte să pună mâna pe cei mai buni, pe cei mai ieftini sau pe cei mai în vogă actori pe care îi pot găsi, pentru a-şi umple programul cu emisiuni noi pentru anul respectiv. Şi toţi aceşti actori ajung la audiţii pentru aceleaşi roluri. Este o frenezie comercială incredibilă. Se oferă contracte, se lansează cariere, se împlinesc visuri... iar altele se frâng. Nu obţin toţi ceea ce au venit să caute şi nu toţi pot căpătă ceea ce merită. Din fericire, eu am nevoie doar să stau puţin la distanţă de ceea ce se petrece în viaţa mea, să-mi distrag puţin atenţia şi cred că aici voi avea parte din plin de aşa ceva.

Cynthia mi-a vorbit despre câteva dintre spectacolele şi rolurile selectate pe care le-a programat pentru mine în timpul acestei călătorii de trei săptămâni. Şi despre agentul american pe care l-a desemnat să mă reprezinte.

— Michael Spector, de la United. Este bun. Avem câţiva clienţi comuni din SUA şi este foarte bun. Foarte priceput. Anunţă-mă cum se descurcă şi încercăm să ne reorientăm dacă nu ţi se pare potrivit.

Lângă poarta de debarcare de la LAX se văd o mulţime de pancarte şi sunt surprinsă să observ una familiară, care are numele meu inscripţionat pe ea, ţinută de o femeie îmbrăcată într-un costum îngrijit, cu pantaloni. Îmi atrage

atenția, afișează un zâmbet luminos când mă recunoaște și se îndreaptă ușor spre mine, cu mâna întinsă.

— Mia? Te-am recunoscut din dosarul de presă pe care mi l-au trimis. Sunt Leandra, de la Audi. Mă bucur să te cunosc. Cum a fost călătoria cu avionul?

Îi simt mâna rece și puternică. Părul proaspăt coafat și costumul ei foarte *office* contrastează puternic cu hainele de călătorie confortabile pe care le port și cu ochii mei umflați.

— Îmi pare rău, Leandra. Ai spus că ești de la *Audi?* Compania de automobile Audi?

— Da, zice, râzând cu dezinvoltură. Cred că cineva a dat chix cu chestia asta. Am luat legătura cu agentul tău. Permite-mi să te conduc la mașină.

Un apel rapid către Cynthia îmi confirmă acest lucru. Audi îmi va pune la dispoziție o mașină sport pe durata ședерii mele în LA. Tot ce trebuie să fac este să o promovez pe Instagram. Mi se strânge stomacul când mă gândesc la asta. Îi explic Cynthiei că, deși teoretic am un cont de Instagram, nu am postat niciodată nimic și nu am absolut niciun urmăritor. Moment în care Cynthia mă informează că tocmai a fost creat pe numele meu un nou cont de Instagram, unul oficial, pe care va trebui să încep să postez.

Leandra întreține o conversație ușoară și relaxată în timp ce mă conduce afară, la lumina zilei. Când soarele îmi atinge din nou brațele goale, încălzindu-mi pielea răcită de aerul condiționat, simt un fior de entuziasm care îmi alungă tristețea. Mirosul de clor din aeroport a dispărut și, în locul lui, simt aroma de iarbă proaspăt tăiată, purtată de briza din oraș. Proaspătă ca un început...

Devorez peisajul. O avalanșă de informații noi: palmieri, taxiuri galbene, panouri cu reclame pentru companii despre care nu am auzit niciodată; chiar și oamenii de aici arată diferit, mai puțin obosiți decât cei de acasă.

— Ești pentru prima dată în Los Angeles? mă întreabă ea.

— Da, aşa este. Dar am auzit numai lucruri minunate despre oraşul ăsta! răspund, zâmbind.

— Am un singur sfat, spune ea vesel. Asigură-te că eşti acolo unde trebuie să fii în Los Angeles înainte de ora cinci şi jumătate şi rămâi acolo până după ora şapte. Nu cred că vrei să fii prinsă într-un ambuteiaj în LA. Crede-mă. Nu există nimic mai nasol pe lumea asta.

— Aşadar trebuie să pleci mereu devreme în LA? Precum Cenuşăreasa! îi spun eu în glumă.

Ea se gândeşte o secundă, apoi râde.

— Da, chiar aşa. *Exact* precum Cenuşăreasa. Trebuie să-ți păstrezi mintea limpede. Dar îți garantez că maşina asta nu se va transforma niciodată într-un dovleac. Chiar dacă toate celelalte lucruri se vor transforma în zdrențe.

Scoate un chicotit ciudat. Sunt convinsă că glumeşte, dar pesimismul rece al comentariului ei mă înfioară. Se aude un semnal sonor ascuțit când apasă pe cheia maşinii din mâna ei şi atenția mea se îndreaptă către automobilul negru şi elegant din fața noastră, în timp ce întregul plafon se desprinde încet, pliindu-se cu grația unei balerine. Cu siguranță, nu sunt o împătimită a maşinilor, dar chiar şi eu trebuie să recunosc că este un model al naibii de sexy! Mă gândesc la Fordul meu KA de acasă, pe care-l am de patru ani, acoperit de zăpadă, cu tapițerie standard şi trapă glisantă şi abia pot să-mi rețin un hohot de râs.

După 20 de minute, cu valiza în portbagaj, îmi trag mai în față scaunul din piele, respir adânc şi, în maşina de 200.000 de dolari, intru pe partea potrivită a şoselei. Asigurându-mă că îmi păstrez cumpătul.

4.
E UN SEMN, NU DOAR UN SIMBOL

Duminică, 7 februarie

Priveliştea de la etajul 31 al clădirii unde am fost cazată este ameţitoare. De altfel, asta te surprinde imediat ce intri în apartamentul situat pe colţ, căci mai mult de jumătate din el este din sticlă, din podea până în tavan; pare suspendat la o sută de metri deasupra centrului aglomerat al oraşului Los Angeles. La o înălţime mai mare decât a Statuii Libertăţii. Sau, cel puţin, aşa îmi spune Miguel, portarul clădirii, în timp ce îmi lasă bagajele jos cu un zâmbet. Lui George îi e frică de înălţime. Ar fi fost îngrozit să se afle aici, sus, dar ar fi încercat să ascundă asta. Din fericire, mie nu mi-e frică. Nu ştiu exact cât voi rămâne aici. Dar priveliştea este de-a dreptul hipnotizantă.

Dincolo de geamul imaculat, oraşul Los Angeles se întinde ca o lume în miniatură, cu smogul şi cu aerul lui cald, chiar dacă, într-un fel, nu este tocmai adevărată. De la răcoarea înţepătoare a locuinţei mele opulente, pot vedea pentru prima dată Los Angelesul în toată gloria sa monstruoasă.

Zăresc un centru industrial arid legat de autostrăzi, câteva artere groase şi aglomerate care duc spre marile studiouri de la orizont şi spre parcările lor supraetajate, acoperite de asfaltul aproape topit. În plan mai apropiat, linia orizontului joasă şi mărginită de păduri e punctată, din loc în loc, de câte un turn din sticlă strălucitor ca acela în care sunt cazată, în timp ce, spre dealuri, piscurile cristaline şi sclipitoare strălucesc în lumina soarelui în configuraţii aleatorii, ca nişte bijuterii aruncate ici-colo. Este frumos în felul său. Dar nu ar fi nimic fără povestea care îl însoţeşte. Ar fi doar un alt oraş din California, fără magia însuşită de la cei care trec prin el. Apoi, ca la un semn, le văd în ceaţă, în depărtare, profilându-se pe înălţimea verde şi luxuriantă a dealurilor Hollywoodului, ca un instantaneu uşor de recunoscut. Nouă litere volumetrice albe uriaşe, de vreo 15 metri înălţime, care formează numele oraşului. Emblema

oraşului, simbolul său alb care a atras, ca un far, o mie de nave şi stâncile pe care au eşuat toate. Cântecul sirenelor…

— Mai demult se aprindea, ştiai? ciripeşte Miguel, urmărindu-mi privirea.

În mod ciudat, citisem câte ceva despre simbolul Hollywoodului în revista de la bordul avionului, în timpul călătoriei. Ştiu că iniţial fusese doar un banner publicitar pentru un ansamblu de locuinţe numit „Hollywoodland”, dar nu aflasem despre lumini.

— Serios? întreb şi încerc să-mi imaginez literele înalte de două etaje strălucind, vizibile de peste tot din oraş.

Miguel dă din cap energic, în timp ce se chinuie să plieze mânerul telescopic al valizei mele.

— Da, era complet acoperit de lumini, peste 4.000 de becuri de 20 de waţi. În anii ’20, lumina clipea şi pulsa, ca bătăile inimii. HOLLY-WOOD-LAND.

Răsuflă, eliberând în cele din urmă mânerul nărăvaş al valizei, cât pe ce să-şi prindă un deget.

— Eşti actriţă, nu-i aşa? mă întreabă vesel când îmi oferă noua mea cartelă de acces în apartament.

— Da, sunt actriţă.

Miguel încuviinţează dând din cap, pe un ton rezervat.

— Şi eu, să ştii. Sunt actor de vreo zece ani.

Ochii portarului strălucesc în timp ce se uită dincolo de geam la literele volumtrive albe din depărtare, apoi se întoarce spre mine, zâmbind.

— Ştii povestea cu actriţa şi simbolul oraşului, nu-i aşa? întreabă el cu dezinvoltură.

— Nu, nu cred.

Încerc să-mi amintesc de vreo bârfă din branşă pe care s-o fi auzit-o recent, dar decalajul de fus orar, din ce în ce mai supărător, mă împiedică să mă concentrez pe deplin.

— Despre ce e vorba? Care actriţă?

— O, nu, e doar o poveste veche. Din anii ’20. Despre o actriță de teatru. A sărit de pe una dintre literele care formează numele oraşului. E o poveste atât de tragică! Din când în când, mă gândesc la ea când îl privesc, ştii...

— O, Doamne, spun, uitându-mă din nou în zare, la distanța dintre vârful literelor şi poalele dealului, care pare teribilă chiar şi de la depărtare. E îngrozitor!

— Da, a venit în Los Angeles pentru a juca un rolişor într-un film, iar, după aceea, au chemat-o pentru un rol principal. Ştii, un rol foarte important. Aşa că a dat o probă şi toată lumea era sigură că ea va primi rolul, dar apoi a fost o neînțelegere între producători şi au ales o actriță necunoscută, care s-a dovedit a fi Katharine Hepburn! Acel rol a fost marea şansă a lui Katharine Hepburn în locul acestei fete. Apoi, câteva zile mai târziu, studioul i-a reziliat contractul. Aşa că ea s-a aruncat de acolo.

Clatin din cap, incapabilă să mă gândesc la un răspuns potrivit pentru povestea lui Miguel.

— Uau!

— Da. Dar ştii ce e cu adevărat şocant? Lucrul care mă uimeşte, de fapt? La trei zile după ce i-au găsit cadavrul în râpă, a ajuns acasă la ea o telegramă de la studio. Se pare că anularea contractului fusese o eroare administrativă! Şi voiau ca ea să revină la studio pentru un alt rol de anvergură. Au vrut să dea o probă pentru un alt rol principal.

Miguel clatină din cap şi apoi îi vine brusc un gând.

— De fapt, şi ea era englezoaică. Ca tine! zâmbeşte el nevinovat.

Mulțumesc, Miguel!

După ce pleacă Miguel, încerc să-mi scot din minte povestea lui înfiorătoare, în timp ce mă plimb prin apartamentul ultramodern. Privesc totul cu înfrigurare, designul scandinav discret, mobila joasă, tapițată cu lână, monitorul video de securitate de pe hol, ecranele cu plasmă discret montate pe pereți în toate camerele, cărțile supradimensionate de pe măsuța de cafea. Acest apartament cred că a costat o avere. De ce naiba mă cazează aici, nu ştiu! Îmi duc valiza în cel mai mare dintre cele două dormitoare şi îmi scot telefonul din geantă.

Încep să mă frământ când îmi amintesc că ar trebui să postez pe Instagram diverse lucruri din timpul acestei călătorii. Hashtag talentată. La naiba! După ani întregi în care am rezistat tentației rețelelor de socializare, chiar am crezut că am scăpat de corvoada de a mă afişa în această bulă Insta. Dar, într-adevăr, nimic nu e gratis. Va trebui să o întreb pe Cynthia dacă o şedință foto făcută cu iPhone-ul în apartament face parte cumva din contractul de cazare. Se pare că noul meu cont de social media va face cele mai grele chestii în această călătorie. Încerc să nu mă gândesc la contul lui Naomi. Nu o să mă mai uit la postările ei astăzi. Simt cum singurătatea începe să mă copleşească din nou şi mă îndrept cu paşi repezi spre bucătărie.

Pe blatul mesei, găsesc un pachet cu câteva lucruri esențiale: cafea la filtru, gustări şi un coş cu fructe având un bilet de la noul meu agent american, Michael:

Bine ai venit în Los Angeles, Mia! Abia aştept să te cunosc personal mâine.

M. Spector

Alături de cadoul lui, se află o şampanie Perrier-Jouet, cu un alt bilet agățat de sticla brumată, de la producătorii filmului *Eyre.*

Felicitări pentru ştirea „top-secret” *despre nominalizare!!!*
Eşti o adevărată vedetă! Pentru noi eşti deja câştigătoare. Îți mulțumim pentru munca ta asiduă.

Pe măsură ce încep să-mi aduc aminte de veştile bune, mă cuprinde un sentiment de căldură, care se răspândeşte în toată ființa mea.

Îi trimit un mesaj prietenei mele Souki, despre care ştiu că se află în LA în acest moment. Nu-l pomenesc pe George. La urma urmei, îi voi spune când o voi vedea. Dar nu sunt pregătită să-mi las gândurile să se îndrepte spre el în acest moment. Am venit aici tocmai pentru că am hotărât să merg mai departe. Trebuie să o iau uşor-uşor.

Nu am mai vorbit cu Souki de luni întregi – o altă ciudățenie a meseriei –, dar este exact genul de persoană cu care ar trebui să ies acum. E amuzantă, interesantă şi deloc complicată. Am locuit împreună vreme de trei luni, când lucram la un film de groază independent în Bulgaria, în urmă cu doi ani. Oamenii cu care lucrezi pe platou tind să devină o parte din familia ta în timpul filmărilor. Când ajungi într-un loc necunoscut şi eşti izolat, se creează rapid relații între membrii echipei în urma adaptării la condițiile dintr-o țară nouă şi ciudată. Nu poți să iei cina la hotel în fiecare seară fără ca aparența politicoasă a profesionistului să nu lase loc unei sincerități familiale, confortabile. Souki şi cu mine ne-am distrat de minune la o filmare care nu era deloc distractivă. Deşi nu ne vorbim regulat, legătura care s-a format atunci între noi a rămas intactă.

Un e-mail de la Cynthia mă pune la curent cu detaliile întâlnirii cu Kathryn Mayer de la Universal, care va avea loc la sfârşitul săptămânii. Încă nu vor să lase pe nimeni să

vadă scenariul, ceea ce, desigur, nu face decât să sporească misterul întâlnirii şi curiozitatea mea totodată.

Între timp, mâine-dimineaţă am programată o şedinţă foto pentru promovarea lui *Eyre,* iar după-amiază, trebuie să merg la prima mea audiţie în Los Angeles. Două scene importante. Opt pagini de dialog, în mare parte cu replicile mele, pentru rolul unei poliţiste surmenate din Boston, care descoperă că soţul ei este implicat într-un caz mai vechi de viol. Pare a fi un rol intens, aşa că am ocazia să-mi folosesc accentul de Boston, ceea ce este întotdeauna distractiv. Rostesc în apartamentul gol cea mai bună versiune a replicii: „Parcare. Parcare", cu vocalele pronunţate ca în New England. Mă hotărăsc să iau scenariul şi să merg la piscina în aer liber a clădirii, aflată la etajul 32 – o să îmbin învăţatul replicilor cu o binemeritată bălăceală după călătoria cu avionul, înainte de a merge la culcare. Îmi pun costumul de baie, trag o rochiţă uşoară pe mine, în caz că mă întâlnesc cu alţi locatari din imobil, şi mă încalţ cu nişte sandale.

Mă privesc în oglinda din dormitor: pielea îmi e albă, lăptoasă, ca a englezilor, iar ochii – obosiţi şi umflaţi. Mă gândesc la Naomi Fairn şi încerc să nu mă compar cu ea. Dar exact asta nu reuşesc să fac. Apoi, ca o reacţie în lanţ, mă gândesc la ei doi împreună, vorbind, mâncând, râzând. Ca şi cum eu nu aş fi existat niciodată. Şi singurul lucru pe care l-am primit de la el a fost un răspuns din cinci cuvinte. Nu am meritat nici măcar o atenţionare sau o explicaţie din partea unui bărbat căruia, îmi dau seama, nu prea îi pasă ce se întâmplă cu mine acum. Am fost aruncată ca o haină veche.

Mă forţez să mă opresc. Nu trebuie să devină o obsesie. Ce s-a întâmplat s-a întâmplat. Nu are rost să mă frământ întruna. Obiceiul care mi-a fost întotdeauna de folos în carieră, acea nevoie de a descoperi sensul fundamental al

oricărei interacțiuni umane, de a repeta și de a tot repeta până când totul capătă în sfârșit un sens, nu-mi va fi de folos acum. M-a părăsit. Nu m-a iubit. A găsit pe altcineva. Nu mai există nimic între noi. Gândurile astea mă pot conduce pe drumul spre nebunie.

Iau un prosop, un flacon cu cremă de protecție solară și scenariul, după care mă îndrept spre piscina de pe acoperiș. Nu trebuie să-mi las mintea copleșită de gânduri negre.

5.
SCUFUNDAREA

Luni, 8 februarie

În dimineața următoare, decalajul de fus orar mă face să mă trezesc înainte de răsărit.

Sunt trează și privesc lumina care se infiltrează discret pe la colțurile jaluzelelor, în timp ce gândul mă poartă în direcții periculoase. Îmi revine în minte prima noapte după plecarea lui George. Începusem să-mi fac griji. George nu-mi trimisese încă acel mesaj din cinci cuvinte. Acela nu avea să vină decât a doua zi, după ce Andy de la Fantastic Movers plecase de mult. În liniștea apartamentului meu, eram convinsă că ceva nu e în regulă. Nu-mi dădea pace ideea că poate i se întâmplase ceva rău lui George, poate că Andy nu lucra la Fantastic Movers. Eram atât de convinsă de asta – că, de fapt, se întâmplase altceva –, încât l-am sunat chiar și pe prietenul lui George, Harry, să verifice dacă el e în siguranță. Acum, în așternuturile mele din apartamentul din LA, mă rușinez când îmi amintesc conversația aceea. Harry mi-a spus că George era bine. Și, deși Harry nu putea să-mi spună dacă George se vede cu altcineva, pentru că nu era treaba lui, mi-a transmis compasiunea lui pentru despărțirea noastră. Și, bineînțeles, și-a exprimat

dezaprobarea personală față de comportamentul lui George, deşi el fusese cel care îl ajutase pe George să descarce camionul lui Andy când ajunsese la destinație. După aceea, au mers la bar.

Au mers la bar!

Într-o clipă de furie, arunc pătura într-o parte şi mă îmbrac, hotărâtă să merg la piscină să înot puțin înainte de răsărit. Trebuie să scap de această furie, de această ruşine.

În timp ce deschid uşile greoaie ale terasei cu piscină şi respir aerul proaspăt din California, simt o undă binevenită de entuziasm când îmi amintesc de vestea despre BAFTA. Mă bucur în sinea mea. Îmi amintesc că aventura mea în Los Angeles este abia la început şi mă simt ca în zorii dimineții de Crăciun.

Nu e nimeni pe acoperiş, în afară de mine, şi profit de asta ca să privesc oraşul pe îndelete dincolo de barierele de sticlă care încadrează totul în jur. Jos, oraşul începe să se trezească. În afară de Miguel şi de recepționer, nu am văzut până acum niciun alt suflet în acest imobil. Totuşi, nu este chiar surprinzător, având în vedere că am ajuns abia ieri-seară.

Renunț la hainele de pe mine şi rămân în costumul de baie, iar pielea mea, care păstrează căldura din aşternuturi, se scufundă în apa rece a piscinei. Percep clipocitul şi unduirea valurilor în jurul meu, în timp ce alunec uşor prin apa de un verde-albastru.

Mă opresc după câteva lungimi de bazin, jumătate în apă, jumătate în afara ei, în timp ce, cu ochii iritați de clor, privesc soarele ce răsare deasupra Los Angelesului, în nuanțe liliachii şi portocalii. În liniştea aceea, pe lângă propria respirație, pot doar să disting zgomotul îndepărtat al autostrăzilor. Iar perdelele baldachinului de lângă piscină dansează uşor în briza dimineții.

Mă împing în apă, scufundându-mă într-un ritm care alungă toate celelalte gânduri. Blochez totul până când nu mai există decât prezentul, apa şi respiraţia mea accelerată.

Cu mintea limpede şi cu corpul încălzit de durerea de după efort, mă întorc în apartament şi fac un duş.

Miguel pare bucuros să mă vadă când mă îndrept spre parcarea clădirii pentru a mă urca în maşină.

— Mergi la audiţii? întreabă el cu o privire care se doreşte a fi a cuiva care ştie despre ce vorbeşte.

— Am una în această după-amiază. La CBS.

Face o grimasă în timp ce-mi dă cheia de la maşină.

— Asta e în Studio City. Drumul e liber acum, dar ai grijă la traficul de la ora de vârf, la întoarcere. E de groază. Sper că-ţi place să asculţi podcasturi, glumeşte el.

— Mulţumesc pentru pont, chicotesc. O să fac rost de câteva!

Audiţia are loc abia după-amiază, aşa că mai întâi mă îndrept spre un restaurant părăsit din anii ’30, aflat în cartierul Echo Park, pentru şedinţa foto programată în dimineaţa asta. Revista care a comandat şedinţa se numeşte *Atelier* şi, după o oră de machiaj, chiar arăt ca genul de persoană pe care ai putea-o vedea într-o revistă numită *Atelier.* Un agent de securitate al companiei îmi fixează în jurul gâtului un colier de diamante Boodles în valoare de 1,3 milioane de dolari, rece din cauza aerului condiţionat, în timp ce o echipă de fete de la garderobă ridică trena delicată a rochiei, ca să pot ajunge la masa din colţ a restaurantului cu iz prăfuit. Sunt aranjată artistic la faţa locului, pe un fundal Art Deco de un verde ca menta. Muzica hip-hop este dată la maximum, iar un ventilator încearcă să menţină

puțină răcoare sub reflectoarele fierbinți. În cele din urmă, ajutoarele şi echipa se retrag până când rămânem doar eu şi fotograful, în vreme ce, pe fundal, se aude muzică punctată de başi. În timp ce bliţul aparatului foto străluceşte, încerc să uit că nu sunt Naomi Fairn. Încerc să uit de furia şi de ruşinea mea şi de faptul că sunt singură şi, în schimb, mă concentrez asupra şedinței foto, hotărâtă să-mi fac bine treaba.

Urmează o schimbare de ținută. Atmosfera este plină de viață, de fețe zâmbitoare, de conversații uşoare. Cumva, reuşesc să mă descurc onorabil. Nimeni nu-şi dă seama de fapt că nu-mi doresc decât să-mi pun un pulover lălâi pe mine, să rămân în apartament şi să mănânc prăjituri timp de o lună. Următoarea ținută este una delicată, rochia mea *haute couture* este înlocuită de un costum caramel foarte larg, marca Victoria Beckham, asortat cu pantofi cu tocuri ameţitoare, iar părul îmi este dat elegant într-o parte. Următorul decor este la tejgheaua barului, iar pantofii mei cu tocuri ascuțite se înfig în căptuşeala de vinil a unui scaun. Şi brusc, pentru prima dată de când George m-a părăsit, încep să mă simt cu adevărat bine, lăsându-mă purtată de valul de inspirație, cu genul de recunoştință pe care o rezerv de obicei pentru băile de după filmare. Jane avea dreptate. Pot să fac asta. Deja încep să mă simt mai bine.

În timpul următoarei pauze de cafea, îmi scot de pe mine sacoul de culoarea caramelului lăsând la vedere bustiera asortată de dedesubt. Îl răpesc pe unul dintre make-up artişti, Marchesi, un tânăr slab, cu părul albastru, în vârstă de 19 ani, şi ne furişăm afară pentru o şedință foto improvizată cu Audiul din parcarea restaurantului, pentru Instagram. Ştiu că sunt obraznică, dar: a) s-ar putea să nu mai arăt niciodată atât de bine; şi b) am ordin strict să

postez imagini cu maşina primită gratis. Ce mai contează câteva poze?

Ştiu că George va vedea aceste fotografii, dar, în cele câteva minute de şedinţă improvizată, chiar nu-mi pasă de el. Îmi pasă doar de mine. De cum mă simt eu. De cum vreau să fiu. Marchesi zâmbeşte ca un copil, aşa cum şi este, când îmi înmânează telefonul. Pozele arată al naibii de bine.

Am postat una în care privesc puţin într-o parte, iar părul îmi ascunde parţial chipul din profil. Mă sprijin de partea laterală a maşinii şi par mai înaltă şi mai slabă decât sunt în realitate. Singurul indiciu al locului în care mă aflu este paharul de suc de la In-N-Out aşezat neglijent lângă mine, deşi lumina dimineţii a dat întregii poze acea strălucire inconfundabilă a Californiei. Fac click pe „distribuie”. Du-te naibii, George!

Două ore mai târziu, mă aflu în cealaltă parte a Los Angelesului, într-un spaţiu de birouri aproape gol, o încăpere fără mobilier, cu excepţia a opt scaune *office* din metal şi stofă, pe care se află opt directori de la CBS, un trepied mare pentru camera de filmat şi un regizor de casting având un aer hărţuit, care răsfoieşte rapid diferite scenarii de personaje, extrasele cu replicile fiecărui personaj în parte.

— Ei bine, vă mulţumesc că m-aţi invitat să vin să citesc.

Îmi îndrept atenţia către singurul director care m-a observat de când am intrat în sală.

— Este un scenariu grozav.

Îmi zâmbeşte pe jumătate, mărinimos, părând să fie de acord că am noroc să mă aflu aici, înainte de a-şi îndrepta atenția din nou spre iPhone-ul său.

Ceilalți şapte directori – şi mă bucur să văd că printre ei sunt şi două femei – mă ignoră complet. Stau şi aştept în timp ce vorbesc între ei, răsfoind fotografii sau tastând pe laptopuri şi pe telefoane. Din fericire, orice demnitate pe care aş fi putut-o avea a dispărut în urmă cu cinci ani, în timpul audițiilor pentru reclame. Stau în picioare, invizibilă, aşteptând indicații.

Regizorul de casting, foarte stresat, scoate scenele potrivite din scenariu, ştiuieşte, îşi ajustează camera şi, în cele din urmă, ridică privirea spre mine, aproape surprins să vadă că sunt încă acolo. Îşi flutură paginile de scenariu, triumfător.

— Bine. Mergem mai departe atunci, Mandy?

— Mia, l-am corectat eu, veselă.

— S-a întâmplat ceva?

Pare cu adevărat confuz în legătură cu ce vreau să spun. Doi dintre directori se opresc din tastat şi îşi îndreaptă privirile spre mine, holbându-se ca şi cum peretele ar fi început să vorbească. Încerc din răsputeri să nu chicotesc.

— Nu, nimic. E minunat. Da, hai să facem o dublă. Sunt gata când eşti şi tu.

Echilibrul este restabilit.

Fac o mişcare rapidă din umeri, îmi rotesc o dată capul şi încerc să mă transpun în pielea unei polițiste obosite şi epuizate, aflate în mijlocul unei anchete istovitoare. Ofițerul Bethan O'Neill. Îmi las membrele să se relaxeze, fața să mi se destindă şi nu mai încerc să ascund chinul produs de diferența de fus orar şi pustiul apăsător pe care l-am ignorat, aproape cu succes, de când Andy a sosit la uşa mea în urmă cu patru zile. Pur şi simplu las oboseala să iasă la suprafață.

Regizorul de casting, neatent, ia poziția de citit lângă trepiedul camerei şi apasă pe butonul de înregistrare. Se aprinde o lumină roşie. Îmi face un semn din cap. În scurta tăcere care urmează, câțiva directori ridică privirea şi, în sfârşit, simt ochii ațintiți asupra mea. Am intrat în pielea personajului.

Prima scenă este uşoară, o discuție prin stație cu partenerul meu McCarthy, un polițist cu origini irlandeze din Boston, mare flecar. O şansă de a arăta partea amuzantă a personajului meu, dar şi consecințele pe care le are munca asupra ei, fiind una dintre puținele femei într-un mediu preponderent masculin. Ironia situației mele actuale nu este perceptibilă decât pentru mine.

Regizorul, în rolul lui McCarthy, spune una dintre replicile personajului, iar eu aştept o clipă mai mult decât ar trebui ca să răspund. Directorii îşi ridică din nou ochii, eu îi arunc o *privire* bine sincronizată dublurii lui McCarthy, şi câțiva dintre ei râd involuntar.

Îi urmăresc cum râd, iar apoi capetele plecate încep să se ridice pe rând. Şi, deodată, toată lumea mă urmăreşte. Am câştigat. Următoarea scenă este mai complicată. Mă aşez în genunchi pe podeaua zgâriată a biroului, în timp ce regizorul de casting ajustează unghiul camerei pentru următoarea scenă. Este din ultimul episod al întregului serial. Acțiunea a ajuns la punctul culminant, căci soțul ofițerului O'Neill îndreaptă un pistol spre ea, după ce tocmai îl împuşcase pe McCarthy în piept, după o confruntare disperată. Soțul lui O'Neill e la limită; întăririle sunt pe drum, dar, în acest moment, numai ea poate să-l împiedice să fugă. La începutul scenei, personajul meu stă aplecat deasupra lui McCarthy, care e rănit, pentru a-i acorda primul ajutor, în timp ce soțul său îndreaptă arma spre ea.

Lumina roşie a camerei se aprinde.

Deşi mâinile îmi tremură, acord primul ajutor corpului întins pe spate al unui McCarthy invizibil, care ba îşi pierde, ba îşi recapătă cunoştinţa, sângerând din abundenţă. Îmi ridic privirea spre înlocuitorul soţului meu şi încep să-mi spun replicile.

Scena decurge bine, până când vocea mea capătă o nuanţă de vulnerabilitate. Simt o schimbare imperceptibilă în timbrul vocii când îi spun soţului meu că încă îl iubesc. Şi sunt pătrunsă de întreaga forţa a cuvintelor pe care le rostesc, de tristeţea lor, pentru că, după tot ce a făcut bărbatul acela, eu *încă* îl iubesc. E penibil, dar e adevărat. Încă îl iubesc pe George. Chiar dacă m-a rănit intenţionat, chiar dacă m-a lăsat să cred că pentru el sunt moartă, încă îl doresc mult. Mi-e atât de dor de el! Şi, deodată, vorbesc cu George al meu. Barierele dintre mine şi O'Neill dispar şi asta e şansa mea de a vorbi cu George, chiar dacă el arată ca un regizor de casting homosexual, de 40 de ani. Şi, dintr-odată, toate replicile din scenariu, oricât ar fi de banale la final de episod, devin brusc elocvente şi fluide, căci reprezintă exact întrebările al căror răspuns îmi doresc să-l aflu, dar la care ştiu că nu se poate răspunde niciodată cu adevărat.

De ce ai făcut-o?

De ce m-ai minţit atât de mult timp?

Când s-au schimbat lucrurile între noi?

Îmi spune că nu este omul pe care mi-l închipui eu. Dar nu am crezut niciodată că e altceva decât el însuşi. Îmi spune că a încercat prea mult timp să fie altcineva. Întreb ce fel de bărbat *vrea* să fie.

George se uită în altă parte; ochii lui nu vor să-i întâlnească pe ai mei. Şi apoi îi spun că nu-l voi urmări. Îi spun să plece. Să fugă. Nu-mi pasă unde.

Se uită la mine cu tristeţe şi nu mă crede, probabil îşi închipuie că o să-i pun beţe-n roate. Bănuiesc că, într-un fel, asta a fost întotdeauna problema noastră. Nu are cum

să plece fără să mă rănească. Mai degrabă m-ar ucide decât să riște să-i stau în cale.

Așa că am luat decizia, îngenunchind lângă prietenul meu rănit, să fac orice ca să pot supraviețui. Soțul meu se uită în altă parte pentru o secundă și, în acel moment, îmi scot arma ascunsă la spate și o ridic spre el. Rămâne nemișcat. Îl țin în vizor, cu degetul pe trăgaci. Și, dintr-odată, eu, Mia, *îmi* dau seama că și *eu* aș face-o. Dacă ar fi fost George cu adevărat în situația asta, și eu aș fi procedat la fel. Simt cum mi se prelinge o lacrimă fierbinte pe față și reculul armei îmi zguduie mâna.

Când îmi ridic privirea, directorii se uită la mine extaziați, iar George a dispărut.

Uitasem de ei.

Regizorul de casting oprește camera și dă din cap.

Mă șterg în grabă la ochi și mă ridic de pe covor. Trag aer în piept și îmi scutur pantalonii de firimiturile scârboase adunate de pe jos. Doamne, ce slujbă ciudată!

Dându-și seama că spectacolul s-a terminat, directorii se întorc ezitând spre iPhone-uri și spre laptopuri. Primesc câteva aprobări, un zâmbet larg și un semn făcut cu degetul mare în sus de la una dintre femei, în timp ce îmi adun lucrurile și îmi iau rămas-bun de la ei.

După ce ies pe coridor, regizorul de casting mă trage într-o parte, cu o atitudine apropiată și conspirativă. Este mai aproape decât mi-aș dori în mod normal, deoarece sunt destul de sigură că mi-a curs rimelul și sunt foarte conștientă că trebuie să mă șterg la nas. Dar sunt interesată să văd încotro se îndreaptă discuția.

— A fost *fan-tas-tic!*

Mă prinde ferm de braț pentru a da greutate vorbelor sale.

— Serios. Mai rămâi în oraș câteva zile? Doamne, spune-mi că da.

— Da. Trei săptămâni, de fapt, zâmbesc eu.

— Fantastic. Tu... *domnişoară* – îmi scutură din nou braţul pentru a-şi sublinia ideea –, eşti acum actriţa mea preferată, spune el cu o intensitate de care nu este conştient că ar putea să-i îngrozească pe englezi.

De asemenea, observ că încă nu are absolut nicio idee despre cum mă cheamă. Se pare că acum mă numeşte „domnişoară", dar nu are vreo importanţă.

— Îl voi suna pe...

Se zbate preţ de o secundă.

— Cu cine eşti aici?

— Michael Spector de la United.

— Oh, interesant, bine.

El dă din cap în cunoştinţă de cauză.

— Îl ştiu pe Michael...

Îmi face cu ochiul.

Dumnezeu ştie ce înseamnă acest lucru. Sunt destul de sigură că Michael este căsătorit şi are copii.

— Grozav, continuă el. Voi discuta cu băieţii ăştia şi îl voi suna pe Michael. Vreau să te programez pentru tot ce am pe listă. Ei bine, nu chiar pentru *tot,* evident. Adică, nimeni nu vrea asta.

Îmi aruncă un zâmbet ironic. Îmi place tipul ăsta. E foarte greu de suportat, iar braţul mă doare puţin, dar îmi place.

— Ar fi genial, Anthoni. Mi-ar plăcea asta.

Mă strânge din nou de braţ.

Când mă întorc în parcarea studioului şi pornesc maşina, ceasul de bord arată 6:15. La naiba! Ora de vârf.

Îmi amintesc de sfatul Leandrei. De sfatul lui Miguel. La naiba! Ar trebui neapărat să descarc un podcast să-l ascult pe drum. Opresc motorul şi îmi iau telefonul din geantă.

După ce selectez câteva podcasturi, mă trezesc deschizând aplicația de Instagram.

Îmi stă inima în loc. Am 1.287 de like-uri de când am distribuit prima mea postare de la ședința foto, acum patru ore. O, Doamne! Mă uit la numărul de urmăritori: 8.932. Nu-mi amintesc câți urmăritori aveam înainte de a posta, dar cu siguranță nu era atât de mare.

Derulez fotografiile micuțe de profil ale noilor mei urmăritori. Cine sunt aceşti oameni?

Din când în când, mai văd câte o față pe care o recunosc – un actor, câțiva prieteni, chiar şi, în mod ciudat, nişte verişori pe care nu i-am mai văzut de ani de zile, dar fotografiile sunt, în mare parte, ale unor necunoscuți. Derulez mai departe, privindu-le fețele zâmbitoare şi mă simt bizar de exaltată. Este un sentiment ciudat, unul de rudenie, de acceptare de către un trib nou. Presupun că acesta este motivul pentru care oamenii sunt atât de preocupați de rețelele astea. Mă simt destul de bine ştiind că atâția oameni sunt interesați de viața mea. Chiar dacă viața mea e doar o reclamă la o maşină pe care am primit-o cadou.

Aproape 9.000 de urmăritori în câteva ore. Mi se pare un rezultat bun, deşi, dacă îmi amintesc bine, numărul lui Naomi Fairn era de peste 100.000. Mă gândesc din nou la George. Şi, uite aşa, degetul meu zboară până la bara de căutare din partea de sus a listei de like-uri şi tastez numele lui George fără să mă pot opri. Niciun rezultat.

Lui George nu i-a plăcut fotografia. Evident. Mă îndoiesc că a văzut-o. Dar mă întreb dacă a văzut-o ea. Intru pe profilul ei şi caut indicii încă o dată.

După o porție bună de spionaj pe Insta, intru pe profilul lui George. Găsesc o fotografie nouă. Mi se taie respirația şi apropii telefonul de ochi. O poză de la repetiții cu actorii din distribuția filmului *De veghe în lanul de secară,* de

săptămâna trecută. Este înconjurat de restul actorilor, brațul lui stă dezinvolt peste umerii ei subțiri, în timp ce amândoi radiază în fața camerei. Simt cum mă răscoleşte arsura insuportabilă a respingerii şi citesc anunțul oficial de încheiere a castingului de sub poză. Probabil a ajuns deja în New York. Au ajuns împreună. Filmările încep peste patru zile. Toată lumea pe care o cunoaştem cred că ştie deja că s-a despărțit de mine.

Se aude o bătaie în geamul şoferului şi strig surprinsă:

— Isuse Hristoase!

E un paznic de la studio. Las geamul portierei jos.

— E totul în regulă, domnişoară?

Mă uit la ceasul de pe bordul maşinii: e 19:03. Doamne. *Citesc de parcă sunt o obsedată de peste 45 de minute.*

— Scuze, am pierdut noțiunea timpului. Sunt... Plec acum.

Mă chinui să-mi pun centura de siguranță şi îi arunc un zâmbet cât se poate de normal.

Se uită la mine uşor îngrijorat.

— Bine, doamnă. Să aveți o seară plăcută.

6.
O FAVOARE

Miercuri, 10 februarie

— Te-au *plăcut* foarte mult!

Apelul vine la 7 dimineața, la o zi şi jumătate după prima mea audiție. Michael, agentul meu, mă sună din maşina lui, în drum spre birourile de la United din Beverly Hills. Vocea îi e optimistă, plină de entuziasm.

— Anthoni e entuziasmat, iar el este... ei bine, poate fi... dur uneori.

Asta îmi pot imagina.

Îmi şterg cu prosopul părul ud după repriza de înot, folosind mâna liberă, în timp ce Michael continuă.

— Aşadar, probabil că vor dori să faceţi o probă video săptămâna viitoare. Tu şi încă două actriţe. Asta am auzit. E un început grozav, Mia. Rata de succes e de sută la sută până acum, se bucură el.

Niciun fel de presiune atunci.

Prima audiţie de astăzi este pentru un film despre o expediţie pe Marte care merge prost. Întâlnirea are loc într-un mic birou de casting din partea de nord a Hollywoodului. Plec devreme la drum, cu radioul pornit încet pe un post local, în timp ce mormăi replici precum: „Verificaţi regulatoarele de oxigen, pierdem izotopi prin orificiile principale de răcire. Întregul sistem se deteriorează.” Rose Attwood[4] este o ingineră biochimistă britanică, pasionată de echitaţie şi de balet – ştiu, „Ce personaj bine conturat”, parcă vă aud rostind. Dar astfel de hobby-uri fac pregătirea mai amuzantă în perioada de pre-producţie.

Aplicaţia de navigaţie mă trimite spre Autostrada 101, printre dealuri; soarele e sus, pe cerul de primăvară, iar traficul – binecuvântat de fluid. Odată ce am ieşit de pe autostradă, conduc pe bulevardele şerpuitoare, cu palmieri cu frunze bogate, lăsând zgârie-norii din centru departe în urma mea. Este uşor să uiţi că, în afara vastelor complexuri de studiouri şi a turnurilor din sticlă înalte, oamenii îşi trăiesc pur şi simplu viaţa aici.

Partea de nord a Hollywoodului e puţin diferită, pare mai populată, mai reală într-un fel. Pe geamurile maşinii văd oameni care ies la plimbare, cu cafeaua în mână, cu câini în lesă, femei îmbrăcate în ţinute de lux, cu părul prins în cozi, adidaşi de 500 de dolari şi covoraşe de pilates rulate.

---

[4] Numele personajului înseamnă „trandafir” în limba engleză (n. red.).

În această dimineață, Cynthia mi-a trimis un link către un material din *Daily Mail.* Subiect: *„Avertizare”.* Articolul e unul secundar, dar conține poze cu George şi Naomi bând împreună o cafea în New York. Brațul lui o trage aproape în timp ce îi dă un pupic pe obraz. Poartă căciuli din lână şi mănuşi şi amândoi zâmbesc, cu chipurile îmbujorate. Vestea a ieşit la iveală. George şi Naomi Fairn formează un cuplu. Mesajele încep să curgă de acasă. Iar eu îi mulțumesc stelei mele norocoase că Cynthia are o alertă Google pe numele meu.

Pe Instagram, postarea mea are peste 3.000 de like-uri, iar numărul meu de urmăritori se ridică la puțin peste 16.000.

Nu am cum să ştiu dacă George a văzut-o, dacă a vrut să ştie cum mă simt. De fapt, nu am cum să ştiu cine a urmărit postarea mea. Mă gândesc la Shaun, hărțuitorul meu de la teatrul din Londra. Ar putea să-mi urmărească contul sub orice nume, iar eu nu aş putea afla niciodată...

Când ajung la adresa indicată pentru casting, găsesc o parcare lângă trotuar şi trag cu recunoştință în singurul loc liber, în timp ce o altă maşină pleacă. Înainte de a intra la audiție, îmi promit că nu mă voi mai gândi la articol şi la fericitul cuplu.

Studioul de casting este într-o clădire de apartamente, având o curte interioară şi o fântână arteziană. Urmez indicatoarele spre studio şi urc pe nişte scări din lemn, sperând că locația nu va fi la fel de deprimantă ca biroul cu mochetă jegoasă de ieri. Dar, când deschid uşa de la studioul de casting, îmi dau seama că interiorul nu se ridică nicidecum la înălțimea frumoasei curți interioare de jos. Este tot un spațiu de birouri închiriat pentru sezonul-pilot.

În sala de aşteptare sunt aliniate scaune de birou. Cinci sunt ocupate deja, trei sunt femei, toate brunete, toate de vârsta mea, toate potențiale Rose Attwood. Arătăm ciudat de

asemănător. Bineînțeles, acesta este scopul castingurilor, dar, preț de o secundă, mă surprinde cât de asemănător suntem îmbrăcate. Blugi strâmți, bluze de mătase, părul strâns la spate. Cred că personajul Rose Attwood nu e tocmai greu de îmbrăcat. Cei doi bărbați care aşteaptă sunt înalți, subțiri, zvelți; amândoi stau stingheri pe scaunele prea mici în timp ce îşi studiază replicile. Bănuiesc că vor să fie Marcus, specialistul în comunicații cu sindrom Asperger.

O recepționeră deosebit de atrăgătoare îşi continuă activitatea, nefiind deranjată de sosirea mea, în timp ce sortează teancuri de dosare şi de CV-uri. Judecând după înfățişarea ei de fotomodel, bănuiesc că şi ea este actriță, deşi, în prezent, are un al doilea loc de muncă. Mă îndrept spre ea, dar mă repede imediat:

— Semnează acolo!

Fără să mă privească, îşi ridică brațul subțire şi bronzat, arătând în direcția uşii, unde văd un dosar deschis pe un scaun de lângă intrare, cu două pagini mototolite şi triste.

— Bine, bine, spun, în timp ce brațul ei subțire revine la locul său. Mulțumesc.

Una dintre potențialele Rose îşi ridică privirea auzindu-mi accentul, îmi observă expresia şi râde conspirativ.

Reținându-mi propriul chicotit, mă îndrept spre dosarul de înregistrare pentru a face ceea ce mi s-a spus. Aplecându-mă stângaci în fața lui, îmi adaug fără tragere de inimă o semnătură mâzgălită alături de celelalte nume ilizibile. Nu-mi dau seama ce utilitate ar putea avea acest document pentru cineva.

În spatele meu, una dintre cele două uşi ale sălii de audiții se deschide şi dinăuntru iese un alt Marcus, cu o expresie profund tulburată. Mă feresc din fața lui, în timp ce el trece cu paşi hotărâți pe lângă mine, cu privirea fixată spre uşa pe care o trânteşte în urma lui. Câțiva ochi speriați

îi urmăresc paşii ce îl poartă pe lângă fereastră, în timp ce eu iau loc lângă Rose cea prietenoasă.

— Ei bine. Mă întreb cum i-a mers, îi şoptesc noii mele prietene.

Chicoteşte din nou, iar sunetul efervescent este atât de nepotrivit locului în care ne aflăm, încât până şi recepționera arțăgoasă ne învredniceşte cu o privire. Ca la un semn, uşa celeilalte săli de audiții se deschide şi dinăuntru iese o Rose Attwood a cărei audiție a fost, în mod evident, mai bună decât cea a lui Marcus, cel de mai devreme. Ne aruncă un zâmbet de încurajare, în timp ce-şi adună lucrurile, iar, după un moment, regizorul de casting îşi scoate capul din sala de audiții cercetându-le pe posibilele Rose rămase. Se încruntă.

— Este aici vreo Samantha?

Cea mai apropiată Rose de pupitrul de la recepție se ridică grăbită, netezindu-şi pantalonii bine croiți şi îşi ia scenariul.

— Uh-huh. Eu sunt, spune ea plină de încredere înainte să dispară în studioul de audiții.

Toți cei din sala de aşteptare se relaxează vizibil când se închide uşa în urma ei. Îmi verific ceasul; eram programată la 12:15, dar este deja 12:20. Apoi mai am o audiție în celălalt capăt al oraşului. Fac câteva calcule. Mai sunt încă două fete care aşteaptă în fața mea. Să zicem că audiția fiecăreia dintre ele durează 20 de minute. Deci, ar trebui să intru în aproximativ o oră. Mă resemnez cu aşteptarea şi îmi scot telefonul mobil, introducând codul. Dar îmi promit că nu voi folosi rețelele de socializare. O să verific doar e-mailuri şi mesaje. Fata de lângă mine se foieşte şi, când mă uit la ea, o văd scriind în grabă un mesaj.

Un alt Marcus este chemat în cealaltă sală şi mă trezesc gândindu-mă la George. Am nevoie să-mi distrag atenția cumva şi, nu ştiu de ce, dar îmi vine în minte povestea pe

care mi-a spus-o ieri Miguel, portarul blocului. Povestea aia mă obsedează şi mă tot întreb cât este adevărat din tot ce a spus el sau dacă este doar un soi de legendă de la Hollywood.

Introduc pe Google cuvintele „actriță britanică” şi „emblema Hollywoodului” şi citesc.

Se pare că este adevărat – actrița a sărit de acolo după ce Katharine Hepburn a primit rolul care îi fusese promis ei. Ar fi putut deveni o actriță celebră, ar fi putut avea propria carieră, dacă lucrurile ar fi mers altfel. Actrița britanică a renunțat la tot pentru a călători la Hollywood, singură, fără prieteni, fără partener, a pariat totul pe carieră şi a fost cât pe ce să aibă succes. Mă cutremur citind detaliile macabre ale morții ei, neştiind de ce sunt atât de fascinată. Crezând că a fost concediată, şi-a lăsat lucrurile sub una dintre literele uriaşe care alcătuiesc numele oraşului, s-a urcat pe scara de serviciu de pe uriaşul „H” şi s-a aruncat în gol, în toiul nopții.

Pe biletul de adio împăturit cu grijă scria:

Mi-e frică, sunt o laşă. Îmi pare rău pentru tot. Dacă aş fi făcut asta cu mult timp în urmă, aş fi fost scutită de multă durere.

P.E.

Îmi abat gândul de la mesajul lui George şi citesc mai departe cu încăpățânare.

Se pare că, la câteva zile după ce actrița a sărit în gol, o femeie care făcea o drumeție a dat din întâmplare peste lucrurile ei de sub literă, apoi a găsit un cadavru greu de identificat în râpa de dedesubt şi a sunat la poliție. Nu există niciun document în care să fie înregistrat numele celei care a făcut sesizarea. A dispărut înainte de sosirea poliției. Mă întreb de ce ar părăsi cineva pur şi simplu locul unei crime după o descoperire atât de traumatizantă. Şi, mai exact, cum naiba au putut cei de la poliție să fie siguri

că actrița britanică s-a sinucis? După câteva cuvinte scrise pe un bilet? Dacă a fost împinsă? Biletul nici măcar nu era semnat, ci avea doar nişte iniţiale.

Cineva îşi drege glasul în cealaltă parte a sălii de aşteptare, întrerupându-mi gândurile.

— Scuze, eu urmez sau...? întreabă o Rose cu voce răguşită.

Pentru că ora mea era pe la 11:45, adică în urmă cu 45 de minute.

Recepționera scoate un oftat iritat în mod nejustificat.

— Vă vor chema în ordinea în care ați sosit. Aşa că, da, zâmbeşte batjocoritor, cred că tu vei fi următoarea.

La naiba. Nu sunt sigură că pot face față celor 60 de minute de agresivitate pasivă. Decid să mă ridic de pe scaun cât se poate de discret.

— Cred că sunt ultima, aşa că o să aştept puțin afară dacă nu vă deranjează.

— Sigur, spune recepționera ridicând din umeri.

Mă aşez pe o bancă la soare şi mă las învăluită de căldura lui. Îmi deschid căsuța de e-mail de pe iPhone şi derulez până la audiția din această după-amiază de la Warner Brothers. Este vorba despre un film despre admiterea pentru prima dată a unor studente la Facultatea de Medicină de la Harvard, în 1945. Parcurg din nou scenele. Sunt fantastice.

Eram pe la jumătatea replicilor mele când o voce mă readuce la realitate.

— Bună alegere, e mai bine aici. Te superi dacă stau şi eu lângă tine?

Când îmi ridic privirea, o văd pe Rose cea prietenoasă în fața mea, făcându-mi semn spre locul liber de pe bancă.

— Nu, nu, desigur.

Mă mut mai încolo, în timp ce ea se aşază lângă mine.

— Ei bine, a fost nasol, zâmbeşte ea, dând din cap spre sala de casting, cu accentul ei newyorkez un pic răguşit, aproape ca un scârțâit.

Scoate un pachet de țigări şi îl întinde în direcția mea.

— Nu fumez, spun pe un ton care sugerează în mod bizar că nu sunt suficient de grozavă pentru a face acest lucru, dar apoi mă gândesc că noua mea prietenă este tulburător de cool.

Îi privesc ținuta bizară pentru un asemenea personaj. Nu este o Rose normală, deşi nu mă îndoiesc că ar putea să o interpreteze, doar că are un zâmbet ciudat, care sugerează că e cu totul diferită de personajul respectiv. Şi mai există ceva incredibil de familiar la ea. Cred că am văzut-o undeva, deşi nu pot să-mi dau seama exact.

Îşi deschide bricheta dintr-o singură mişcare şi îşi aprinde țigara. Apoi o închide şi trage un fum în piept, cu un gest care face ca brățara ei subțire de aur să-i zornăie lovindu-se de ceas.

— Eşti englezoaică, nu-i aşa?

Zâmbesc.

— Da. Tu eşti din New York?

— Da, chicoteşte ea.

— Cum te simți aici? o întreb.

— În LA? întreabă ridicând din sprâncene înainte de a răspunde ironic. Am zile mai bune şi zile mai proaste, ştii tu.

— Da, înțeleg. Pentru mine e abia a doua zi aici, aşa că...

— Bobocule, zâmbeşte ea şi mă apucă de încheietura mâinii, într-un gest de falsă solidaritate, cu mâna în care ține țigara.

Simt căldura țigării ei aproape de pielea antebrațului meu în timp ce ea continuă, deodată interesată de mine.

— Eşti pentru prima dată în LA? O, Doamne, cum merge treaba?

Îşi slăbeşte strânsoarea în timp ce trage lent din ţigară şi mă uit în jos, la braţul meu nevătămat. Îmi dau seama că nu am mai simţit atingerea cuiva de la proba de ieri. Mi-e dor de contactul cu o persoană. Uitasem că, până spre sfârşitul relaţiei noastre, George şi cu mine căutam mereu atingerea celuilalt. Cuibăriţi pe canapea, cu picioarele întrepătrunse, el – cu un braţ în jurul umerilor mei. Îmi forţez gândurile să dispară.

— Da, pentru prima dată. Deocamdată e bine. Tu de câte ori ai mai venit aici?

Îmi aruncă un zâmbet extrem de strălucitor, apoi îşi dă ochii peste cap ca răspuns la întrebarea mea.

— Dumnezeu ştie?! Am venit aproape în fiecare an de când eram copil. Cred că am ajuns să mă descurc...

Râsul ei pare un lătrat. Îmi place noua mea prietenă. Şi, cu siguranţă mi-ar prinde bine să am o nouă prietenă aici. E mult mai dură decât ai zice. Şi încrederea asta a ei... Pun pariu că nu acceptă nicio mizerie din partea iubiţilor ei. Pun pariu că bărbaţii nu o părăsesc pur şi simplu fără o explicaţie.

— Scuze, apropo, eu sunt Mia, zic, întinzându-i mâna.

O scutură cu un alt clinchet de brăţară.

— Eu sunt Emily, zâmbeşte ea. Şi tu ai fost ieri la audiţia de la CBS, nu-i aşa?

— Da, zic eu surprinsă. Nu am mai văzut pe nimeni în sala de aşteptare.

— Aşa e, chicoteşte ea. Doar că te-am văzut pe hol. M-am gândit că am putea ajunge la audiţii pentru roluri similare. Am sentimentul că ne vom vedea destul de des.

Îi studiez trăsăturile dintr-o perspectivă nouă. Are dreptate, semănăm. Presupun că toate potenţialele Rose de aici se aseamănă. Dar acum, când a spus asta, îmi dau seama că probabil acesta e motivul pentru care mi s-a părut atât de cunoscută. Pentru că este... arată ca o versiune

puțin mai şmecheră a mea. Inevitabil, ne vom întâlni la audiții. Industria filmului e destul de mică.

— Unde stai? continuă ea.

— În centru. Tu?

— O, este un...

Se opreşte o clipă, trăgând din nou un fum din țigară.

— Am ales un apartament prin Airbnb[5] cât mai aproape de Autostrada 101. Nu este prima dată când vin în Los Angeles, spune ea, ridicând din sprâncenele bine îngrijite pentru a spori efectul.

Sunt aici doar de 48 de ore, dar ştiu că ajungi oriunde de pe 101.

— Vreun sfat pentru cât rămân în LA? o întreb.

— Da, evită orele de vârf! pufneşte ea cu un zâmbet care îi luminează chipul. Dar bănuiesc că ai auzit-o pe asta. O, şi nu te implica prea mult în ceea ce faci. Lucrurile au tendința de a se schimba pe nesimțite aici. Viața în LA e ca o luptă în noroi.

Pe hol, se deschide uşa sălii de casting şi cea mai recentă Rose se îndepărtează cu paşi vioi. *Una a fost eliminată, au mai rămas două.* Când mă întorc la Emily, ea se uită la ceas, tulburată. Şi ea e preocupată de timp.

— Mai ai o audiție după asta? întreb eu.

Se uită la mine, surprinsă de întrebarea mea.

— Ce? O, nu. Doar un apel video.

Se încruntă, aparent nelinişti tă de acest gând. Îmi surprinde privirea îngrijorată, dar îşi revine imediat.

— Nu, doar că, în curând, îmi expiră timpul de parcare.

Zâmbeşte şi trage un ultim fum din țigară înainte de a o stinge pe un ghiveci.

— Tu ai ceva după aceea?

---

[5] Platformă online prin care se pot închiria direct de la proprietar apartamente sau camere oriunde în lume (n. red.).

— Da, am o audiție în Burbank.

— La Warner Brothers?

— Da.

— Da, am auzit ceva, îmi răspunde, dar îmi dau seama că nu mă mai ascultă cu adevărat.

O deranjează ceva. Uşa sălii de casting se deschide din nou şi iese o altă Rose.

Ei bine, cu asta *a mers foarte repede.*

Emily şi cu mine ne aruncăm o privire una celeilalte în timp ce ultima Rose dispare pe scări.

— O-o, murmură Emily şi se uită din nou la ceas. Nu cred că a ieşit bine.

O regizoare îşi scoate capul pe uşă.

— Cine urmează? Sunteți gata? rosteşte ea pe un ton cântat înainte de a dispărea înăuntru.

— O, la naiba! geme Emily, uitându-se încă la ceas. Vrei să intri tu prima? De fapt, va trebui să plătesc parcarea în continuare, altfel voi primi o amendă. Eu merg să plătesc, dar poți intra tu înaintea mea, în regulă?

Sugestia ei mă nedumereşte preț de o secundă. Aproape că am uitat că mă aflu aici la un casting. Nu pot să fiu eu următoarea. Nici măcar nu-mi amintesc pentru ce ar trebui să dau o probă. Nu sunt pregătită. Mintea îmi zvâcneşte, în timp ce încerc să-mi dau seama cum naiba să refuz politicos.

— Nu, nu, e în regulă. Du-te tu prima. Pot să rezolv eu cu parcarea.

Imediat ce rostesc asta, ne dăm seama amândouă că nu am nicio intenție de a face asta. Schimb tactica.

— Sunt sigură că maşina va fi în regulă. Chiar dacă îți expiră timpul de parcare, nu-ți vor da imediat o amendă. Hai, intră în sală, o să fie bine.

Mă întreb dacă nu cumva este evident că nu-mi pasă deloc de maşina ei, doar că nu vreau să intru eu prima.

Dar ea nu pare să observe asta, îşi pune geanta pe banca de lângă mine şi începe să-şi caute cheile.

— Of, se plânge ea. Nu ştiu dacă ar trebui să risc. Este o maşină închiriată şi nu am nici cea mai mică idee despre ce ar trebui să fac dacă îi sunt blocate roţile sau dacă e ridicată. Agentul meu îmi rezolvă problemele astea. Eu nu conduc în New York.

Se întoarce spre mine, în mod evident preocupată.

— Serios, e în regulă, dacă vrei să intri tu prima, nu mă deranjează. Trebuie doar să pun nişte bani în parcometru.

Nu prea mă ascultă. Este foarte îngrijorată, încrederea de mai devreme pare să-i fi pierit. Mă simt din ce în ce mai vinovată. Ar putea să-i ridice maşina? Nu m-am gândit la asta. Nici eu nu ştiu ce m-aş face dacă s-ar întâmpla asta cu maşina mea.

— În Los Angeles, aşa se întâmplă: îţi ridică maşină dacă îţi expiră timpul de parcare? o întreb.

Tot nu mă ascultă; îşi caută preocupată portofelul.

— Nu ştiu, dar nu vreau să aflu.

Regizoarea de casting se întoarce.

— Oricând sunteţi gata, doamnelor, spune ea cu o agresivitate pasivă dezgustătoare, înainte de a dispărea din nou.

Simt cum îmi creşte nivelul de stres. Nu vreau să fiu următoarea la audiţie dacă regizoarea are starea asta de spirit. Nici vorbă de aşa ceva. Şi îmi ies pe gură nişte vorbe înainte să le pot opri.

— Îţi plătesc eu parcarea. Poţi să intri.

Emily se opreşte din căutarea frenetică.

— Serios?

Pare brusc surprinsă, în timp ce se gândeşte preţ de o secundă.

— Ăăă... Bine.

Aruncă o privire spre portofelul şi spre cheile din mână, realizând că va trebui să le dea unui străin. Şi deodată mă trezesc că acum eu sunt cea care încearcă să o convingă.

— Este în regulă, o asigur eu. Va dura doar o secundă. E la parter, nu?

— Da.

Ridică din sprâncene şi face riduri pe frunte în timp ce se uită înapoi spre sala de audiţii, strângând portofelul în mână.

Apoi, ochii ei mă fixează din nou cu hotărâre.

— Da, bine. Bine, grozav! Poftim, zice ea, dându-mi portofelul în grabă. Este aparatul de taxat pentru Chevroletul alb. Oh, ţine şi cheia în caz că va trebui să o muţi pe alt loc de parcare, dacă a atins o limită de timp sau ceva de genul ăsta.

Îmi pune repede în mână şi cheia maşinii. Apoi îşi aranjează ţinuta şi ia scenariul.

— Grozav. Mulţumesc. Îţi rămân datoare. Eşti Mia, nu-i aşa?

Mă priveşte peste umăr. Eu încuviinţez dând din cap, iar ea dispare apoi în întunericul sălii de casting.

Îi găsesc maşina la două locuri distanţă de a mea. Un Chevrolet alb şi curat, un automobil închiriat, cât se poate de banal.

Parcometrul nu mai are niciun minut. Mă holbez la afişajul digital decolorat. Timpul a expirat de 20 de minute. De ce naiba nu a venit mai devreme să-l alimenteze? Presupun că a calculat greşit. Din fericire, încă nu a primit nicio amendă. Mă uit pe stradă după agenţii de circulaţie, dar nu am habar cum arată cei din California, aşa că mă dau bătută repede. Oricum, nu e nimeni pe stradă.

Citesc cu atenţie indicaţiile de pe parcometru. Am mai plătit încă două ore pentru maşina mea când am ajuns aici. Dar nu scrie nimic despre depăşirea timpului de pe locul ei,

aşa că bănuiesc că nu trebuie să-i mut maşina, slavă Domnului. Brusc, mi-am dat seama cât de enervant şi cât de lung ar fi fost demersul.

Locurile de parcare de aici sunt ocupate şi mă întreb de ce naiba ar fi putut să sugereze asta. Şi de ce naiba mi-a dat cardul ei bancar, mie, unei străine? Cred că niciuna dintre noi nu se simte bine în condiţii de stres, ceea ce, din câte observ, ar putea să nu fie de bun augur pentru carierele noastre.

În timp ce-i scotocesc prin portofel, mă întreb de ce am simţit nevoia să mă ofer să fac asta. Cred că m-am simţit cumva forţată de împrejurări. Nu ştiu. Probabil am observat că începe să aibă emoţii.

Schimbarea din comportamentul ei... Îi era clar frică. Cred că participarea la acest casting înseamnă mai mult pentru ea decât pentru mine. Deşi îmi dau seama că nu m-am oferit să o ajut numai în beneficiul ei. Doar că nu am vrut să mă duc mai devreme fără să fiu pregătită.

Îi introduc cardul în aparat, selectez încă o oră pe parcometru, iar cadranul acestuia urcă la 13:45.

Şi, după ce am rezolvat totul, mă întorc la studioul de casting foarte mândră de mine.

7.
„TRANDAFIRUL, ORICUM I-AI SPUNE...”[6]

[6] Titlul capitolului este o aluzie la numele personajului Rose, dar şi un fragment dintr-o celebră replică a Julietei din William Shakespeare, *Romeo şi Julieta,* Actul II, Scena 2, traducere din limba engleză de Virgil Teodorescu („Ce preţ are un nume? Trandafirul,/ Oricum i-ai spune, tot aşa-şi împarte/ Mireasma dulce.”) apud *Opere complete,* ediţie îngrijită şi comentarii de Leon D. Leviţchi, note de Virgiliu Ştefănescu-Drăgăneşti, Editura Univers, Univers, 1984, vol. III, p. 33 (n. red.).

Miercuri, 10 februarie

Alte patru pretendente la rolul lui Rose se întorc să mă privească atunci când intru din nou în sala de aşteptare. Nu o văd pe Emily. Mă uit la ceas. Totul nu a durat decât cinci minute, aşa că probabil trebuie să fie încă înăuntru.

Din fericire, am timp să recitesc scenele înainte de a intra. Atunci îmi dau seama că nu mai am geanta cu mine. Simt cum îmi năvăleşte sângele în cap. Totul se află în acea geantă – portofelul, cheile, telefonul – şi încerc să nu mă gândesc la ce naiba voi face dacă le voi pierde, în timp ce sar de pe scaun şi mă grăbesc să mă întorc afară, în bătaia soarelui. Simt cum mă urmăresc câteva priviri curioase în vreme ce mă grăbesc să ies din sală, dar, din fericire, imediat ce ajung afară zăresc geanta din piele moale şi încreţită, cuibărită în siguranţă lângă braţul băncii. Catastrofa a fost evitată!

O iau de acolo şi mă întorc înăuntru, fiind întâmpinată de o adunătură de candidate care se holbează. Mă aşez, ignorându-mi publicul, scot paginile de scenariu, îmi trag sufletul şi încep să parcurg scenele pentru ultima oară înainte de a intra în sală.

După câteva minute, uşa sălii de audiţii se deschide puţin şi aud mormăitul vocilor de dincolo amplificându-se. Probabil Emily a terminat. Îi pot înapoia cheile şi portofelul înainte să intru eu, poate reuşim să facem schimb de numere de telefon şi să ieşim la o cafea cândva. Ar fi grozav să am o prietenă aici – dacă nu, sunt sigură că măcar m-ar putea învăţa una-alta despre cum să mă descurc prin Los Angeles. Mă privesc pentru ultima oară în oglinda ciobită din cealaltă parte a încăperii, îmi aranjez părul şi îmi netezesc bluza de mătase, în timp ce nişte tipi şi ţipe ies din sala de audiţii.

Dar nu o văd pe Emily. Actrița cu care discută regizoarea de casting este una pe care nu am mai văzut-o până acum. Îşi iau la revedere în timp ce eu le privesc uimită, complet nedumerită. Mă aplec în față pentru a privi dincolo de ele, sperând să o văd pe Emily ieşind în urma lor. Totuşi, nu înțeleg de ce ar fi intrat cu o altă actriță. Sala din spatele lor este goală. Emily probabil a intrat în cealaltă sală de audiții. Poate că, până la urmă, nu a venit aici ca să o interpreteze pe Rose Attwood.

Începe să mă cuprindă o spaimă bizară. E ciudat. Încerc să mă gândesc pentru ce personaj ar fi putut avea audiție, poate Melaya Tulii, ofițerul-medic de pe navă. Mă uit în sala de aşteptare, dar nimeni altcineva de aici nu ar putea participa la o audiție pentru acest rol. Melaya este în mod clar un personaj cu origini hispanice, iar Emily cu siguranță nu are asemenea origini.

Actrița necunoscută se întoarce şi îşi adună lucrurile de pe un scaun din sala de aşteptare. Strâng încă în mână cheia maşinii lui Emily.

— Mia este aici? întreabă regizoarea de casting, ridicându-şi privirea de pe listă.

La naiba! Mă ridic de pe scaun şi afişez un rânjet, în timp ce bag cheia maşinii în buzunar.

— Da, eu sunt.

Zâmbesc, spunându-mi că totul e în regulă. Ea este probabil în cealaltă sală de audiții. Erau în criză de timp şi au început să folosească ambele săli. Sigur ăsta e motivul.

Îmi las umerii să se detensioneze şi mă îndrept spre sala de casting, lăsându-mi geaca şi geanta deoparte, încercând să-mi eliberez mintea de tot ce nu are legătură cu Marte în timp ce merg.

Douăzeci de minute mai târziu, revin în sala de aşteptare, încercând să-mi adaptez ochii la lumina zilei şi să-mi domolesc pulsul, după ce am urlat în pustiul spațiului.

Probabil că aceste săli sunt bine izolate fonic, deoarece nu am auzit nicio candidată din cele anterioare țipând la sfârşitul scenelor lor. O caut din priviri pe Emily în sala de aşteptare.

Nu e acolo.

Afară, mă îndrept spre bancă, dar aceasta zace pustie în lumina caldă a soarelui. Poate că Emily s-a dus la toaletă. Mă întorc înăuntru şi observ din nou sala de aşteptare. O fată se uită curioasă la mine, în timp ce alta este chemată în sală.

Îmi las lucrurile deoparte şi urmez direcția indicată de semnul „Toaletă" din spatele recepției, străbătând un coridor foarte lung. Toaleta pentru femei este a treia uşă de pe hol. Împing uşa care se deschide greu şi intru. Sunt izbită de un miros sintetic, dar proaspăt de înălbitor şi lămâie. Este o baie mare, cu opt cabine, uşile având un gol deasupra podelei de beton lustruite şi proaspăt curățate. Probabil tot personalul din birourile aflate în această clădire foloseşte aceste băi. Uşa cabinei din capăt este închisă.

Tocurile mele răsună în toată încăperea, în timp ce mă îndrept spre cabină. Şi, deodată, mă simt intimidată.

— E cineva aici? întreb cu un accent britanic care mă face chiar şi pe mine să strâmb din nas. Emily? întreb plină de speranță.

Niciun răspuns.

Mă las jos, ghemuindu-mă în mijlocul podelei. Cizmele mele cu toc şi genunchii îndoiți în blugii mulați îmi îngreunează operațiunea mai mult decât ar fi cazul. Îmi aplec capul până când aproape că pot vedea pe sub uşa închisă şi mătur cu coada părului podeaua albită.

În spatele meu, se deschide brusc uşa de la intrarea în toaletă, iar fata care tocmai se holbase la mine în sala de aşteptare se arată brusc şocată văzându-mă ghemuită, cu picioarele întinse, în mijlocul unei toalete pustii. Excelent!

Mă ridic mult mai greu decât ar trebui s-o facă cineva de vârsta mea. Tipa se uită la mine cu o încruntare gravată adânc pe frunte.

— Hei, îi spun, sperând în mod stupid că, dacă zic ceva de genul ăsta, o pot convinge că nu sunt complet nebună.

Nu pare s-o fi convins de asta.

— Da, *hei.* Eşti teafără? Să chem pe cineva? întreabă ea cu mare grijă.

— Nu, doar căutam pe cineva. Probabil că este afară, răspund cât pot de relaxată.

— Oh, bine. Atunci, pot să trec?

Arată spre cabinele din spatele meu şi îmi dau seama că îi blochez trecerea. Îi fac loc, iar ea se îndreaptă spre cabina închisă din capăt. Împinge uşa cu uşurinţă şi o deschide, trăgând ferm încuietoarea în urma ei.

Nu era nimeni înăuntru. Am vorbit de una singură.

Mă uit la ceas şi mă întorc afară plină de speranţă. Lumina soarelui mă face să mijesc ochii după întunericul dinăuntru. Este foarte ciudat. Să fie oare încă la audiţie?

Simt o furie bruscă din cauza timpului pe care îl irosesc, dar şi din cauza privirii care tocmai mi-a fost aruncată la toaletă. Totul începe să devină un pic stupid. Cu siguranţă, nu am nevoie de aşa ceva astăzi. Îmi revin, mă duc direct spre sala de casting şi mă îndrept cu hotărâre spre recepţionera zveltă.

— Bună! pufnesc eu. E o fată pe nume Emily acolo, înăuntru? întreb, arătând spre sala de audiţii pentru Marcus.

— Poftim? îmi răspunde ea, sceptică.

— Regizorii de casting audiază actriţe în ambele studiouri? încerc eu să o lămuresc. Recepţionera se încruntă, semn clar că nu a înţeles, aşa că eu continui. Ascultă, o caut pe o fată care a mai fost aici. Emily. Am stat de vorbă cu ea. Ne-aţi văzut pe aici. Am portofelul şi cheile

de la maşina ei. Trebuie să i le dau înapoi. Este acolo? întreb eu, arătând către sala în care au intrat pretendenții la rolul lui Marcus.

— Nu, răspunde recepționera, ridicând din sprâncene. Acolo intră doar băieții.

La naiba!

— O, da. Bine.

Fac o pauză şi scrutez din nou fețele celor din sala de aşteptare. Privirile tuturor se împrăştie ca un stol de porumbei. E clar că mă dau în spectacol.

Dintr-odată îmi dau seama că Emily ar putea să mă aştepte lângă maşina ei şi mă întreb cum de am putut fi atât de idioată, încât să nu-mi dau seama. Convinsă că aşa s-a întâmplat, mă îndrept cu paşi mari din nou afară, în soare.

Afară las să-mi scape un oftat de exasperare. Situația asta chiar începe să mă streseze. Mă uit la ceas. Este 13:32. Următoarea mea întâlnire este la ora 15 în Burbank şi trebuie să mănânc înainte, altfel s-ar putea să nu-mi iasă replicile cum trebuie.

Pe trotuar, nu e nici urmă de Emily.

La naiba!

Fiindcă nu mai am nicio opțiune, stau complet dezorientată pe trotuarul pustiu, aruncând neputincioasă priviri în ambele direcții. Ar fi putut să intre într-o băcănie sau într-o cafenea de pe stradă pentru a lua ceva, dar nu sunt băcănii sau cafenele la vedere, ci doar clădiri de birouri. Oricum portofelul ei e la mine, aşa că nu ar fi putut cumpăra nimic. Mă uit înapoi la maşină, care e în acelaşi loc, şi scot cheia ei din buzunar. Nimic special: doar cheia unei maşini închiriate şi un breloc Avis cu detaliile numărului de înmatriculare. Unde naiba putea să se ducă fără portofel şi fără chei?

Trebuie să existe o explicație rațională! A pomenit de un apel video, poate că a avut loc mai devreme decât era

programat. Părea preocupată de asta. Poate că a fost mult mai important decât audiția ei şi a trebuit să găsească un loc liniştit pentru a răspunde.

Are sens, dar simt cum agitația mă cuprinde din nou. Pentru că acum trebuie să aştept aici, pe trotuar, ca o fraieră, până când îşi termină ea convorbirea. Simt cum se acumulează frustrarea şi încerc să scap de ea plimbându-mă încordată de-a lungul şirului de maşini parcate. Mă întreb ce ar fi făcut în situația asta Jane cea de neclintit, neînfricată şi independentă. Ar fi refuzat de la bun început. De ce nu am făcut asta pur şi simplu? Jane contraatacă: „Nu are rost să te frământi dacă nu mai poți schimba nimic."

Mă opresc brusc. Am găsit soluția! Mă întorc în sala de audiții, îmi iau lucrurile şi revin la maşina lui Emily. Punându-mi geanta pe capotă, scot un pix şi rup o bucată de hârtie din scenariu ca să-i mâzgălesc un bilet:

Bună, Emily,

Scuze, nu te-am găsit nicăieri şi a trebuit să fug. Sper că audiția a mers bine. Am lăsat cheia şi portofelul la recepționeră.

Toate cele bune,

Mia

Aşez biletul sub ştergătoarele de parbriz şi urc repede pe scări până la studioul de casting pentru a-i lăsa acolo lucrurile.

În sala de aşteptare a mai rămas doar o singură candidată şi nu mă surprinde că nu o văd pe Emily. Mă îndrept spre recepție cu cât mai multă lejeritate.

— Bună, tot eu sunt, zic, ca şi cum amândouă ne-am săturat de mine. Apoi continui: Nu o găsesc pe fata aceea, Emily. Mi-a dat cheia de la maşină şi portofelul ei. Cred că se va întoarce curând după ele, dar eu sunt nevoită să plec, aşa că o să le las aici, dacă nu te deranjează.

Le pun pe tejghea între noi. Ea se uită la ele o clipă înainte de a mă privi din nou.

— Cine ți-a dat *cheia* şi *portofelul?* întreabă ea neîncrezătoare, uitându-se la mine cu o dezaprobare evidentă.

Oftez în sinea mea.

— Nu-i ştiu numele complet. Emily... nu-ştiu-cum. A fost la audiție înaintea mea. Ai văzut-o. M-a rugat să-i alimentez parcometrul.

Expresia recepționerei se transformă într-una de uşoară neîncredere.

— Şi *aşa ai făcut?*

De data asta, nu-mi mai pot reține suspinul.

— Da, da, aşa am făcut.

Ea clatină din cap. Presupun că o oboseşte naivitatea mea.

— Bine, dar nu poți să-i laşi aici obiectele de valoare.

Pentru o secundă, am impresia că nu am înțeles bine.

— Scuze, cum?

— Adică, nu ne putem asuma responsabilitatea pentru maşina şi portofelul cuiva, nu-i aşa? E clar!

Înțeleg contextul afirmației ei: probabil că nici eu nu ar fi trebuit să o fac. Trag aer în piept ca să-mi stăpânesc iritarea. Urăsc această zi.

— OK, deci vrei să spui că nu pot să le las aici, împreună cu un bilet, ca să le găsească mai târziu?

— Nu. Nu poți, spune ea pur şi simplu. Dar simțind duritatea cuvintelor ei, adaugă imediat: Ai putea lăsa un bilet aici, presupun.

— Cred că ar fi util. Bine, o să-i las numărul meu de telefon şi poate să mă sune ca să ia cheia oricând.

Îmi dă un pix şi un bilețel, iar eu notez numele meu şi numărul de telefon.

— Îi vei da asta când se va întoarce?

Recepționera se uită la scrisul meu.

— Da, sigur. Cum o cheamă?

— Emily.

— Numele de familie?

— Nu ştiu.

Recepționera se încruntă din nou.

— Te-ai uitat în portofelul ei?

Nu mi-a trecut prin cap. Răscolesc prin portofel şi găsesc doar cardul bancar pe care l-am folosit mai devreme.

E.A. Bryant.

— Este Emily *Bryant?* Îți sună cunoscut? întreb, ridicând privirea.

Recepționera ridică din umeri.

— Presupun că ar putea avea un nume de scenă.

În spatele meu se deschide uşa de la intrare şi întoarcem capul amândouă. O altă actriță brunetă soseşte pentru audiția pentru rolul lui Rose. Se apleacă pentru a semna.

— O! spune recepționera, iar atenția mea se îndreaptă din nou spre ea, cu fața luminată de entuziasm pentru prima dată. Uită-te în dosarul de înregistrare. Numele ei este chiar înaintea numelui tău, nu?

Bănuiesc că nu s-a uitat niciodată în dosarul de înregistrare. Nu am prea multe speranțe, dar mă îndrept repede spre el şi îl iau. Îmi găsesc numele îngropat la jumătatea paginii. Deasupra lui doar mâzgălituri ilizibile. Cam pe oricare dintre semnături ar putea scrie Emily sau Em, sau E. Recepționera mi se alătură şi se apleacă să verifice. Entuziasmul îi piere.

— Oh. Bine.

— Dar cred că tu ai o listă cu cei invitați la audiții, nu? întreb eu. Cu toți cei de astăzi. Nu poți să verifici acolo? Nu pot fi atât de multe persoane cu numele Emily pe listă, nu-i aşa?

Recepționera ezită uşor.

— Păi, de fapt, eu nu am nimic de-a face cu castingul. Lucrez doar pentru studio. Eu doar... Ei bine, îndatoririle mele sunt legate mai degrabă de problemele complexului imobiliar. Sunt sigură că regizorii de casting au totuşi o listă. Poți întreba prin intermediul agentului. Acum sunt destul de ocupați. Îmi pare rău că nu te pot ajuta mai mult. Ridică din umeri: Dar poți să laşi un bilet şi, dacă apare o *Emily,* i-l voi transmite.

Afară, mai zăbovesc un moment lângă maşina lui Emily. E 13:54 şi nici urmă de ea. Timpul de parcare a expirat din nou. La fel şi al meu.

Iau o decizie, îi alimentez aparatul de taxare şi modific bilețelul de sub ştergătorul de parbriz.

Bună, Emily,

Scuze, nu te-am găsit nicăieri şi a trebuit să plec. Sper că audiția a mers bine. ~~Am lăsat cheia şi portofelul la recepționeră.~~

Nu am putut să-ți las lucrurile la recepționeră şi acum am o întâlnire în celălalt capăt al oraşului, aşa că sunt încă la mine. Am lăsat numărul meu la recepție. Sună-mă imediat ce primeşti biletul şi o să ți le aduc cât de repede pot.

Toate cele bune,

Mia

Tocmai când eram pe cale să bag la loc biletul bine împăturit sub ştergătorul de parbriz, simt o mână pe umăr.

8.
UN TRECĂTOR

Miercuri, 10 februarie

Inima îmi tresare şi mă întorc, trezindu-mă față în față cu persoana care a pus mâna pe mine. Nu este Emily, cu părul ei castaniu strălucitor, prins lejer într-o coadă. Nu este nici

măcar recepționera, cu alte sugestii nefolositoare. Este un bărbat. Un tip înalt şi indiscutabil chipeş, îmbrăcat în costum. Are părul şaten şi ciufulit, iar ochii lui inteligenți par uşor amuzați de şocul meu. Se uită la mine de parcă l-aş cunoaşte. Zâmbetul lui denotă un nivel de intimitate pe care sunt absolut sigură că nu-l împărtăşim. Nu ştiu de ce, dar, deodată, ajung să cred că latura lui atrăgătoare şi conflictuală e la fel de exasperantă ca absența lui Emily. Pentru că nu am timp de toate astea acum.

— Eşti bine? întreabă el cu voce caldă.

În tonul lui se citeşte o îngrijorare sinceră şi îmi dau seama că am stat la pândă pe lângă maşinile parcate suficient de mult timp, încât să atrag atenția.

Îi arunc o privire care sper că îi transmite că nu e treaba lui.

— Da, da. Totul este în regulă. Mulțumesc.

Am observat că accentul meu pare mai pronunțat, de parcă aş fi o Maggie Smith deosebit de indignată, dar asta pare să-l amuze şi mai mult.

— Ai probleme cu maşina? întreabă el, şi îmi dau seama că am început să discutăm fără să-mi doresc asta.

Nu pleacă nicăieri. Trag aer în piept şi mă arunc cu capul înainte.

— Nu. Nu am probleme cu maşina. Eram la o audiție şi fata dinaintea mea avea nevoie ca cineva să-i alimenteze aparatul de taxat pentru maşina ei, aşa că mi-a dat portofelul şi cheia de la maşină şi acum a plecat.

— Ah! înțeleg... deci, atunci e *Fata dispărută?* întreabă el cu o seriozitate falsă, care mi-ar fi putut stârni un zâmbet dacă nu eram atât de enervată şi de grăbită.

Dar sunt, aşa că nu m-a amuzat.

Îmi ridic sprâncenele în semn că m-am prins de glumă şi mă pregătesc pentru alte poante.

— Nu, ha-ha, bună gluma. Dar, de fapt, a plecat. Ceea ce nu este deloc în regulă. Şi acum am rămas cu astea.

Îi arăt portofelul şi cheia de la Chevrolet.

El dă din cap înțelegător şi arată cu degetul spre un loc aflat în spatele meu.

— Lucrez peste drum.

Mă întorc şi mă uit la clădirea de birouri de vizavi – o construcție cu o structură metalică, a cărei fațadă e înțesată de ferestre încastrate în nişte panouri.

— Am văzut ce ai făcut până acum.

Zâmbetul lui devine sfios, mă rog, pe cât de sfios poate fi zâmbetul unui tip care-a fost atlet în vremea facultății. Mă încrunt uşor din cauza mărturisirii sale, dar el ripostează cu o ridicare din umeri.

— Nu prea e de lucru azi.

Pare să aştepte să spun ceva sau poate să continui povestea mea, dar nu-mi doresc asta şi nici nu am timpul necesar. Mă întorc la biletul meu, pe care îl înghesui cu fermitate sub ştergătoare.

— Ei bine, îți mulțumesc pentru grijă, dar trebuie să plec.

Îi zâmbesc discret, în timp ce îmi iau geanta şi îmi scot cheia de la propria maşină.

— O să întârzii.

Fără să se lase intimidat că-l resping sau pur şi simplu ignorând subtilitățile interacțiunii sociale din societatea britanică, el continuă pe un ton vesel:

— Şi care este planul? O să fiu cu ochii în patru. Pe cine căutăm?

Căutăm? Adică... noi?

Mă întreb dintr-odată dacă nu cumva am luat-o razna. Oare tipul ăsta chiar nu-mi înțelege aluziile sau sunt eu ruptă de realitate? Deschid portiera şi mă întorc spre el.

— Bine, păi... Ăă...?

Îmi dau seama că nu-i ştiu numele, dar mi-o ia înainte.

— Nick.

Desigur. Bineînțeles că îl cheamă Nick. Bine.

— Ei bine, Nick, apreciez grija ta, dar i-am lăsat un bilețel pe parbriz şi cred că totul este sub control, aşa că suntem bine. Mulțumim.

Cred că tonul meu este destul de ferm, dar, din nou, judecând după expresia amuzată a lui Nick, cumva, dorința mea de a fi lăsată în pace pare să nu-l afecteze deloc.

— Stai, adică pleci cu portofelul şi cheia acestei femei?

Rămân încremenită o clipă, cu un picior în maşină şi cu unul pe trotuar. Presupun că are dreptate. Plec cu lucrurile ei şi, de fapt, nu am aşteptat chiar atât de mult. Dacă priveşti aşa lucrurile, nu sună prea bine. Îmi retrag piciorul din maşină şi mă întorc spre Nick.

— Da, bine, înțeleg ce vrei să spui. Dar nu mai pot rămâne. Chiar trebuie să plec. Am o altă întâlnire. Am lăsat un bilet cuiva în legătură cu cheia şi cu portofelul, iar ei o să transmită numărul meu de telefon, aşa că totul se va rezolva. Bine?

Ridică mâinile într-un gest de apărare.

— Da, sigur. Încercam doar să ajut. Sunt sigur că te-ai descurcat, îmi zice, zâmbind cu blândețe. Sper că totul se va rezolva.

Mă studiază încă o secundă înainte de a da din cap şi de a se întoarce pe stradă. Sentimentul de vinovăție începe să se intensifice. El a fost singura persoană care a încercat cu adevărat să mă ajute, iar eu l-am trimis practic la naiba.

— Nick. Aşteaptă, scuză-mă! strig după el.

El se întoarce spre mine, cu sprâncenele ridicate.

— Nu ai văzut-o, nu-i aşa? Mai devreme?

Îşi coboară ochii o secundă, părând să cântărească avantajele şi dezavantajele interacționării cu o englezoaică nebună. Când ridică privirea, fața lui este întru câtva diferită, serioasă, pentru prima dată.

— Cum arăta?

Nu sunt sigură cum să răspund la această întrebare. Nu pentru că nu ştiu – o cunosc, aş recunoaşte-o oriunde –, ci pentru că adevărul este că seamănă cu mine, la fel ca toate celelalte femei care au intrat în clădirea de vizavi astăzi. La naiba!

— E cam de înălțimea mea, păr şaten, prins la spate, poartă o bluză, blugi, tocuri.

Zâmbeşte din nou.

— Aşadar exact ca tine!

Mă uit la ținuta mea şi îi dau dreptate în mod ironic.

— Da.

— Bine. A fost la un casting, nu-i aşa? Ei bine, dacă te ajută, sunt sigur că te-am văzut doar pe tine zăbovind în jurul maşinilor. Ai un anumit fel de a fi, mărturiseşte el, mijindu-şi ochii din nou. Eşti aşa... pe britanicească.

Ce naiba înseamnă asta? Par cumva aici, în LA, un personaj gen Bridget Jones sau ceva de genul ăsta? Mă uit în continuare la el.

— Ştii că „britanicească” nu este un cuvânt adevărat, nu?

El râde.

— O să țin minte. Dar ideea rămâne în picioare. În plus, nimeni altcineva nu a mai fost pe aici, în afară de tine. Va trebui să mă crezi pe cuvânt. Dar pot să stau cu ochii în patru. Sunt aici la birou până la... se uită la ceas. Până pe la şase, în seara asta. Dacă se întoarce, pot să ies şi să-i dau numărul tău de mobil sau ceva? Dacă asta te-ar ajuta?

Mă gândesc la recepționera de sus şi decid că doi ochi în plus nu ar strica. Dar asta înseamnă că va trebui să-i dau numărul meu de telefon. Şi nu sunt foarte sigură că ar trebui să-l mai comunic şi altor necunoscuți. Îi arunc o privire în care se desluşeşte neliniştea.

— Ascultă-mă, adaugă el, înțelegându-mi îngrijorarea. Ce-ar fi să-ți dau numărul *meu* de mobil? În felul acesta, dacă

nu primeşti veşti de la ea până diseară, poți să mă suni să vezi dacă s-a întors. E bine? Te-ai simți mai în siguranță?

În mod ciudat, simpla lui preocupare pentru siguranța mea mă face să mă simt mai liniştită. Şi poate că are dreptate. Ce rău aş putea face dacă îi iau numărul? Este uşor să-ți ascunzi numărul de telefon de pe un iPhone. Poliția mi-a arătat cum să fac asta după problemele mele cu Shaun, hărțuitorul.

— De fapt, asta mi-ar fi de mare ajutor, Nick. Mulțumesc. Dacă o vezi, spune-i că datele mele de contact le găseşte la recepție şi că mă poate suna. Ar fi grozav dacă-ai face asta.

Simt o urmă de regret că am fost atât de rece până acum. E doar un tip de treabă care încearcă să fie de ajutor. Scormonesc după telefon în geantă şi tastez cifrele după dictare.

— Şi cum o cheamă? întreabă el, în timp ce îi salvez contactul în telefon.

— Emily. A spus că are un apel video sau ceva de făcut, aşa că sper că e doar asta.

— Îi cunoşti numele de familie? Am putea să o căutăm pe Google, să obținem numărul unui agent?

— Numele de familie de pe cartea ei de vizită este Bryant. Aşa că, dacă nu sună în după-amiaza asta, cred că îl voi ruga pe agentul meu să se ocupe de asta. Dar să sperăm că va apărea.

Îmi simt stomacul cum se strânge. Este 14:08. S-ar putea să am timp să iau prânzul pe drum dacă plec acum.

— Nick, îți mulțumesc. Apreciez foarte mult ajutorul tău, dar trebuie neapărat să plec, altfel, voi întârzia.

— La casting?

— Da. Burbank.

— Isuse! Bine, mult noroc! N-aş vrea să fiu în locul tău.

Zâmbeşte. Mă strecor pe scaunul din piele al Audiului şi pornesc motorul. Nu mă pot abține să nu-l privesc în

oglinda retrovizoare îndepărtându-se, îmbrăcat în costumul lui îngrijit, în timp ce mă alătur fluxului de maşini spre autostradă.

Am timp doar să intru într-un *drive-through* In-N-Out şi să înghit cu poftă un cheeseburger şi nişte cartofi prăjiți, în drum spre Burbank. S-ar putea să fie nevoie să mă familiarizez cu sala de sport din clădirea mea dacă se mai întâmplă asta.

Când ajung în parcarea de la Warner Brothers, mai am doar zece minute la dispoziție. Verific dacă sunt oameni în vehiculele din jur şi, după ce mă asigur că nu e nimeni, îmi scot bluza şi îmi pun un pulover din caşmir cu mânecă scurtă. Trebuie să mă transpun din viitorul apropiat, din pielea personajului Rose Attwood din ficțiunea de pe Marte, în cea a lui Raquel Eidelman, care, în realitate, a fost una dintre primele femei acceptate la Facultatea de Medicină de la Harvard, în 1945. Îmi schimb blugii cu o pereche de pantaloni şi mă încalț cu nişte tenişi, îndesându-mi hainele jos, pe podeaua banchetei din spate. Apoi, deschid oglinda parasolarului, îmi desfac părul şi îl ciufulesc, lăsând textura sa naturală, ondulată, la vedere. În cele din urmă, îmi aplic un ruj intens de culoarea prunei pe buze, îmi aranjez sprâncenele groase şi mă dau cu o cantitate generoasă de parfum pentru a-mi masca ruşinea de a fi mâncat un burger.

Gata. Mă privesc în oglindă. Rostesc câteva replici de-ale lui Raquel cu un murmur blând, american. Apoi deschid portiera, îmi iau geanta şi mă îndrept țintă spre următoarea mea audiție, gata să şterg pe jos cu patriarhatul anilor 1940.

9.
PRIETENI NOI

Miercuri, 10 februarie

Când mă îndrept seara spre imobil, sunt încă în culmea fericirii după cea de-a doua audiție. Toți cei trei directori de televiziune văzuseră deja *Eyre,* iar cele trei scene au decurs perfect. Nici că se putea să meargă mai bine. Iar faptul că m-au întrebat de disponibilitatea mea la sfârşit a fost cireaşa de pe tort. Intru cu maşina în parcarea subterană a clădirii Ellis şi îl văd pe Miguel în ghereta portarului. Îmi face un semn vesel cu mâna, în timp ce trec pe lângă el şi aleargă să mă întâmpine.

— Mia, Mia cea frumoasă, mă bucur să te văd, cântă el prin geamul meu deschis.

Opresc motorul în timp ce el încearcă să-mi ghicească dispoziția după zâmbetul larg pe care-l afişez.

— Ooo? E o zi bună, nu? Un casting reuşit?

— Da, aşa cred, Miguel, spun eu pe un ton timid, sperând că astfel nu atrag ghinionul.

În timp ce cobor din maşină, el îmi cercetează ținuta pentru audiție şi dă din cap aprobator.

— Frumos! Un personaj din anii ’40, nu-i aşa? încearcă el să ghicească.

Încuviințez cu o mişcare din cap. Are dreptate.

— Secretară? se hazardează el. Soția unui politician?

— Studentă la medicină la Harvard.

— Oooo! Frumos! spune, pocnind din degete, încântat de el însuşi.

— Da.

Zâmbesc, iar energia lui este contagioasă.

— Mă simt destul de bine.

— E normal.

Se strecoară în maşina mea – am lăsat cheia în contact ca el să o parcheze.

— Ei bine, să mă anunți cum a mers. Vreau să știu ce părere au avut. Dar, dacă mă uit la ținuta ta – îmi face semn cu capul la părul și machiajul meu din 1940 – ai ceva *opțiuni,* fato. Înțelegi ce vreau să spun?

Abia când intru în lift îmi dau seama că, în toată agitația de azi, mi-am rătăcit cardul de acces în apartament. Mă întorc la recepție pentru a obține un altul.

În apartament, îmi arunc lucrurile și mă îndrept direct spre frigider. Am chef de ceva sofisticat. Cu siguranță, merit după ziua pe care am avut-o. Dar, în timp ce scot sticla rece de șampanie Perrier-Jouet din compartimentul ușii frigiderului, îmi dau seama brusc că geanta mea a fost lăsată nesupravegheată astăzi. Mi-am pierdut cardul de acces sau ar fi putut să mi-l ia cineva? Fac o pauză, cu ușa frigiderului încă întredeschisă, în timp ce mă uit prin apartament; răcoarea sticlei brumate din mână mă face să tremur. Apartamentul gol mă privește parcă în tăcere, exact așa cum l-am lăsat de dimineață. Nu este nimic neobișnuit. În plus, nimeni nu ar fi putut trece neobservat de recepția de la parter. Încerc să mă descotorosesc de sentimentul straniu că a mai fost cineva în apartamentul meu. Nimeni nu mi-a furat cardul de acces, probabil că mi-a căzut din geantă când m-am grăbit azi. De ce să furi un card alb și să lași portofelul și telefonul? Iau niște struguri din frigider. Deschid dopul șampaniei și las un puhoi efervescent să se dezlănțuie înainte de a umple cu grijă un pahar. Îmi trece prin minte o amintire de la un Revelion petrecut cu George, dar deodată îmi dau seama că nu m-am mai gândit la el de la prima audiție de astăzi. Nici măcar o dată de atunci. Toate gândurile legate de articolul pe care Cynthia mi l-a

trimis în această dimineață au dispărut. Mă rog, aproape au dispărut.

Dacă există ceva ce merită să fie sărbătorit, atunci aceasta este munca. Afară, soarele apune şi mă bucur de luminile sclipitoare ale oraşului văzute de la fereastra apartamentului, luând o înghițitură răcoritoare de băutură, în timp ce mă îndrept spre baie pentru a-mi pregăti o cadă cu apă fierbinte. Îmi îngădui să mă răsfăț puțin.

Am pus săruri în apă, iar aburii se ridică deasupra, când aud sunetul familiar al unui mesaj din geanta mea aflată în sufragerie şi, dintr-odată, Emily şi tot ce s-a întâmplat mai devreme astăzi îmi revin în minte.

O, la naiba, lucrurile ei!

Mă uit la paharul de şampanie aproape gol. Dacă e ea, nu pot să mă duc nicăieri ca să ne întâlnim în seara asta. Simt un fior ciudat de emoție. Abia aştept să-i aud scuza pentru felul în care a dispărut. Motivul pentru care o femeie în toată firea şi-ar lăsa toți banii şi singurul mijloc de transport în grija unui străin o zi întreagă. Adică, unde naiba s-a dus? Acest gând şi faptul că, brusc, mor de nerăbdare să vorbesc cu cineva despre această zi mai mult decât ciudată mă fac să ies din baie şi să mă îndrept spre sufragerie. Cred că, după asta, Emily şi cu mine am putea deveni prietene destul de bune. Adică, dacă ăsta ar fi într-un scenariu, ar fi o întâlnire destul de grozavă între cele mai bune prietene.

Intru în sufragerie, îmi mai torn rapid un pahar şi răstorn conținutul genții mele de la audiție pe canapea.

Dinăuntrul ei se revarsă în dezordine cizmele cu toc înalt, trusa de machiaj, bluza albă, portofelul meu, portofelul lui Emily, brelocul Avis, sticla mea cu apă, pagini de scenariu împăturite şi telefonul meu. Pe ecranul luminat apare un mesaj de la un număr pe care nu-l recunosc.

— Oooo!

Mă aşez lângă grămada de lucruri şi citesc.

Miercuri, 10 februarie, 18:36

Bună, Mia. Sunt Delilah de la recepția agenției de casting Gound Zero. M-am gândit să te anunț că nu a venit nimeni astăzi după bilet. Închidem acum, dar mâine voi fi acolo, aşa că-i voi transmite numărul tău de mobil dacă o să apară atunci. Del

Privesc mesajul fără să clipesc.

Cum? Emily nu a venit. Ochii mei privesc instinctiv portofelul ei aflat lângă mine, cheia de la maşina ei de pe brelocul Avis, care conținea informații despre numărul de înmatriculare. Ce naiba s-a întâmplat cu ea? Fără bani şi fără maşină...

Tresar şi iau din reflex o înghițitură din băutura mea. Sunetul robinetului deschis parcă bubuie în baie. Ce ar trebui să fac? Să-l sun pe Michael şi să-i spun ce s-a întâmplat astăzi? Dar nu vreau ca el să-i facă probleme cu agentul ei. Sunt destul de sigură că, dacă i s-ar fi întâmplat ceva rău, cineva de la studio ar fi observat.

Am obiceiul de a pune răul în față, de a presupune că o persoană a pățit ceva groaznic când, de fapt, ea nu face decât să mă trimită la plimbare. George, de exemplu, e absolut în regulă, doar ce s-a mutat de acasă şi a ieşit să bea ceva în pub, fără nicio intenție de a mai vorbi vreodată cu mine.

Aşa că poate şi Emily este bine. Poate că are un alt card bancar în portmoneu sau Apple Pay, cine ştie? Poate că mă va contacta mâine. Probabil că ar trebui să aştept până mâine-dimineață şi să văd ce trebuie să fac atunci.

Mă întorc în baie ca să închid robinetul şi văd aburi ridicându-se deasupra. Poate că a intervenit ceva, o urgență. Poate că a primit un telefon şi nu a reuşit să ajungă la audiție. Ştiu că, dacă s-ar întâmpla ceva cu familia mea, aş pleca imediat, lăsând totul în urmă. Dar gândul îmi dă târcoale pentru că, în caz de urgență, cum ar fi putut să

ajungă undeva fără maşină şi fără bani? Presupun că ar fi putut s-o ia cineva sau ar fi putut comanda un Uber de pe telefon... Orice ar fi, nu va rămâne un mister pentru prea mult timp. Dacă nu mă contactează până mâine, îi voi trimite lucrurile agentului ei prin intermediul agentului meu. Nimic din toate astea nu e treaba mea. Dacă s-ar fi gândit la mine astăzi măcar pe jumătate cât m-am gândit eu la ea, sunt sigură că nu am fi ajuns în situația asta.

Şi, cu acest gând, dau drumul la muzică, îmi scot hainele purtate la audiție şi mă scufund în spuma fierbinte din cadă.

Jumătate de oră mai târziu, sesiunea mea de îngrijire s-a mutat în dormitor. Am îmbrăcat un halat gros, mi-am luat o cutie cu bomboane de ciocolată neagră şi privesc la televizor episoade difuzate în reluare din *Sex and the City (Totul despre sex).* Ideea de a comanda tăieței japonezi nu-mi dă pace, în vreme ce urmăresc excursiile nechibzuite ale lui Carrie prin magazine în căutare de pantofi, dar sunt întreruptă fără menajamente de zumzetul electric puternic al soneriei de la uşa apartamentului. Mă ridic din reflex, împrăştiind bomboanele de ciocolată pe aşternut.

E cineva la uşă.

Ceasul de sub televizor arată 19:12. Nu atât ora mă deranjează, cât faptul că nu cunosc pe nimeni în Los Angeles în afară de Souki, iar ea nu ştie unde stau.

Îmi iau telefonul, îl strecor în buzunar şi strâng halatul în jurul meu. Soneria răsună din nou puternic în timp ce păşesc spre holul apartamentului. Monitorul de securitate de lângă uşa de la intrare este aprins şi pe el văd o femeie care stă în picioare în holul din fața uşii mele, ținând ceva în mâini. Mai aproape de ecran, îi observ trăsăturile. Păr lung, şaten-închis, o bluză albă şi, pentru o secundă, sunt sigură că este Emily.

Dar nu are de unde să ştie unde locuiesc. Nici măcar numi ştie numele complet, darămite adresa din LA. Mă holbez la monitor, iar trăsăturile feţei capătă încet-încet sens. Este recepţionera din imobil. Răsuflu fără să-mi dau seama că îmi ţineam respiraţia şi deschid uşa.

Mă întâmpină cu un zâmbet cald; ecusonul cu numele ei este parţial ascuns de pachetul mare pe care îl ţine în braţe şi, în ciuda faptului că am văzut-o în fiecare seară de când am sosit, îmi dau seama că nu-mi pot aminti numele ei.

— Bună, Mia, spune ea. Îmi pare rău că te deranjez. A venit asta pentru tine. Cineva a lăsat pachetul la recepţie. Michelle nu era aici, dar părea destul de urgent, aşa că m-am gândit să-l aduc direct sus.

— O, bine, răspund, nedumerită.

Presupun că cineva pe nume Michelle mi-a adus cadourile de bunvenit în apartament, înainte de sosirea mea de duminică.

Pachetul bine legat din braţele ei se încreţeşte, hârtia de ambalaj maro se înmoaie în mâinile ei, dezvăluind că e ceva consistent înăuntru. Nu are niciun timbru, dar nu e necesar dacă a fost livrat direct. Îmi văd numele scris cu un marker Sharpie negru, citeţ şi îngrijit, pe partea din faţă, cu un scris pe care nu-l recunosc. Încerc să mă gândesc cine naiba ar putea să-mi lase un colet la ora şapte seara. Agentul meu, probabil – ar putea fi nişte scenarii înăuntru. Dar el le-ar fi trimis pe e-mail.

Îmi dau seama că fata aşteaptă să iau pachetul sau măcar să apreciez efortul ei de a mi-l aduce până la uşă. Sunt sigură că nu face parte din fişa postului ei să ducă lucrurile oamenilor direct la uşa lor.

— Pot să-l iau? întreb, luându-i greutatea din braţe. Mulţumesc foarte mult că mi l-ai adus aici, ăăă... spun şovăitoare, căutându-i ecusonul cu privirea. *Lucy!* Apreciez foarte mult acest lucru.

Ea îmi zâmbeşte larg.

— Nicio problemă. Nu prea e nimic de făcut la ora asta, aşa că am avut cu ce să-mi ocup timpul! Bănuiesc că ai observat că în clădire e destul de linişte.

E clar că e plictisită şi are chef de vorbă. Mă întorc în pragul uşii, ţinând pachetul într-o poziţie dubioasă, dar trebuie să recunosc că sunt curioasă să văd ce e înăuntru.

— E ciudat că spui asta, mă gândeam exact la acelaşi lucru în dimineaţa asta. Pare incredibil de linişte aici.

Îmi aruncă un zâmbet conspirativ.

— Au construit clădirea asta pe locul unui cimitir indian sau ceva de genul ăsta? glumesc eu.

— Ştii ce? Se prea poate, râde ea. Nu, de fapt...

Se opreşte brusc, ca un sătean din Transilvania care se gândeşte de două ori înainte de a-mi povesti legendele locului. Dacă ar bubui acum un tunet, s-ar potrivi perfect.

Chicotesc.

— Uau! E aşa de rău, hm? întreb eu.

Ea se înroşeşte uşor.

— Sunt destul de sigură că nu ar trebui să-ţi spun asta. Eşti o persoană mai agitată? Ai anxietate sau...?

Mut pachetul misterios şi greu în cealaltă mână şi mă gândesc puţin.

— Nu, cred că sunt destul de echilibrată. Presupun că depinde de situaţie.

Ea se gândeşte un pic înainte de a continua.

— Practic, în timpul construcţiei clădirii, câţiva geologi au descoperit că există o falie minoră în zona străzilor Wilshire şi Ninth. Chiar aici unde ne aflăm noi. A apărut şi un articol în *Los Angeles Times.*

Nu mă aşteptam la asta.

— Cum ar fi o falie care produce cutremure? am întrebat. Sub noi? Aici?

Ea chicoteşte, în timp ce vocea mea urcă o octavă.

— Da. Dar, falia este inactivă, aşa că autorităţile locale au decis că este în regulă să continue construcţia. Se pare că unele falii pot rămâne inactive până la trei mii de ani, aşa că... Probabil e în regulă. Dar mulţi cumpărători au citit articolul şi au renunţat să mai achiziţioneze apartamente aici. Imobilul a fost finalizat anul trecut şi, până acum, nu s-au mutat prea mulţi oameni. Majoritatea apartamentelor care au fost vândute sunt deţinute de străini. Sunt investiţii făcute de asiatici, iar apartamentele sunt goale. Avem câţiva chiriaşi pe termen scurt în sezonul episoadelor-pilot, ca tine, şi câţiva regizori din afara oraşului, care închiriază apartamente la ultimul etaj, dar, în afară de asta, aş spune că sunt doar vreo douăzeci de locatari cu normă întreagă în imobil.

— Şi câte apartamente sunt cu totul?

— Două sute.

— Uau! Nu mă mir că nu văd pe nimeni. Cum poate clădirea asta să rămână funcţională?

— Cu investitori?!

Ridică din umeri, semnalându-mi că nu are habar.

— Atât timp cât am o slujbă, nu pun întrebări, răspunde ea înainte de a remarca expresia de pe chipul meu. Este în regulă, îţi zic sigur. Serios, nu aş lucra aici dacă m-aş gândi vreo secundă că întregul bloc s-ar putea prăbuşi peste mine. Oricum, în Los Angeles nu a mai fost un cutremur serios din anii ’90. Şi dacă s-ar fi produs unul, nu ar fi contat unde te aflai în zona din centru. Sunt o mulţime de clădiri înalte care s-ar putea dărâma în situaţia asta.

Ei bine, gândul ăsta chiar mă linişteşte. Mă uit la priveliştea din spatele meu, de dincolo de geamul sufrageriei: oraşul în miniatură sclipeşte în întuneric, iar eu sunt la o înălţime de peste 90 de metri deasupra betonului.

— Fantastic! mă liniştesc, ridicând pachetul în semn de mulţumire. Ei bine, noapte bună, Lucy! Somn uşor!

Scoate un chicotit prietenos, îndreptându-se spre hol.

— Am conştiinţa împăcată. Ai spus că eşti o persoană echilibrată!

Dă colţul holului, dispărând spre lifturi, iar eu rămân pentru o clipă singură, ţinând bine pachetul cu eticheta scrisă de mână, care pare ameninţător. Tremur în halatul de baie în timp ce mă întorc în capcana mea mortală, la aproape o sută de metri înălţime.

10.
UN COLET

Miercuri, 10 februarie

Am pus pachetul pe jos în sufragerie şi m-am aşezat cu picioarele încrucişate în faţa lui. Un cadou, poate, de la Michael sau Cynthia din Londra, sau un fel de scuză de la George. Nu ştiu de ce, dar îmi amintesc dintr-odată de Shaun, hărţuitorul meu, şi de coletul pe care mi l-a trimis. Ofiţerul de poliţie care s-a ocupat de caz mi-a spus: „Dacă primeşti ceva la domiciliu la care nu te aştepţi, sună-ne.” Încerc să-mi amintesc dacă mi-a spus să-l deschid mai întâi sau să nu-l deschid *deloc.* Dar acest lucru este irelevant, deoarece nu există absolut niciun fel de posibilitate ca Shaun, hărţuitorul meu de la teatru: a) să ştie că stau aici sau b) să fie atât de dubios, încât chiar să folosească această informaţie. Cel puţin, aşa presupun.

Îmi scot telefonul din buzunar şi îmi verific e-mailurile. Nimic nou de la Cynthia. Dar există un e-mail nou de la Michael, trimis acum 45 de minute.

Mia,

Tocmai am primit un telefon de la First Class *(serialul cu studenta la medicină de la Harvard) după ce ai fost la audiţii. Te-au ADORAT. Lucrurile merg foarte bine. Au făcut o ofertă pentru rolul profesorului;*

încearcă să obțină un nume, dar toate rolurile feminine sunt încă în joc. Ar trebui să primim de veste mâine.

De dimineață, vor prezenta filmările televiziunii şi vor insista mult să te ia pe tine. Şi serialul care se petrece în Boston va reveni mâine cu o ofertă pentru o probă video.

De asemenea, după cum am menționat în e-mailul anterior, Universal urmează să-ți trimită pe e-mail câteva materiale de pregătire pentru întâlnirea cu Kathryn Mayer. Aşa că fii cu ochii în patru. Habar nu am despre ce e vorba; nu vor să-mi spună şi vor să semnezi un acord de confidențialitate – l-am ataşat e-mailului. Semnează-l electronic şi trimite-l direct. Detalii, mai jos.

M.

Caut ultimul e-mail de la Michael – cred că l-am ratat dar găsesc doar unul de ieri. Poate că a uitat să-l trimită sau a ajuns înapoi la el. Mă uit din nou la pachet. Foarte ciudat. Materiale de pregătire. Fac click pe acordul de confidențialitate, îmi pun semnătura electronică în PDF şi îl trimit la adresa de e-mail indicată. Apoi desfac ambalajul pachetului, dând la o parte un teanc gros de hârtie legată, vizibil filigranată cu numele meu. Un scenariu. Un scenariu consistent şi nou. Citesc pagina de titlu. *GALATEEA.* Nu pot afirma că titlul îmi spune ceva.

Am scuturat ambalajul gol să verific dacă găsesc şi alte informații, iar două DVD-uri înregistrate au căzut pe covor. *Pygmalion* este mâzgălit cu marker pe o etichetă şi *My Fair Lady,* pe cealaltă. Scotocesc în ambalaj pentru mai multe detalii şi găsesc o carte de vizită cu logo-ul Universal, iar ochii îmi alunecă spre semnătură. Asistentul lui Kathryn Mayer.

Dragă Mia,

Aici găsiți materiale pregătitoare confidențiale referitoare la viitoarea dumneavoastră întâlnire cu Kathryn Mayer.

Kathryn m-a rugat să vă pun la dispoziție aceste resurse pentru a discuta despre rolul principal din producția propusă, a cărei adaptare se va baza pe ideea originală a lui George Bernard Shaw.

Kathryn a ținut să sublinieze că reinterpretarea capodoperei lui Shaw va fi modernizată, reflectând sensibilitatea secolului al XXI-lea. De aici şi dorința ei de a colabora cu dumneavoastră şi de a vă cere părerea. De asemenea, ea doreşte să sublinieze că proiectul va respecta finalul modificat al lui Shaw şi, prin urmare, se va îndepărta foarte mult de materialul furnizat şi de producțiile anterioare în ceea ce priveşte registrul.

Alăturat, veți găsi o primă versiune a scenariului. Vă rugăm să rețineți că dialogul şi scenele vor suferi modificări.

Sperăm să vă placă materialul şi aşteptăm cu nerăbdare să ne întâlnim personal vineri.

Cu stimă,
Jimmy Torres, asistentul lui Kathryn Mayer

Pe măsură ce citesc, îmi revine în minte intriga din *My Fair Lady.* Rex Harrison dându-i ordine lui Audrey Hepburn cea cu ochi de căprioară, în superproducția anilor 1960, în care un arogant profesor englez de fonetică pariază că poate transforma o florăreasă din Cockney într-o prințesă. Era un musical. Îmi îngheață sângele în vene. Doamne, te rog, să nu fie un musical! Mă gândesc la scena în care am cântat a cappella în *Eyre,* la cât de mult mi s-au înroşit obrajii, încât departamentul de machiaj şi coafură a trebuit să oprească filmarea pentru a face retuşuri. Jane ar fi trebuit să fie jenată, desigur, dar nu în mod vizibil, adică fără să ajungă în pragul unui anevrism. Simt cum îmi bate inima la simpla idee că aş putea fi rugată să cânt la întâlnirea de la Universal. Răsfoiesc cu disperare scenariul căutând cântece, dar, din fericire, nu găsesc niciunul.

Scriu *Galateea* în telefon şi Wikipedia apare în fruntea căutărilor. Mitul lui Pygmalion şi al Galateei. Un sculptor, Pygmalion, creează o statuie din fildeş a femeii ideale. El o numeşte Galateea şi se îndrăgosteşte de ea. Apoi, Galateea prinde viață. Visul oricărui bărbat. Gândul îmi zboară instantaneu la Naomi Fairn şi mă simt imediat vinovată. Ea nu are nicio vină. Nu trebuie să-l urăşti pe jucător, Mia, ci jocul în sine!

Ridic scenariul în fața ochilor. Presupun că ar trebui să mă apuc de citit.

Mai aveam zece pagini până la sfârşit, stăteam în pat, când îmi sună telefonul. Mă uit pe ecran şi sunt uimită să văd numele unei actrițe pe care nu am mai văzut-o de ani întregi. Bee Miller. Am trimis un mesaj generic cu „Sunt în oraş” aproape tuturor actorilor din lista contactelor mele, dar nu mă aşteptam ca ea să-mi răspundă. În mesaj afirmă că şi ea este în Los Angeles şi îmi sugerează să luăm mâine-dimineață *brunch*-ul în Venice. Este un pic cam departe, iar noi nu am fost niciodată prietene apropiate, dar mi-ar prinde bine o ieşire. Ultimul lucru de care am nevoie e să-mi petrec timpul singură. Oricum, mâine trebuie doar să mă documentez pentru acest nou scenariu. Îi trimit un răspuns şi punem la cale o întâlnire.

De îndată ce termin de citit ultima replică a scenariului, întorc manuscrisul pentru a cerceta încă o dată pagina de titlu.

La naiba! Mă uit la manuscris uimită, în timp ce îmi plimb mâna pe hârtia mătăsoasă. Uau! E bun. Este un rol foarte, foarte bun. Asta ar putea fi. Rolul cel mare.

Încerc să găsesc un răspuns la întrebarea de ce s-a gândit Kathryn Mayer la mine pentru acest rol. Dar apoi devine evident: din cauza lui Jane. Kathryn Mayer vrea ca Jane Eyre să joace rolul principal în acest film. Cu ea vrea să se întâlnească vineri, nu cu mine, nu cu Mia din satul Bedfordshire. Nu cu Mia, al cărei iubit a părăsit-o cu doar cinci cuvinte de rămas-bun, în urmă cu mai puțin de o săptămână. Nu cu Mia, cea care nu a atins o altă ființă umană de câteva zile, cu excepția acelei strângeri de braț.

Kathryn nu mă vrea pe mine. Da, acum totul are rost! Kathryn Mayer o doreşte pe Jane Eyre, cu stima ei de sine, cu independența ei feroce şi cu demnitatea ei de nezdruncinat, pentru a fi protagonista în noul ei film. Ei bine, din fericire, pot face asta. Pot să o joc pe Jane şi în somn şi, dacă Jane îmi poate face rost de această slujbă, de acest film, atunci voi fi ea atât timp cât va trebui.

Mă uit la scenariul nou-nouț. Nu este un musical, ci un lungmetraj tragicomic cu personaje complexe şi incredibil de umane. Un rol care ar atrage multe premii pentru un actor mai în vârstă şi rolul vieții pentru o actriță mai tânără. Rolul vieții. Şi, în loc de frică, simt doar speranță pură, curată şi luminoasă. Pot să interpretez acest rol. Ştiu deja cum să joc fiecare scenă din acest scenariu. Cuvintele sunt ale mele.

Trebuie doar să o conving pe Kathryn la întâlnire.

Trebuie doar să fiu cine vrea ea să fiu.

Telefonul bâzâie tare în liniştea apartamentului. Mă uit la ecran. Mesajul este de la un alt număr necunoscut.

Situația cu Emily îmi revine în minte. I-am promis că îi voi returna lucrurile.

Dar nu are numărul meu. Nu s-a mai întors să ia biletul.

Curioasă, ating mesajul.

Miercuri, 10 februarie, 22:57

Bună. Sunt Nick. Îmi pare rău că te contactez aşa. Am luat numărul tău de telefon de la studioul de casting în după-amiaza asta. Am vrut să te anunț că i-am plătit parcarea până mâine. A apărut un parcagiu care a verificat parcometrul şi mi-am ascultat instinctul. Ar trebui să fie în regulă cu parcarea până mâine la prânz. Scuze că ți-am furat numărul. Mă întrebam doar dacă totul a mers bine. Nick

Nu prea ştiu cum să răspund. Mi-l imaginez cum a pândit-o în fața studioului de casting pe Delilah când a plecat şi apoi cum a acostat-o inventând o poveste cu cavaleri pentru a face rost de numărul meu de telefon.

Dar apoi îmi amintesc că el lucrează chiar vizavi de clădirea ei şi are genul ăla de frumuseţe care te face să te opreşti şi să te uiţi la el. Probabil că Delilah i-a oferit numărul meu de telefon din prima. Şi, dacă e să fiu complet sinceră cu mine însămi, nu prea pare a fi un hărţuitor. Aceştia nu sunt, de obicei, bărbaţi chipeşi şi cu slujbe bune. Cel puţin, nu în viaţa reală.

De asemenea, este drăguţ din partea lui că a plătit parcarea pentru maşina lui Emily.

Mă trezesc brusc întrebându-mă dacă nu cumva Nick este interesat de mine. Dacă, după George, cineva ar putea fi vreodată interesat de mine. Este aceasta o încercare a lui Nick de a stabili o legătură? Oare într-o zi, cu ochii în lacrimi, le vom spune nepoţilor noştri această poveste despre cum ne-am cunoscut? Sper că nu, pentru că eu nu sunt într-o stare prea bună pentru a începe vreo relaţie acum. Nici măcar o aventură de vacanţă. Iar după relaţia cu George, cu siguranţă nu voi ieşi cu un bărbat mai atrăgător decât mine.

Chiar şi aşa, îmi las degetul mare să zăbovească pe tastatura telefonului. Probabil că e doar amabil. Nu fac nimic rău dacă vorbesc cu el şi, oricum, simt o nevoie de nestăvilit de a discuta cu cineva despre evenimentele de azi.

Tastez:

Eşti un om înspăimântător, Nick. Dar îţi mulţumesc că m-ai anunţat. Şi mulţumesc că ai alimentat aparatul de taxat. Niciun cuvânt de la Emily, încă. Să sperăm că va apărea mâine. Dacă nu, îl voi pune pe agentul meu să-l contacteze pe al ei. E tare ciudat că n-a avut nevoie de portofel. Totul e foarte ciudat! Să sperăm că e bine şi că de vină e doar faptul că e ea ciudată. M

Scriu un X după numele meu, apoi îl şterg şi apăs pe „trimite”. Punctele gri pulsează. Mă întreb care este slujba lui, dacă este implicat în vreun fel în producţie. Dar poate că

nu are nimic de-a face cu industria cinematografică. Tot felul de oameni trăiesc şi lucrează în Los Angeles. Ar putea fi arhitect, încerc să mi-l imaginez la un birou înălţat, cu capul aplecat, încruntându-se la planurile unui etaj. Nu, nu pare genul de om care să stea la birou toată ziua.

Răspunsul său apare pe ecran:

Nici măcar nu i-am cerut recepţionerei numărul tău de telefon, apropo. Mi l-a dat pur şi simplu! Nicio problemă în legătură cu aparatul de taxat. Oricum, am o istorie cu parcagiii de pe aici. Sunt uşor îngrijorat de această situaţie cu Emily, totul este cam ciudat, dar cred că ai dreptate. Să-i acordăm prezumţia de nevinovăţie. Anunţă-mă dacă te pot ajuta în vreun fel. Nick

Punctele sale care pulsează dispar. Cred că asta-i tot pentru moment. E deja 11. Oamenii cu slujbe adevărate trebuie să-şi facă somnul de frumuseţe, cred. Şi probabil că şi eu ar trebui să merg la culcare.

Îmi ridic de pe picioare ditamai manuscrisul şi îl aşez cu grijă pe biroul dintr-un colţ al sufrageriei. Afară, luminile Hollywoodului sclipesc magic până spre dealurile dimprejur. Mă gândesc la distanţa de la fereastra apartamentului până jos, la nivelul solului. Mă gândesc la saltul în gol al actriţei de pe simbolul strălucitor cu numele Hollywoodului în bezna de jos şi mă cutremur.

Trag perdelele grele şi îmi amintesc că faliile pot fi inactive ani de zile. Nu voi cădea. Sunt în siguranţă aici, sus, în turnul meu sclipitor. Şi, aproape sigur, nu semăn deloc cu ea.

11.
MAŞINA ABANDONATA

Joi, 11 februarie

Bee Miller, cu ale ei 49 de kilograme, stă în fața mea în ceainăria budistă Serenity Cloud din Venice Beach. La *brunch*-ul nostru avem doar nişte galete de orez expandat ornate cu o pastă din avocado şi fulgi de chili şi un ceainic plin cu *po cha,* ceaiul himalayan sărat. În mod evident, universul mă pedepseşte pentru burgerul de ieri de la In-N-Out.

Bee îşi ronțăie galeta de orez înverzită.

— Pur şi simplu, nu înțeleg, protestează cu gura plină. *I l-au oferit* ei. Ştiu că n-ar trebui să o spun, dar are două bărbii, Mia. Are literalmente două bărbii!

Îmi povesteşte despre rolul de la proba video pe care l-a pierdut luni în fața unei alte actrițe.

Un nou serial TV cu o poveste despre originile unor supereroi.

Ridică din umeri în mod comic înainte de a continua.

— Ce ar trebui să fac? Să capăt două bărbii? Şi ştiu că nu se ridică la nivelul condiției mele fizice, nu poate juca într-un film de acțiune. Cum o să filmeze scenele de luptă? După două sezoane de *Final Conflict* („Conflict decisiv")[7], e destul de clar că vor fi mai bune cascadoriile mele decât ale ei, nu? Ea a lucrat – cât? – o zi în hamuri în serialul ăla de rahat cu bucla temporală. A fost măcar protagonista în serialul ăla?

Nu prea ştiu ce să spun, aşa că dau din cap, îmi sorb ceaiul dezgustător şi încerc să mă gândesc la chestii în concordanță cu locul unde ne aflăm, în timp ce cafeneaua din jurul nostru zumzăie de conversații la fel de agitate.

— Adică, Dumnezeule, continuă Bee cu o seriozitate terifiantă, ştiu că se luptă cu greutatea ei, dar cum vor reuşi să o filmeze? Adică din ce unghi? Vor trebui să-i filmeze de sus toate scenele!

---

[7] Aici şi în continuare, pentru înlesnirea lecturii, am oferit şi o traducerea a titlurilor filmelor inventate de autoare (n. red.).

Ceva în mine tresare. Cred că ar trebui să spun ceva acum.

— Nu ştiu, Bee... Mie mi se pare destul de în formă. Şi nici eu nu sunt chiar un model, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Ochii lui Bee se deschid larg şi inocent, de parcă aş fi acuzat-o de o crimă comisă cu cruzime.

— O, Doamne, Mia! protestează. Te rog... Nu vorbesc despre tine. Arăți fantastic. Eşti slabă de la natură. Şi nici măcar nu aş fi... Doamne, cred că mă consideri o scorpie. Dar vreau să spun că e vorba de un serial de acțiune, ştii? Se bazează pe o carte de benzi desenate. Costumele sunt practic din latex. Nu e o problemă pentru tine, evident, tu faci oricum mai multe chestii în genul *Austen.* Spun doar că, pentru ea, acest serial va fi o luptă *grea.* Va trebui să se țină de treabă. Bănuiesc că producătorii vor fi nevoiți să-i angajeze un nutriționist. Va trebui să muncească din greu. Foarte mult. Asta e tot ce vreau să spun! şi muşcă delicat din galeta ei de orez.

Dau din cap, mă opresc o clipă, apoi încerc să reiau conversația.

— Aşadar, în afară de asta, cum ți se pare Los Angelesul?

Îşi ridică privirea spre mine după ce îşi mai toarnă nişte ceai sărat.

— Păi... Are o energie ciudată, nu-i aşa?

Trăsăturile ei mici şi perfecte arată că e intrigată de răspunsul meu.

— Cum adică e ciudat?

— Nu ştiu. Gol, spun eu. Poate că nu merg în locurile potrivite?

— O, Doamne, nu ştiu, am fost prea ocupată ca să-mi dau seama de asta. Literalmente, totul se reduce la replici, la casete, la întâlniri şi petreceri. Este obositor. De fapt, simt că încep să pun pe mine. Ştii, încerc să beau multă apă, dar

niciodată nu e de ajuns, nu-i aşa? Foloseşti gheaţă dimineaţa?

— Gheaţă?

— Da, pe faţă.

Se uită la mine aşteptând un răspuns.

Nu ştiu ce să răspund, pentru că nu ştiu ce anume aş face cu gheaţa pe faţă.

— E bună pentru umflături, adaugă ea, cu faţa ei complet lipsită de aşa ceva. Îţi scufunzi faţa într-un bol cu apă cu gheaţă. O faci la prima oră, imediat ce te trezeşti. E *atât* de bine!

Îmi împing galeta de orez cu avocado, care a devenit cafenie acum, în farfurie.

— Frumos. Bine, o să încerc şi eu.

Doamne, ce n-aş da pentru nişte şuncă!

— Povesteşte-mi despre petreceri. Profesionale sau...

— Obligaţii, fiindcă aici cam totul înseamnă muncă, nu? Da, agentul meu mă trimite practic la ele. Ei bine, e ceva de genul: „O, cutare şi cutare de la agenţie se duc acolo, vrei să mergem împreună?”, chestii de genul ăsta.

Se apleacă în faţă peste masă.

— Sunt foarte îndrăzneţi aici, nu-i aşa?

Simt că sprâncenele mi se ridică.

— Cum adică îndrăzneţi...?

— Îhî.

Ea dă din cap cu subînţeles.

— În public?

— Cam aşa ceva, da. Câteodată eşti avertizată, dar ce să faci? Cel mai bun lucru este să nu rămâi singură cu cineva sau, dacă cineva devine un pic mai insistent, să găseşti o scuză pentru a scăpa sau să faci o glumă. Este un adevărat câmp minat.

Sunt un milion de lucruri pe care aş vrea să le spun, dar, bineînţeles, nu zic niciunul.

— Sunt superutile, totuşi, petrecerile. Ajungi să cunoşti o mulțime de persoane. Dacă vrei, te invit la următoarea la care voi merge.

Nu mă pot gândi la ceva mai rău.

— Încă nu sunt sigură că efectele decalajului de fus au trecut, Bee. Dar îți mulțumesc foarte mult.

Deodată, pare să-şi dea seama că nu m-a întrebat nimic personal.

— Dar tu? Ce mai faci?

Îmi dau seama după tonul ei că ştie despre relația dintre George şi Naomi. Nu se poate să nu fi văzut pozele. Sunt uimită că nu a zis nimic până acum. Ăsta e singurul lucru bun la faptul că sunt singură, nimeni nu va şti nimic despre ce se întâmplă în viața mea privată de acum încolo.

— Da, răspund cu veselie, ştiind foarte bine ce înseamnă pericolul când un animal din haită îşi arată slăbiciunea. De fapt, sunt foarte bine. Mă mențin ocupată, încerc să mă descurc, ca să fiu sinceră.

— Nu-mi vine să cred că a putut să facă asta, Mi.

Ce să vezi?! Dar nu am de gând să muşc momeala şi să o întreb de unde ştie. Oricum ea continuă.

— Dar presupun că, dacă avea de gând să te părăsească, atunci Naomi Fairn este o alegere destul de bună. Arată ca un înger, nu-i aşa?

Mă rog ca aceasta să fie o întrebare retorică şi să nu fiu nevoită să răspund.

— Adică, imaginează-ți cum ar fi fost dacă te-ar fi părăsit pentru o tipă mai puțin atrăgătoare. E şi ridicol de sexy, la naiba! Faci față foarte bine situației, Mi. Eu aş fi înnebunit de-a dreptul. I-ai văzut pe Instagram pozele în lenjerie intimă de la şedința foto pentru La Perla?

Îmi sorb ceaiul, clatin din cap şi încerc să mă gândesc cum să pun capăt acestei vizite în iad.

— Oricum, vei fi bine, mă asigură ea. Va fi grozav pentru tine aici şi, până să-ți dai seama, vei trece la următorul.

După ce părăsim localul, promitem să ne întâlnim săptămâna viitoare, dar, în timp ce mă târăsc înapoi în parcare, ca o femeie distrusă, jur să nu mai iau niciodată un *brunch.*

În maşină, scot o banană din geantă şi mă înfrupt, înfometată după micul-dejun uscat şi sărat. Poate că nu sunt făcută pentru Los Angeles. Poate că nu sunt făcută pentru relații.

Telefonul meu sună în geantă. O răstorn leneş pe scaunul pasagerului, concentrându-mă asupra bananei mele. E Souki. Vrea să ne întâlnim mâine. Slavă Domnului, o prietenă adevărată! Dar sunt prea obosită ca să răspund. În schimb, parcurg complet absentă noile mele mesaje şi mă opresc să-l recitesc pe cel de la Nick. Simt o mică emoție când mă gândesc la ochii lui, la zâmbetul lui, la gulerul cămăşii pe gâtul lui. La felul în care i s-a părut amuzant că m-am enervat. La felul în care mi-a vorbit. Flirta, nu-i aşa? *La naiba!*

Ochii mei surprind o sclipire de metal pe scaunul de lângă mine. Cheia de la maşina lui Emily. Stomacul mi se strânge când îmi amintesc motivul pentru care eu şi Nick ne-am întâlnit. Încă nu am primit veşti de la ea. Portofelul ei şi cheia de la maşină mă privesc acuzator. Nu le mai are de aproape 24 de ore. Cum a ajuns acasă? Şi deodată, pentru prima dată de când a dispărut, simt cu adevărat că ceva rău i s-a întâmplat lui Emily.

Şi, cu acest gând, pornesc motorul şi actualizez GPS-ul.

Trebuie să rezolv această problemă.

La început, nu văd maşina, iar, pentru o secundă, uşurarea este copleşitoare. Îmi imaginez că mai devreme în această dimineaţă, asistenţa rutieră a ajutat-o să desfacă încuietorile ca să poată pleca acasă cu ea. Cardurile ei bancare au fost anulate şi i-au fost emise altele noi. Dar, în timp ce trag pe stradă lângă o dubă maro de livrări, maşina ei îmi apare în faţa ochilor. Nu s-a mai întors după ea. Am parcat mai departe pe stradă, am oprit motorul şi am început să mă gândesc ce trebuie să fac. Ar trebui să-l sun pe Michael în acest moment şi să las lucrurile lui Emily la biroul lui. El poate lua legătura cu agentul ei şi să i le transmită. Mă uit în oglinda retrovizoare la maşina ei care stă acolo, în lumina soarelui californian, ca şi cum nu ar fi nimic ieşit din comun.

Ceasul de pe bord arată 11:28. Nick a alimentat aparatul de taxare până la ora 12:00. Mai e o jumătate de oră până expiră timpul. Fără să stau pe gânduri, iau portofelul, cheia de la maşina ei şi pe a mea şi ies. Am traversat strada din câţiva paşi. Planul meu este să alimentez aparatul de taxare, dar, pe măsură ce mă apropii, îmi vine un gând şi, până să mă dezmeticesc, apăs pe butonul de la telecomanda maşinii – zgomotul electric al încuietorilor răspunde şi deschid portiera maşinii. Mă gândesc că poate voi găsi ceva în maşină care să mă lămurească, că voi găsi o modalitate de a o contacta sau măcar de a verifica dacă numele ei este de fapt Emily Bryant, ca să nu par complet nebună când voi vorbi cu Michael la telefon.

Mă las pe scaunul pasagerului ca şi cum maşina ar fi a mea şi mă uit pe bancheta din spate. Un pulover gri cu logo-ul NYU (New York University). Câteva scenarii vechi. În faţă, un suport de pahar, un pachet de gumă, ochelari de soare, şerveţele de buzunar. Mă aplec în faţă şi deschid torpedoul. Şi iată-l. Documentul de închiriere a maşinii. Simt cum un

zâmbet îmi înfloreşte pe faţă. Puteţi să-mi spuneţi Miss Marple[8].

Îl scot şi despăturesc hârtia. Numele, adresa, numărul de telefon. Am câştigat premiul cel mare!

Prind ceva cu coada ochiului. Văd în oglinda retrovizoare o siluetă care se apropie rapid. Mă rotesc pe scaun şi surprind privirea unui tânăr care trece pe lângă portiera mea deschisă ducând un pudel alb în lesă. Inima îmi bate cu putere. Habar nu am dacă ceea ce fac este ilegal, dar am impresia că ar putea fi.

Nu ştiu cum funcţionează sistemul juridic american şi nici nu vreau să aflu. Mai bine renunţ cât mai am timp. Împăturesc în grabă contractul de închiriere, îl bag în buzunar şi ies din maşină. După ce o încui, alimentez aparatul de taxare până la limita de mâine la prânz şi mă întorc la maşina mea.

Înăuntru, dau drumul la aerul condiţionat al Audiului; transpiraţia îmi curge pe spate după scurta mea perioadă de investigaţie. Aştept să-mi revin, în timp ce scot hârtia mototolită din buzunar şi o netezesc pe coapsă.

Numele clientului: Emily Bryant
Adresa pe durata închirierii: Argyll Avenue nr. 1929,
Los Angeles, CA 90068

Numele ei apare şi pe cardul bancar. Şi o adresă. Mă gândesc că aş putea să trec chiar acum pe la apartamentul ei, să-i las cheia, şi asta ar fi tot. Mă întind să-mi pun centura de siguranţă, dar ceva mă opreşte. Probabil că ar trebui să o sun mai întâi. Verific documentul de închiriere

[8] Referire la protagonista seriei omonime de romane poliţiste scrise de Agatha Christie, care investighează alături de poliţişti diverse crime şi infracţiuni (n. red.).

pentru a găsi un număr şi văd unul în partea de jos, cu un scris ordonat. Numărul ei de mobil.

Scriu cu atenţie cifrele şi apăs pe apel. Soneria răsună o dată, de două ori, de trei ori, apoi se conectează la robotul telefonic. Îmi muşc buza şi apoi vorbesc:

— Bună, Emily, sunt Mia, de la castingul de ieri, cel cu acţiunea care se petrecea pe Marte. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar cumva te-am pierdut.

Mă aud cum râd nervos.

— Bănuiesc că... a intervenit ceva, dar nu-ţi face griji, încă mai am portofelul şi cheia ta, iar aparatul de taxat este plătit până mâine la prânz. Aşa că sper că maşina ta va fi în regulă acolo.

Fac o pauză, neştiind prea bine cum să continui.

— Aşa că, atunci când vei asculta mesajul ăsta, te rog să mă suni. Oricând. Ca să putem stabili o întâlnire. Sper că acesta este numărul tău, dar, dacă nu-mi răspunzi, îl voi anunţa pe agentul meu despre ce s-a întâmplat şi îi voi transmite toate lucrurile tale. O să-ţi restitui lucrurile cu orice preţ.

Râd forţat în maşina tăcută.

— Oricum, acesta este numărul meu. Sună-mă. O, apropo, sunt Mia.

Închid şi mă încrunt în timp ce îi adaug numele în lista de contacte din telefon.

Fac ceea ce trebuie.

12.
UN VIZITATOR NEAŞTEPTAT

Joi, 11 februarie

Pregăteam *fajitas*[9] când am primit un mesaj. Am reuşit să-mi țin mintea ocupată pregătindu-mă pentru întâlnirea de a doua zi cu Kathryn Mayer de la Universal; vizionam DVD-urile trimise de asistenții lui Kathryn şi mă opream uneori ca să răspund mesajelor lui Nick, care m-a întrebat dacă ieşim la o cafea săptămâna asta. Neavând replici de învățat pentru a doua zi, am avut timp să iau notițe detaliate din scenariu şi să mă familiarizez cu scenele în general şi mă simt mai pregătită decât oricând pentru orice mi-ar putea rezerva ziua de mâine.

E trecut de ora şase seara când, în cele din urmă, sună telefonul şi mă îndrept spre el cu o spatulă în mână, aşteptându-mă să fie Emily, dar conştientă că e posibil să nu fie ea. Jur că, dacă nu ar fi fost acea maşină albă goală, parcată în partea de nord a Hollywoodului, aş fi început să mă întreb dacă nu cumva am inventat-o chiar eu pe Emily.

Am dreptate pe jumătate. Mesajul nu e de la Emily, ci de la prietena mea, Souki. Mă întreabă dacă vreau să mergem mâine după-amiază la un tur ghidat al caselor vedetelor din Hollywood, prin Los Angeles, într-un 4×4.

Am izbucnit în râs la auzul întrebării nepotrivite, înecându-mă cu mirosul picant de condimente pentru *fajitas,* care umplea bucătăria. Souki mă cunoaşte prea bine. Ideea sună ca o reclamă la un paradis turistic de prost-gust. După cea mai stresantă întâlnire din viața mea, nu mă pot gândi la ce altceva aş prefera să fac mâine decât să stau într-un 4×4 şi să ascult un ghid turistic vorbind numai prostii, în timp ce ne holbăm la casele familiei Alister.

Răspund afirmativ, apoi bag lipiile în cuptor să se încălzească. Nu e încă timpul pentru cină, dar vreau să mă

---

[9] Fel de mâncare mexican, care constă din bucăți de carne de pui sau de vită fripte la grătar, servite în *tortillas* („lipii” mexicane), cu legume (n. red.).

culc devreme în seara asta. După ce voi mânca, îmi voi alege ținuta pentru mâine, voi face o baie, apoi mă voi băga în pat, ca să recitesc scenariul, şi sper să adorm până la zece. În acest fel voi fi odihnită când mă voi trezi mâine-dimineață.

Cu burta plină, aşteptând să se umple cada, am ales pentru a doua zi o cămaşă din mătase şi un costum supradimensionat de la Ganni, asortat cu nişte pantofi cu tocuri cui. Vreau să arăt impecabil. Până la urmă, este o întâlnire de afaceri. Şi, deşi sunt sigură că Kathryn îşi închipuie că pot juca rolul Elizei Cockney în *Galateea,* vreau să o conving că pot juca şi rolul „Elizei de după transformare".

Telefonul îmi bâzâie pe noptieră, iar eu îl iau aşteptând să văd numele lui Souki.

Dar, pe măsură ce mă apropii, mi se opreşte respirația. În loc de numele lui Souki, îl văd pe cel al lui Emily. Ea e.

Iau telefonul şi mă aşez pe marginea patului ca să citesc:

Joi, 11 februarie, 18:43
Îmi pare foarte, foarte rău pentru ieri. E o poveste lungă. Nu mai e nevoie să spun că sunt un dezastru total. Mulțumesc foarte mult că ai avut grijă de maşina mea. Eşti o tipă de nădejde. Pot să-mi iau portofelul şi cheia maşinii diseară?

Mă uit îndelung la cuvintele ei. Primul meu gând, deşi macabru, este, pur şi simplu: *Slavă Ție, Doamne, că-i în viață!* E un gând ciudat, având în vedere că nu-mi trecuse prin minte că ar putea să nu mai fie în viață – nu în mod conştient, oricum. Nu îndeajuns ca eu să trag vreun semnal de alarmă sau să spun cuiva ce s-a întâmplat. Şi totuşi, gândul este acolo.

Mintea începe să facă tot felul de presupuneri atunci când se întâmplă lucruri ciudate, bănuiesc. E o reacție în lanț. Ideile noastre despre ceea ce este posibil în lume se schimbă

pentru a se adapta la noua realitate. Dar ea nu e moartă. Nici măcar nu a dispărut. Este bine mersi, tocmai mi-a trimis un mesaj. De ieri, mi-am lăsat imaginația să zburde fără să o domolesc, când adevărul este că trebuie doar să-i înapoiez lucrurile acestei femei.

Am tastat un răspuns:

Mă bucur să primesc veşti de la tine! Da, nicio problemă. Cu toții am trecut prin asta. Poți să vii la mine să le iei în seara asta? X

Punctele pulsează:

Sigur că da. Care e adresa ta?

Degetul meu mare ezită o secundă deasupra tastaturii, în timp ce mă gândesc dacă nu ar fi mai bine să mă întâlnesc cu ea într-un cadru neutru, într-un loc mai public. La urma urmei, nu o cunosc. Nu ştiu nimic despre ea. Dar o întâlnire într-un loc public înseamnă să mă urc acum în maşină şi să conduc până acolo şi să stau până mult prea târziu în noaptea dinaintea celei mai importante întâlniri din viața mea. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să mă duc într-un bar sau într-un restaurant oarecare. Nu cred că îi pot cere în mod rezonabil să aştepte până mâine. Dumnezeu ştie cum s-a descurcat atâta timp fără bani sau maşină! Şi nu e ca şi cum aş fi de una singură aici. Miguel şi Lucy sunt la parter. Oricum, fiecare colț din această clădire pare să fie înțesat de camere de supraveghere. Ar trebui să fiu în siguranță dacă mă întâlnesc cu ea aici.

Îi indic adresa mea şi apăs pe „trimite”.

Punctele cenuşii pulsează pentru o lungă perioadă de timp. Apoi, în sfârşit, un răspuns:

Minunat. Voi fi acolo în 30 min. X

Partea bună a faptului că vine aici în seara asta este că nu voi avea răgaz să am emoții gândindu-mă la întâlnirea de mâine.

Mă uit la CNN, urmărind cât timp a mai rămas până la sosirea ei, şi mă întreb dacă nu ar trebui să mă schimb de trening şi să mă îmbrac în ceva mai potrivit pentru această revedere. Însă nu prea vreau ca ea să urce în apartamentul meu. Se face târziu şi, deşi inițial am crezut că am putea fi prietene, acum cred că e mai bine să nu mă implic prea mult în tot ce se întâmplă în prezent în viața ei, oricât de ciudat ar fi. Ca să fiu sinceră, probabil că ar fi trebuit să predau lucrurile ei la secția de poliție sau ceva de genul ăsta; majoritatea oamenilor asta ar fi făcut.

Îi iau portofelul şi cheia şi le pun pe masa de la intrare, lângă monitorul de securitate.

Când sună interfonul, închid televizorul şi mă îndrept spre hol pentru a răspunde la telefonul de securitate.

— Bună, Mia, sunt Lucy, de la recepție. A venit o fată pe nume Emily care vrea să te vadă.

E ciudat să aud numele lui Emily rostit de altcineva, şi imediat îngrijorarea mea în legătură cu întreaga situație se mai estompează. Emily este doar o persoană obişnuită care e jos, la recepție, şi vorbeşte cu Lucy. Sunt sigură dintr-odată că orice i s-a întâmplat lui Emily va fi ceva sub aşteptări şi dezamăgitor de banal.

— Bine, grozav. Mulțumesc, Lucy. Poți să o trimiți sus?

— Sigur, nicio problemă.

Abia după ce închid telefonul îmi amintesc că documentul de închiriere pe care l-am furat din maşina lui Emily este încă jos, încuiat în maşina mea.

La naiba!

Am ezitat o secundă înainte de a mă grăbi în sufragerie să iau cheia de la Audi, dar, chiar când o ridic, se aude soneria la uşă. Nu am timp să mă duc să-l iau. A ajuns deja.

O văd neclar pe monitorul video alb-negru. Este îmbrăcată diferit față de ieri, ceea ce nu e chiar neobişnuit, dar timp de o milisecundă mă derutează, deşi părul îi este legat la spate în acelaşi coc lejer şi acelaşi rucsac minimalist Nike stă agățat pe umărul ei, la fel ca înainte.

Deschid uşa cu un zâmbet.

— Emily! Bună.

Rostesc cuvintele înainte de a o privi cu adevărat pe femeia din faţa mea. Se uita în partea cealaltă a monitorului, iar acum, când ochii noştri se întâlnesc pentru prima dată, îmi dau seama imediat că nu este ea. *Nu este Emily.*

— Mă bucur să te revăd, spune femeia, oferindu-mi un zâmbet larg şi frumos.

Simt cum trăsăturile mele se relaxează într-un zâmbet drept răspuns la replica ei, în timp ce mintea mea se chinuie să înțeleagă ce naiba se întâmplă. Vocea ei sună exact la fel ca a lui Emily. Are accentul acela hârâit din New York. Părul ei, rucsacul, brățările care îi zornăie, toate la fel, şi totuşi... Fața ei este extrem de asemănătoare cu a lui Emily, *dar nu este Emily.* Ce naiba se întâmplă? Îi cercetez trăsăturile. Buze pline, păr castaniu, sprâncene groase, puțin fard de ochi, tenul palid – toate asemănătoare cu trăsăturile lui Emily, dar nu e ea.

Probabil că nu-mi amintesc exact cum arăta Emily. La urma urmei, am vorbit cu ea doar câteva minute, cu o zi în urmă. E posibil să nu-mi amintesc prea bine. Tocmai a răspuns la numele Emily. Ar fi mai mult decât ciudat dacă n-ar fi ea.

Femeia îşi agită sugestiv rucsacul şi îmi dau seama că mă holbez la ea.

— Doamne, îmi pare rău, îmi cer scuze, spun, fiind nevoită să-mi desprind privirea de la ea. A fost o zi foarte lungă. Cu tot decalajul ăsta de fus orar!

— Nu, nu, eu sunt cea care ar trebui să-şi ceară scuze. Serios. Mulţumesc foarte mult că ai avut grijă de maşina mea, Mia. Chiar apreciez gestul tău.

Preţ de o secundă, mă întreb dacă nu cumva e vorba doar de o prietenă de-a lui Emily, dar de ce ar avea geanta ei, bijuteriile ei, vocea ei? De ce ar pretinde o prietenă a lui Emily că ea este Emily? E ridicol, cu siguranţă ea e.

Încerc să scap de aceste gânduri. Agitată, îi iau portofelul şi cheia de pe masa de lângă uşă, afişând un zâmbet liniştitor.

— Am totul chiar aici.

Dar mă trezesc la realitate chiar înainte de a-i da lucrurile înapoi. Oricât de disperată aş fi ca această situaţie ciudată să se încheie, mă întreb cum ar reacţiona Jane şi fac o pauză. Femeia din faţa mea nici măcar nu mi-a spus ce i s-a întâmplat. De ce a dispărut de acolo? Unde a fost în tot acest timp? Totul e învăluit într-un mister total.

— Pot să te întreb ce s-a întâmplat ieri? spun eu. Adică, nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar unde naiba ai plecat?

Citesc în privirea lui Emily o sclipire subtilă de supărare.

— Ah, da. Cred că-ţi datorez o explicaţie, nu?

Zâmbeşte într-un mod în care pare că-şi cere scuze.

— Am avut nişte probleme cu un tip, ca să zic aşa. Este complicat. Îmi pare foarte rău pentru cele întâmplate, că te-am implicat, că ţi-am dat bătăi de cap.

Ridică din umeri, subliniind, bănuiesc, ridicolul situaţiei ei.

— Practic, după ce ai coborât să alimentezi aparatul de taxare, am primit un telefon de la fostul meu.

Îşi dă ochii peste cap.

— Aşa că am răspuns în toaletă. A fost ceva urgent, iar tu erai la audiţie atunci, aşa că a trebuit să iau un Uber spre celălalt capăt al oraşului ca să mă duc să rezolv imediat problema, în loc să aştept să termini tu şi să-mi dai cheia.

Ar fi trebuit să mai stau prin preajmă sau să las un bilet, aşa cum ai făcut tu, dar nu prea am avut timp. Oricum, totul a durat o veşnicie, iar telefonul meu s-a descărcat. Aşa că am primit mesajul tău abia când am ajuns în sfârşit acasă şi l-am încărcat în această după-amiază. A fost ceva intens...

Ridică ambele mâini, cu degetele încrucişate.

— Dar sper că acum am scăpat de tipul ăsta.

Isuse! Cred că m-am înşelat când am spus că nu e genul care să accepte prostii de la iubiți. Dar cred că până şi Jane a acceptat mizerii de la prietenul ei.

E o poveste ambiguă şi mi-e greu să cred că ar fi avut o urgență atât de mare, încât să fie nevoită să-şi lase cardul bancar pe mâinile unei străine. Dar, în mod convenabil, nu mi-a spus care a fost urgența. Din nou simt că Jane parcă mă înghionteşte. Simt conturul cheii de la maşina lui Emily în mâinile mele transpirate şi decid că merit să aflu mai multe. Mi-am petrecut o zi şi jumătate din viață făcându-mi griji pentru ea.

— Ce a trebuit să rezolvi, mai exact? întreb pe un ton tăios.

E luată pe nepregătite de întrebarea directă. O privesc în vreme ce îşi dă seama că portofelul ei şi cheile maşinii sunt încă la mine şi că nu are de ales decât să răspundă. Această femeie care nu prea seamănă cu Emily.

— Ah, OK! Ei bine, m-am despărțit de prietenul meu acum câteva luni, îmi răspunde spăşită. Dar zilele trecute şi-a făcut apariția în Los Angeles. Aşa că am primit un telefon de la cineva din clădirea în care am închiriat apartamentul.

Clatină din cap.

— Era vecina mea de alături. A sunat pentru că un *bărbat* se cățărase pe pervazul ferestrei mele.

Schițează un zâmbet rapid şi jenat, iar eu îmi dau seama încotro se îndreaptă povestea asta.

— Am întrebat-o pe vecină cum arată bărbatul, iar ea l-a descris pe fostul meu iubit, aşa că i-am spus să-l amenințe c-o să sune la poliție. Femeia i-a spus asta, iar el s-a speriat rău de tot şi-a căzut de pe pervaz. S-a izbit de pământ şi se tot zvârcolea, țipând şi dând din mâini ca un apucat, în timp ce-o auzeam pe vecină cum urla spre el, numai că nefericitul a amuțit dintr-odată. Leşinase. Se pare că-şi fracturase glezna. Vecina mi-a promis c-o să cheme o ambulanță, dar i-am zis să nu o facă, fiindcă el n-are asigurare de sănătate, e încă înscris pe asigurarea mea. Aşa c-am rugat-o să aştepte şi apoi m-am uitat după tine în sala de aşteptare, dar intraseşi deja la audiție, aşa c-am chemat un Uber. M-am întors acasă, l-am luat şi l-am dus la Spitalul de Urgență, unde am stat vreo 12 ore. A trebuit să-i anunț familia şi să le povestesc ce se întâmplase. A fost cumplit! Apoi am sunat la compania mea de asigurări şi l-am scos de pe polița mea de asigurare de sănătate. Pe urmă, mi-a murit telefonul, spune, oftând cu greu şi încheindu-şi povestea. Deci, cam asta a trebuit să rezolv.

Mă simt jenată că am făcut-o să-mi spună.

— Doamne! E îngrozitor. Fostul tău e bine acum? întreb eu.

— Da, cred că da.

Ea ridică din umeri într-un gest ironic.

— Deşi nu prea mai e problema mea.

— Poftim, îi spun, dându-i portofelul şi cheia cu un zâmbet înțelegător.

Îşi pune portofelul în buzunar, apoi se uită la cheia din cealaltă mână şi dă din cap, în semn de mulțumire.

— Grozav. Mulțumesc încă o dată. O, şi mulțumesc că ai plătit aparatul de taxat. A fost drăguț din partea ta. Nu mulți oameni ar fi făcut asta. Ar trebui să ți-i restitui.

— Ei bine, de fapt, nu-mi pot asuma toate meritele pentru plată...

Ochii mei surprind sclipirea a ceva în palma ei deschisă, luminile de pe hol reflectându-se în sigla Audi, şi deodată îmi dau seama că i-am dat cheia de la maşina mea, nu de la a ei. Aşteaptă să continui fraza, şi cum nu o fac, ochii îi alunecă pe cheia din mână. Dar ea se uită la cheie fără să observe încurcătura. Cum de nu-şi dă seama că nu este a ei?

Sângele îmi îngheaţă brusc în vene. Mintea mea nu este confuză. Aceasta nu este Emily!

Femeia se încruntă, nedumerită.

— Este totul în regulă? întreabă ea.

— Cred că din greşeală ţi-am dat cheia maşinii mele. Se uită din nou la ea şi pare luată prin surprindere.

— O, chiar aşa?

— Da, uite, asta e de la Audi. Ce marcă de maşină ai tu?

Întreb pe un ton nevinovat, deşi, desigur, cunosc foarte bine răspunsul.

Sprâncenele ei se ridică la întrebarea cu substrat.

— Doamne, literalmente nu am nicio idee. Este doar o maşină închiriată. Cred că-i albă?

Îmi înapoiază cheia fără să se îngrijoreze. Nu-mi dau seama dacă este cea mai proastă mincinoasă din lume sau dacă nu cumva eu am luat-o razna.

— Pot să o iau pe a mea, atunci? mă întreabă şi îmi dau seama că mă holbez din nou la ea.

— Sigur.

Iau cheia ei de pe măsuţa de lângă uşă şi i-o dau.

— Poftim. Îmi cer scuze pentru asta.

Cumva, vocea mea sună normal, dar gândurile îmi săgetează mintea cu viteza fulgerului încercând să înţeleg ce naiba ar trebui să fac.

— Minunat, zâmbeşte ea şi îşi strecoară cheile în rucsac. Mulțumesc din nou pentru tot, Mia. Îți rămân datoare.

Nu mai am mult timp la dispoziție dacă vreau să spun ceva. Dacă vreau să o înfrunt, trebuie să o fac acum.

— Mai mergem la o cafea în weekend? las să-mi scape.

Se uită la mine speriată, dar îşi revine repede.

— O, da, Doamne, aproape am uitat că am stabilit să facem asta. Da, sigur că da. Îşi clatină capul în fața propriei slăbiciuni.

— Da. Trimite-mi un mesaj. Anunță-mă când şi unde. Voi fi prin preajmă.

Cu sufletul la gură, o privesc în timp ce dispare pe coridor.

Nu am stabilit niciodată să ieşim la o cafea. Iar Emily ar fi ştiut asta şi aproape sigur şi-ar fi recunoscut propria cheie de la maşină.

Nu ştiu cine era femeia aia, dar nu era Emily.

13.
O OFERTĂ PE CARE NU O POȚI REFUZA

Vineri, 12 februarie

Când sună alarma telefonului a doua zi dimineață, mă simt mai rău decât înainte de culcare. Din cauza îngrijorării, a coşmarurilor, a spaimei.

Nu aceasta este starea în care aş fi vrut să mă aflu înainte să o întâlnesc pe Kathryn Mayer. Cu toate acestea, mă ridic din aşternuturile călduțe şi încerc să-mi alung din minte ciudățeniile de aseară, cel puțin pentru moment. Va trebui să ajung la esența problemei după această întâlnire, căci acum am nevoie să mă concentrez asupra acesteia. Mă poticnesc în baie, cu ochii pierduți, apoi mă strecor în

costumul de baie pentru înotul de dimineață, care îmi va limpezi cu siguranță mintea.

În aerul răcoros al dimineții, intru în bazin şi încerc să mi-o alung pe Emily din gânduri. Dar aceleaşi întrebări continuă să mi se învârtă în minte: dacă aceea nu era Emily, atunci unde este ea? Şi cine a fost femeia care a venit la mine în apartament aseară? Dar nu am timp să răspund la aceste întrebări. Nu-mi pot lăsa mintea să alunece în acea direcție. Trebuie să mă concentrez asupra Elizei. Trebuie să mă concentrez asupra întâlnirii. Ar putea fi cea mai mare oportunitate pe care o voi avea vreodată. În timp ce îmi croiesc drum prin apă, George îi ia locul lui Emily în gândurile mele. Mă forțez să mă concentrez asupra lui şi asupra lui Naomi. El va începe să filmeze astăzi pe Coasta de Est. Cu ea. Marea lui oportunitate. Îi îngădui furiei să se dezlănțuie. O să obțin slujba asta. Nu voi lăsa pe nimeni să-mi ia şansa asta. Îmi păstrez acest gând în minte în timp ce alunec prin apa limpede. Şi, în cele din urmă, şi George dispare din gândurile mele, în timp ce, în urma efortului, mintea mea se limpezeşte. Ies din apă şi mă întorc în apartament, ca să mă pregătesc.

Ajungând în apartament, văd că am primit un SMS de la Nick:

Maşina lui Emily a dispărut. A luat legătura cu tine? Nick X

Femeia care a venit aici aseară a luat-o probabil. Mă întreb dacă ar trebui să-l sun şi să-i spun ce s-a întâmplat. Mă uit la ceas şi îmi dau seama că nu am timp. În schimb, îi scriu un răspuns rapid şi intru la duş:

Da. A venit aseară să-şi ia cheia. A fost cam ciudat. Nu pot vorbi acum. Am o întâlnire la 10. Mia

După ce mă îmbrac şi mă aranjez, apuc cheia maşinii şi geanta şi mă îndrept spre masă ca să iau scenariul. Doar că nu este acolo. Masa este complet goală. Mă uit dedesubt şi apoi mă învârt în loc examinând podeaua sufrageriei. A dispărut. Cu siguranţă a fost acolo ieri-seară. Doar dacă nu cumva... Mă întorc în dormitor. Nici acolo nu este. Mă opresc în hol, nedumerită. Ce naiba am făcut cu el? Nu prea am nevoie de el pentru întâlnirea de azi, dar faptul că a dispărut este extrem de ciudat. Nu l-am luat cu mine ieri, aşa că nu se poate să-l fi uitat undeva. L-am pus în alt loc? Mă întorc în bucătărie şi verific blaturile, dulapurile şi apoi coşul de gunoi. Găsesc doar resturile de *fajitas.* Dumnezeu ştie de ce l-aş fi aruncat, dar nu ştiu unde altundeva ar fi putut ajunge.

Ar fi putut intra cineva aici? Ştiu că apartamentul are regim de hotel, aşa că poate o femeie de serviciu a făcut curăţenie şi l-a aruncat crezând că este un scenariu vechi. Poate că am lăsat un ambalaj deasupra şi arăta ca un gunoi, dar nu-mi amintesc. Ochii mei examinează instinctiv restul camerei, dar totul pare la fel. Cred că ar fi putut fi femeia de serviciu, dar e greu de spus, deoarece era oricum destul de curat. Rămân perplexă preţ de o secundă, amintindu-mi brusc de cardul meu de acces pierdut. Ar fi putut intra şi altcineva aici? Simt cum un fior mi se strecoară pe şira spinării. Încerc să-mi amintesc ultima dată când am văzut scenariul. A fost ieri după-amiază sau ieri-dimineaţă? Dacă l-am văzut ultima dată ieri-dimineaţă, atunci, o femeie de serviciu ar fi putut intra cu uşurinţă în timp ce eu eram plecată. Zăresc ceasul din bucătărie şi-mi dau seama că trebuie să pornesc la drum. Sunt în întârziere. Trebuie să plec. Mai târziu, când mă voi întoarce, voi putea să verific dacă ieri a venit aici o femeie de serviciu împreună cu Lucy. Probabil că asta este. Sunt doar

încordată din cauza întâmplării ciudate de aseară, îmi spun în timp ce mă îndrept spre uşă.

Drumul până la studio este aglomerat, dar relativ simplu de parcurs. Ajung la timp, primesc o legitimaţie cu poză de la poarta studioului şi mă îndrept spre clădirea cu holuri din marmură imaculată, de unde un asistent mă preia şi mă conduce cu paşi repezi până la etajul unde se află biroul lui Kathryn Mayer.

Tocurile răsună pe pardoseală în ritmul bătăilor inimii, în timp ce traversăm un alt hol şi intrăm într-un *open space* plin de viaţă, care se întinde pe jumătate din suprafaţa etajului. Ne facem loc pe lângă birourile aglomerate până când ajungem în faţa uşii deschise a unuia aflat în capăt. Asistenta dispare înăuntru şi apare din nou repede.

— Kathryn te poate primi.

Zâmbeşte şi face un gest spre biroul însorit al lui Kathryn Mayer. Trag aer în piept şi mă îndrept spre ea.

Se ridică în picioare când intru – e o femeie cu un corp atletic, în jur de cincizeci de ani, îmbrăcată într-un costum bine croit, cu pantaloni gri şi o cămaşă albă strălucitoare, cu părul perfect coafat, încărunţit graţios la tâmple. Ocoleşte biroul şi mă întâmpină cu o strângere de mână plină de căldură.

— Mia. Mă bucur să te cunosc în sfârşit. Ia loc.

Îmi indică scaunul din spatele meu, întorcându-se să-mi toarne un pahar cu apă din carafa de pe birou.

— Aşadar, ia spune-mi, cum ţi se pare Los Angeles? mă întreabă ea, întinzându-mi paharul.

Iau o înghiţitură bine-venită înainte de a răspunde cuviincios.

— Ei bine, vremea este uimitoare.

Ea scoate un hohot de râs gutural.

— Foarte diplomatic din partea ta. Ha, da, LA este de groază, dar *vremea* este fantastică.

Îşi ridică sprâncenele în semn de solidaritate şi se aşază la birou.

— Ca să fiu sinceră, în acest moment încerc să nu vin în oraş decât dacă e neapărat nevoie. Lucrez doar două zile pe săptămână aici, la studio, iar în restul săptămânii muncesc de acasă. Când vine vorba de LA, întotdeauna îi sfătuiesc pe tinerii actori să vină târziu şi să plece devreme.

Zâmbeşte, adăugând uşor.

— Dacă rămâi prea mult, atunci încep problemele.

Nu mă pot abține să nu mă gândesc la ce s-a întâmplat aseară. Am rămas deja prea mult? Sunt aici doar de şase zile. Mai iau o înghițitură de apă rece şi încerc să mă concentrez.

— Da, este cu siguranță diferit de Londra, asta e sigur. Dar au fost câteva zile interesante.

Îi răspund cu un zâmbet ironic.

Ochii ei inteligenți mă studiază, căutând ceva, iar apoi îmi amintesc pe cine se aşteaptă să întâlnească astăzi. M-a văzut doar în rolul lui Jane Eyre, aşa că las privirea fermă a personajului să o întâlnească pe a ei. Zâmbeşte, satisfăcută.

— Este interesant, spune ea aproape ca pentru sine, apoi se apleacă în față, cu coatele pe birou. Aşadar, ce părere ai despre *Galateea?*

— Este un scenariu grozav. *Perfect.* Şi cred că este foarte nimerit pentru momentul de față.

Ea dă din cap, în timp ce eu vorbesc.

— Şi ai văzut filmele pe care ți le-am trimis?

Se încruntă în aşteptarea părerilor mele.

— Le-am văzut. Şi mi-am amintit că, în copilărie, mă uitam la versiunea cu Rex Harrison. Este un film amuzant, dar, evident, „din alte vremuri”, adaug eu cu subînțeles. Şi, din câte am priceput, filmul acesta este cam opusul a ceea ce a scris Bernard Shaw. Cred că, poate, ceva în genul filmului *Her (Ea),* al lui Spike Jonze, este de fapt mai

aproape de ceea ce a scris Shaw. În sensul că obiectul devine subiect. Idealul se transformă într-o realitate vie, respirabilă, autonomă, care poate dintr-odată să aleagă pentru ea însăşi.

Pe chipul lui Kathryn răsare un zâmbet strălucitor, în timp ce loveşte cu entuziasm biroul cu palma..

— Da! De aceea te-am contactat! Aşa... Da. E bine. Şi ai dreptate, ăsta este genul de final pe care ni-l dorim. Profesorul o educă pe studentă, ea asimilează tot ce o învață apoi îşi dă seama că e prea bună pentru el. Asta e povestea! Un nou tip de film despre transformare. Sandy se îmbracă în costumul ei lycra şi îşi dă seama că merită ceva mai mult decât Danny Zuko, bărbatul care a vrut să o schimbe, şi porneşte pe un drum la capătul căruia o aşteaptă un bărbat egal cu ea.

Mă gândesc fugitiv la faptul că George m-a părăsit pentru o persoană mai cool, mai drăguță, mai tânără şi simt cum încrederea mea se zdruncină.

Adună-te, Mia, îmi spun. *Pentru că, dacă îți aminteşti bine, George a lâncezit prin casă în chiloți aproape toată luna noiembrie, cuprins de disperare.*

Kathryn continuă să vorbească, fără să țină seama de zvâcnirile mele interioare de moment.

— Permite-mi să-ți spun care este planul de producție de până acum.

Scoate un portofoliu şi-l întinde pe birou, deschizându-l între noi.

— Vreau o regizoare şi o echipă de top de profesioniste. Azi ne alegem regizoarea şi avem o ofertă pentru rolul profesorului Higgins.

Se uită în sus, entuziasmată.

Energia ei este contagioasă: simt cum se evaporă orice emoție pe care aş mai fi putut-o avea.

— Vrei să ştii cu cine am vorbit?

Mă aplec înainte pe scaun pentru a vedea mai bine portofoliul din fața ei.

— Bineînțeles!

Zâmbeşte şi întoarce cartea cu fața spre mine, punând degetul arătător sub un nume.

— Strict secret, bineînțeles, zâmbeşte ea. Este deocamdată doar o ofertă, aşa că vom vedea.

Mă străbate o doză de adrenalină pură când citesc numele de deasupra degetului ei. O, *Doamne!* Mă uit în ochii ei.

— Va accepta? întreb fără să vreau.

Ea zâmbeşte.

— Poate. Este foarte pretențios acum. Nu a mai lucrat de doi ani, dar îi place ideea. Foarte mult. Asta e tot ce pot să spun.

Simt cum mă îmbujorez şi capul începe să mi se învârtă. Dacă el acceptă şi dacă reuşesc cumva să o conving la această întâlnire, atunci...

Trebuie să mă calmez. Iau o înghițitură de apă cu gheață, iar Kathryn chicoteşte.

— Am avut exact aceeaşi reacție, spune ea. Oricum, Mia, aş vrea să facem un test.

M-am dezmeticit. O, Doamne, nu, nu un test! Urăsc maratonul nesfârşit al *testelor.* Întâi asta, apoi analiza gradului de atracție dintre actori, apoi aşteptarea veştilor, apoi o nouă probă, apoi opinia regizorilor de studio şi apoi posibilitatea ca, după toate astea, să nu reuşesc, aşa cum se întâmplă atât de des. Dar Kathryn mi-a luat-o deja înainte.

— Stai. Înainte de a porni pe acest drum, ascultă-mă. Vreau doar ca *tu* şi *el* să dați o probă. E vorba doar de o lectură pentru a observa compatibilitatea dintre voi, amândoi veți fi într-o sală şi vom filma câteva scene. Nu am făcut un anunț public pentru casting. E o invitație. Ascultă, ți-am văzut materialul, ştiu ce poți face. Şi *i-am* trimis şi lui

materialul cu tine. Veți fi doar voi doi în câteva scene împreună şi vom vedea cum decurg lucrurile.

I-a trimis o proiecție de test cu mine. Unul dintre cei mai buni actori din această generație a urmărit scene din munca mea! Simt cum mă cuprinde un val de căldură la acest gând, iar sentimentul meu de teamă se atenuează.

— Ca să semneze contractul, vrea să aibă şi el un cuvânt de spus în privința actriței care va juca rolul Elizei. Aşa că vom colabora ca să facem posibilă derularea acestui proiect, da? Tu şi cu mine. Facem o lectură „de compatibilitate" şi sperăm să putem trece direct la ofertă. Oricum ar fi, va fi o călătorie pe cinste. Eşti pregătită?

Îşi pune palmele uşor pe portofoliul din fața ei, ca un dealer de blackjack, zâmbind.

14.
VEDETE

Vineri, 12 februarie

Souki e deja acolo când ajung cu maşina în fața clădirii cu aspect mohorât a Hollywood Star Tours. Ea e minionă, dar energică – are trăsături de păpuşă, mărginite de o tufă de păr blond şi des; trupul ei micuț e îmbrăcat într-un trening din caşmir, iar căştile le poartă cu dezinvoltură în jurul gâtului.

După o avalanşă de îmbrățişări şi de salutări pline de efuziune, Souki scoate biletele şi ne alăturăm cozii care se formează lângă o camionetă de safari. În interior, există o banchetă pe care ne putem aşeza toți cei şapte care stăm la coadă. Souki şi cu mine facem parte dintr-un grup eclectic, alături de trei neveste vorbărețe din sud, doi domni veseli din India şi un student coreean.

Ghidul nostru turistic soseşte plin de energie, purtând un tricou cu inscripția Hollywood Star Tours şi o cască prevăzută cu microfon, strângând mâna fiecăruia dintre noi, în timp ce urcăm în vehicul şi ne ocupăm locurile. Souki îmi schițează un zâmbet.

— Este grozav, şopteşte ea.

— Îmi place că facem asta!

Îmi înăbuş un chicotit, în timp ce ea mă trage într-o altă îmbrățişare strânsă.

— Deci, Mi, am nişte întrebări pentru tine, spune ea după ce mă eliberează. Prima: de ce a trecut atât de mult timp de când nu ne-am văzut? A doua: şi tu simți că o iei razna aici? Şi a treia: în speranța că-mi vei dezvălui tot, am auzit ce s-a întâmplat cu George; cum a fost posibil asta?

Toată lumea ştie ce s-a întâmplat cu George.

— Păi, ca să-ți răspund la prima: îmi pare rău că a trecut atât de mult timp fără să ne vedem. Am fost ocupată cu munca, bănuiesc. Şi la a doua: da, da, cu siguranță cred că o iau razna aici.

Parcurg întrebările ei cât de uşor pot.

— Şi te superi dacă-ți răspund la a treia mai târziu? E un pic cam deprimant subiectul.

Fac o glumă, dar chiar nu vreau să-mi pierd buna dispoziție de pe acum, şi, aducându-mi aminte de despărțire, exact asta se va întâmpla.

Ea dă din cap, plină de înțelegere.

— Sigur, mai târziu, dar ştiu ce vrei să spui despre faptul că o iei razna. Sunt în Los Angeles de trei săptămâni şi îți jur că încep să uit cum e să fii un om normal. E un bio-dom de toată jena aici.

— Eşti deja de trei săptămâni în LA? Te vei întoarce acasă în curând? întreb brusc, îngrozită să pierd singura persoană în preajma căreia m-am simțit bine în ultimele zile.

— Da, slavă Domnului! Am avion spre casă duminică dimineaţă.

Souki îşi bagă căştile în rucsac şi îşi pune ochelarii de soare.

— Abia aştept să mă întorc la Londra. Îmi doresc ca oamenii să fie un pic nepoliticoşi cu mine, ştii? Nu ştiu cât timp voi mai putea spune *„o* zi bună" unor străini fără să cedez nervos.

Hohotesc de râs chiar în momentul în care ghidul turistic porneşte sistemul de sonorizare, provocând o microfonie asurzitoare. Mâinile zboară la urechi şi feţele se crispează.

— Începem, mimez cu gura peste zgomot, iar Souki pufneşte în râs.

— Ne pare rău, oameni buni, dificultăţi tehnice! strigă ghidul turistic, în timp ce şoferul porneşte motorul. Bine, gaşcă. Bine aţi venit la Hollywood Star Tours, evaluat pentru al treilea an consecutiv de către TripAdvisor ca fiind „turul numărul unu al caselor vedetelor de la Hollywood".

Souki mă înghionteşte, zâmbind, şi face un gest cu degetul mare în sus, fără să comenteze. Şi nu mă pot abţine să nu simt un mic fior de entuziasm autentic în vreme ce el continuă.

— Mă numesc Phil şi voi fi ghidul vostru astăzi, aşa că, dacă vă place turul, atunci nu ezitaţi să postaţi o recenzie, bună sau *rea.* Glumesc, desigur!

Se aud câteva chicoteli din partea grupului, în timp ce ne îndepărtăm de parcare şi ne alăturăm fluxului de trafic, mergând spre vest, spre dealuri, cu chipurile scăldate în soare.

Aud zumzetul încet al vocii lui Phil, zgomotele discrete ale camerelor de filmat pornite şi vocea melodioasă a pasagerilor americani. Când mă uit în sus, văd palmierii de pe Sunset Boulevard cum alunecă deasupra noastră,

luminați de albastrul cerului, simt soarele şi briza pe față. Hollywoodul alunecă pe lângă mine.

Ne oprim în fața Teatrului Chinezesc Grauman, unde ne întâmpină muzicanți ambulanți în costume ponosite de Spider-Man şi de Darth Vader şi actori-şomeri îmbrăcați în costume de Halloween transpirate. Dar, cumva, farmecul Hollywoodului încă se face simțit, iar Phil ne spune, fără să se descurajeze, poveşti sclipitoare despre magia epocii de aur. Poveşti despre starlete care coboară din limuzine strălucitoare în noaptea când se decernează premiile Oscar şi, într-un mod absolut incredibil, pânza strălucitoare pe care el o țese cu ajutorul cuvintelor începe să coboare peste piața aglomerată din fața noastră, fermecându-ne. Coborâm pentru a încerca să ne potrivim palmele şi tălpile în urmele lăsate de staruri care-au pierit de mult.

Turul continuă şi ne îndreptăm spre nord, oprindu-ne mereu lângă curțile îngrijite ale vilelor luxoase, umbrite de palmieri. Ne uităm curioşi prin grilajul porților făcute la comandă spre vilele cu dotări îndoielnice, dovezi ale unor visuri iluzorii: castele înalte, cabane de munte elvețiene strămutate în soarele Californiei, vile mexicane vopsite în alb, case din sticlă ridicându-se la infinit şi care se cațără pe stânci abrupte. Nu surprindem decât crâmpeie din viețile vedetelor, dar Phil umple golurile pe măsură ce urcăm mai sus, pe dealuri.

Între opririle la casele vedetelor, îi povestesc lui Souki despre George. Toată versiunea extinsă a filmului cu Fantastic Movers. Deşi omit să-i menționez lacrimile, reproşurile la adresa propriei persoane şi tristețea de pe Instagram. Ea dă din cap la toate astea, dar are bunăvoința de a nu încerca să mă înveselească spunându-mi banalități. În schimb, conversația evoluează spre audiții. Vorbim despre Bee Miller şi despre cât de ciudat este să fii atât de departe de casă. Un ocean se află între tine şi viața ta reală.

Când ajungem lângă emblema Hollywoodului, numele oraşului scris cu litere volumetrice uriaşe, tragem pe dreapta într-o parcare prăfuită şi coborâm cu toţii. Chiar dacă nu crezi în magia Hollywoodului, atunci când priveşti numele său de atât de aproape simţi ceva special. Fiecare literă are înălţimea unei clădiri de cinci etaje. În timp ce le privesc înălţându-se deasupra noastră, mă trezesc gândindu-mă la povestea pe care mi-a spus-o Miguel în prima mea zi aici, cea despre actriţa care s-a aruncat în gol.

Ghidul turistic îşi cere scuze pentru mizeria din jurul simbolului, pomeneşte de un soi de grevă a muncitorilor din oraş, iar concentrarea mea se duce naibii. Mă surprind privind în jos, în râpa întunecată de sub noi, în timp ce el vorbeşte, şi mă gândesc la cât timp a zăcut acolo nedescoperit trupul rece şi zdrobit al actriţei.

Souki mă scoate din reverie, cerându-mi s-o fotografiez cu emblema drept fundal şi, după o şedinţă foto impetuoasă, ne relaxăm pe stâncile încălzite de soare şi postăm pozele pe Instagram. În cele din urmă, ea se lasă pe spate, îndreptându-şi faţa spre soare.

— Eşti bine totuşi, nu-i aşa? mă întreabă din senin şi ştiu că se referă la George.

Dar nu George este problema mea. Gândurile mele s-au întors şi s-au oprit din nou asupra lui Emily. La povestea ei şi la lucrurile ciudate care s-au întâmplat de când am cunoscut-o. Mă gândesc la femeia care a venit în apartamentul meu aseară. Şi iau o decizie.

— S-a întâmplat ceva ciudat zilele trecute, spun, privind-o pe Souki.

Îi povestesc despre parcometru, despre dispariţia lui Emily, despre străina care s-a prefăcut a fi Emily, iar, după ce termin, Souki inspiră adânc înainte de a vorbi.

— Chiar *e* ciudat, spune ea ca şi cum ar fi tras o concluzie.

Nu-i pot vedea ochii căci poartă ochelari de soare. Se uită pentru o clipă în altă parte, spre dealuri, înainte de a continua.

— Te rog să nu te simți jignită de asta, Mi.

Se uită înapoi la mine.

— Dar mi se pare că te simți singură, şi asta e de înțeles. Ceea ce s-a întâmplat săptămâna trecută a fost mai mult decât îngrozitor. George este un mare rahat. Este o persoană pur şi simplu groaznică. Nu e de mirare că te simți aşa. Şi încă nu te-a sunat, nu-i aşa? Sau măcar ți-a oferit vreo explicație?

Exact aici nu doream să ajungă discuția. Ceea ce tocmai îi spusesem nu avea nimic de-a face cu George, dar mi-am dat seama că, orice lucru aş fi spus, aveam să par prea defensivă, dovedind cumva că ea are dreptate. Respir liniştită înainte de a vorbi.

— Ai dreptate. Dar nu George a făcut-o să dispară pe fata pe care am cunoscut-o la audiții şi, cu siguranță, nu el a trimis un străin în apartamentul meu aseară, Souk. Aşa că nu sunt sigură ce relevanță are el în povestea asta.

Îşi scoate ochelarii de soare şi îi şterge cu tivul bluzei.

— Nu spun că este relevant pentru situația respectivă. Vreau să spun că obişnuiai să-ți petreci tot timpul liber cu George. Poate că te concentrezi prea mult asupra unor lucruri cărora, în mod normal, nu le-ai da atenție. Eşti o persoană foarte încăpățânată, Mi, iar când te hotărăşti să faci ceva, ai tendința de a deveni nu chiar obsedată, dar preocupată, iar acum, dintr-odată, ai atâta timp liber la dispoziție.

— Deci vrei să spui că nimic din ceea ce ți-am spus nu ți se pare dubios? o întreb eu.

— Sincer? îmi zice, în timp ce eu încuviințez dând din cap. Nu aş fi ajutat-o deloc. Pare a fi o situație foarte ciudată.

— Nu am vrut să intru eu atât de repede la audiții! protestez eu. Nu eram pregătită şi, dacă aş fi intrat atunci, aş fi fost agitată şi nu aş fi primit rolul.

— Şi l-ai primit? întreabă ea.

Întrebarea ei o percep ca pe nişte electroşocuri.

— Nu, mărturisesc eu. Nu, nu l-am primit.

— Păi, Mi, ascultă. Ştii că țin la tine, dar nu crezi că poate persoana asta ți-a distras cumva atenția? Crezi că e posibil ca această actriță să fi fost cam neserioasă şi să fi trimis o persoană de încredere să-i ia lucrurile?

Mă gândesc la întrebarea lui Souki înainte de a-i răspunde.

— Dar femeia de aseară chiar se dădea drept ea! Mi-a spus toată povestea aia complicată despre iubitul ei care a ajuns în spital...

— Da, oamenii sunt al naibii de ciudați în oraşul ăsta, Mi, mă întrerupe ea. Nu te implica prea tare. Te rog, spune-mi că vei renunța la povestea asta! Te rog!

Se uită la mine întristată şi deodată ştiu că are dreptate. Mă obsedează mai degrabă confuzia provocată de o străină decât enigma bărbatului care ar fi trebuit să mă iubească mai mult decât oricine altcineva. Şi mai are dreptate în legătură cu încă un lucru. Dacă George şi cu mine am fi fost încă împreună, nici măcar nu aş fi observat-o pe Emily la audiția din zilele trecute. Aş fi fost concentrată asupra castingului, nu aş fi fost atât de disperată să găsesc o modalitate de a-mi distrage atenția.

— Bine, mă hotărăsc. Ai dreptate. Voi renunța la asta.

Răsuflu zgomotos şi zâmbesc, în timp ce Souki se apleacă spre mine pentru a mă îmbrățişa călduros, iar eu îi simt mirosul de cremă de plajă. În timp ce ne întoarcem în oraş, îi povestesc despre Nick, având grijă să nu revin asupra modului în care ne-am cunoscut cu două zile în urmă.

— Este american? mă întreabă ea.

Mă străduiesc să nu rânjesc ca o idioată şi încuviinţez din cap. Souki îşi ridică teatral ochelarii de soare, cu ochii înflăcărați de interes.

— Îl cunosc? Este actor?

Îmi dau seama că nu mi-a spus cu ce se ocupă, că a fost doar prietenos, dar mă las sedusă de ideea de a deveni ceva mai apropiată de el, dacă ar exista posibilitatea asta. Un pic de romantism de vacanță m-ar putea feri de multe probleme.

— Nu. Cu siguranță *nu* este actor, spun râzând. Nu ştiu cu ce se ocupă, dar are un birou în partea de nord a Hollywoodului, spun uşor. Presupun că are o slujbă obişnuită.

Souki îşi scoate ochelarii de soare de la ochi şi bate palma cu mine.

— Aşa da, draga mea! Da! Este cumva supersexy?

Încuviinţez făcând un semn din cap, oarecum îndurerată.

— Ăăă... da, confirm eu. Ceea ce nu este chiar ideal.

— *De ce* nu e ideal?

Se încruntă, neîncrezătoare.

— Pentru că – o, Doamne, e aşa de jenant – mi-am promis că nu mă voi îndrăgosti de un alt tip mai sexy decât mine.

Ştiu ce va urma înainte să îi iasă cuvintele din gură.

— Nu este adevărat. Şi, draga mea, ăsta e visul! Visul absolut. Dar, ascultă-mă şi crede-mă, George arăta bine, desigur, dar *tu* poți avea pe cineva mai bun, Mi. Şi nu mă refer la un tip „mai drăguț”, ci la un tip „mai sexy”. Îți aminteşti de Jamie Vintner când jucam în *The First Crusade* („Prima Cruciadă”)?

— Da, de ce?

Bineînțeles că mi-l amintesc pe Jamie Vintner, personajul principal al serialului, incredibil de arătos, dar teribil de plictisitor. Se presupune că a avut o relație cu un model

englez faimos. Am observat în duty-free-ul de la aeroport că acum el este imaginea mărcii Burberry.

— Da, păi tot întreba de tine pe platou. Nu ți-am spus nimic la momentul respectiv, pentru că era cam ciudat, iar tu aveai o relație cu George. Dar Jamie ne tot întreba pe toți de cât timp eşti împreună cu prietenul tău şi alte chestii de-astea. A încolțit-o pe Alice în rulota ei timp de 45 de minute. Dacă aş fi ştiut de atunci ce om de nimic e George, aş fi aranjat o cină la lumina lumânărilor pentru tine şi Jamie acolo, pe platou.

Mă întorc către Souki. E o prietenă bună. Doamne, e de-a dreptul jalnic cât de voioasă sunt după ce am aflat că Jamie Vintner mă place, lăsând la o parte faptul că e plictisitor; e ca un balsam pentru suflet. Souki are dreptate, stima mea de sine are nevoie de o revigorare serioasă. Un pic de romantism la muncă şi în vacanță ar putea face minuni. L-aş putea invita la o cafea sau ceva de genul ăsta.

Ajungând înapoi la punctul de plecare, Souki mă îmbrățişează puternic şi îmi spune să am grijă de mine, iar eu îi promit că aşa voi face. Apoi ne despărțim.

În maşină, îmi verific telefonul. Este prima dată când îmi permit să mă uit la el de când am plecat de la Universal. Simt un fior de emoție când văd că am trei apeluri pierdute: unu de la Michael, unu de la Cynthia şi încă unu de la Nick. Michael şi Cynthia trebuie să fi primit deja veşti de la biroul lui Kathryn. Simt o bucurie incandescentă cum creşte în mine când ascult mesajul vocal exuberant al lui şi apoi al ei.

— Ei bine, tu, fată deşteaptă! exclamă cântând Cynthia. Se pare că suntem în cărți. Te adoră. Cei de la studio te adoră. A trebuit să semnez un acord de confidențialitate ca

să mă anunțe despre rol, dar acum mă uit pe scenariu. Şi, soro, e ceva important, foarte, foarte interesant pentru noi. Acum, ascultă. Lasă-mă să mă ocup de contractul pentru proba video şi te voi contacta ca să-ți dau detalii.

Am fost de acord cu proba video, bineînțeles. Ca un dependent cu vechime în jocuri de noroc, am mizat pe un singur număr, şi nu pentru prima dată. Cel puțin, pot să mă bucur de entuziasmul pe care îl simt acum, înainte de a pierde inevitabil totul la o simplă aruncare de zaruri. Deşi, poate nu va fi cazul de data asta.

Explodând de fericire, apăs pe apelul pierdut de la Nick. Cred că se întreabă ce s-a întâmplat cu Emily aseară. I-am spus că a fost ciudat, dar acum, după ce am vorbit cu Souki, în soarele cald al amiezii, întregul incident cu Emily pare, ei bine, un pic prostesc. Deschid noul mesaj de la Nick.

Bună. Am încercat să te sun mai devreme. Am vrut să aflu veşti despre fata noastră dispărută, dar mai ales despre ieşirea noastră la o cafea. Ca să fiu şi mai sincer, ăsta ar putea fi cel mai interesant lucru care s-a întâmplat pe strada unde se află biroul meu în această săptămână. La naiba, chiar toată luna asta. Sper că audiția ta a decurs bine! Sună-mă dacă eşti liberă. Nick

Zâmbesc spre ecran şi scriu rapid un răspuns:

Îmi pare rău că am ratat apelul tău. Este o poveste lungă ce s-a întâmplat cu Emily. Cea despre cafea e mai scurtă. Eşti liber să vorbeşti acum?

Punctele gri pulsează o secundă, apoi se opresc şi, brusc, telefonul meu se trezeşte la viață, tonul de apel FaceTime răsunând la volum maxim.

Vrea să mă apeleze video. Isuse!

Pulsul mi-o ia razna în timp ce mă chinui să deschid oglinda parasolarului şi să văd cum arăt. Totul e la fel, exact

aşa cum ştiam, deşi par puţin mai dezordonată decât eram de dimineaţă. Apăs cu grijă pe „acceptă apelul” şi ecranul se umple cu un petic luminos de cer albastru şi cu un pic din faţa lui Nick.

— Bună! îi strig, iar el se uită, în sfârşit, la ecran.

— Scuze, hei! M-am gândit că probabil ar trebui să vorbesc de afară... O secundă, spune el, ajustând unghiul telefonului, astfel încât să-i pot vedea întreaga faţă.

Zâmbeşte în timp ce ochii noştri se întâlnesc.

— Hei, străino! Care-i şmecheria?

Nu-mi dau seama dacă e încântat mai mult de investigaţia noastră despre Emily sau dacă e cu adevărat bucuros că mă vede. Îmi amintesc de sfatul lui Souki de a nu mai fi obsedată de Emily şi mă gândesc să evit de acum încolo subiectul ăsta când vorbesc cu Nick, orice s-ar întâmpla. Dacă îşi pierde interesul, atunci răspunsul la nedumerirea mea e evident. Dar trebuie să-i spun ceva lui Nick despre asta şi totodată să nu sune prea ciudat. Oricum, ştie că maşina lui Emily a dispărut.

— Emily mi-a trimis un mesaj aseară şi apoi a venit să-şi ia lucrurile, spun cu o atitudine relaxată şi cât mai banală cu putinţă.

— Stai puţin, cum a făcut rost de numărul tău de telefon? întreabă el cu sprâncenele ridicate. S-a întors în cele din urmă la studioul de casting şi a găsit acolo biletul tău?

Suspin în sinea mea. Nick nu ştie că am furat documentul de închiriere al lui Emily şi că am sunat-o. Şi acum îmi dau seama că încă e la mine contractul ei de închiriere a maşinii. Deschid cotiera de lângă mine şi îl văd înăuntru. *Doamne, sunt o persoană nebună.*

— Ce este? întreabă Nick, citindu-mi expresia feţei.

— Păi, să nu mă judeci greşit, dar ieri m-am întors la maşina ei şi am găsit datele ei de contact într-un document din torpedou. Aşa că am sunat-o.

— Bună idee. Şi-a recuperat lucrurile?

— Ei bine, într-un fel.

Fac o pauză, neştiind dacă e mai bine să mint cu totul pentru a evita subiectul sau să spun adevărul şi în felul ăsta să prelungesc discuția. Ştiu că i-am promis lui Souki că voi renunța la subiectul ăsta, dar, cu siguranță, Nick, fiind un locuitor din Los Angeles, ar fi cel mai potrivit să constate dacă am exagerat sau nu cu toată povestea asta. Am continuat cu grijă.

— Bine, s-ar putea să pară o nebunie, dar nu Emily a fost cea care a luat lucrurile.

Schițează un gest de nedumerire.

— O, a trimis pe altcineva în locul ei?

— Nu, nu.

Nu explic bine deloc.

— A apărut o femeie care a spus că este Emily, dar nu era ea.

Nick pare şi mai confuz. Încerc din nou.

— Cineva care semăna foarte mult cu Emily a pretins că este ea. A spus că este Emily, dar nu era ea.

Nick ridică din ambele sprâncene.

— Uau! Ce? Nu mă aşteptam la asta. Cineva s-a dat drept fata pe care tu o crezi dispărută! spune el neîncrezător. Şi ce ai făcut? Nu i-ai dat acestei femei lucrurile lui Emily, nu-i aşa?

Tac.

— La naiba! I le-ai dat! exclamă el, apoi îmi aruncă o privire întrebătoare. Şi nici măcar nu ai spus ceva, nu-i aşa? izbucneşte el în râs. Te-ai prefăcut că nu se întâmplă nimic? Doamne, eşti o englezoaică adevărată! Bine, deci ai preferat să-i dai acestei străine lucrurile lui Emily, doar ca să nu se işte scandal?

Glumeşte el, dar cam asta s-a întâmplat.

Mă pregătesc să-i răspund, dar trag de timp. Este ciudat cum toată lumea pare a fi expertă în ceea ce ar fi trebuit să fac eu. Mă chinuiesc să găsesc un răspuns.

— Da, i le-am dat. Ei bine, de fapt, eram cam agitată, aşa că i-am dat din greşeală cheia de la altă maşină şi atunci mi-am dat seama că nu era ea, pentru că nu a realizat că aceea nu era cheia ei. A fost o situație atât de ciudată, încât până atunci am crezut că pur şi simplu nu-mi amintesc prea bine trăsăturile ei. Dar, dacă îți foloseşti maşina pentru orice, în fiecare zi, fie ea închiriată sau nu, îți recunoşti cheile. Dar, aşa cum am spus, m-am zăpăcit şi i-am dat înapoi lucrurile lui Emily.

A clătinat din cap, amuzat şi neîncrezător.

— I-ai dat portofelul altcuiva! Chiar dacă ştiai că nu era ea!

— Hei! protestez eu. Dă-mi pace! Am stat de vorbă cu Emily doar vreo zece minute, acum câteva zile. Nu-s nicidecum protagonistul din *Rainman*[10], aşa că nu-mi amintesc fiecare chip pe care l-am văzut. Nu am fost sigură că nu era ea până când nu m-am convins de lucrul ăsta. Şi, chiar şi atunci, am considerat că era probabil doar o prietenă ciudată de-ale ei sau... Nu ştiu. Avea acelaşi accent ca Emily, arăta cam la fel. Nu e ca şi cum aş fi restituit lucrurile lui Emily unor copii cocoțați unul deasupra celuilalt, ascunşi sub un trenci! Arăta foarte asemănător. Şi apoi m-am gândit că probabil ea o cunoaşte.

— De înțeles, zâmbeşte el. Dar de ce ar pretinde că este Emily? Nu ar fi menționat Emily că prietena ei va veni să-i ia lucrurile?

---

[10] Referire la personajul Raymond din filmul menționat, un autist cu o memorie deosebită și cu un talent ieșit din comun pentru a face calcule matematice dificile în minte (n. red.).

Conversația nu decurge așa cum speram. Orice șansă de a renunța la misterul din jurul lui Emily pare să dispară rapid.

— Nu știu. Poate că e ea mai ciudată?

Nick pufnește în râs.

— Cu siguranță se poate spune asta! glumește el, apoi observă expresia mea împietrită. Nu ești nici măcar puțin îngrijorată?

Simt cum hotărârea mea se clatină, pentru că într-adevăr sunt îngrijorată. De ce s-ar preface prietena lui Emily că își amintește de mine și apoi mi-ar spune povestea aia bizară cu fostul ei iubit? Încerc să găsesc o explicație rezonabilă în mintea mea. Dar, din câte îmi dau seama, nu există nicio explicație rezonabilă pentru toate astea. Doar dacă nu cumva, desigur, Souki are dreptate, iar prietena lui Emily e doar o ciudată oarecare din LA.

— Mai e ceva, adaug eu. Am cam prins-o cu o chestie. Colțurile gurii lui Nick se întind într-un zâmbet, în timp ce eu vorbesc în continuare.

— Pretindea a fi Emily, așa că am supus-o unui test. M-am prefăcut că plănuiserăm să ne întâlnim la o cafea. De fapt, nu era așa, dar ea a spus că își amintește și că vrea să ne întâlnim. Nu știa că o păcălesc.

Îmi cercetează chipul o clipă înainte de a vorbi.

— Chiar ești îngrijorată, nu-i așa?

Cred că am dat-o în bară. Și acum crede că sunt complet nebună. Simt cum mi se înroșește fața.

— Nu, eu doar...

Mă bâlbâi și apoi mă opresc, pentru că sunt îngrijorată că toate chestiunile relevante pe care le-a subliniat Souki au dispărut cumva și mă simt de parcă aș fi din nou în punctul din care am plecat. Cu siguranță sunt dată peste cap din cauza lui George și poate că mă obsedează situația asta ca să-mi distrag atenția de la ce simt; dar, dacă femeia care a

luat cheia lui Emily aseară nu e Emily, atunci cine e ea şi de ce a pretins că este Emily? Ar fi putut fi oricine, iar eu i-am dat ei lucrurile lui Emily.

— Poate ar trebui să mergi la poliție? spune Nick, trezindu-mă la realitate.

Ideea de a implica poliția în situația asta mă face să mi se întoarcă stomacul pe dos, căci, dintr-odată, lumina crudă a realității se reflectă asupra tuturor lucrurilor. Fie Emily este bine, şi atunci mă stresez degeaba, fie a dispărut, şi o străină a venit în apartamentul meu pentru a-i lua lucrurile. Dacă am chiar şi o vagă bănuială că ceva e în neregulă, nu ar trebui să spun ceva cuiva? Nick are dreptate, dar i-am promis lui Souki că nu mă mai amestec în problema asta.

— Of, nu ştiu dacă ar trebui să mă bag în chestia asta. Scopul călătoriei mele ar trebui să fie doar unul profesional!

— Asta e ideea...

Nick râde cu simpatie.

— Ascultă, depinde de tine, numai tu ştii ce ai văzut. În ceea ce mă priveşte, mi se pare destul de ciudat ca o femeie să dispară timp de două zile fără portofel sau maşină şi să apară doar după ce tu reuşeşti *să-i dai de urmă*. Dar, aşa cum am spus, totul depinde de tine.

Nu m-am gândit la asta, dar are dreptate. A luat legătura cu mine doar după ce am sunat-o, după ce i-am spus că-i voi preda lucrurile lui Emily agentului meu. S-ar putea ca amenințarea de a atrage atenția cuiva să fi fost singurul motiv pentru care am primit un răspuns. Deodată, întreaga situație pare chiar mai îngrijorătoare decât era înainte.

Nu strică să vorbeşti cu cineva, nu-i aşa? Tot ce trebuie să faci este o simplă sesizare.

— Mă voi gândi la asta, spun eu.

Nick mă priveşte serios o clipă înainte de a încuviința din cap.

— Aşa să faci. Şi ține-mă la curent cu ce se întâmplă.

15.
PERSOANĂ DISPĂRUTĂ

Vineri, 12 februarie

Website-ul poliției din Los Angeles pune la dispoziție numere de telefon pentru aproape orice activitate infracțională pe care v-o puteți imagina. Întorcându-mă în apartament, parcurg lista pentru a găsi un număr potrivit, dar nu sunt sigură cum anume ar trebui să procedez.

Nu mai pot raporta un vehicul abandonat, pentru că nu mai există unul acum. Iar ceea ce s-a întâmplat cu străina de aseară, care a luat lucrurile lui Emily, nu a fost cu siguranță un jaf. Dau click pe linia telefonică pentru sesizări care nu sunt urgente şi iau o gură de cafea fierbinte înainte de a forma cu grijă numărul.

Am văzut destule seriale BBC şi cred că ştiu cum decurge totul. Dacă raportez o persoană dispărută, ştiu că vor avea nevoie de numele ei de familie, de ultimul loc cunoscut în care a fost văzută, de numărul de înmatriculare al vehiculului şi de adresa de acasă. Aşa că păstrez documentul ei de închiriere a maşinii la îndemână, în caz că am nevoie de el. Trag aer adânc în piept şi formez numărul. În timp ce sună telefonul, mă asigur că, dacă va fi nevoie, poliția poate să verifice cine anume a venit la apartamentul meu noaptea trecută, cu ajutorul imaginilor de pe camerele de supraveghere ale clădirii.

După ce închid telefonul, încep să mă plimb prin sufragerie. Nu mă aşteptam deloc ca apelul să decurgă în acest fel. Încerc să-mi liniştesc bătăile inimii, dar este o

luptă pierdută, prea multă cofeină şi adrenalină mi-au invadat organismul. Doar încercarea de a mă relaxa nu va fi de ajuns.

Mă îndrept spre bucătărie, beau un pahar mare cu apă de la robinet încercând să scap de uscăciunea subită şi intensă din gură, apoi rămân încremenită, gândindu-mă la ceea ce tocmai mi s-a spus, cuvintele poliţistului răsunându-mi în minte.

Trebuie să vorbesc cu cineva despre ce s-a întâmplat. Mă uit la ora de pe telefon. E trecut de şapte, Nick probabil a terminat serviciul. S-ar putea chiar să fie deja acasă. Îmi dau seama că încă nu ştiu nimic despre el, cu ce se ocupă, unde locuieşte, nici dacă este singur. Deşi, dacă nu este, atunci aş fi cu adevărat îngrijorată. Şi nu poartă verighetă. Îi caut numărul de telefon şi mă opresc. Cui altcuiva aş putea să-i spun? Pentru că sunt absolut sigură că lui Souki nu i-ar plăcea asta.

Tonul de apelare pulsează de câteva ori înainte ca faţa lui Nick să apară pe ecran. Imaginea este întunecată pentru o secundă, înainte ca el să ajungă cu mâna deasupra capului şi să aprindă lumina din interiorul maşinii. În spatele lui, disting parcarea cu mai multe etaje din fundal. Pare distras, de parcă l-aş fi prins în mijlocul a ceva.

— Hei! îmi cer scuze că te tot sun, spun repede, pe un ton profesionist. Voiam doar să te anunţ că am vorbit cu poliţia. Poliţia din Los Angeles.

Pare concentrat asupra a ceea ce-i spun, aşadar continui.

— A fost un pic intimidant, dar oare... Oare am făcut ce trebuia?

Este o întrebare, dar nu una la care să răspundă unul dintre noi; este totuşi o întrebare.

— O, da! Şi ce s-a întâmplat, ce au spus?

— Le-am povestit că i-am plătit parcarea la aparatul de taxat şi că ea a dispărut, le-am spus că lucrurile ei au

rămas la mine şi că eram îngrijorată că i s-ar fi putut întâmpla ceva pentru că nu a apărut. Practic, nu au fost interesaţi de ce le-am povestit; au spus că nu este o infracţiune să dispari şi că, dacă nu am dovezi că a avut loc o infracţiune reală, bla, bla, bla... Aşa că le-am spus despre femeia care s-a dat drept Emily. Şi atunci au devenit deodată *foarte* interesaţi.

— Pun pariu că da. Şi apoi?

Ezit o secundă, parţial ruşinată, parţial temându-mă de şirul de evenimente pe care le-am pus în mişcare.

— Mi-au spus că ar trebui să mă prezint la o secţie locală şi să depun fizic o sesizare referitoare la persoana dispărută. Şi au adăugat că se vor duce la locuinţa lui Emily. Acum.

— Serios? Acum? Ei ţi-au spus asta?

— Da, au zis că trimit o maşină să verifice la adresa indicată. Se pare că, dacă i-a furat cineva portofelul şi cheia, atunci este un motiv întemeiat de îngrijorare.

Mă cutremur la gândul că Emily va răspunde la uşa apartamentului ei, complet neştiutoare cu privire la toate astea, întrebându-se cine naiba a chemat poliţia.

— Oricum, continui eu, au spus că se vor duce acolo şi că, dacă vor găsi pe cineva, vor legitima persoana respectivă şi o vor întreba de portofel. Pe urmă, mă vor anunţa într-un fel sau altul dacă este vreo problemă.

Nick tace pentru o clipă, înţelegând gravitatea situaţiei.

— Uau. Ei bine, atunci să sperăm că te-ai înşelat.

— Da. Sper din tot sufletul să o găsească acasă şi să fie teafără. Chiar dacă îi vor spune că o englezoaică nebună a chemat poliţia. Vreau doar să ştiu că e în siguranţă. Mi-aş dori să facă cineva acelaşi lucru pentru mine, dacă eu aş fi în situaţia ei.

Nick îmi aruncă un zâmbet mobilizator.

— Şi eu. E norocoasă că te-a întâlnit. Nu s-ar fi deranjat mulți oameni să facă asta. Mă îndoiesc că s-ar fi aşteptat să o faci tu. Nu-ți face griji, cu siguranță ai procedat corect.

Simt o căldură care mă cuprinde şi îmi dau seama că asta voiam să aud cu adevărat. Mi-am făcut partea mea de treabă şi acum chiar pot să renunț la încurcătura asta. Mă retrag, cu telefonul în mână, departe de luminile puternice din bucătărie, spre strălucirea Los Angelesului de dincolo de geam. Licăririle oraşului umplu ecranul din spatele meu.

— Mulțumesc pentru sfat, spun eu, sincer recunoscătoare pentru ajutorul său.

Din telefon se aude un claxon şi atenția mea se îndreaptă spre el.

— Eşti în drum spre casă? întreb eu. Se uită la parcarea de dincolo de fereastră şi oftează.

— Nu, nu încă, am avut o mică problemă la serviciu. Sunt jos, la studio.

O spune de parcă aş şti cu ce se ocupă, dar este prima dată când îmi dă vreun indiciu despre ocupația lui. Este ciudat, dar încă am sentimentul, la fel ca atunci când ne-am întâlnit prima dată, că el crede că ne cunoaştem mult mai bine decât e cazul.

— La studio?

— Da, avem o problemă cu un film la care lucrăm.

Inima îmi tresaltă uşor când pomeneşte despre film. Nu ştiu de ce, dar chiar am crezut că Nick nu face parte din această lume.

— Probleme cu un actor, continuă el. Nu a vrut să mai filmeze, e o poveste lungă, şi acum iată-mă aici.

— Nick, efectiv nu am nicio idee cu ce te ocupi.

Scoate hohote de râs.

— Serios? întreabă el neîncrezător. Ei bine, asta e jenant.

Continuă să se uite la mine, încercând să-şi dea seama dacă vorbesc serios.

— Chiar *nu* ştii cine sunt, aşa-i? Habar n-ai. N-ai ştiut în tot acest timp? întreabă clătinând din cap. Ei bine, presupun că nu este atât de neobişnuit, nu e prima dată când se întâmplă. Ne-am întâlnit, cred, acum doi ani, la premiera filmului *Scott of the Antarctic* („Scot din Antarctica"), la Londra. Doar ne-am salutat...

Simt cum mi se scurge sângele din obraji. Nick îl cunoaşte pe George. *Scott of the Antarctic* a fost ultimul lui rol important înainte de acea pauză din cariera lui. George a jucat rolul unuia dintre exploratorii din ultima expediție a lui Scott. A avut un rol secundar decent, care ar fi trebuit să-l propulseze în carieră, dar nu a fost cazul, chiar dacă filmul a avut succes. Oare l-am întâlnit pe Nick la premieră? Încerc cu disperare să mi-l amintesc.

— O, Doamne, îmi pare atât de rău, Nick, nu am ştiut. Ai lucrat la *Scott?*

Pare sincer surprins.

— Dacă am lucrat la *Scott?* Ăăă... da, ai putea spune asta. L-am produs într-un fel, Mia. Nick Eldridge. Nu-ți aminteşti deloc să mă fi întâlnit, nu-i aşa?

Stomacul mi se strânge de parcă aş fi sărit în sus, de parcă mi-ar fi fugit pământul de sub picioare. Nick este Nick *Eldridge!* Mă trântesc uşor pe canapeaua cea mai apropiată de ferestrele imense. Afară, Hollywoodul străluceşte ca un mănunchi de felinare muribunde.

Doamne, cum am putut fi atât de neghioabă? Nick nu este doar Nick cel drăguț, prietenos, sexy şi american cu care am vorbit în ultimele zile. El este, de asemenea, nimicitorul super-producător de film Nick Eldridge! Un om care suflă de sub nasul oamenilor drepturile de ecranizare, doar pentru ca ei să nu cumva să facă un film care să semene chiar şi vag cu cel la care lucrează compania lui de producție. Tot ce atinge el se transformă în aur, dar este recunoscut că e de neclintit. Fruntea îmi zvâcneşte în timp

ce încerc cu disperare să asociez cele *două* imagini pe care le am în minte: acest Nick şi Nick Eldridge.

Sfinte Sisoe! Am flirtat cu el şi m-am purtat ca o idioată, iar eu habar nu aveam cine este. Vreau ca falia de sub clădire să se deschidă chiar acum şi să mă înghită cu totul. Îmi zăresc faţa palidă în mica fereastră din partea de sus a ecranului iPhone-ului meu. Sunt ca un iepure în lumina farurilor.

— Ups? îi răspund.

Ce naiba aş putea să mai spun? Din fericire, el râde.

— Nu-ţi face griji, a fost acum doi ani şi ai avut multe pe cap. Se întâmplă des. Producătorii nu rămân în mintea oamenilor în acelaşi mod în care rămân actorii.

Felul aspru în care rosteşte cuvântul *actorii* mă duce cu gândul la ceea ce spunea înainte de gafa mea de clasă mondială.

— Şi ce problemă ai la studio? întreb eu.

— Actorul principal nu vrea să revină pe platou pentru filmările de noapte până când nu va fi concediat tipul de la sunet.

— Cum? De ce? Dar ce a făcut tipul de la sunet?

— Dumnezeu ştie! Să sperăm că i-a spus actorului să-şi rostească replicile corect şi să nu mai irosească timpul tuturor.

El dă din cap, obosit.

— Îmi pare rău, n-are niciun rost, ştiu. Dar de ce nu-şi pot face oamenii treaba?

Zâmbeşte, cu melancolie.

— Nu-ţi face griji, nu mă voi lăsa influenţat de asta pe platou.

Am râs. Doamne, ce drăguţ e! E ceva ridicol de sexy în faptul că e tracasat de situaţia asta. Şi îmi dau seama că nu pot să combin cele două versiuni diferite ale lui Nick şi nici nu cred că vreau să o fac. Îmi place prea mult cel pe care l-

am cunoscut acum două zile ca să-l las să se transforme în altcineva.

Ştiu că e total nepotrivit să întreb, dar nu mă pot abține.

— Aşadar, ce-ai de gând să-i spui când vei ajunge pe platou, Nick Eldridge?

În tonul meu se disting, amestecate, dorința de a flirta şi aceea de a-l înfrunta. Trebuie să fiu atentă dacă vreau să încep ceva, îmi imaginez şi, dacă intenționez să „continui" în vreun fel cu Nick, vreau să fie clar că relația noastră nu se va schimba doar pentru că acum ştiu cine este.

Ochii îi sclipesc şi apoi şi-i mijeşte uşor în lumina maşinii.

— O, înțeleg. Înțeleg încotro bați, zâmbeşte el. Ce îmi sugerezi să fac? Îmi vinzi vreun pont actoricesc?

Simt un val de căldură în piept şi, dacă înainte aveam vreo îndoială, acum nu mai am niciuna. Nick mă place. Presupun că m-a plăcut dacă m-a recunoscut după o scurtă întâlnire din urmă cu doi ani. E clar că i-am rămas în minte. Încerc să-mi amintesc noaptea în care ne-am întâlnit. *Scott of the Antarctic* a fost prima premieră a lui George. Avea emoții şi m-a luat şi pe mine. Am fost atât de mândră de el. După ani de visare, era emoționant că unul dintre noi a realizat deodată ceva concret, tangibil. Îmi amintesc că am simțit cum viețile noastre capătă în sfârşit o strălucire magică. Ştiu şi ce am purtat atunci. A fost prima dată când mi s-a dat o rochie special pentru acea ocazie – era o rochie Giambattista Valli de un roz prăfuit, cu un decolteu în V, care îmi făcea pielea să pară aproape translucidă. Nu mi se întâmplă des, dar, în acea seară, am simțit că arătam bine. Mi-am dat seama după felul în care George se agățase de mine în timp ce mă ghida prin mulțimea de oameni pe care nu-i cunoşteam. Nu e de mirare că nu-mi amintesc să fi întâlnit pe cineva în seara aia, când îmi dau seama cât de îndrăgostită eram de George pe atunci.

— Dacă am vreun sfat actoricesc? zâmbesc eu. Mă tem că nu, domnule Eldridge. Dacă aş şti cum să mă descurc cu actorii, dacă aş avea vreun sfat de genul ăsta, aş încerca să-l vând pe bani frumoşi. Cu siguranță nu l-aş da pe gratis.

Râde, cu ochii vii.

— Ei bine, a meritat să încerc.

Se uită o secundă în altă parte, gândindu-se. Iar când priveşte din nou spre mine, pare hotărât.

— Ascultă, Mia. Mai este George...

Ştiu ce va întreba, aşa că îl scutesc de efort.

— Nu, nu mai este.

El dă din cap în semn că înțelege situația.

— Asta e bine.

Îmi studiază chipul pentru o clipă, căutând poate să primească o garanție a ceea ce i-am spus. Dar nu vom face asta aşa şi el o ştie.

— Hai să sărim peste cafea. Pot să te scot în oraş la cină, Mia?

— Mi-ar plăcea.

— Mâine?

— Da, trimite-mi un mesaj. Acum, du-te şi salvează-ți tipul de la sunet. Ne vedem mâine.

După apel, îmi ia un minut să-mi amintesc de ce l-am sunat pe Nick. Şi, deodată, nu mă pot gândi decât la ce se întâmplă chiar acum într-un mic apartament închiriat prin Airbnb, de lângă Autostrada 101.

16.
TOTUL ESTE BINE

Sâmbătă, 13 februarie

De dimineață, îmi pun costumul de baie şi îmi târăsc trupul înțepenit pe scările de serviciu până la piscină, sperând că o scurtă repriză de înot îmi va alunga somnul după o altă noapte prost dormită.

Tremur în briza dimineții, în timp ce îmi arunc halatul într-o parte şi mă strecor în apa caldă a piscinei. M-am gândit să-i trimit un mesaj lui Emily la primele ore ale dimineții, dar nu ştiam ce aş putea scrie şi cine îl va citi. Încerc să-mi imaginez ce s-a întâmplat aseară undeva, în strălucitorul Los Angeles. Încerc să-mi imaginez locuința închiriată de Emily de lângă Autostrada 101 – un apartament practic, cu pereți de culoarea magnoliei, podele placate cu furnir şi dispozitive de pulverizat parfum în aer conectate la priză, pentru a acoperi mirosurile de mâncare gătită. S-ar putea să mă înşel, dar sunt aproape sigură că am dreptate.

În timp ce alunec prin apă, îmi imaginez cum poliția bate la uşa ei şi ea nu răspunde. Ciocăniturile lor răsună de-a lungul camerei goale şi întunecate, în care se află valize deschise, cearşafuri mototolite şi pagini de scenariu mototolite.

Emily a dispărut.

Dar, în acelaşi timp, îmi pot imagina şi contrariul. Zumzetul blând al unui film de pe Netflix, Emily apăsând butonul de „pauză” pentru a răspunde bătăilor în uşă, legându-şi părul la spate, în timp ce deschide uşa cu prudență. Îşi scoate permisul din geantă, după câteva întrebări ale polițiştilor, înmânându-l cu un amestec de uimire şi de enervare. Ofițerii îşi cer scuze pentru deranj, iar Emily se întoarce în strălucirea caldă a apartamentului ei pentru a-şi trăi viața în linişte.

Doamne, sper că asta s-a petrecut. Nu-mi pasă de deranjul pe care l-am provocat dacă aşa s-au întâmplat lucrurile aseară.

Mă scufund în piscină şi las apa să se joace pe faţa mea, cu ochii bine închişi pentru a-i feri de clor. Este linişte aici jos, constat în timp ce mă mişc lent. Îmi simt bătăile inimii în urechi. Ies la suprafaţă şi atunci aud telefonul sunându-mi în halat. Ies din apă şi sar peste pietrele reci ca să-l iau din buzunar.

Îmi şterg urechea cu prosopul şi răspund.

— Alo?

— Bună ziua, sunt ofiţerul Maria Cortez, de la Departamentul de Poliţie din Los Angeles. Puteţi să-mi spuneţi cu cine vorbesc?

Mă îndrept şi îmi trag în grabă halatul cu mâna liberă.

— Da, desigur. Sunt Mia Eliot.

— Minunat. Bine, doamnă Eliot, am dat curs sesizării pe care aţi făcut-o aseară. Aveţi puţin timp să stăm de vorbă?

Mă uit pe terasa pustie a piscinei, la perdelele baldachinului fluturând uşor în bătaia vântului şi îmi strâng mai tare halatul în jurul meu.

— Da, am timp acum.

Mă aşez pe unul dintre şezlongurile cu saltele groase şi încerc să rămân calmă.

Doamna ofiţer continuă pe un ton prietenos, dar profesionist.

— Aşadar, vestea bună este că putem confirma că doamna Emily Bryant este acum în posesia atât a portofelului, cât şi a cheii de la maşină şi a autoturismului, aşa că nu se vor lua alte măsuri în ceea ce priveşte sesizarea făcută de dumneavoastră.

Tace apoi preţ de o clipă. Aştept mai multe detalii, dar nu mai spune nimic. Asta e tot?

— Deci Emily era acolo?

După un moment de pauză, doamna ofițer răspunde.

— Îmi cer scuze. Doamnă?

— Mă iertați dumneavoastră pe mine, eu doar... Mă întrebam dacă ofițerii care s-au dus la apartamentul ei au vorbit chiar cu Emily. Dacă era acolo. Dacă era cu siguranță ea.

Îmi dau seama că par complet nebună, dar nu sunt sigură că ofițerul Cortez cunoaşte toate aspectele întregii poveşti despre Emily.

— Doamnă, nu pot să vă spun decât ceea ce este scris aici, în raport. Emily Bryant a fost prezentă la adresă. Ea era în posesia portofelului şi a vehiculului său. Ofițerii prezenți la fața locului au fost mulțumiți de ce au constatat şi nu au existat motive pentru o investigație suplimentară.

— Da.

Ştiu că nu ar trebui să insist, dar nu mă pot abține.

— Deci ofițerii i-au verificat identitatea?

— Doamnă, e vreo problemă? Vreți să-mi spuneți ceva?

— Nu, am vrut doar să mă asigur că au vorbit cu Emily. Ştiu că sună ciudat, dar sunt puțin îngrijorată că s-ar putea să nu fi fost ea.

— Ei bine, da, probabil au verificat şi au confirmat identitatea ei la fața locului. Altfel, dacă femeia pe care au identificat-o nu este Emily, atunci ar fi vorba de o infracțiune mult mai gravă decât furtul de maşini. Aveți vreun motiv să bănuiți că femeia cu care am vorbit nu este cine spune că este, doamnă Eliot?

Tremur în adierea vântului, părul meu umed fiind acum rece ca gheața, iar pielea de pe antebrațe îmi e de găină, în vreme ce încerc să-mi dau seama ce infracțiune este fapta de a pretinde a fi altcineva. Este înşelătorie? Indiferent de situație, nu sunt sigură că a fi unica martoră într-o anchetă penală e o mişcare prea grozavă în cariera mea săptămâna asta. Şi, dacă insist, asta voi deveni.

— Nu, nu. Sunt sigură că, dacă au verificat-o, totul este în regulă. Vă mulțumesc că m-ați anunțat. A, şi ce-o să se întâmple cu sesizarea mai departe?

— E un caz închis. Este înregistrată în sistem, dar, în ceea ce ne priveşte, cazul e închis.

— Grozav, mulțumesc, doamnă ofițer Cortez.

— Cu plăcere. Să aveți o zi bună.

Linia se întrerupe.

Întorcându-mă în apartament, intru la duş, lăsându-mi pielea rece să se încălzească sub apă. Acum pot să renunț la subiectul ăsta. Am destule pe cap şi fără să mai adaug o anchetă a poliției. Emily este bine. M-au asigurat că este teafără. Ordinea este restabilită.

Mă şterg cu prosopul şi mă îndrept spre bucătăria din marmură imaculată pentru a pregăti micul-dejun. La jumătatea drumului, mă opresc brusc. Laptopul meu stă cu capacul deschis pe masa din bucătărie. Mă holbez la ecranul lui stins. Nu l-am lăsat acolo aseară, nu-i aşa? L-am pus la încărcat lângă canapea, ca de obicei. Cablul de încărcare zace abandonat pe covorul gros. Oare am uitat să-l conectez înainte de a mă culca? Un mic fior mă străbate când îmi amintesc de scenariul care-mi lipseşte de ieri-dimineață. Un alt obiect pare că a fost mutat pe timpul nopții. Am vrut să o întreb pe Lucy ieri dacă angajații de la curățenie au intrat în apartament în timp ce eu eram plecată, deoarece ar fi putut cu uşurință să confunde scenariul cu nişte resturi de aruncat, căci stătea sub un ambalaj mototolit. L-ar fi putut arunca. Dar, după întâlnirea de la Universal şi după ce m-am întâlnit cu Souki, tot incidentul mi-a zburat din minte.

Mă uit fix la ecranul fără viață al laptopului şi, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât sunt mai sigură că l-am conectat înainte de culcare. Şi un lucru e limpede: angajații de la curățenie nu vin noaptea şi nu mută laptopurile. Oare a intrat cineva aici noaptea trecută în timp ce dormeam? Ar putea avea vreo legătură cu Emily? Sau am luat-o razna de-a dreptul?

Mă îndrept spre computer, ating cursorul şi ecranul se aprinde, afişând desktopul. Nimic nu este deschis, nu pare să fi fost accesat recent ceva din el. Mă uit de-a lungul meniului aplicațiilor mele. Dar dacă cineva l-a folosit, atunci a avut acces la toate informațiile. Totul este aici: e-mail, mesaje, FaceTime, contacte. Mă înfior gândindu-mă la ce ar putea face cineva cu toate aceste informații. Instinctiv, mă îndrept direct spre hol şi apuc receptorul interfonului. Acesta sună de două ori înainte de a răspunde o voce de bărbat de la recepție.

— Bună ziua, recepția. Cu ce vă pot ajuta?

— Bună ziua. Puteți să-mi spuneți dacă a fost cineva lăsat să urce în apartamentul meu seara trecută?

— Ați aşteptat pe cineva ieri?

— Nu, doar că nu ştiam dacă nu cumva cineva poate a trecut aseară pe la recepție şi a urcat?

— Nu, doamnă, dacă nu ați aşteptat pe nimeni. Noi lăsăm doar locatarii să intre şi să iasă liber din clădire. Dacă ați fi avut un vizitator neaşteptat, v-am fi sunat şi am fi verificat dacă aşteptați un oaspete. Luăm foarte în serios chestiunea protecției clădirii.

— Deci, nimeni nu ar fi putut să se strecoare şi...

— Nu, doamnă.

— Bine. A, şi în ce zile se face curățenie în apartamente?

— Marțea şi joia.

— Înțeleg. Vă mulțumesc.

Am pus receptorul înapoi în suportul său. Angajații de la curățenie au venit în seara în care probabil a dispărut scenariul. Aşa că asta poate rezolva problema. Dar, cu siguranță, nu se explică în ce mod a ajuns laptopul meu pe masă.

Dar, dacă nicio persoană neautorizată nu a trecut de pază noaptea trecută, iar laptopul meu a fost mutat, atunci înseamnă că cel care l-a mutat locuieşte sau lucrează în această clădire. Dintr-un motiv oarecare, gândul îmi zboară imediat la Miguel.

— Miguel care ştie când vin şi când plec, Miguel, actorul care se interesează atât de mult de cariera mea. Simt un sentiment de vinovăție. Poate că Miguel este un pic prea prietenos uneori, dar nu-l văd ca pe un potențial infractor. Apoi, ar mai fi şi Lucy, recepționera, dar, din nou, nu se încadrează în tiparul unei infractoare, deşi ar putea cu siguranță să intre în apartamentul meu dacă ar vrea. Dar de ce ar face-o? De ce ar face asta cineva?

Încerc să-mi amintesc câteva detalii de aseară, după convorbirea avută cu Nick la telefon, dar acestea se amestecă în rutina din seara precedentă. Probabil că eu am mutat laptopul. Nu se poate să fi trecut cineva aseară pe lângă recepție fără să fi fost văzut. Şi Souki are dreptate spunând că doar am înlocuit obiectul preocupării mele cu un altul. Nu-mi îngădui să mă gândesc la George, aşa că îmi fixez atenția pe orice alt subiect în schimb. Sufăr din cauza decalajului de fus orar, sunt ocupată, stresată şi tristă; probabil că eu am mutat laptopul. Nimeni nu a venit aseară, iar poliția mi-a spus limpede că Emily este bine. Trebuie să încetez să mai trag concluzii stupide şi să mă concentrez asupra motivului pentru care mă aflu aici.

În laptop găsesc un e-mail foarte urgent de la Cynthia care mă roagă să răspund cât mai repede. Kathryn Mayer a stabilit proba video de compatibilitate între actori pentru

luni dimineață, iar Cynthia vrea ca eu să confirm imediat ora pentru a o transmite celor de la studio. Îi trimit Cynthiei o confirmare rapidă şi o întreb dacă poate să-mi trimită un alt scenariu, deşi din e-mailul ei e evident că încă nu are nicio idee cu cine voi da proba. Cred că deocamdată rămâne doar între Kathryn şi mine – şi el, bineînțeles. Mă străbate un fior de entuziasm la ideea de a lucra cu acest actor. Mi-a văzut deja interpretările; chiar a stat şi m-a urmărit în *Eyre* şi tot vrea să dau o probă video. Cred că m-a plăcut, ceea ce înseamnă mult, mai ales din partea cuiva ca el.

În e-mail, Cynthia îmi spune să nu-mi fac griji în privința rolurilor la audițiile cărora m-am prezentat deja, totul trebuie să fie pe locul doi. Dar nu menționează ce scene din *Galateea* trebuie să pregătesc pentru proba video, aşa că se pare că sunt liberă astăzi. O zi întreagă liberă.

Neştiind cum să-mi organizez timpul, îmi verific şi restul e-mailurilor şi găsesc un mesaj vechi de la Michael. O invitație de a participa la o întâlnire de promovare de produse în această după-amiază, la hotelul Sunset Tower. Speram să fiu liberă, dar nu aveam mari speranțe că aşa va fi. Deoarece este săptămâna premergătoare Oscarurilor, apar campanii de promovare în tot oraşul – cum *Eyre* va începe să fie difuzat pe serviciile de streaming din SUA în următoarele două săptămâni, este evident că am fost adăugată pe lista de PR a cuiva. Am mai fost la o campanie de promovare cu George, îi înțeleg conceptul, iar aceasta ar putea fi prima mea apariție oficială la un astfel de eveniment.

În esență, companiile de PR invită actorii din emisiuni şi din filme populare la diferite hoteluri pentru a le oferi cadouri. Şi nu doar pungi cu bunătăți, ci şi lucruri mai valoroase – vacanțe, şansa promovării unor companii de lux, sejururi în vile, excursii pe insule, folosirea unui avion privat. O campanie bună de promovare nu se dă în lături de

la nimic. În funcție de actor sau de gradul de celebritate, se oferă participanților o legitimație de o anumită culoare şi de un anumit nivel, care trebuie purtată la vedere. Sunt sigură că, indiferent de lista pe care mă aflu deja, este specificat nivelul meu de cadou prestabilit.

Spre ruşinea mea, simt un fior de emoție. Poate că îmi place să cred că sunt o persoană relativ egalitaristă şi deloc superficială, dar, la o adică, trebuie să recunosc că mă fascinează cadourile şi tot ce sclipeşte la fel de mult ca pe orice altă persoană.

Evenimentul începe în jurul prânzului, şi am cu ce să-mi ocup timpul înainte de sosirea scenariului pentru proba video, dar nu vreau să merg singură la acest eveniment. Îi trimit un mesaj lui Souki şi mă îmbrac într-o ținută în tonuri strălucitoare: pulover din caşmir în nuanțe de smarald, pantaloni şi pantofi de culoarea intensă a ametistului, finalizând cu un machiaj simplu, iar părul meu des îl strâng la spate într-un coc lejer. Este un eveniment de PR, aşa că ştiu că vor fi acolo fotografi pentru diverse branduri şi, deşi sunt sigură că vor fi prezenți oameni mult mai interesanți decât mine pentru fotografi, merită să fiu pregătită de o şedință foto, pentru orice eventualitate.

Souki mă anunță printr-un mesaj că nu poate ajunge; se întâlneşte cu agentul ei la prânz. Mă uit în oglindă şi inima mi se strânge; sunt îmbrăcată frumos, dar nu am unde să mă duc.

Cu siguranță nu vreau să merg singură, dar, în afară de Souki, nu cunosc pe nimeni în LA. Nu-l pot ruga pe Nick să mă însoțească. Ar fi cea mai jenantă primă întâlnire din toate timpurile şi, oricum, am stabilit că ieşim diseară la cină. Îmi cercetez telefonul în căutarea unui salvator de ultim moment, dar în mintea mea ştiu deja că există o singură persoană care nu va refuza să mă însoțească la acest eveniment, chiar dacă o anunț aşa din scurt. Poate că

nu este partenera perfectă pentru *brunch,* dar nu mă pot gândi la un aliat mai bun pentru acest tip de eveniment decât Bee Miller.

Ne întâlnim în holul hotelului Sunset Tower la prânz. Bee pare pregătită pentru o şedinţă foto. E îmbrăcată într-o costum minuscul, ca de păpuşă, poartă dres negru şi cizme până la glezne, arătând ca o Edie Sedgwick milenială, cu ochi mari şi şolduri asemenea.

Mă strânge într-o îmbrăţişare interminabilă şi îmi dă un pupic pe obraz, cu buzele lipite.

— Este atât de fain, draga mea! Am participat la o campanie anul trecut la hotelul W, în West Hollywood, pentru *Final Conflict,* dar asta e mai grozavă. M-am interesat. Asta este formidabilă.

Obrajii ei aprinşi sunt singurul indiciu al entuziasmului care clocoteşte sub calmul ei obişnuit, implacabil.

— Aşa că am întrebat la recepţie, continuă ea pe un ton oficial. Este la etajul patru şi ne luăm permisele de acces de sus. Aparent, eu primesc un permis pentru un însoţitor, dar am să vorbesc cu cei de la PR. Să văd dacă nu cumva pot căpăta unul pe bune. Apropo, am primit rolul în noua emisiune, cea despre care ţi-am spus zilele trecute.

— O, spun cât de delicat pot. Credeam că i l-au oferit lui Poppy Fenchurch.

Figura lui Bee se crispează.

— Da, aşa e. De fapt, sunt destul de supărată de felul în care au procedat, ca să fiu sinceră. Se pare că eu am fost întotdeauna preferata celor de la studio şi a producătorului, dar regizorul a ales-o pe Poppy Fenchurch dintr-un motiv necunoscut, iar apoi ea s-a retras. Am primit aseară un

telefon prin care mi s-a confirmat lucrul ăsta. Cică lucrează la un film, Dumnezeu ştie! Oricum, cred că lucrurile s-au aranjat foarte bine. Totuşi, va trebui să fiu cu ochii pe regizorul ăsta. Dumnezeu ştie cum a obținut slujba asta.

Mă chinuiesc să găsesc un răspuns înainte de a mă mulțumi cu:

— E minunat! Felicitări.

Deşi sunt destul de sigură că sentimentul nu se potriveşte întru totul cu vestea pe care Bee tocmai mi-a spus-o.

La etajul 4, Bee dispare într-o încăpere din spate cu doi asistenți de PR şi iese victorioasă cu un permis de nivel *gold.* Bucuria ei se mai diminuează când vede că eu am unul *platinum.*

— O, draga mea. Ai primit unul de platină. Frumos. Ascultă, avem nevoie de un plan. Dacă e ceva care nu-ți place, atunci ia unul şi pentru mine, bine?

Am lăsat să-mi scape un chicotit. Nu ştiu de ce, dar chiar mă aşteptam la un plan adevărat. Dar atitudinea ei față de viață are ceva foarte simplu şi reconfortant, ceea ce îmi convine, după ultimele zile pe care le-am avut. Cel puțin, nu trebuie să mă îngrijorez de intențiile lui Bee, iar în următoarele câteva ore nu trebuie să mă gândesc la Emily, la apartament, la George sau la proba video. Şi cu asta, am trecut de pază şi am intrat în pâine.

17.
PLINĂ DE CADOURI

Sâmbătă, 13 februarie

Un etaj întreg al hotelului de cinci stele Sunset Tower este plin de superbranduri. Fiecare sală e ocupată de standuri de prezentare, având fiecare câte un cod de culori discret,

indicând cine şi ce poate să facă, evitând totodată situaţiile neplăcute.

Privirea îmi alunecă dincolo de uşile deschise, în timp ce avansăm pe coridoare, observând mesele strălucitoare pline cu bijuterii de lux, cataloagele viu colorate de modă, genţile de designer şi contractele care oferă sejururi de o lună în vile, şansa de a închiria iahturi private, vacanţe la schi şi curse cu avioane Learjet. Este ceva aproape înspăimântător: să fiu înconjurată de bunuri de lux care în viaţa reală sunt cu mult peste posibilităţile mele financiare.

Atmosfera din sală este liniştită, între compania de promovare Brand Liaisons şi purtătorii de ecusoane au loc conversaţii liniştite şi discrete. Sunt chipuri pe care le recunosc, de fapt, pe care le-ar recunoaşte oricine. Vedete – mari şi mici, frumoase şi chipeşe – se plimbă, trăindu-şi viaţa de zi cu zi, ca şi cum ar fi nişte oameni obişnuiţi.

— Sfinte Sisoe!

Strânsoarea ca de menghină a lui Bee îmi chinuie braţul.

— Ştii cine este? mă întreabă cu respiraţia tăiată.

Ochii ei mă fac să-mi îndrept privirea spre coridor către o actriţă blondă, incredibil de înaltă, care râde la o glumă pe care tocmai i-a spus-o unul dintre agenţii de publicitate. Este evident o întrebare retorică, pentru că sunt sigură că o cunoaşte jumătate din populaţia lumii, iar când mă uit înapoi, privirea lui Bee e deja în altă parte, cercetând mulţimea în căutarea altor vedete.

— Ăsta e cu siguranţă un eveniment reuşit, Mia, adaugă ea în linişte, rătăcind în jur cu privirea.

O pierd pe Bee la standul Cartier şi mă plimb prin săli, oprindu-mă pentru scurt timp să ascult o discuţie la un stand de antrenori personali. Dar, în timp ce prind sfaturile de nutriţie ale atletului cu muşchi impunători din faţa mea, ceva îmi atrage atenţia. La început zăresc ceva cu coada ochiului, dar am sentimentul straniu că e un detaliu

important şi întorc capul înainte ca mintea mea să înţeleagă ce vede. Cu o mişcare rapidă, zăresc o şuviţă de păr castaniu ieşind din sală. Emily.

Şi, fără să spun nimic, o urmez în încăperea alăturată, lăsându-l uluit pe antrenorul personal în urma mea. Cercetez chipurile din sală, dar nu îl văd pe al ei. Mă învârt prin mulţime, întrebându-mă dacă nu cumva mi s-a părut doar.

Şi apoi, când paznicul de la uşă se dă la o parte, o văd. Este aplecată deasupra unor bijuterii expuse, inspectând îndeaproape una dintre piese, cu privirea în jos.

Mi se întoarce stomacul pe dos. E ea, nu femeia care a venit la mine în apartament acum două nopţi. E aici, e teafără. Curiozitatea, uşurarea şi un strop de furie mă fac să înaintez. Mă apropii cu paşi repezi, mintea mea încercând cu disperare să se gândească la ce naiba să-i spun. Neştiind că sunt în apropiere, dă să se ridice chiar când ajung la ea. O tresărire de panică mă străbate şi, fără să mă pot controla, o apuc de braţ.

— Emily?

Ea se întoarce şi, ca într-un coşmar, îmi dau seama că am strâns-o puternic de braţ pe una dintre cele mai îndrăgite celebrităţi, care în mod clar nu este Emily Bryant. Actriţa se uită la mine speriată, înainte ca bodyguardul de lângă ea să intervină între noi, în timp ce eu îi eliberez imediat braţul din strânsoare.

— O, Doamne. Îmi pare atât de rău. Doamne, bâigui eu în semn de scuze. Am crezut că eşti altcineva. O prietenă. Îmi pare rău, îmi pare atât de rău!

— OK, spune starleta, uitându-se fix la bodyguardul ei.

— Vă rog să vă îndepărtaţi, domnişoară, îmi spune cu tact paznicul ei, făcându-mi cel puţin favoarea de a nu atrage prea multă atenţia asupra noastră.

Simt cum îmi ard obrajii.

— Bineînțeles, bineînțeles, murmur, dându-mă la o parte în vreme ce ei doi îşi croiesc drum pe lângă mine, îndreptându-se spre sala din care tocmai am ieşit.

Răsuflu după ce mi-am reținut respirația şi cercetez oamenii din jurul meu. Ruşinea mea este palpabilă, dar, din fericire, nimeni nu se mai uită la mine, deşi toți sunt conştienți de ceea ce tocmai s-a întâmplat. Ceva obişnuit în LA: toată lumea ştie că se petrece ceva ciudat, dar toți se prefac că nu au văzut ce s-a întâmplat.

Ies repede din sală, atrasă de întunericul liniştitor al încăperii de vizavi. Înăuntru, îmi îngădui un moment de relaxare, simțind cum îmi dispare roşeața de jenă din obraji. Trebuie să mă stăpânesc. Trebuie să uit de Emily, altfel o să fac o prostie. Ştiu că trebuie să o las baltă, dar de ce nu pot?

Pentru că e ceva în povestea asta care nu se potriveşte. Jur că tocmai am văzut-o. Nu pot să renunț. Dacă Emily este în pericol, dacă s-a întâmplat ceva groaznic în ziua în care a dispărut, cum pot să renunț? Oricât de nebunesc ar suna, nu mă pot abține să nu mă gândesc că aş fi putut fi eu cea care a dispărut în acea zi şi, dacă aşa s-ar fi întâmplat, cine ar fi observat? Nu George. Nici familia sau prietenii mei aflați la mii de kilometri distanță, pe un alt continent. Poate că Cynthia ar fi observat după o zi sau două de e-mailuri fără răspuns. Poate Souki, deşi nu am vorbit vreme de luni bune. Şi, dacă ar fi observat asta, ar fi presupus că totul are legătură cu George? Că am luat-o razna din cauza lui şi de aceea am dispărut? Îmi alung repede gândul ăsta din minte, pentru că nu am dispărut. Şi nici *Emily* nu a dispărut. Poliția mi-a spus că e bine. Mi-am făcut datoria. Trebuie să merg mai departe.

În întunericul acestei încăperi, pe un ecran de cinema, se difuzează o reclamă la o stațiune balneară exotică. Valurile Mării Caraibilor mătură o plajă cu nisip roz, palmieri înalți

se leagănă cu încetinitorul în briza tropicală. Inspir adânc şi expir lent. Poate că, după ce totul se va termina, voi lua o pauză. Ca să-mi revin puțin. Ce ar putea să meargă prost într-un loc ca acesta?

O asistentă roşcată de la stand îşi ridică privirea când mă apropii, iar ochii ei se îndreaptă spre ecusonul meu, unde găseşte amănuntul pe care îl căuta. Zâmbetul i se lărgeşte, perfect şi alb, în timp ce privirile ni se întâlnesc.

— Bună ziua! Cum vă simțiți aici?

— Grozav, mulțumesc. Este prezentarea unei stațiuni? întreb şi privesc celelalte pliante luminate de spoturi şi răspândite pe tot standul înfățişând palmieri legănându-se în lumina unor apusuri viorii, cascade idilice în poieni ascunse de frunze, cabane de plajă strălucitoare şi ape limpezi şi reci.

— Nu tocmai, lucrăm împreună cu filiala imobiliară a Casei de licitații Christie's, zice ea, întinzându-mi o carte de vizită. Astăzi oferim în dar sejururi pe o insulă privată. V-ar interesa?

Zâmbeşte, probabil din cauza ridicolului propriei întrebări.

— Da. Da, cu siguranță mă interesează, răspund ezitând, deşi nu înțeleg prea bine ce se întâmplă.

— Fantastic, dă din cap cu un aer preocupat. Aşadar, să vedem ce vă putem oferi.

Ochii ei se îndreaptă din nou spre legitimația mea, dar, de data asta, îşi notează numele meu şi nivelul acreditării. Îşi verifică agenda.

— Aşa, bun, spune ea, întinzând câteva broşuri în fața mea, aceasta este o variantă interesantă. Vă putem oferi un sejur de două săptămâni pe Leda, o insulă privată din Grecia. E o ofertă aristocratică: veți locui într-o vilă construită în 1960 şi veți avea la dispoziție servicii complete.

Au stat acolo multe celebrități, începând cu Beatles până la Sir Winston Churchill.

Nu vreau să caut calul de dar la dinți, însă îmi dau seama brusc în ce secțiune a listei ei mă aflu probabil. Sunt pe lista englezilor pursânge, cu o anumită moştenire culturală. În ceea ce-i priveşte pe tipii ăştia, eu sunt, practic, o englezoaică din anii '60, amatoare de ceaiuri şi de fasole pe pâine prăjită. Grecia este grozavă, dar speram la ceva mai degrabă în cealaltă emisferă şi, de preferință, într-o locație care să nu fie bântuită de fantomele vechilor englezi.

Ea îmi surprinde ezitarea şi deschide o altă broşură, întorcând-o spre mine.

— Sau, poate, sunteți mai degrabă o persoană care preferă plaja?

Am absorbit cele două pagini cu imagini înfățişând peisaje cu nisip cald şi ape de jad.

— Da, cred că da, spun plină de speranță.

Zece minute mai târziu, părăsesc standul cu un pachet de informații şi o rezervare pentru un sejur pe insula privată Bone Fish Cay din Bahamas, incluzând zboruri private cu avionul şi bucătar personal, fără să ştiu cum s-a întâmplat asta sau de ce. Şi toate acestea, pentru una sau două postări pe Instagram. Simt un junghi de vinovăție din cauza asta, dar îmi reamintesc rapid că scopul rezervării unei vacanțe a fost, în primul rând, acela de a-mi lua gândul de la lucruri stresante şi de a încerca să mă relaxez.

O găsesc pe Bee absorbită într-o conversație cu agentul mărcii Burberry, cu o mică geantă de cadou roşie de la Cartier şi una mare de la Gucci atârnându-i la încheietură. După încă o oră de căutări şi de achiziții, părăsim hotelul, ieşind în lumina soarelui californian, încărcate cu sacoşe.

După ce ne-am luat rămas-bun, mă întorc la maşină şi pornesc motorul, hotărâtă să mă întorc la apartament ca să

lucrez la scenariu. Abia când mă uit la GPS, îmi dau seama cât de aproape sunt de Autostrada 101.

Casa lui Emily. Curiozitatea mă cuprinde, cotropitoare ca lujerii de iederă, pe măsură ce-n mintea mea prinde contur ideea de a-i face o vizită. Măresc harta GPS. Aş putea să trec pe la apartamentul ei. Ca să verific dacă maşina îi mai este acolo. Poate că am văzut-o la hotel mai devreme, odată cu acea şuviță de păr castaniu care a dispărut într-o altă sală; poate că m-a văzut şi a plecat acasă? Cine ştie? Sunt atât de aproape de apartamentul ei, încât nu strică să trec pe acolo; poate chiar aş putea să o văd de pe stradă. Nu strică dacă arunc iute o privire asupra locuinței sale. Introduc adresa în aplicația GPS, care îmi spune că destinația mea este la doar 20 de minute distanță. Apăs pe butonul „start” şi pornesc pe drumul liber.

Inima începe să-mi tresară pe măsură ce mă apropii de punctul de destinație al sistemului de navigație prin satelit. Dintr-odată, nu mai sunt sigură de ceea ce vreau să fac. Poliția a spus că totul era în regulă. Dar cred că, de fapt, asta e problema, fiindcă nu cred că ştiau ce trebuie să caute. Dacă i-aş putea vedea fața lui Emily cu ochii mei, atunci aş fi sigură. Dacă aş putea să mă asigur că nu este femeia care a venit la mine în apartament în seara aceea, atunci aş putea să mă liniştesc.

Încetinesc după ce virez la stânga, pe strada ei. Pe ambele părți ale bulevardului preponderent rezidențial, sunt parcări, iar maşinile sunt parcate una lângă alta. Conform informațiilor navigației prin satelit, imobilul în care stă Emily se află la capătul străzii. În timp ce mă apropii, caut cu atenție Chevroletul ei închiriat, de un alb strălucitor, dar

nu văd nimic, nicio maşină albă care să iasă în evidenţă printre automobilele Prius şi Honda argintii şi negre. Văd în dreapta clădirea ei, o construcţie prefabricată din anii ’60, cu două etaje şi o scară de beton care duce spre intrare. Imobilul este dominat de blocurile înalte care se profilează de o parte şi de alta, astfel încât pare a fi cumva o prezenţă solitară, o relicvă inocentă a unor vremuri mai simple într-o mare de arhitectură brutală. Intrarea este ascunsă de un copac ce se întinde deasupra străzii şi nu reuşesc să o zăresc, în vreme ce trec pe lângă ea. Dacă nu pot vedea nici măcar intrarea, cum voi putea să-i văd faţa? Îmi dau seama că am nevoie de un plan, altfel sunt doar un turist singuratic care se plimbă fără rost.

Ies de pe bulevard şi încerc să întorc şi atunci zăresc semnul „Parcare aici” masiv şi strident, pictat pe partea laterală a unei clădiri cu o arhitectură ciudată, din anii ’60.

ULTIMUL
CAPPUCCINO
ÎNAINTE DE 101

PARCARE AICI

Fără să mă gândesc prea mult, intru în parcare şi găsesc un loc. Este ridicol. Nu o să reuşesc să fac nimic dacă mă furişez prin cartierul ei ca o ciudată. Opresc motorul şi mă gândesc la ce variante am. Ridic cotiera şi mă uit la documentul de închiriere bine împăturit. Cu siguranţă, am un motiv bun pentru a-i face o vizită. Îl scot şi îl îndrept, iar o parte din praful de copiat se desprinde de pe degetele mele.

Sau aş putea să mă întorc în apartamentul meu şi să uit de toată povestea asta. Dar care sunt şansele să uit ce s-a întâmplat noaptea trecută? Sunt singura persoană care ştie că Emily a dispărut şi că nu a venit să-şi ia lucrurile. Am nevoie să închei acest capitol; trebuie să mă concentrez în următoarele zile, dar nu pot să fac asta fără să mă întreb ce s-a întâmplat cu Emily. Ori e teafără, ori nu e, iar dacă nu e, atunci trebuie să-i aduc la cunoştinţă ofiţerului Cortez o infracţiune mai gravă decât furtul unei maşini. O să fac o sesizare şi o las lucrurile să meargă pe făgaşul lor.

Şi nu e nevoie să mă furişez, trebuie doar să-i mai dau un ultim lucru înapoi.

Îmi scot telefonul din geantă şi tastez:

Bună, Emily, sunt Mia din nou. Îmi pare rău că te tot deranjez. Contractul tău de închiriere a maşinii e la mine. L-am păstrat din greşeală zilele trecute. Sunt chiar la colţul străzii tale, pot să ți-l aduc acum.

Eşti cumva acasă? X

Apăs pe „trimite” şi cuvintele mele zboară în eter. Îmi privesc chipul reflectat în parbriz. Jane se uită înapoi la mine. Telefonul meu vibrează.

Bună! Mulţumesc că faci asta. Sunt plecată în acest moment. Dar poți să mi-l laşi în cutia poştală. X

Mă încrunt la ecran. Apoi tastez:

Speram să te salut, dacă eşti prin zonă. XX

Punctele cenuşii pulsează...

Ah, OK. Bine. Păi, ajung la apartament în vreo 45 min. Mă poți aştepta?

Hotărârea mea devine evidentă, în timp ce-i răspund:

Nicio problemă, ne vedem atunci.

18.
APARTAMENTUL LUI EMILY

Sâmbăta, 13 februarie

În timp ce urc treptele de beton spre intrarea umbrită de copaci din imobilul lui Emily, îmi dau seama că nu ştiu care este apartamentul ei, deoarece documentul de închiriere nu mi-a oferit alte informații decât numărul clădirii.

Odată ajunsă la intrare, mă îndrept spre cutiile poştale, examinând numele de pe fiecare dintre ele. Imobilul are doar patru apartamente, iar pe plăcuța de la numărul 4, recent înlocuită, scrie „Bryant". Uşa se află chiar lângă peretele cu cutiile poştale.

Mă îndepărtez puțin de uşă, căci nu mă aşteptam să ajung atât de repede în această etapă a planului meu. Scot din geantă actul de închiriere al lui Emily, ca un fel de talisman, şi ridic mâna pentru a bate la uşă.

Dar, cu un pas înaintea mea, aud cum se descuie zăvorul brusc şi uşa se îndepărtează de mine înainte să o pot atinge.

— Îmi pare rău, te-am auzit de pe hol.

Aud vocea lui Emily înainte de a o vedea şi inima îmi sare în piept.

— Pereții sunt destul de subțiri.

Ea zâmbeşte în timp ce face un pas înainte, în lumină.

După tot ce s-a întâmplat în ultimele zile, în ciuda tuturor închipuirilor mele sumbre şi în ciuda temerilor că poliția s-a înşelat, chiar mă aşteptam să o văd pe Emily cea originală zâmbindu-mi. Dar nu e aşa.

Probabil ea e cea pe care polițiştii au identificat-o aseară, femeia care a apărut la uşa mea acum câteva seri. Brățara lui Emily îi atârnă de încheietura mâinii, în timp ce se sprijină de uşă. Îmi amintesc cuvintele ofițerului Cortez: „Dacă femeia pe care au identificat-o nu este Emily, atunci ar fi vorba despre o infracțiune mult mai gravă."

Îmi dau seama că nu am scos niciun cuvânt, iar zâmbetul femeii se estompează în tăcerea stânjenitoare pe care am creat-o.

— O, am adus... spun eu, arătându-i documentul de închiriere mototolit.

Ea îl priveşte fără să se îngrijoreze, apoi îl ia cu grijă din mâna mea.

— E minunat, mulțumesc. De fapt, am returnat ieri maşina. Dar îți mulțumesc că ai avut grijă de ea, spune.

Sunt atât de mirată, încât ridic sprâncenele.

— De ce?

Îmi susține privirea o secundă şi, pentru prima dată de când o cunosc, am senzația că e conştientă că ştiu că ea nu este Emily.

Clipeşte încet înainte de a vorbi.

— Vrei să intri o secundă? Aş putea să-ți fac o cafea sau altceva. Dacă tot nu am ieşit *la o cafea,* nu-i aşa?

Ultimul lucru din lume pe care vreau să-l fac acum este să intru cu ea în apartamentul slab luminat. Dar, dintr-odată, îmi dau seama că nu ştiu cum să exprim asta într-un mod acceptabil din punct de vedere al bunelor maniere. La urma urmei, ea nu pare a fi amenințătoare în echipamentul

ei de yoga Lululemon şi în şosetele aderente. Şi, în plus, am venit aici să aflu nişte răspunsuri, nu-i aşa?

Tresar, pentru că, de fapt, nu am venit aici să aflu răspunsuri. Am venit aici să văd dacă Emily este teafără. Am venit aici pentru a pune punct acestei poveşti, ca să pot uita totul şi să mă concentrez asupra muncii mele. Dar acum este destul de clar că Emily nu se simte în largul ei. Pot fie să încerc să aflu ce naiba se întâmplă, fie să mă întorc în maşină şi s-o sun pe Cortez. Dar dacă îi trimit la uşa ei pe aceiaşi ofițeri, iar ea îi păcăleşte din nou? Presupun că singurul mod în care pot afla ce se întâmplă cu adevărat este să încerc să descopăr chiar eu.

— Da, ar fi grozav, spun. Mulțumesc.

Mă conduce înăuntru, închide uşa în spatele meu şi trage cu un zdrăngănit puternic zăvorul.

Apartamentul nu este aşa cum mă aşteptam. Pe măsură ce ochii mei se adaptează la lumina difuză dinăuntru văd că acesta e decorat în stilul IKEA, lejer şi curat. Albul strălucitor al pereților este îndulcit de smaraldul bogat al plantelor de apartament, al ferigilor şi al frunzelor de aloe, înşirate de-a lungul rafturilor şi al măsuțelor joase de cafea. Văd scenarii deschise şi ceşti de cafea pe jumătate băute împrăştiate peste tot. Un articol de îmbrăcăminte aruncat neglijent este singurul semn că acest spațiu minimalism ordonat ar fi locuit.

— Am returnat maşina pentru că este mai uşor să circul cu Uber. Este prea stresant să te chinui cu parcarea în Los Angeles.

Suspină, în timp ce o urmez până în bucătărie.

A returnat maşina lui Emily şi nimeni nu a clipit. Nu ştiu ce naiba se întâmplă aici, dar sunt hotărâtă să nu părăsesc acest apartament până nu voi afla.

Intrăm într-o bucătărie ce păstrează designul original din anii 1960, în nuanțe de verde-mentă, cu o chiuvetă cu

margini rotunjite, robinete arcuite, cromate şi un aragaz cu plită pe gaz. E evident visul oricărei gospodine din anii ’60 şi, în mod clar, locul unde s-a oprit modernizarea apartamentului.

Femeia dă drumul ceainicului şi îşi trage un scaun la masa din plastic laminat, făcându-mi semn să procedez la fel.

Dar eu nu o fac.

Se uită la mine curioasă.

— S-a întâmplat ceva? întreabă ea. Pari un pic...

Aş putea să o spun direct. Aş putea face asta sau aş putea să mă mai joc un pic şi să văd până unde ajungem. Există totuşi posibilitatea să mă înşel. În acest caz, înseamnă că am hărţuit-o pe această biată femeie, am urmărit-o, am reclamat-o la poliţie şi acum am intrat cu forţa în apartamentul ei ca să-mi înfrunt propria fantezie.

— Nu, sunt bine, zâmbesc. O fi din cauza decalajului de fus orar? îmi trag scaunul şi mă aşez în faţa ei. Ce mai face fostul prieten cu glezna dislocată? întreb cu vioiciune, inventând cu bună ştiinţă.

Ea ezită şi apoi ridică din umeri.

— Sunt sigură că e bine. A plecat din Los Angeles.

— S-a întors la New York?

— Da. Încuviinţează dând din cap. Eşti din Londra, nu? întreabă, mulţumită că ştie asta.

— Da. Iar tu, din New York? De unde mai exact? întreb uşor, urmărind-o cu atenţie.

Aşa cum mă aşteptam, privirea ei se îndepărtează de a mea.

— Oarecum din centru, răspunde ea rapid. Cunoşti bine New Yorkul?

Clatin din cap.

— Nu prea. Am fost o singură dată acolo.

Observ ceva cu coada ochiului, în timp ce ceainicul dă în clocot şi scoate un pocnet. E o scrumieră. Curată şi aşezată sus pe un raft. Femeia se ridică, ia o cafetieră dintr-un dulap şi începe să pună cafea. Ochii mei scrutează masa din bucătărie, tejghelele şi rafturile, dar nu găsesc nicio brichetă, nicio ţigară, niciun muc.

— Pot să fumez o ţigară? întreb puţin mai zgomotos decât mă aşteptam.

— Îmi pare rău, nu fumez, răspunde ea, absorbită de sarcina ei şi neştiind ce relevanţă are întrebarea.

Cuvintele îmi ţâşnesc înainte să le pot opri:

— Scuze, nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar cine eşti?

Se întoarce şi mă priveşte, confuză.

— Poftim?

— Cine eşti? întreb simplu.

Se uită fix la mine cu ochii căscaţi înainte de a răspunde.

— Sunt Emily, spune ea, aruncându-mi o privire confuză.

Vrea să ştie unde intenţionez să ajung, cât de departe vreau să merg cu asta. Faptul că nu vrea să ştie de ce-i pun o asemenea întrebare este însă revelator. Dacă aş fi fost în locul ei, sunt sigură că asta ar fi fost prima mea întrebare. Dar ea rămâne tăcută.

— Nu, tu nu eşti Emily, nu-i aşa? o întreb. Cred că amândouă ştim asta.

Femeia clipeşte, uimită, iar eu mă întreb brusc dacă nu cumva mă comport ca o nebună. După expresia ei, este imposibil să-mi dau seama dacă a fost prinsă în flagrant delict sau dacă este îngrozită de femeia nebună din bucătăria ei.

Dar, dacă am ajuns până aici, voi continua.

— De ce te prefaci că eşti Emily? o întreb.

Privirea femeii ezită, evitându-mă şi fixând uşa. E speriată. Observ un tremur al mâinii ei şi simt la rândul meu că şovăi. Când se uită din nou la mine, observ că e

agitată, dar nu şi speriată. Se gândeşte ce să facă în continuare. Există o subtilitate, ceva în adâncul privirii ei pe care îl recunosc după ani întregi de improvizație a unor scene cu alți actori. O privire care îți spune că partenerul tău de scenă încearcă să te împiedice să ajungi acolo unde vrei tu, ca să-şi croiască propriul scenariu.

Şi mai percep şi acea mică licărire care, în cele din urmă, îmi confirmă că am dreptate în legătură cu toate astea. Această femeie nu este cine pretinde a fi.

Îmi joc cartea cea mai valoroasă.

— Ştii că eu am fost cea care a sunat la poliție, nu?

Încrederea ei se zdruncină brusc. Nu este Emily. Nu este ea. Merg mai departe.

— Dacă nu-mi spui ce naiba se întâmplă, voi suna din nou la poliție, acum...

Teama i se transformă în exasperare.

— În regulă! spune ea, trântind brusc pe masă pachetul de cafea pe care îl ținea în mână, iar schimbarea atitudinii ei nu mă şochează nici pe departe la fel de mult ca schimbarea bruscă a accentului, de la cel de New York la cel de Texas.

Isuse! Fac un pas înapoi, speriată.

— Bine. Bravo ție, spune ea, cu mâinile ridicate în semn că se dă bătută, furioasă, cu un limbaj corporal complet diferit, alungând orice trăsătură a persoanei care fusese până atunci. Nu sunt Emily! Bravo, vrei o nenorocită de medalie? De necrezut. Eşti o persoană ciudată, ştiai? Mă dau bătută. Renunț, bine? Eşti fericită?

Încerc să înțeleg ce se întâmplă, dar, fără niciun indiciu, nu reuşesc să ajung prea departe.

— Pardon, ce-ai zis? mă aud întrebând jalnic.

— „Pardon, ce-ai zis?" îmi răspunde ea cu un accent britanic dureros de corect, care mă face să mă strâmb aproape.

Dă din cap disprețuitor şi continuă în stilul ei texan.

— Nu te poți aştepta să o fac exact cum trebuie dacă îmi dai doar o zi de pregătire, nu-i aşa? Mă străduiesc şi, pentru banii pe care îi plătiți, ştiu sigur că nu veți găsi pe cineva mai bun decât mine. Serios, nu înțeleg ce vrei. Îmi ceri să ne vedem şi să fac o grămadă de chestii ciudate cu tine şi apoi chemi poliția. Credeam că ofițerii sunt puşi în temă! Dar erau adevărați! Ştii în ce belele m-ar fi putut băga chestia asta? Adică, de ce-ai proceda în felul ăsta?

Nu pot decât să mă holbez la ea, încercând să-mi aleg cu grijă cuvintele.

— Mă tem că *nu* am absolut nicio *idee* despre ce vorbeşti. Nu ştiu cine eşti. Am crezut că eşti Emily, dar se pare că nu eşti. Eu o caut pe Emily. Pe adevărata Emily.

— Ce? Despre ce naiba vorbeşti? strigă ea cu trăsăturile încremenite de neîncredere.

Mijeşte ochii şi răsuflă prelung, cu putere, înainte de a-i deschide din nou. Îmi face semn de pauză.

— Bine, asta e. Gata! }mi dau demisia. Păstrează-ți banii, o să-mi sun agenta şi o să-i spun să ți-i dea înapoi. Ciudata ciudatelor ce eşti!

Îşi scoate cerceii lui Emily din urechi şi îi trânteşte pe masă.

Demisia? Mintea mea se chinuie să înțeleagă. Dar, în timp ce o privesc, îmi dau seama că e ceva familiar în felul în care îşi scoate cerceii. Parcă m-aş afla într-o cabină din culise după ce a căzut cortina. Şi, deodată, întreaga situație devine limpede. Această femeie este o actriță plătită să joace rolul lui Emily. Şi crede că eu sunt cea care a angajat-o. Preț de o secundă îngrozitoare, mă întreb dacă nu cumva chiar aşa este, dacă nu cumva, fără să-mi dau seama, am luat-o razna cu totul şi toate astea se petrec din cauza mea. Oare am creat toate astea ca să-mi distragă atenția pentru a nu ceda nervos după ce George m-a părăsit? Dar asta nu poate fi adevărat, fie şi numai pentru simplul fapt că nici măcar

nu aş şti cum să angajez pe cineva în Los Angeles, chiar dacă aş fi luat-o razna.

— Stai, opreşte-te! izbucnesc eu, în timp ce ea continuă să-şi scoată în grabă obiectele de valoare ale lui Emily. Eu nu sunt implicată în treaba asta, orice s-ar petrece aici, îi răspund arătând în jur. Cu siguranță nu te-am angajat eu, bine? Eu sunt o persoană reală. Nu joc un rol.

Se opreşte în vreme ce încearcă să-şi desfacă brățara lui Emily şi ridică privirea spre a mea.

— Ce? Nu tu m-ai angajat?

— Nu.

— Şi nu ai chemat poliția?

Fac o pauză, neştiind cum să răspund.

— Ba da. Am sunat la poliție, dar nu te-am angajat eu. O căutam pe adevărata Emily Bryant şi ai apărut tu în schimb. Am întâlnit-o o singură dată, aşa că nu am fost sută la sută sigură dacă era chiar ea sau dacă era altcineva. De aceea am sunat la poliție zilele trecute, nu eram absolut sigură de nimic, dar aveam sentimentul că se întâmplă ceva ciudat.

Expresia ei se domoleşte.

— Există o Emily adevărată? întreabă ea pe un ton îngrijorat. Cum adică ai căutat-o? De ce o cauți?

Ezit să explic tot ce s-a întâmplat înainte.

— Practic, o caut de patru zile. Şi-a lăsat portofelul şi cheia maşinii la mine, la o audiție, şi apoi a dispărut pur şi simplu. Aşa că m-am uitat în maşina ei, am găsit un număr de telefon şi o adresă şi am sunat la acel număr. Apoi ai apărut la uşa apartamentului meu. Nu ştiam dacă mi se pare, dar semănai cu ea, vorbeai ca ea. Singura mea pistă este că persoana care te-a angajat încearcă să ascundă faptul că Emily a dispărut la acea audiție. Cred că sunt una dintre ultimele persoane care a văzut-o.

— Rahat! spune ea aproape pentru sine şi se lasă din nou pe scaun.

— Ştii cine te-a angajat, de fapt? întreb delicat.

Se uită la mine, stânjenită.

— Nu, ridică din umeri fără speranţă. Am crezut că tu. Slujba a venit prin intermediul agentei mele şi am înregistrat scenele pe care le-au cerut şi le-am trimis înapoi prin intermediul ei. La fel ca la o audiție înregistrată obişnuită.

— Ce scene ai interpretat?

— A fost o scenă asemănătoare cu cea de la apartamentul tău.

— Cineva a scris un scenariu pentru întâlnirea noastră? Înainte de a ne întâlni? Cum este posibil oare?

— Ei bine, nu, evident, era un fel de schiță de scenariu. Mi-au dat o descriere a personajului tău şi una a personajului meu.

Simt cum îmi îngheață sângele în vene.

— Ce au făcut? întreb, şocată.

Brusc, îmi dau seama că fac parte din povestea asta, fie că îmi place, fie că nu. Oricine a angajat-o ştie câteva lucruri despre mine, m-a supravegheat, m-a urmărit poate. Mă gândesc la apartamentul meu şi la modul în care mi-au fost mutate lucrurile în ultimele două zile. Orice s-ar fi întâmplat cu Emily, acum sunt şi eu implicată în asta, iar cel care a angajat-o pe această femeie a făcut-o gândindu-se la mine.

— Ai descrierea personajului meu?

Îşi muşcă buza de jos în timp ce se gândeşte la întrebare.

— Da.

Este reticentă, dar încuviințează din cap în cele din urmă.

— Mă duc să ți-o aduc, spune ea, ridicându-se.

În sufragerie, se lasă în genunchi în fața canapelei şi scormoneşte dedesubtul ei, găsind în cele din urmă o geantă

din piele crăpată şi zdrenţuită. Propriile ei lucruri, ascunse „în afara scenei”. Se ridică în picioare, cu aerul unei femei de afaceri, şi îmi întinde un plic zdrenţuit.

— Asta e tot ce am. Distribuţia, ghiduri de scene, totul. Agenta mea le-a trimis pe toate.

Îmi întinde pachetul de hârtii şi îl iau.

— Agenta ta ar trebui să ştie cine te-a angajat, nu?

— Cred că da, răspunde ea, apoi, observându-mi expresia, adaugă: O, ar trebui să... Pot să verific.

Dau din cap, uimită că încă nu face nimic pentru a afla ce naiba se întâmplă.

Îşi scoate iPhone-ul, ezitând.

— Te superi dacă merg în cealaltă cameră? întreabă ea, arătând spre dormitor.

— Du-te, sigur. Fără probleme.

Dacă aş fi în locul ei, ultimul lucru pe care aş vrea să-l fac ar fi să discut despre această situaţie cu agentul de faţă cu o străină. Se îndreaptă spre dormitor, închizând uşa în urma ei. Aştept până când aud murmurul moale al vocii ei, apoi mă întorc în bucătărie.

Câteva minute mai târziu, se întoarce, încruntată.

— Bun, păi, am vorbit cu ea şi... nu ştie sigur cine m-a angajat. Nu a mai auzit niciodată de această companie. Plăţile s-au făcut, dar nu are un nume sau ceva de genul ăsta. O să sune acum la numărul pe care i l-au dat şi o să vadă dacă răspunde cineva. A spus că mă va suna imediat după aceea.

Se aşază din nou în faţa mea la masă.

— Este foarte bine. Ascultă, îţi mulţumesc foarte mult că faci asta.

— Nicio problemă, spune ea.

O întrebare îmi stăruie în minte şi, când se aşterne liniştea, mă hotărăsc să o abordez.

— Pot să te întreb ceva? Ce fel de rol ai crezut că este?

Încerc să-mi ascund nedumerirea din glas, dar este greu, având în vedere situația în care ne aflăm.

Îmi aruncă o privire defensivă.

— Ei bine, mi-au spus că ar trebui să fie un fel de teatru imersiv. Specific pentru un anumit loc, ştii, ca şi cum ai juca un personaj într-un cadru real şi ai interacționa cu alți actori, dar şi cu persoane din public. Am mai făcut o grămadă lucruri de genul ăsta până acum. Cea mai tare a fost o reconstituire interactivă a ultimei zile a lui Marilyn Monroe, lângă casa ei din Brentwood, acum câțiva ani. Trebuia doar să interpretez ultima zi din viața ei, să-mi văd de treabă prin Los Angeles, să iau masa – chestii de genul ăsta –, iar „publicul" a cumpărat bilete şi m-a urmărit în toate locațiile. A fost un scenariu destul de sumbru. Dar oamenii sunt foarte pasionați de crime adevărate în acest moment, aşa că, ştii tu, te duci acolo unde ai de lucru.

Încuviințez din cap. Ştiu cum e. La urma urmei, de aceea sunt aici, în Los Angeles.

— A fost o treabă ciudată. Dar asta, totuşi... zice ea chicotind. Până astăzi, a fost destul de uşor. Mi-au dat cheile de la acest apartament odată cu pachetul de informații. Practic, am dormit aici, iar apoi, când au avut nevoie de mine, mi-au trimis prin SMS o locație şi un rezumat al scenei. Câteva scene erau şi în draftul pe care mi l-au trimis inițial.

Arată cu degetul spre plicul de pe masă.

— Aşa că m-am prezentat şi am jucat orice scenă mi s-a spus. Ca să fiu sinceră, totul mergea bine, păreai a fi singurul personaj şi totodată şi singurul spectator din public care urmărea povestea.

Se opreşte şi dă din cap.

— Am crezut sincer că polițiştii sunt actori. La naiba, asta chiar e jenant!

— Şi nu te-ai întrebat cine te plăteşte?

Ea se uită la mine, surprinsă.

— Ei bine, până acum 20 de minute, am presupus că tu! Eşti singurul chip cunoscut pe care l-am văzut.

Ea ezită o clipă, apoi continuă.

— Începusem să mă sperii puțin de tine, ca să fiu sinceră. Am presupus că poate era un fel de joc de rol. Poate că ai cunoscut o Emily, o veche prietenă, o rudă, nu ştiu, am încercat să nu mă gândesc prea mult la asta. M-aş fi retras, dar am fost plătită bine.

— Cât de bine?

— Chiar bine. Mult peste tarifele SAG[11]. Şi e mult mai puțin demoralizant decât să fiu chelneriță în timpul sezonului episoadelor-pilot.

— Ce-ai făcut cu maşina lui Emily? o întreb.

— Mi-au spus să o returnez la locul de închiriere. A fost plătită în avans, aşa că am condus până acolo şi am predat cheia şi maşina la sediu.

Încă un amănunt legat de dispariția lui Emily este muşamalizat în mod convenabil.

Telefonul mobil din mâna ei se aprinde, tulburând liniştea şi punându-ne pe amândouă pe jar. Privirile noastre se întâlnesc şi devenim deodată curioase.

Ea se uită la ecran.

— E agenta mea.

Oftează, în timp ce amândouă răsuflăm uşurate înainte ca ea să răspundă. Se ridică şi iese din cameră pentru a vorbi liniştită.

Mă întreb dacă nu ar fi cazul să o sun pe doamna ofițer Cortez, să-i povestesc tot ce s-a întâmplat. Cu siguranță ar

---

[11] Acronim provenind de la Screen Actors Guild, un sindicat american al actorilor şi al lucrătorilor din lumea artistică a filmului, teatrului, operei etc. Din 2012, sindicatul a fuzionat cu AFTRA (American Federation of Television and Radio Artists) devenind SAG-AFTRA (n. red.).

trebui să anunțăm poliția. Mă hotărăsc să aşteptpână se întoarce actrița. Îmi dau seama că nici măcar nu ştiu cum o cheamă pe femeia care a jucat rolul lui Emily.

Am luat plicul şi am aflat de pe eticheta cu adresa. Joanne Prince. Îmi scot telefonul şi îi caut numele. Fața îi apare pe Google Images; cu siguranță este ea. Îi scanez biografia. A avut numeroase roluri în emisiuni populare, câteva apariții în *CSI* şi în alte câteva seriale şi a jucat într-o mulțime de spectacole de teatru. Văd că apare şi chestia cu Marilyn. Chiar este cine spune. Cel puțin, am rezolvat această parte a misterului.

Îmi strecor telefonul înapoi în buzunar, în timp ce ea se întoarce.

— Compania lor plăteşte printr-un cont personal, se pare că nici măcar nu este o companie, iar agenta mea nu reuşeşte să-i contacteze la acel număr. Îi intră în permanență căsuța vocală. Ceea ce nu este un semn prea bun, dar trebuie să admit că măcar au plătit. Va încerca să dea de ei şi le-a trimis un e-mail ca să-i anunțe că mă retrag. Îşi vor da seama că tot ce au făcut a mers prost.

Pare îngrijorată.

— De ce ar vrea cineva să facă asta?

— Nu ştiu. Sper că există o explicație rațională, spun.

Nu pare convinsă şi mărturisesc că sunt de acord cu ea.

— Dar mi-e din ce în ce mai greu să cred asta.

— Da, spune ea domol.

Bucătăria se cufundă în tăcere pentru o clipă, iar, când vorbeşte din nou, vocea ei mă face să tresar.

— Bun, aşadar, agenta mea a spus că se ocupă ea să anuleze acest contract. Dacă nu te deranjează, cred că o să plec.

Se îndreaptă înapoi spre sufragerie.

Îmi ia o secundă să înțeleg ce spune de fapt. O să plece fără să pot rezolva fondul problemei.

— Bine, reuşesc eu să mă dezmeticesc şi o urmez. Cum pot să iau legătura cu tine? În legătură cu toate astea?

Se aşază din nou în genunchi, căutându-şi lucrurile sub canapea. Se opreşte şi se uită în sus, la mine.

— De fapt, aş prefera să nu mă contactezi. Adică, dacă nu te deranjează... Cred că agenta mea o să se ocupe de asta.

Scoate de sub canapea o jachetă de blugi decolorată şi o pereche de adidaşi uzaţi şi le scutură. Hainele ei.

Chiar are de gând să plece.

— Dar cum o să aflu cine te-a plătit? Sau... cine era persoana?

— Agenta mea a spus că apărea doar un număr de cont. Niciun nume pe transfer.

Joanne se aşază pe marginea canapelei şi se încalță cu pantofii de sport.

— Păi, dacă eşti cu adevărat îngrijorată în legătură cu fata asta, ai putea să... dai o declarație la poliție sau ceva de genul ăsta. Ascultă, o să las cheile apartamentului pe masă şi o să plec.

Ezită, observându-mi expresia.

— Adică, depinde de tine dacă vrei să rămâi şi să te implici, dar eu am de gând să renunț cât mai pot.

Cuvintele ei mă fac să devin confuză. Vreau să rămân şi să mă implic? Am de ales sau sunt deja încurcată în ițele acestei afaceri?

Îmi dau seama că Joanne aşteaptă ca eu să spun ceva.

— Da, e în regulă. Eu mai rămân un minut şi o să încui uşa la plecare.

Ea se ridică, îmbrăcând jacheta de blugi.

— Grozav. Bine, atunci. Mult noroc cu... tot.

— Poți măcar să-mi laşi măcar numărul tău de telefon, pentru orice eventualitate? Al agentei tale? întreb, deşi sunt sigură că o căutare rapidă pe Google mi-l va furniza pe acesta din urmă.

— Fără supărare, dar în niciun caz nu-ți dau numărul meu de telefon, spune ea peste umăr, în timp ce iese pe uşă, dispărând în lumina difuză a serii.

Uşa se închide cu zgomot în urma ei şi liniştea se aşterne peste mine şi peste apartamentul gol al lui Emily.

19.
MUNCĂ DE DETECTIV

Sâmbătă, 13 februarie

Aş putea să plec, aşa cum a făcut Joanne. Aş putea să o sun pe Souki. Mâine pleacă din LA. Aş vrea să o întreb ce naiba ar trebui să fac, dar nu pot, pentru că i-am promis că voi renunța la toată treaba asta. Oricum, ştiu deja care ar fi răspunsul ei: „Pleacă!”

Aş putea să o sun pe Cortez. Dar ce să-i spun? Nu am avut încredere în colegii ei, aşa că m-am dus la apartamentul lui Emily şi acolo am dat peste o actriță care pretindea a fi ea?

În cel mai rău caz, ar crede că sunt nebună, în cel mai bun caz, ar trebui să-i predau cheile de la apartamentul lui Emily, să-i dau numele lui Joanne şi să uit de toate astea. Implicarea mea în anchetă s-ar încheia. Şi s-ar putea să nu aflu niciodată unde este Emily.

Mi-am lăsat ochii să zăbovească prin apartamentul ei, asupra lucrurilor ei, asupra posibilelor dovezi pe care Emily le-ar fi putut lăsa în urmă. Nu sunt detectiv; nu sunt sigură că e o idee bună să mă joc cu probele.

Îmi scot telefonul şi caut în lista de apeluri numărul lui Cortez. Care este cel mai rău lucru care se poate întâmpla dacă relatez toate astea? Respir adânc şi apăs pe butonul de apelare.

Mai întâi aud nişte zgomote de fundal din secția de poliție înainte ca o voce să răspundă, iar, după ce apelul este transferat de câteva ori, reuşesc în sfârşit să vorbesc cu ofițerul Cortez.

— Bună ziua. Sunt Mia Eliot, am vorbit în această dimineață...

Gălăgia înăbuşită de la capătul firului pătrunde în apartamentul liniştit, în timp ce ofițerul încearcă să-mi identifice numele.

— Bine, răspunde ea. Da, o sesizare în legătură cu o persoană dispărută. Cu ce vă pot ajuta?

Pare ocupată, e în mod evident iritată că apelul meu a ajuns pe linia ei directă. Mă înarmez cu răbdare pentru această discuție dificilă şi încep să relatez de la început evenimentele din această după-amiază.

— Bine. Înțeleg de ce sunteți îngrijorată, conchide ea după ce termin. Se pare că ați făcut într-adevăr mai mult decât trebuie pentru această Emily, adaugă ea, şi sunt destul de sigură, după tonul ei, că nu este un compliment. Şi, din câte mi-ați spus, cu siguranță trebuie să vedem ce s-a petrecut, continuă ea. Ar fi bine să veniți mâine-dimineață la secție ca să completați formularul pentru persoane dispărute şi să analizăm totul.

— Bineînțeles, răspund eu. Dar ce ar trebui să fac între timp?

— Între timp? întreabă ea, nedumerită de întrebarea mea.

— Păi da, acum sunt în casa ei.

— Atunci vă sugerez să plecați de acolo. Şi, dacă mai aveți un set de chei de la apartamentul ei, atunci aduceți-le mâine la secție. Ar fi de ajutor. Cu toate că, oricum, va

trebui să obținem permisiunea lui Emily sau a proprietarului ca să putem intra acolo, aşa că... Dar... cel mai bine ar fi să vă duceți acasă acum şi să veniți mâine să raportați incidentul.

Mă simt complet demoralizată de sfatul ei. Doar nu se aşteaptă să mă duc acasă pur şi simplu! Au angajat pe cineva să *joace* scene cu mine. Cineva i-a dat lui Joanne o descriere a *mea.* Iar Emily a dispărut.

— Dar dacă i s-a întâmplat ceva? Eu sunt în siguranță?

— Aşa aş zice. Ştiți, din punct de vedere tehnic, dispariția unei persoane nu este o infracțiune, singurul motiv pentru care am putea investiga dispariția cuiva ar fi să existe dovezi solide ale unei infracțiuni. Ceea ce mi-ați spus despre cea care se dă drept Emily ar putea fi o dovadă a unei infracțiuni sau ar putea însemna doar că Emily nu vrea să fie găsită; din nou, nu este ceva ilegal. Aşa că nu ştiți sigur că este o infracțiune... pentru că ar putea fi doar o glumă pe care o face ea, nu ştim, credeți-mă că am văzut tot felul de cazuri. Oricum, veniți mâine la secție, vom parcurge împreună procedura şi vom vedea ce e de făcut. Bine?

Nu chiar.

— Da, bine, am oftat.

— O, şi aduceți o fotografie de-a ei. Orice aveți.

Nu am nimic. Ochii mei scrutează încăperea în căutarea uneia.

— Aşa voi face. Mulțumesc, doamnă ofițer Cortez.

— Sunt Maria. Ne vedem mâine.

Nu pot spune că mă simt mai bine, după ce am încheiat apelul. Îmi imaginam că ar fi trebuit să trimită imediat o maşină de poliție aici, să caute amprente în apartament, să înceapă imediat o anchetă amănunțită, dar lucrurile nu se petrec astfel în lumea reală, nu-i aşa?

Joanne va fi extrem de supărată pe mine dacă mâine voi declara numele ei la secția de poliție, dar nu cred că va

merge atât de departe încât să nege că a fost implicată. Dacă o va face, nu sunt sigură ce se va întâmpla după aceea. Pentru că, dacă Joanne este scoasă din şirul evenimentelor care m-au adus aici, atunci s-ar putea presupune că am furat cheile de la apartamentul lui Emily din maşina ei sau că am intrat aici prin efracţie.

Mă frământă acest gând. Dacă aş fi avut acces la apartamentul ei, puteam fi eu femeia pe care poliţiştii au identificat-o aici în seara aceea?

Aş fi putut fi eu cea care s-a dat drept Emily? Ştiu sigur că mă potrivesc descrierii lui Emily, aşa cum toate cele prezente la audiţia de acum patru zile se potriveau. Dar sunt sigură că Joanne nu va nega cele întâmplate. Una e să vrei să eviţi problemele şi alta e să dai declaraţii mincinoase în faţa poliţiei. Mă mut mai încolo pe canapea, departe de lumina soarelui. În plus, în computerul lui Joanne există mai multe e-mailuri către şi de la agenta ei, care confirmă prezenţa ei aici. Şi a fost surprinsă de camerele de supraveghere din clădirea mea, în timp ce îi lua lucrurile lui Emily. Mă întorc în bucătărie pentru a recupera plicul plin cu dovezi al lui Joanne.

Îl cântăresc în mâini. Ar trebui să-l iau şi să-l predau mâine la secţie. Şi ar trebui să plec de aici. Cortez are dreptate. Mi-am pierdut deja prea mult timp cu povestea asta. Dar parcă ar trebui să mai fac ceva aici. Mă gândesc la Joanne în timp ce se strecura din apartament, în lumina serii, liberă. Aş putea să plec şi eu. E limpede că nimeni altcineva nu e atât de preocupat de chestiunea asta ca mine.

Totuşi, asta nu este adevărat. Cineva e foarte preocupat de acest lucru, de ceea ce ştiu eu. Poate una sau mai multe persoane. Sunt atât de îngrijoraţi, încât au făcut tot posibilul să mă facă să cred că Emily este încă în viaţă. Mă tot întreb ce vor face acum, când eu ştiu că a dispărut.

Pipăi cu degetul hârtiile din interiorul plicului, scoțând una dintre ele, absentă.

Este descrierea lui Emily:

Personaj: (Emily) Brunetă, 20 şi ceva de ani, atrăgătoare, originară din New York. Emily Bryant este o actriță în căutarea acelui iluzoriu rol de aur, a marii ei şanse. Deşi are hotărârea şi curajul unei fete care a crescut într-un oraş mare, Emily posedă, de asemenea, o încredere în sine reală şi profundă. Şi, deşi îşi face cu uşurință prieteni, nu lasă pe nimeni să se apropie prea mult de ea. Pe măsură ce acest rol captivant se dezvoltă, ne vom da seama că Emily trăieşte cu un secret care ar putea să o forțeze să renunțe la tot ce prețuieşte... sau să înfrunte consecințele.

Isuse, asta e metaficțiune, de-a dreptul! Mă străbate un fior.

Fără să stau pe gânduri, iau pachetul şi scormonesc înăuntru până când găsesc ceea ce caut. Îmi trag sufletul şi citesc.

Personaj: (Mia) Brunetă, 20 şi ceva de ani, drăguță, englezoaică. Mia Elliot este străina nevinovată clasică. După ce şi-a asigurat succesul în Anglia natală, călătoreşte singură în Los Angeles pentru a obține rolul vieții ei.

Mă învârt şi mă uit de jur-împrejurul apartamentului gol, şi, brusc, mă străfulgeră gândul straniu că sunt filmată. Chiar acum. Scrutez rafturile cu cărți, colțurile camerei.

Am auzit asemenea poveşti. Ştiu că există site-uri întregi pe internet dedicate filmării pe ascuns a femeilor, că iPhone-urile sunt lipite cu bandă adezivă sub chiuvetele din Starbucks, iar camerele de filmat de pe laptopuri sunt piratate şi setate să transmită fără ca persoana respectivă să ştie. Privirea îmi alunecă spre laptopul lui Emily de pe biroul ei. Micuța cameră neagră de deasupra ecranului lipsit de viață mă fixează neclintită. Mă îndrept spre el şi trântesc capacul laptopului.

Îmi vine în minte ideea că am fost condusă în mod intenționat aici, unde mă aflu acum. Cineva ar putea fi în apartamentul meu, chiar acum, făcând cine ştie ce. Aşteptându-mă, poate.

Scot restul hârtiilor din plic şi le cercetez.

Sunt diverse fragmente de scene. Arunc o privire pe câteva dintre ele.

Propunere de scenă când i se ridică maşina: Emily îşi recuperează maşina închiriată din faţa unui studio de casting, după ce a dispărut timp de două zile. Este posibil să dea peste o recepţioneră îngrijorată, pe care va trebui să o liniştească. Aceasta îşi poate exprima îngrijorarea cu privire la dispariţia bruscă a lui Emily.

Emily ar trebui să pară grăbită să returneze maşina închiriată, înainte ca timpul de parcare să expire.

Asta a fost în dimineaţa în care Joanne a luat maşina de la North Hollywood. Privirea îmi alunecă la următoarea scenă.

Înapoierea maşinii închiriate companiei Avis: Emily returnează automobilul plătit în avans şi explică faptul că nu mai are nevoie de el pentru întreaga perioadă. Ea solicită rambursarea sumei pe card, dacă este posibil. Dacă acest lucru nu este posibil, este dispusă să-şi piardă avansul.

Doamne, Joanne cred că a crezut că a dat peste cea mai ciudată şi cea mai plictisitoare slujbă din întreaga lume. Mă întorc la pagina anterioară.

Scena propusă pentru cafenea: Emily se întâlneşte cu Mia (o actriţă pe care a cunoscut-o la o audiţie) pentru a-şi recupera portofelul şi cheia de la maşină. Emily îi mulţumeşte Miei pentru ajutor, dar este reticentă să vorbească despre problemele ei personale: poate să facă aluzie în treacăt la nişte probleme de familie sau la o relaţie.

Mă opresc din citit. Nu s-a întâmplat într-o cafenea. Este exact ceea ce s-a întâmplat în apartamentul meu acum

două seri. Joanne a jucat această scenă cu mine fără ca eu să-mi dau seama. În afară de schimbarea locului, interacțiunea a fost aproape întocmai cum e descrisă. Cineva a plănuit întâlnirea noastră din timp. Un fior mă străbate şi mă învârt prin cameră, simțind brusc nişte ochi fantomatici fixați asupra mea. Dar, bineînțeles, sunt singură. Cel puțin, în acest moment. E al naibii de ciudat! Teama pentru ce a pățit Emily este depăşită acum doar de teama pentru ce mi se poate întâmpla mie. Cât de departe poate merge povestea asta? Cum se va termina oare, în ceea ce mă priveşte? Răsfoiesc cu disperare scenele, căutând mai multe care să conțină numele meu. Şi, preț de o clipă înfiorătoare, am sentimentul că aş putea găsi una care să descrie exact ceea ce fac eu în acest moment. Inima îmi bate cu putere şi orice altceva dispare, cu excepția cuvintelor din fața mea, în timp ce le răsfoiesc. Îmi țin respirația, mă întorc la ultima pagină şi citesc.

Dar scenele nu corespund cu locul în care mă aflu acum. Ultima pagină din teancul lui Joanne se referă la o potențială scenă cu polițişti, pe care a „jucat-o" cu o seară în urmă. Cel care a pus la cale aceste scene din plic s-a gândit la toate. Ei bine, totul până la verificarea identității ei de către poliție. Îmi imaginez că au presupus că, după această verificare, voi fi mulțumită. Că mă voi opri. Dar n-am făcut-o.

Mă întreb dacă ei ştiu că mă aflu aici. Dar singurul mod în care ar putea şti asta ar fi dacă m-ar supraveghea. Mă întorc la laptop şi deschid capacul. Ecranul rămâne inert, nici măcar nu este pornit. Apoi mă aplec şi caut sub birou o cameră de filmat, dar acolo nu se află nimic în afară de firele laptopului. Trec la rafturile cu cărți, căutând un echipament de înregistrare, urmându-mi instinctul, şi continui cu sufrageria, apoi cu dormitorul.

Mă uit în şifonier, în spatele draperiilor, sub pat. Lipită de o lampă de pe noptieră, găsesc o fotografie. Două femei aflate în drumeție. Emily e în dreapta, iar, lângă ea, o altă femeie, cam de aceeaşi vârstă. O prietenă, poate, sau o rudă. Deşi nu ştiu de ce această femeie nu a observat dispariția lui Emily. Sau poate a observat-o? Trag de fotografie, iar adezivul se desprinde. Întorc poza şi citesc pe spatele ei: „Eu + Marla". Bag fotografia în buzunar şi continui să caut în dormitor. Dar nu există niciun echipament de filmare, nicio gaură în care să fie montată o cameră cu filament mic în perete sau în corpurile de iluminat. Nimeni nu mă supraveghează.

Cel care a angajat-o pe Joanne probabil că nu-şi va da seama că e ceva în neregulă până când nu va primi un e-mail de la agenta ei. Fac o pauză. Dacă nu cumva...

Mă întorc şi mă îndrept spre uşa de la intrare, o deschid şi mă holbez pe hol, la casa scării. Nu există camere de supraveghere. Scrutez uşile celorlalte apartamente, încercând să-mi dau seama dacă sunt persoane înăuntru, dar aud doar un zumzet scăzut venind dinspre apartamentul 101.

Privesc apoi spre stradă, dar priveliştea este blocată de copaci. Nu există ferestre orientate spre această direcție. Nimeni nu mă supraveghează. Îmi amintesc că oricine a trimis-o pe Joanne la apartamentul meu acum două seri îmi ştie numele şi adresa.

Mă întorc în bucătărie şi observ fructele putrede din bolul aflat în spatele scaunului lui Joanne. Sfere perfecte de pufuleți verzi şi albi, care au fost cândva mere sau portocale, iar acum au rămas doar fantome. Emily nu a mai fost aici de câteva zile.

Un fior îmi străbate şira spinării când îmi dau seama că tot ce i s-a întâmplat lui Emily mi s-ar putea întâmpla şi mie.

Am aruncat o ultimă privire prin casă, observându-i lucrurile, cărțile, hainele, alimentele care putrezesc încet.

Şi apoi l-am văzut, lângă laptopul ei, pe jumătate ascuns sub un scenariu de audiție. Un iPhone.

iPhone-ul lui Emily.

20.
DOVADA

Sâmbătă, 13 februarie

Conduc înapoi spre apartamentul meu, urmând în mod intenționat un traseu întortocheat, virând de mai multe ori, încetinind şi schimbând drumul ori de câte ori am impresia că e o maşină prea aproape în spatele meu sau dacă observ că sunt urmărită dintr-un cartier în altul. Mă aştept cumva să se năpustească spre mine cineva şi să smulgă telefonul şi laptopul lui Emily de pe scaunul de alături, deşi portierele sunt încuiate. Încerc să nu mă gândesc la faptul că, oriunde ar fi Emily, nu are nici telefon, nici portofel şi nici maşină. Vreau să nu mă mai gândesc la actrița care a sărit de pe litera din simbolul Hollywood şi la bunurile ei stivuite cu grijă dedesubt. Trupul ei frânt, fără viață, zăcând nedescoperit la poalele dealurilor Hollywoodului. În sinea mea, ştiu că traseul alambicat spre casă este până la urmă inutil, pentru că omul care a angajat-o pe Joanne ştie deja unde să mă găsească; au trimis-o la apartamentul meu acum două seri, la urma urmei. Am transmis adresa mea prin SMS pe telefonul lui Emily. Mă ocărăsc pentru că nu am întrebat-o pe Joanne dacă ea a folosit telefonul lui Emily pentru a mă contacta sau dacă am comunicat cu altcineva prin acele mesaje.

Chiar dacă ei cunosc adresa unde stau, tot voi fi mai în siguranță în apartamentul supravegheat de camere, de

Miguel şi de Lucy decât aici. Ar fi atât de uşor pentru cineva să mă jefuiască chiar acum, căci conduc pe drumuri slab luminate: nu ar lăsa nicio urmă în afară de maşina mea abandonată. Şi, în acest moment, nu-mi fac iluzii şi ştiu că şi maşina mea ar dispărea la fel ca a lui Emily. Nu am nicio îndoială că, dacă ar exista cea mai mică şansă, Los Angeles m-ar putea înghiți cu totul într-o singură noapte.

În timp ce intru pe poarta luminoasă a clădirii Ellis, simt cum tensiunea din umeri se domoleşte uşor. Mă bucur când îl văd pe Miguel, care vine să mă întâmpine cu o mică discuție şi, în acelaşi timp, mă ajută să-mi duc cadourile de la campania de promovare către recepție. Am grijă totuşi să țin aproape în mod special o sacoşă din pânză ale cărei mânere îmi lasă urme pe umăr de la greutatea liniştitoare a lucrurilor lui Emily.

Sus, în apartamentul meu, aprind toate luminile şi trag draperiile, ascunzând semnul alb ca osul care se întrevede în depărtare deasupra Los Angelesului. Desfăşor cablurile şi conectez laptopul lui Emily, aşezându-i telefonul, poza ei şi plicul de la Joanne pe măsuța de cafea din sticlă. Apoi iau un caiet şi un pix.

Mă uit la lucrurile pe care le-am furat, în vreme ce o fărâmă de îndoială se strecoară în hotărârea mea. Îmi spun că vreau doar să aflu cât mai repede cât mai multe lucruri. Mâine voi preda cheile de la locuința lui Emily la poliție, dar le-ar putea lua zile sau chiar săptămâni pentru a li se permite să intre în apartamentul ei şi să înceapă s-o caute oficial. Dacă aş putea găsi ceva util să le spun sau să le arăt mâine, atunci am putea fi cu un pas mai aproape de a afla

ce s-a întâmplat cu Emily acum patru zile şi unde se află acum.

Dar de unde să încep? Că doar nu am mai făcut asta până acum. Am studiat un rol, dar niciodată o persoană. Îmi dau seama că inima încă îmi bate cu putere după drumul de întoarcere; trebuie să mă calmez mai întâi. Mă îndrept spre frigider pentru a lua o gustare şi deschid o sticlă de bere pentru a mă calma. Îmi trece prin minte vaga amintire că luni am cea mai importantă probă din viaţa mea, dar apoi realizez că nu am încă nicio scenă de pregătit, aşa că, din punct de vedere tehnic, nu am cum să lucrez. Îmi promit că, imediat ce vor sosi scenele, mă voi concentra în întregime asupra rolului.

Mă aşez pe podea, în faţa măsuţei de cafea, trag caietul mai aproape şi îmi pun întrebarea: de ce dispar oamenii? Îmi notez cuvântul „accident”. Apoi adaug: „dus de urgenţă la spital?” Dar tai repede asta. Dacă Emily ar fi avut un accident în scurtul interval de timp dintre plecarea şi întoarcerea mea la studio, sunt sigură că ar fi observat cineva de la studioul de casting, ar fi ajutat-o şi ar fi chemat o ambulanţă. Dar nimeni nu a clipit când m-am întors la biroul de casting.

— Emily a dispărut pur şi simplu în neant.

Nu, probabil că s-a întâmplat altceva. Poate că s-a întâmplat ceva ciudat în timpul castingului. Am notat: „sala de audiţii”. La urma urmei, la audiţii se petrec mereu lucruri ciudate. Mă străduiesc să-mi imaginez ce ar fi putut să i se întâmple atât de neobişnuit, încât să se ridice şi să dispară. Nu am cum să ştiu ce s-a spus în acea cameră întunecată, deoarece fiecare sală de casting era izolată fonic. Ceea ce nu este tocmai neobişnuit, căci ultimul lucru pe care şi-l doreşte un regizor de casting este să îi dea, să zicem, lui Steven Spielberg o grămadă de casete cu audiţii în care se aud pe fundal ţipetele înăbuşite ale unui alt actor. La

filmări, în 90% din timp, se aşteaptă ca zgomotul de fond să înceteze, aşa că izolarea fonică a studiourilor este esenţială. Nu ştiu nimic care să trezească cea mai mică suspiciune, dar majoritatea actriţelor nu dispar după ce intră în sala de casting pentru a înregistra o probă.

Îmi amintesc scena finală a acelei audiţii pentru filmul despre Marte. Toţi cei care au participat au scos un răget animalic disperat în spaţiu şi nimeni din sala de aşteptare nu a auzit nimic. Orice s-ar fi putut întâmpla în acea cameră, iar noi nu am fi putut şti nimic. Acesta este scopul izolării fonice. Mă cutremur la acest gând.

Şi acum, că mă gândesc la asta, recepţionera de la studioul de casting nu părea să aibă nicio idee despre cine intra şi ieşea din săli. Simt cum îmi îngheaţă sângele în vene gândindu-mă că cineva care nu ar fi trebuit să fie acolo ar fi putut intra în acea sală cu ea. Şi îmi amintesc cum mă tot ruga să intru eu prima. Oare Emily a simţit că ceva nu e în regulă şi de aceea a vrut să facem schimb? Sigur, timpul ei de parcare expirase când am ajuns eu acolo, dar expirase de 20 de minute şi, totuşi, ea a dat de înţeles că trebuie să plece urgent. Dar i-am spus că mă duc eu la maşină şi ea a intrat în sală. Dacă aş fi fost de acord să intru înaintea ei, aş fi dispărut eu în locul ei?

Încerc să-mi amintesc chipul regizoarei de casting. Avea în jur de 20 de ani, era scundă, cu o faţă rotundă şi blândă. Cu greu ai zice că te poate intimida. Cred că o cheamă Claire, dar e posibil să mă înşel, desigur.

Am mâzgălit numele „Claire” în carneţel. Deşi bănuiesc că nu are nicio legătură cu dispariţia lui Emily, s-ar putea să fi fost ultima persoană care a văzut-o după mine. Ea poate confirma dacă a ajuns măcar în sala de audiţii. S-ar putea chiar să ştie ce s-a întâmplat după aceea.

Există şi posibilitatea ca ea să fi fost împiedicată să intre. Mă gândesc la scuza pe care Joanne/Emily a invocat-o

pentru dispariție – că a primit un telefon în legătură cu un prieten rănit – şi, deşi ştiu că a inventat pe loc această poveste, este foarte plauzibil ca un apel primit să o fi împiedicat pe adevărata Emily să intre. Un apel urgent care ar fi necesitat atenție imediată. Îmi îndrept privirea spre telefonul ei de pe masă.

Ştiu exact când a dispărut, aşa că tot ce trebuie să fac este să verific ultimul apel dinainte să intre ea în sală. Emily chiar mi-a spus că aştepta un telefon după audiție. Poate că acel apel a venit mai devreme.

Ridic telefonul şi ating cu grijă ecranul. Mi se cere să introduc codul de acces.

Mă uit fără speranță la ecran, care-mi oglindeşte expresia nedumerită. Nu am nicio idee care ar putea fi codul ei şi bănuiesc că nu există nicio modalitate de a-l ocoli. Mă târăsc până la geanta mea de pe canapeaua de vizavi şi îmi scot telefonul. Caut pe Google „ocolire parolă acces iPhone".

Apar câteva videoclipuri ciudate despre deblocare. Mă uit la unul dintre ele până când devine evident că este un nonsens, apoi intru direct pe site-ul Apple.

Site-ul web îmi spune că este posibil să ocolesc ecranul blocat, dar, dacă voi face acest lucru, se va şterge tot ceea ce există în memoria telefonului. Ceea ce, evident, este exact ceea ce nu vreau să se întâmple. Mai e, de asemenea, o opțiune de a încerca să-i recuperez jurnalul de apeluri prin iCloud de pe laptop şi, preț de un moment, simt cum îmi sare inima din piept, dar, pe măsură ce citesc mai departe, devine clar că aş avea nevoie de parola ei de iCloud pentru a face asta, pe care, de asemenea, nu o am.

Rămâne doar să încerc să ghicesc combinația de şase cifre şi îmi amintesc de un film de groază pe care l-am văzut cândva, în care eroul, care trebuie să deschidă telefonul unui străin, îl ține pur şi simplu la lumină şi, în timp ce îl înclină, vede urmele de amprentă ale unui cod pe ecranul

telefonului. Apoi formează codul apăsând cu degetul pe acele urme şi ecranul telefonului se deschide. Uşor-uşor.

Îngrijorată, ridic iPhone-ul lui Emily spre lumină şi îl înclin.

Ecranul este o mizerie de urme indescifrabile de degete, imposibil de citit. Mă consolez cu faptul că, deşi nu pot să-l deschid, îl voi preda mâine la secția de poliție. Poate că ei vor avea o modalitate de a accesa jurnalul de apeluri, chiar dacă eu nu pot. Dar ideea că s-ar putea să nu aflu niciodată dacă vor face asta mă îndeamnă să urmez o altă pistă. Pun telefonul deoparte şi mă învârt în jurul laptopului ei. S-ar putea să nu pot accesa jurnalul ei de apeluri, dar ştiu că pot să-i citesc mesajele de pe aplicația iMessage.

Trag aer în piept şi apăs butonul de pornire, rugându-mă ca, acum fiind încărcat, să mai funcționeze.

Ecranul se aprinde. Inspir brusc când apare simbolul Apple şi apoi se deschide ecranul de pornire. Fără parolă de protecție. Las să-mi scape o exclamație de bucurie în liniştea apartamentului şi îmi îngădui să iau o gură de bere rece, în timp ce privesc cum se încarcă pictogramele de pe desktop.

Ecranul este o harababură – e înțesat cu scenarii, pictograme din autoînregistrări şi distribuția detaliată. În comparație cu laptopul meu relativ ordonat, cel al lui Emily ar putea să-mi provoace urticarie. Fac click pe iMessage şi, pentru prima dată, chiar văd că funcționează. Toate mesajele lui Emily îmi apar pe ecran.

21.
NU E PRIMA DATĂ

Sâmbătă, 13 februarie

Aplicația se deschide şi afişează în stânga lista cu contactele lui Emily. Nume pe care nu le recunosc, persoane din viața ei, necunoscute pentru mine. În partea de sus, cele cu care a vorbit recent, cei care ar fi trebuit să observe că nu mai este prin preajmă.

Îmi văd propriul număr, al doilea de sus, cu mesajul că voi fi acolo într-o oră.

Deasupra acestuia, un alt mesaj, primit în această seară, şi lanțul de conversații se deschide, umplând cea mai mare parte a ecranului – numele contactului este „Tata".

Mi se întoarce stomacul pe dos.

Ezit, nefiind sigură dacă ar trebui să citesc mai departe. Până acum nu mi-a trecut prin cap că familia ei ar putea să o caute deja. Cortez nu a menționat nimic despre asta la telefon.

Dacă dispariția lui Emily ar fi fost deja semnalată, ofițerul ar fi pomenit de acest lucru, cu excepția cazului în care, presupun, a fost semnalată într-un alt stat. Derulez până la ultimul răspuns pe care Emily l-a dat miercuri, înainte de a dispărea.

Mie, 9 februarie, 12:04
Îmi pare rău că am ratat apelul tău. Merg la un casting, te sun eu. Când pot.

Nu-ți face griji. Doar zi-mi ce ai făcut. Baftă!

Ieri, 08:17
Sper că audiția a decurs bine??? Vreo veste despre cel mare?

Ieri, 19:43
Am încercat să te sun. Ştiu că eşti ocupată. Mă uit la meci în seara asta, aşa că voi încerca mâine. Vreau să aud veşti despre marea audiție.

Astăzi 18:49
Totul bine? Probabil că eşti la volan. Sună-mă. XX

Despre ce rol vorbeşte? Probabil că aştepta să primească un răspuns în legătură cu ceva. Curioasă, derulez mai departe conversația pentru a afla mai multe, dau înapoi până în ianuarie, înainte de a observa ceva ciudat. Mă opresc brusc din căutare.

Spre surprinderea mea, există o pauză în conversația lui Emily cu tatăl ei. Un interval de aproape o săptămână, între 6 şi 12 ianuarie, timp în care ea nu a răspuns la niciunul dintre mesajele lui. Deci Emily a mai dispărut şi înainte.

În zilele care au precedat decalajul scrie:

Vin, 1 ian, 12:04
La mulți ani, dragă! Sper să fie un an bun.

Sâm, 2 ian, 11:27
Îmi pare rău că nu te-am sunat de Anul Nou, dragă. Am cam pierdut controlul la bar. Ai petrecut bine? Te iubesc, puştoaico. XX

Şi eu te iubesc, tată. Da, îmi pare rău, lucrurile sunt un pic cam nebuneşti pe aici. Acum. Vorbim în curând.

Nu-ți face griji. Nu munci prea mult. Sună-mă când poți.

Luni, 4 ian, 15:15
S-a calmat totul? LOL! Tu încă mai stai cu Marla? V-ați distrat de Anul Nou? E bine de ştiut că ai companie acolo.

Da, e amuzantă. Ascultă, tată, nu vreau să atrag ghinionul, dar e vorba de un rol mare şi e cumva neprevăzut. E unul important, care ar putea schimba totul. Oricum, o să aflu până la sfârşitul săptămânii. Dacă se va întâmpla, mă voi întoarce acasă să sărbătoresc. X

Ce veşti minunate, dragă! Mi-ar plăcea să te văd oricum. Anunță-mă când te întorci şi o să-mi iau câteva zile libere de la serviciu. Punem ceva la cale.

Mie, 6 ian, 08:02
Mă anunță în seara asta... Te voi ține la curent. Tată, asta ar putea fi şansa mea!!! Abia aştept să-ți povestesc! X

Acesta este ultimul mesaj pe care l-a trimis înainte de pauza de şase zile. Din nou, este vorba despre un rol şi cred că lucrul ăsta este relevant. Să dispari exact în aceeaşi zi în care te aştepți să afli veşti care îți pot schimba viața e probabil ceva mai mult decât o simplă coincidență.

Dar şi primirea unor veşti proaste ar putea explica, fireşte, tăcerea ei. Ochii mei se îndreaptă instinctiv spre fereastra din sufragerie, căutând literele uriaşe care ştiu că se ascund dincolo de draperiile mari şi mă gândesc din nou la actrița care a sărit de acolo de sus. Oamenii se sinucid din cauza veştilor proaste.

Şi totuşi, Emily nu putea să fi aflat că a pierdut rolul, pentru că încă mai vorbea despre asta o lună mai târziu. Altceva trebuie să se fi întâmplat în acea zi. Am răsfoit mesajele şi mi-am notat în carnețel numele „Marla", prietena pe care o menționase tatăl ei. Este numele de pe spatele fotografiei pe care am luat-o din apartamentul lui Emily. *Era* evident că erau apropiate. Aş putea să o contactez. Sunt sigură că şi ea a observat deja dispariția lui Emily. S-ar putea chiar să aibă o idee despre unde se află.

Am continuat să citesc. După o pauză de şase zile, Emily începe din nou să răspundă la mesajele tatălui ei:

Ma, 12 ian, 14:54

Scuze că nu am dat niciun semn! Lucrurile s-au complicat puțin, dar vestea bună este că sunt bine şi că rolul de care îți spuneam e aproape. Aşa că ține-mi pumnii. Se pare că trebuie să aştept să fie ales actorul din rolul principal masculin ca să primesc oferta de contract. X

Em-Em. Mă bucur să te aud! M-am îngrijorat puțin când nu am putut da de tine. Totul pare complicat, dar îți țin pumnii. Şi anunță-mă când vii, ca să-mi iau liber de la serviciu.

Abia aştept să te văd.

Ma, 12 ian, 11:56

Probabil că nu voi avea ocazia să mă întorc înainte de începerea proiectului, tată. Dacă el chiar se va desfăşura. Îmi pare rău. X

Mie, 13 ian, 07:04
E în regulă, dragă. Nu-ți face griji. Munca e pe primul loc. Poate-o să vin de Paşte? Dacă nu vei pleca totuşi cu avionul până atunci!!! Faci o treabă bună. Sunt foarte mândru de tine. Tata XX

Mă holbez la cuvintele ei de pe ecran. Nici măcar nu încearcă să explice de ce a lipsit atâta timp. Iar el nu insistă în privința asta. Dar orice s-ar fi întâmplat în intervalul acela de şase zile a făcut-o să se răzgândească în privința întoarcerii acasă ca să-şi revadă tatăl.

Faptul că Emily a dispărut timp de şase zile acum o lună şi a reapărut în cele din urmă ar trebui să mă liniştească, dar nu este aşa.

Îmi ridic privirea de la ecran, brusc conştientă de asemănările dintre situația lui Emily şi a mea. Amândouă suntem departe de casă, fără prieteni şi familie lângă noi, încercând să ne construim o carieră şi, în timp ce Emily aştepta cu sufletul la gură veşti importante, şi eu am propria audiție, propria mea mare oportunitate, luni dimineață.

Două femei aflate la început de drum, aşteptând veşti referitoare la rolul vieții lor – la gândul acesta mă străbate un fior. Nu pot să nu mă întreb ce rol aştepta ea. Îi deschid aplicația de e-mail şi arunc o privire rapidă în căsuța ei electronică, revenind la ziua de 6 ianuarie, cea în care ar fi trebuit să primească vestea. Dau click pe un mesaj de la agentul ei, trimis în acea zi.

De la: Rogers, asistent
Trimis: luni, 6 ianuarie 2021 10:47 AM
Către: 'Emily Bryant' < EmEmbryant@gmail.com >
Subiect: RE: Înregistrare audiție: EMILY BRYANT/CLUBUL DE DUMINICĂ

Am primit înregistrarea audiției. Bună treabă!
Danny Engels – Biroul lui Bernice Rogers

Asta e tot? Cu siguranță nu pare a fi genul de e-mail pe care un agent l-ar trimite cuiva care aşteaptă veşti importante în acea zi. Şi nici măcar nu e de la agentul ei, ci de la asistentul agentului ei. Ceea ce este ciudat, având în vedere că, din experiența mea, agenții au tendința de a fi destul de implicați atunci când clienții încep să se descurce bine. Am notat numele lui Danny Engels pe lista mea.

Am tastat Google şi am căutat: „Clubul de duminică", proiectul menționat în subiectul e-mailului, în caz că acesta este rolul. Apare un anunț de casting, de la jumătatea lunii ianuarie, şi văd o înşiruire de chipuri distribuite în roluri, gata de filmare. Este limpede că nu e vorba de rolul de care era atât de încântată; este doar un film-pilot standard pentru orice post, cel mult câteva săptămâni de filmare, nimic senzațional.

Un val de tristețe mă inundă, când îmi dau seama brusc că s-ar putea ca ea să fi inventat cu totul acest loc de muncă.

Pentru prima dată, îmi vine în minte că rolul interesant despre care vorbeşte ar putea să nu fie deloc un job de actriță. S-ar putea să fi aşteptat veşti despre un cu totul alt loc de muncă, unul care i-ar fi putut schimba viața. Dar, orice ar fi, acelaşi lucru a apărut de fiecare dată înainte ca ea să dispară.

Mă întorc la aplicație în speranța de a găsi mesaje schimbate între Emily şi prietena ei Marla, fiind sigură că trebuie să fi discutat despre noul job cu ea. Nu-i găsesc numele nicăieri în iMessages. Dar, în timp ce derulez prin listă, găsesc o conversație relativ recentă cu un număr fără nume. Deschid chat-ul.

Vin, 1 ian, 00:02

Un an nou fericit, drăguță!!! Trist că a trebuit să plec. Trebuie să înregistrez mâine. Bleah! Bea toate băuturile şi pentru mine.

S-a făcut. Gogâlț!

LOL
Tipul de la House nu te mai deranjează, nu-i aşa?

Nu. Cred că a găsit pe cineva mai beţiv. Sau mai ambiţios.
LOL

Bine. Ei, dacă se întoarce, ascunde-te. Trimite-mi un mesaj când ajungi acasă. X

Vin, 1 ian, 11:48
La ce oră ai terminat aseară? Cum te simți?

Vin, 1 ian, 15:48
E aşa de rău?

Sâm, 2 ian, 09:12
Ascultă, îmi pare rău că te-am lăsat baltă de Anul Nou. Mă ierți? Ce zici de un *brunch?*

Sâm, 2 ian, 17:26
Îmi pare rău, Marla. Acum am văzut mesajele tale. Nu mă simt bine. Ha-ha! Nici acum nu ți-ai revenit?! Cât de mult ai băut, fată?

Sâm, 2 ian, 21:57
Em, este totul în regulă?

Dum, 3 ian, 08:04
Ne putem vedea la cafenea?

Sunetul pătrunzător al interfonului îmi smulge privirea de pe ecran, făcându-mi inima să bată cu putere în piept, când răsună din nou în apartament, pe un ton înalt şi insistent.

E aproape 11. Mă ridic şi mă îndrept spre monitorul de pe hol, uşor deranjată de întrerupere, dar, când văd că ecranul e închis, îmi îngheață sângele în vene. Cineva a dezactivat

camera de supraveghere şi nu pot vedea cine se află în faţa uşii mele.

Mintea începe să-mi gonească, în timp ce zgomotul continuă furios. Lucy a lăsat oare pe cineva să urce fără să verifice înainte – de ce ar fi făcut asta? A spus că nu procedează niciodată în acest fel. Mă îndrept spre vizorul uşii, în timp ce diverse posibilităţi îmi apar în minte, aşteptându-mă să o văd fie pe ofiţerul Cortez, fie pe Joanne, fie chiar pe Emily de cealaltă parte a uşii. Mă rog să fie oricare dintre aceste persoane, dar e posibil ca vizitatorul să fie cu totul altcineva.

Trag aer în piept şi mă apropii să mă uit pe vizor.

22.
CÂND NIMENI NU SE UITĂ

Sâmbătă, 13 februarie

Mă uit pe vizor şi tresar puternic. Holul este complet pustiu. Nu e nimeni acolo. Interfonul ţipă din nou cu putere lângă mine şi îmi dau seama ce am făcut. Este doar un apel de la recepţie; nu este nimeni în faţa uşii. Dar de ce nu funcţionează camera din hol? De obicei se aprinde chiar şi pentru un apel prin interfon.

Ridic receptorul şi aud vocea lui Lucy.

— Bună, Mia, îmi pare rău că te deranjez atât de târziu. Avem un alt pachet pentru tine aici, tocmai a sosit de la Universal – un nou scenariu şi câteva pagini revizuite pentru luni. Au spus că e urgent, dar cum e trecut de orele 11 şi e sâmbătă seara, nu ştiam dacă preferi să ţi-l livreze un curier sau să ţi-l aduc eu, personal, la ora asta.

— O, da! Mulţumesc foarte mult. Poate ar trebui să cobor eu? răspund, încercând să nu las să se observe uşurarea

uriaşă pe care o simt, fiindcă Lucy nu i-a permis unui străin să urce în apartamentul meu.

— Nu, e în regulă, pot să-l aduc eu. Am vrut doar să mă asigur că nu e o problemă dacă te deranjez la ora asta.

— Da, ar fi fantastic. Mulţumesc, Lucy. O, şi cred că e ceva în neregulă cu monitorul meu de securitate. Nu funcţionează.

— Bine, o să mă uit la el când vin.

Pagini revizuite pentru luni? Închid şi mă grăbesc să mă întorc în sufragerie pentru a-mi verifica e-mailurile, dar nu am primit nimic referitor la scene noi nici de la Universal, nici de la agenţii mei, ceea ce este ciudat. Nimeni nu s-a gândit să mă anunţe că voi avea de învăţat scene complet noi pentru luni?

Pachetul pe care mi-l înmânează Lucy este exact cum l-a descris: un alt colet mare, asemănător cu primul, ştampilat cu logoul studioului. După ce mi-l dă, îi arăt monitorul stricat şi ecranul lui fără viaţă. Ea îndepărtează cu grijă carcasa din jurul unităţii, dezvăluind circuitele de dedesubt.

— Hmm, mă gândeam că ar putea fi ceva simplu, cum ar fi o baterie descărcată, spune ea încruntată şi concentrată. Dar se pare că acestea sunt conectate la reţeaua electrică.

Ridică din umeri şi pune cu grijă la loc carcasa.

— E neplăcut, dar nu e nimic îngrijorător. Pot trimite pe cineva de la întreţinere să arunce o privire luni, dacă e în regulă? Oricum, de obicei sun dacă vine vreun colet pentru tine.

— Ar fi fantastic, îi răspund pe un ton dezinvolt, deşi gândul că nu voi mai avea un monitor de securitate funcţional până luni este profund tulburător, având în vedere informaţiile aflate din laptopul de pe măsuţa de cafea.

Cel puţin, pot fi sigură că Lucy este jos şi n-ar permite cuiva să se plimbe la întâmplare pe aici în timpul nopţii. Şi

mai sunt şi camerele de supraveghere de pe hol. Nu pot decât să sper că acestea sunt de ajuns pentru a-l descuraja să-mi facă o vizită pe cel care a angajat-o pe Joanne. Încerc să nu mă gândesc că e o coincidență neobişnuită defecțiunea camerei de supraveghere, după ziua foarte ciudată pe care am avut-o.

De îndată ce Lucy pleacă, încui uşa de două ori şi duc noul scenariu în bucătărie. În colet, găsesc un bilet de la asistenta lui Kathryn, în care menționează că mi-a trimis deja pe e-mail numerele scenelor pentru luni şi noile pagini, dar că acum îmi trimite totul şi pe hârtie, în caz că îmi este mai uşor aşa.

Nu am primit acel e-mail.

Asistenta lui Kathryn a inclus în pachet şi un program pentru ziua audiției, pe care nu-l cunoşteam. Pentru prima dată, aflu că luni trebuie să mă prezint la studio la ora 10 pentru coafură şi machiaj, pentru ca apoi să înceapă filmările, la prânz. Dacă nu primeam acest colet, nu aş fi avut habar ce scene să pregătesc sau când să ajung luni dimineața.

M-am amăgit până acum; nu este o coincidență faptul că cele mai importante e-mailuri nu ajung la mine. Mă gândesc la mesajul de confirmare neobişnuit de urgent al Cynthiei şi mă întreb că poate nu a fost prima dată când a încercat să-mi transmită ceva.

Fără să stau pe gânduri, mă ridic, merg direct în holul apartamentului şi apăs pe mânerul uşii. Este încuiată, aşa cum ar trebui să fie. Clatin din cap la gândul acesta, dar, pentru o secundă, mi s-a părut foarte posibil ca încuietoarea uşii, precum şi monitorul de securitate să fi fost forțate în mod deliberat.

Dar nimeni nu ar putea intra în apartament cât timp sunt plecată, niciun curier nu ar fi lăsat să urce acum. Cred că am o problemă cu serverul. Sau cineva ar putea să-mi

acceseze e-mailul de la distanță – dar toate mesajele vin direct în aplicație. Evident, nu sunt expertă în calculatoare, dar, în afară de o problemă standard, banală, a serverului, nu mă pot gândi la un alt motiv rațional pentru care nu am primit e-mailurile.

Dar apoi îmi dau seama. Computerul meu nu este neapărat problema aici, pot accesa e-mailurile şi prin intermediul telefonului. Mă întorc în bucătărie, unde telefonul stă cuminte pe blat, şi încerc să-mi amintesc dacă l-am lăsat nesupravegheat în vreun moment azi, în preajma lui Joanne. Dar telefonul meu este protejat prin parolă, nu ar fi putut să-l deschidă chiar dacă ar fi vrut. S-ar putea ca, în haosul general, să-mi fi şters cumva din greşeală propriile e-mailuri? Nu este un gând atât de nebunesc, având în vedere că, în afară de personalul de la curățenie, sunt, după câte se pare, singura persoană care poate intra în acest apartament. Sunt atât de distrasă, încât fac aceste greşeli stupide sau îmi scapă ceva? Oricum ar fi, s-ar putea să fi fost cât pe ce să pierd cea mai importantă slujbă din viața mea.

Îmi înlătur toate gândurile legate de Joanne, de Emily şi de e-mailuri şi scot noile pagini de scenariu pentru a arunca o privire pe ele. Îmi ia un moment să mă orientez, iar apoi creierul meu intră în acțiune. Din fericire, scenele pe care vor să le filmeze sunt cele la care mă aşteptam, iar dialogul nu s-a schimbat decât puțin față de versiunea anterioară a scenariului.

Sunt trei scene de învățat şi am la dispoziție doar o zi pentru a mă pregăti. Ar trebui să fie de ajuns dacă mă concentrez, dar va trebui să am mintea limpede ca să revin în joc.

Mă uit la ceasul de la cuptor. E prea târziu să încep să învăț replici în seara asta. În plus, trebuie să mă gândesc la ce naiba am de gând să spun mâine la poliție în legătură cu

toată situația referitoare la Joanne/Emily. Mă întreb pentru o secundă dacă pot amâna vizita la secție. Până la urmă, audiția de luni mi-ar putea schimba viața. Dar, pe de altă parte, nu cred că aş putea trăi cu ideea că Emily nu va primi ajutorul de care ar putea avea nevoie. În plus, dacă mă prezint mâine mai devreme, pot să las baltă o dată pentru totdeauna acest subiect şi îmi rămâne toată ziua ca să mă concentrez asupra scenariului. Ceea ce îmi dă posibilitatea ca, în seara asta, să aflu cât mai multe despre dispariția lui Emily.

Ochii mi se îndreaptă spre laptopul deschis de pe măsuța de cafea, în timp ce mă simt acaparată de viața lui Emily.

Mă întorc la el şi mă uit prin mesaje.

Marla a părăsit-o pe Emily la o petrecere de Anul Nou şi nu a mai primit veşti de la ea în următoarele două zile.

Am reluat de unde am rămas.

Dum, 3 ian, 08:04
Ne putem vedea la cafenea?

Pot să ajung în 30 de minute.
Mulțumesc. X

Apoi nu s-a întâmplat nimic până în acea noapte.

Dum, 3 ian, 19:21
Eu zic să faci ce-ți doreşti. Ce-ți spune inima. E viața ta, alegerile tale. Dar te rog să ai grijă şi să mă suni imediat după aceea. Sunt aici dacă ai nevoie să te descarci. Oricând!

Mulțumesc. Eşti o prietenă bun, îți mulțumesc. Doamne, aş fi vrut să ne fi întâlnit în liceu! Ştiu că aşa e corect să procedez... cel puțin, în privința mea. Este mizeria lor, ei trebuie să o rezolve.

Luni, 4 ian, 14:15
Am ajuns. Am emoții.

Bine. Nu trebuie să ai emoții! Te descurci foarte bine. Ştii ce să spui, te-ai gândit la tot. Em, ştii că nu trebuie să faci asta, nu?

Da. Dar vreau să fac asta.

Luni, 4 ian, 14:45
S-a făcut. Am o ofertă. Mi-au trimis pe telefon ce am discutat.

Ochii mei se îndreaptă spre telefonul mobil al lui Emily de pe masa de lângă mine, dar nu am cum să îl deschid.
Continui să citesc:

Bine. Este acceptabilă? Anunță-mă când ajungi în siguranță acasă.

Acasă. Uau. Sfinte Sisoe! Nu ştiu dacă e acceptabilă, dar e suficient, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Chiar mă simt mai bine! Mi-era teamă că nu voi reuşi. Cred că va funcționa. La naiba, ai tupeu! Cum erau?

Ciudat de chitiți pe afaceri. Au ascultat, apoi au avut o discuție între ei şi apoi au făcut oferta.

Ce ți-au oferit?

Trei opțiuni. Îți voi spune în această seară. Dar sunt bune. Dacă va funcționa, atunci, într-un fel, totul a meritat.

A meritat?

Ei bine... cel puțin, n-a fost în zadar.

Ma, 5 ian, 10:08
Tocmai am primit un telefon. Şi-au retras oferta.

Dar ei ştiu că ai înregistrat ultima întâlnire pe telefon?

Nu.

Spune-le.

Ma, 5 ian, 10:22

A mers. Se consultă cu cei de la juridic.

Ma, 5 ian, 12:09
Au revenit. Vor să mă duc din nou mâine şi să semnez un acord de confidenţialitate, apoi vor semna contractul.

Mâine, la ce oră? Vrei să vin cu tine?

Mă descurc. E la studio. La 9 dimineaţa.

Păstrezi înregistrările până când se încheie afacerea, nu?

Bineînţeles.

Mie, 6 ian, 08:42
Sper că nu mă crezi un om rău. Ştiu că nu ar trebui să procedez aşa. Ştiu că nu este calea cea mai bună, dar, oricât de ciudat ar suna, aceasta ar putea fi singura mea şansă. Ştiu că sunt destul de bună şi, dacă pot obţine ceva din toate astea, atunci de ce să nu-mi asum riscul? Viaţa e destul de grea, trebuie să profiţi de şanse oriunde le găseşti. Nu-i aşa? XXX

Sunt alături de tine orice ar fi. Să nu-ţi faci griji pentru ce crede lumea. Ai grijă de tine, Em. Până la urmă, tu îţi plăteşti chiria, aşa că nimeni nu-ţi poate reproşa ceva! Dar te rog să ai grijă azi – ei sunt în mod clar capabili de orice. Sună-mă după aceea.

Mie, 6 ian, 10:05
Cum a mers?

Mie, 6 ian, 11:01
Em? Cum a mers?

Mie, 6 ian, 11:46
Spune-mi că eşti bine.

Mie, 6 ian, 12:07
Bine, vin la tine.

Mie, 6 ian, 12:42
Sunt în faţa casei tale. Unde eşti?

Mie, 6 ian, 13:39
Em, unde eşti? Vreau să mă suni cât mai repede. Să-mi spui că eşti bine. XX

Joi, 7 ian, 17:04
Am convins-o pe tipa de la Airbnb să mă lase să intru. Ştiu unde eşti. Rămâi acolo. Vin şi eu. Aşteaptă-mă. Te rog, nu face nimic.

Încerc să derulez în jos, dar acolo se încheie mesajele. Din 7 ianuarie nu mai există niciun mesaj către sau de la Marla.

Mă holbez la ultimul mesaj al Marlei către Emily. Dumnezeu ştie cum şi-a dat seama unde a plecat Emily. Dar mă gândesc că există o şansă ca Emily să se fi întors acolo unde e acum.

Deodată, simt o dorință copleşitoare de a forma numărul Marlei şi de a o întreba dacă a găsit-o pe Emily. Îi adaug numărul în telefonul meu.

Şi, cu riscul ca ea să creadă că sunt complet nebună, scriu un mesaj şi apăs pe „trimite” înainte de a mă răzgândi.

Sâm, 23:15
Bună, Marla. Numele meu este Mia. Nu mă cunoşti, dar am numărul tău de la Emily. Ştiu că e o întrebare ciudată, dar ştii unde este? A dispărut de miercuri. Sunt destul de îngrijorată.

Recitesc cuvintele pe care tocmai le-am trimis în eter şi mă întreb dacă nu cumva am făcut o greşeală teribilă. Cum nu şi-au mai trimis mesaje una alteia din ianuarie, presupun că Marla nu are nicio idee că Emily a dispărut din nou. Mă tot frământ întrebându-mă de ce nu şi-au mai vorbit, dar apoi îmi dau seama că poate şi Marla a dispărut în acea zi. Faptul că nu pot să deschid telefonul lui Emily şi să verific dacă cele două au luat legătura una cu cealaltă este mai mult decât exasperant.

Dacă aş putea să-i deschid telefonul, aş asculta şi eu acea înregistrare. Emily a avut în mod clar un argument care trebuie luat în calcul.

Şi, dacă aş putea să am acces la lista de apeluri, aş verifica imediat cu cine a vorbit ultima dată şi când. Îl ridic din nou, îl întorc ca şi cum ar putea exista o modalitate secretă de a-l debloca, ca un puzzle, dar este doar un iPhone obişnuit.

Oriunde s-ar fi dus Emily în acele şase zile, a reapărut pe 12 ianuarie şi şi-a continuat viaţa ca şi până atunci; a participat la audiţii, a trimis şi a răspuns la e-mailuri şi i-a trimis agentului ei audiţii înregistrate şi poze. Dau click pentru a deschide ataşamentele foto şi un val de uşurarea mă inundă când îi văd chipul. Este chiar chipul lui Emily. După ce m-am tot frământat atât de mult timp, mă aşteptam să văd chipul lui Joanne, dar este cu siguranţă Emily, fata pe care am întâlnit-o acum patru zile, şi pare fericită, sănătoasă şi reală. Şi, pentru prima dată, simt cum panica se amplifică, pentru că nimeni în afară de mine nu ştie că a dispărut.

După ce m-am uitat prin e-mailurile ei de după 12 ianuarie, am văzut că s-a întors cu o vigoare reînnoită. Fie planul ei a funcţionat, fie nu, şi atunci a trebuit să vină cu unul mai bun. Mă gândesc la ziua în care am întâlnit-o la acea audiţie. Părea încrezătoare, prietenoasă, fericită că se afla acolo, dar noi suntem actriţe, nu-i aşa? Nu este greu să ne punem masca de profesionist.

Mă gândesc la conversaţia noastră şi încerc să găsesc ceva revelator. Singurul lucru care îmi vine în minte este apelul pe care a spus că îl aştepta. Dacă aş putea să deschid telefonul ăla nenorocit, aş verifica dacă a primit acel apel video chiar înainte de a dispărea pentru a doua oară.

Apoi, o amintire iese la suprafaţă. Rememorez cum îl vedeam pe George pe Zoom în fiecare zi, în timp ce turnam

un film fantastic în România. În fiecare seară, în rulota mea îngheţată din incinta castelului Bran din Transilvania, intram să-l văd pe Zoom, pe telefon, până când mi-am dat seama că apelurile nu erau incluse în abonamentul meu. Apoi am început să îl contactez de la hotel, conectându-mă la Wi-Fi-ul de acolo. Am descărcat versiunea pentru calculator şi am constatat cu disperare durata apelurilor anterioare. Întregul meu jurnal de apeluri era vizibil de pe laptop.

Dau o căutare pe computerul lui Emily: Zoom. Pictograma apare şi fac click pe ea. Pe ecranul care conţine numele de utilizator şi parola de acces, detaliile ei se completează automat şi tot ce trebuie să fac este să dau click. Fereastra Zoom se deschide, iar contul ei umple ecranul.

Văd ultimul ei apel. E de miercuri.

Moon Finch Multimedia
10/02/2021
Apel încheiat – 2m 52s

Apăs şi apare ora apelului – 13:18.

Acesta este apelul pe care îl aştepta, cel care a venit în timp ce eu eram încă în sala de audiţii.

Am deschis Google şi am căutat: Moon Finch Multimedia. Este o companie de producţie. Ies de pe site-ul lor şi mă îndrept direct spre pagina lor de pe imdb.com pentru a vedea care sunt producţiile lor. Sunt uşor de găsit şi, în timp ce le răsfoiesc portofoliul, îmi dau seama că multe dintre filmele mari pe care le-am urmărit în ultimii ani au fost produse, cel puţin parţial, de această companie. Lucrează cu sau prin intermediul majorităţii studiourilor.

Se pare că este vorba de o ramură de dezvoltare a unei companii mai mari. Mă uit mai atent la logoul lor: o pasăre mică şi înfoiată care se profilează în faţa unei luni pline, cu ciocul deschis în sus, cântând. Este un logo familiar, sunt

sigură că l-am văzut de nenumărate ori pe genericul de deschidere al unor filme fără să-l remarc în mod deosebit.

Emily a vorbit cu cineva de la Moon Finch timp de aproape trei minute înainte de a dispărea cu patru zile în urmă.

Ar fi putut să o sune în legătură cu slujba pe care aştepta să o primească. S-ar putea să-i fi dat veşti proaste. Sau veşti bune. Ar fi putut să se grăbească pentru a se întâlni cu ei, dar nu şi-ar fi abandonat pur şi simplu maşina şi lucrurile, mai ales dacă trebuia să se deplaseze pentru întâlnire.

Intru pe proiectele în curs ale Moon Finch. Sunt 13 filme în pre-producție. Am accesat câteva, dar cele mai multe sunt încă fără titlu, având doar un regizor sau un rol principal atribuit. Dacă aştepta să primească veşti despre rolul principal într-unul dintre aceste filme, atunci avea dreptate – o astfel de slujbă îi putea schimba cu adevărat viața. Ceea ce mă face să mă întreb: ce naiba s-a întâmplat în ajunul Anului Nou, încât să justifice o astfel de ofertă de muncă?

A auzit ceva ce n-ar fi trebuit să audă, a văzut ceva?

Indiferent ce s-a întâmplat, acum ştiu că Emily a vorbit cu cineva de la acea companie de producție de la 13:18 la 13:21 miercuri, 10 februarie, şi apoi a dispărut.

Accesez pagina cu personalul de la Moon Finch. Există nouă directori care lucrează pentru companie, dintre care trei directori-adjuncți. Dintre primii, cinci sunt bărbați şi una, femeie. Le notez numele în carnețel. Deocamdată este doar o bănuială, nimic mai mult, dar am sentimentul că nu e nevoie să notez numele femeii. Caut pe Google fotografiile fiecăruia şi le studiez fețele. Chipurile lor care, în împrejurări normale, sunt sigură că ar părea complet inofensive, acum capătă toate nuanțele răutății. Bărbați care ar putea fi soți, tați sau frați devin acum libidinoşi şi capabili de orice. Studiez chipul celui care pare a fi

producătorul principal de la Moon Finch, Ben Cohan, dar este imposibil de spus ceva doar din ceea ce observ.

Nu-l recunosc pe niciunul dintre ei, deşi constat că am fost la audițiile unora dintre filmele lor. Este ciudat cine şi ce-ți rămâne în minte şi ce uiți. La urma urmei, acum ştiu că l-am întâlnit pe Nick acum doi ani, dar nu l-am recunoscut când l-am întâlnit din nou săptămâna aceasta.

Dacă o companie de producție de talia celor de la Moon Finch a fost dispusă să-i ofere lui Emily o asemenea oportunitate, atunci mă întreb cu ce i-a avut ea la mână.

Mă întorc la e-mailurile ei pentru a obține un răspuns şi, cum nu găsesc nimic în căsuța de Inbox, trec cursorul pe dosarele arhivate cu grijă, până când ajung la cele generate de computer în partea de jos a ecranului. „Recuperate”, „Şterse”, „Ciorne”.

Mă uit în fişierul „Şterse”, sperând că nu a fost golit recent, dar nu am noroc. E gol, la fel ca şi „Ciornele”. Nu ştiu exact ce este fişierul „Recuperate”, dar dau click pe el.

Dosarul este plin. Mă uit fix la e-mailuri, toate – la fel, toate sunt duplicate. Fiecare e-mail este de la Emily către Emily. Trebuie să fi fost o eroare de expediere, aşa că ea a trimis şi retrimis la nesfârşit. Nu există niciun subiect în câmpul respectiv şi fiecare mesaj are două ataşamente. Sunt 18, toate identice.

Deschid unul. Este gol, cu excepția celor două fişiere ataşate. Unul dintre ele este etichetat: „Bel Air.m4a”.

Celălalt: „San Fernando.m4a”.

Emily a trimis două fişiere audio de pe iPhone pe laptopul ei. Unul e probabil şedința pe care a înregistrat-o. Ştiu că în San Fernando Valley se află două studiouri importante, unde, evident, a fost făcută cea de-a doua înregistrare. Dar prima înregistrare, Bel Air, este un mister. Emily a şters probabil e-mailul din căsuța electronică, dar laptopul ei a

reuşit cumva să recupereze copie după copie a duplicatelor sale aici.

Apăs pe „Bel Air.m4a” şi fişierul se deschide în Voice Memos.

Data creării lui este 1 ianuarie anul acesta. Mi se taie respiraţia. Emily a făcut o înregistrare reală a ceea ce s-a întâmplat în ajunul Anului Nou. Ceea ce se află în această înregistrare de 49 de minute trebuie să fie argumentul pe care Emily l-a folosit pentru a obţine rolul vieţii sale.

23.
AJUNUL ANULUI NOU

Sâmbătă, 13 februarie

Iau o pernă de pe canapea, întorc o pagină goală în carneţelul meu şi pornesc fişierul audio de Revelion intitulat: „Bel Air.m4a”.

La început este linişte. Măresc volumul şi camera se umple încet-încet cu murmurul liniştitor al zgomotului de fundal. Sunetul înăbuşit al muzicii de bas prin perete, reverberaţia şi chiuitul vocilor care se distrează în alte încăperi, cu hârşâitul şi foşnetul unui buzunar în apropiere.

O petrecere înregistrată pe ascuns, cu un aparat aflat într-un buzunar sau într-o geantă.

Apoi se aude o voce, aproape. Cuvintele nu se disting prea bine. Măresc volumul şi mai mult până când se aude o voce masculină: tonul este îmbietor, ademenitor.

Îmi îngheaţă sângele în vene. O, Doamne... Cred că ştiu ce este asta. Se aude o voce feminină şi mă rog să nu fie a lui Emily.

Sunetul uşii care se deschide în cameră provoacă o avalanşă de zgomote ale unei petreceri, care sunt repede

înăbuşite pe măsură ce uşa se închide. Se aude o a doua voce de bărbat care pune o întrebare.

Apoi o voce feminină se aude mai aproape de reportofon, un murmur urmat de un geamăt. Mă străduiesc să-mi găsesc cuvintele.

— Nu mă simt bine. Vreau puțină apă, şopteşte vocea.

E Emily.

Cea de-a doua voce masculină din cealaltă parte a încăperii rosteşte un răspuns înăbuşit, pe un ton disprețuitor.

— Ei bine, dacă nu vrei să fii aici, atunci pleacă, îi răspunde prima voce masculină, răcnetul lui moale fiind acum acid.

Revine către femeie, vocea lui fiind din nou tandră.

— Ai nevoie de apă, dragă? Lasă-mă să te ajut.

Se aude apa turnată într-un pahar. Bărbatul de la uşă spune ceva indescifrabil. Aud zgomotul cuiva care bea apă cu sete, îşi trage sufletul şi apoi mai înghite.

— Uau, uau. Mai încet, spune vocea blândă de bărbat. Ai luat ceva?

— Nu. Doar că mi-e foarte sete.

Vocea lui Emily este recognoscibilă, deşi îngroşată, distorsionată uşor de alcool sau de droguri. Gândul meu a fost imediat susținut de cuvintele ei.

— Cred că mi-a pus cineva ceva... în băutură. Totul pare... prea lent.

Aud scârțâitul unui pat sau al unei canapele când cineva se aşază lângă ea.

— E bine mai lent. Nu mergem nicăieri, nu-i aşa? E frumos aici, doar noi doi?

Mă cutremur când îi aud cuvintele, tonul lui batjocoritor, folosit cu tandrețe. Mâna mea se îndreaptă spre tastatură pentru a opri sunetul. Am aflat destule, dar ezit când aud:

— Cine este el? întreabă neclar Emily.

Aud zgomotul făcut de cel mai apropiat bărbat întorcându-se, urmat de o pauză.

— Nu-ți face griji. E un prieten. Suntem cu toții prieteni, nu-i aşa?

Emily se prăbuşeşte înapoi pe perne.

— Da, cred că da. Unde e Marla?

— Nu ştiu cine este, dragă.

Cealaltă voce spune ceva şi uşa se deschide, sunetele petrecerii inundă camera şi sunt înăbuşite când se închide din nou. Al doilea bărbat dispare.

— Ia te uită, spune el cu o voce plată şi dintr-odată mult mai aproape. Eşti foarte frumoasă, dar presupun că ştii asta. Nu m-ai plăcut mai devreme, nu-i aşa? Dar cred că acum mă placi.

— Nu... Trebuie să... mormăie Emily.

Mâna mea se îndreaptă spre bara de spațiu şi opresc înregistrarea. Nu am nevoie să mai aud nimic. Ştiu ce înseamnă şi mi se face greață. Este o înregistrare cu Emily în timp ce e violată. Asta e clar.

Mă ridic rapid de pe podea, îndepărtându-mă instantaneu de laptop, ca şi cum apropierea de el ar putea, într-un fel, să presupună o complicitate tacită. Sângele meu fierbe de la adrenalina complet inutilă, deşi ştiu că nu o pot ajuta. Nu pot împiedica să se întâmple ceea ce s-a întâmplat cu mai bine de o lună în urmă.

Înregistrarea audio a rulat doar şase minute.

Mai sunt încă 45.

Ştiu că ar trebui să las laptopul deoparte şi să îi transmit asta direct lui Cortez mâine. Nu am nevoie de ceva aşa de complicat în viața mea. Nu sunt îndreptățită să ascult înregistrarea. Pot doar să-i atrag atenția asupra fişierului audio şi să o las pe ea să facă restul. Dar va trebui să-i spun că am accesat e-mailurile private ale unei femei dispărute. Îmi aduc aminte de scandalul de la News International, când un jurnalist a accesat căsuța vocală privată a unei fete dispărute. Ceea ce tocmai am făcut nu diferă prea mult de ce a făcut el, nu-i aşa? Va trebui oare să le mărturisesc asta polițiştilor? S-ar putea să nu fie nimic important, dar, dacă este, atunci am încălcat legea şi oamenii vor afla.

Mă gândesc că aş putea să-i spun ofițerului Cortez că Emily mi-a povestit ea însăşi despre viol. Ar trebui să mă prefac că suntem prietene bune, şi nu doar simple

cunoştinţe. Ar fi însă o minciună sfruntată. Dar dacă vreunul dintre prietenii ei adevăraţi ar da declaraţii după aceea, ar fi destul de evident că am minţit. Deşi se pare că sunt singura persoană care o caută pe Emily.

Îmi dau seama că îmi ţin respiraţia, am umerii ridicaţi şi încordaţi, ca un animal prins în capcană, ca un boxer încolţit în ring. Trebuie să gândesc limpede.

Îmi revin şi respir adânc, încet, apoi mă întorc la calculator, gândindu-mă la opţiunile pe care le am.

Aş putea să-i dau mâine laptopul lui Cortez, spunând doar că eu cred că i s-a întâmplat ceva în noaptea de Anul Nou şi să o las aşa. În speranţa că în cele din urmă vor găsi înregistrarea şi vor acţiona în consecinţă.

Mintea îmi zboară la imaginea actriţei care s-a aruncat de pe litera uriaşă, la trupul ei nedescoperit într-o râpă din Hollywood Hills. Cu siguranţă că timpul este o problemă dacă Emily chiar a dispărut. Iar o persoană care dispare după ce a înregistrat cum a fost agresată reprezintă un caz diferit faţă de cel al cuiva care dispare după o audiţie proastă. Trebuie să-i spun lui Cortez despre viol. Nu pot, cu conştiinţa împăcată, să ţin asta pentru mine.

Am răsuflat zgomotos gândindu-mă la decizia mea.

În acest caz, dacă voi prezenta fişierul, atunci trebuie să cunosc faptele. Cu reticenţă, mă aşez din nou la laptop. În niciun caz nu mă voi forţa să ascult înregistrarea în întregime, asta ştiu. Dar pot să-l ascult selectiv pentru informaţii.

Mă uit la graficul înregistrării, la vârfurile şi la picajele sunetelor. Pot să trec la nivelurile medii susţinute, deoarece acestea vor fi conversaţii. Dacă evit vârfurile ascuţite ale citirii clipului, ar trebui să evit orice strigăte sau ţipete.

Trec la următoarea secţiune extinsă de nivel mediu. Şi apăs pe „redare”.

— Da, intră, spune bărbatul.

Uşa se deschide, aud muzică, zgomote de petrecere şi râsete, apoi din nou se lasă o linişte înăbuşită. Doi bărbaţi aflaţi mai departe, lângă uşă, cu voci joase.

— Nu staţi acolo, continuă bărbatul. Încuiaţi-o.

Sunt trei bărbaţi în cameră cu Emily acum. Îmi notez în carneţel.

Emily spune ceva. Mă străduiesc să aud.

— Trebuie să plec acum. Trebuie să...

Îi simt frica nedesluşită din voce. Încearcă să rămână calmă, nedorind ca situaţia să escaladeze. Se protejează în singurul mod în care poate în acea cameră.

— Am nevoie doar de... Aud sunetul unei încăierări.

— Nu, nu, nu. Tu rămâi. Şi o să ne simţim bine.

Aud foşnetul hainelor şi o mişcare bruscă din partea lui Emily.

Încearcă să scape.

— Hei, hei. Fii cuminte. Fii drăguţă.

— Nu. Vocea ei moleşită pare să se trezească mai mult decât până acum. Frica o face să se adune.

— Opreşte-te. Pleacă naibii...

— Ben, face prea multă gălăgie, spune o voce din cealaltă parte a camerei şi se aude o lovitură dată cu palma.

Emily ţipă.

Ben. Am mâzgălit repede numele. Dau o pagină înapoi în carneţel până la numele Ben Cohan, producător la Moon Finch, şi îl subliniez în grabă.

Înregistrarea este întreruptă de un foşnet asurzitor, în timp ce Emily se zbate. Am sărit de la vârful zgomotos până la următoarea secţiune de nivel conversaţional şi apăs pe „redare”.

Emily plânge încet. Încerc să o ignor şi să ascult doar cuvintele. Aud plânsul, suspinele apăsate, scâncetele unui animal rănit, respiraţia gâfâită.

— Am nevoie de Mike. Aduceţi-l pe Mike aici, spune bărbatul.

Mi se face rău.

— L-am sunat când am ieşit. Aşteaptă jos, răspunde vocea de la uşă. Vrei să-l chem?

— Da, aruncă-mi pătura aia, răspunde bărbatul pe un ton preocupat.

Sunetul se aude din nou înăbuşit, în timp ce dispozitivul e acoperit de ceva.

— Bănuiesc că nu aşa plănuiai să fie seara asta, nu-i aşa? mormăie bărbatul aflat mai aproape de aparatul de înregistrare.

Emily mai scoate un hohot de plâns, iar eu opresc imediat fişierul audio.

Trag aer în piept, încercând să mă calmez. Nu sunt acolo şi totuşi corpul meu reacționează ca şi cum aş fi acolo. Ca şi cum aş fi prinsă acolo cu ea, prinsă pentru totdeauna în acea cameră, fără să pot pleca.

Încerc să revin la treaba care mă preocupă. Acum am două nume: Ben şi Mike. Numele bărbatului care a agresat-o pe Emily este Ben şi, într-un fel, este implicat şi un bărbat pe nume Mike. Totuşi, încă nu ştiu cine este bărbatul de la uşă.

Trec la ultima parte a conversației.

— Isuse Hristoase.

În cameră se aude altă voce. Pare un tip dezgustat, care reuşeşte totuşi să păstreze aparența normalității.

Acesta e probabil Mike.

— Bine. Du-o în baie, Joe, ordonă el, rămânând într-o parte a camerei şi orchestrând totul de la distanță.

Joe trebuie să fie numele celuilalt bărbat care se afla în cameră când s-a întâmplat.

— Las-o în apă şi apoi dă-i asta, spune Mike.

— Ce este?

— Ben, ieşi din cameră! ordonă Mike.

Se lasă liniştea şi apoi se aude un zgomot făcut de cineva care îşi drege vocea. Nu am înțeles răspunsul lui Ben. După o clipă, uşa camerei se deschide şi se închide.

— S-a protejat? întreabă Mike.

Face o pauză înainte de a spune:

— Bine.

— Ce este asta? întreabă Joe.

— Este în regulă. Nu-i va face rău. E pentru siguranță, îi răspunde el.

Aud un sunet înăbuşit din partea lui Emily.

— Pune-o în cadă, fă-i un duş, apoi umple cada cu apă, dă-i asta şi las-o acolo. Nu prea mult, nu vreau să moară cineva în casa lui. Vino să mă iei după ce termini, îl instruieşte vocea, eficient şi limpede.

Nu pare a fi un invitat la această petrecere. Se aude un foşnet.

— Nu, lasă-i hainele unde sunt, tâmpitule.

Aud sunetele făcute de Emily, acum fără reacție, care e ridicată şi îndepărtată de dispozitivul de înregistrare. Fişierul audio se derulează fără să țină cont de ieşirea din cameră a personajelor sale principale, în timp ce în încăperea alăturată începe să se audă clipocitul apei care curge.

Stau şi ascult vuietul apei nevăzute, uimită de tot ceea ce am auzit.

Isuse Hristoase. Emily a fost drogată, apoi violată, apoi drogată din nou şi lăsată goală, Dumnezeu ştie cât timp, într-o cadă cu apă rece.

Probabil şi-a dat seama că cineva a drogat-o la un moment dat şi a avut prevederea de a-şi activa aplicația de înregistrare. Probabil că a încercat să o sune pe Marla. Măcar de aş putea verifica lista de apeluri. Cred că a fost foarte speriată. Ascult sunetul înăbuşit al petrecerii de Anul Nou care bolboroseşte dincolo de pereții acelei încăperi. Să fii atât de aproape de oameni, dar să nu poți cere ajutor!

Apoi, brusc, sunt smulsă din transa fişierului audio de o explozie de sunet din spatele meu. Inima îmi sare în piept în timp ce sunetul iPhone-ului meu care vibrează pe blatul de granit din bucătărie mă agită. Observ privind ceasul cuptorului că e puțin înainte de miezul nopții. Opresc înregistrarea şi mă îndrept cu prudență spre masă. Este un apel video de la Nick.

Fac o pauză. După tot ce am auzit în seara asta, nu sunt sigură că e momentul ideal să vorbesc cu el.

Ezit în timp ce tonul strident al soneriei continuă, apoi mă uit înapoi la carneţelul meu de pe podea. Am nişte nume pe care va trebui să i le dau mâine lui Cortez, am un laptop, un telefon şi o înregistrare audio. Asta ar trebui să fie mai mult decât suficient.

Şi nu vreau să mă duc la culcare în seara asta gândindu-mă la ceea ce s-a întâmplat în acea înregistrare. Trebuie să-mi limpezesc mintea.

Apăs pe „Acceptă apelul”, iar faţa luminoasă a lui Nick îmi umple ecranul.

24.
UN INTRUS

Duminică, 14 februarie

Mă trezesc tresărind la sunetul ceasului deşteptător. Îmi ia o secundă să-mi revin după ce am dormit atât de profund. Îmi revin în minte vocea lui Emily, frica ei şi sunetul apei care curge în depărtare.

Opresc ceasul deşteptător, îmi trag pătura călduroasă peste cap şi mă las învăluită pentru o clipă de linişte. Îmi amintesc ce am de făcut astăzi. Mă gândesc la formularele pe care va trebui să le completez şi la povestea pe care va trebui să o împărtăşesc.

Trag deoparte aşternutul şi las aerul rece din apartament să mă cuprindă din nou. Trebuie să gândesc pozitiv, altfel, va fi o zi lungă şi grea.

După ce am vorbit cu Nick aseară, am căutat pe Google indicaţii pentru a ajunge la sediul poliţiei din Los Angeles de pe West 1st Street. Nu e departe. Aş putea merge pe jos, dar, dintr-un motiv oarecare, prefer să merg cu maşina.

Mă bucur că i-am răspuns lui Nick. Mi-a luat gândul de la orice altceva. Mi-a povestit despre incidentul cu actorul

care a întârziat filmările cu o seară înainte. Nick este un bun povestitor, amuzant şi uşor de ascultat. Dar morala poveştii sale a fost: la sfârşitul zilei, oricine poate fi înlocuit. Are dreptate, presupun, că oricine poate fi înlocuit, dar asta ar însemna să îi includem şi pe el, pe Emily şi pe mine. Mă ridic din patul moale, sperând să las toate acele gânduri în urmă, în aşternuturile mototolite. După ce îi voi preda totul ofițerului Cortez, mă voi întoarce aici, îmi voi învăța scenele pentru proba video şi mă voi concentra pe ce am de făcut.

Am fost de acord să-l las pe Nick să mă scoată în oraş la cină mai devreme, în această seară. Mă voi întoarce la timp pentru a încheia seara devreme şi asta ar trebui să-mi distragă suficient atenția pentru a nu mă lăsa copleşită de emoții înainte de proba video.

Renunț la repriza obişnuită de înot de dimineață şi, în schimb, intru în baie să fac un duş cald. Vreau să ajung la secție şi să termin cât mai repede cu povestea asta.

Îmbrăcată şi arătând cât se poate de respectabil şi cu mintea sănătoasă, cu o garderobă plină de haine pentru audiții şi ținute pentru evenimente, mă duc în bucătăria care-i şi sufragerie şi e încă întunecată pentru a pregăti rapid micul-dejun. Draperiile uriaşe sunt încă bine trase ascunzând priveliştea Los Angelesului, exact aşa cum le-am lăsat cu o seară înainte. Trag la o parte faldurile masive de țesătură şi las lumina aurie a dimineții să inunde apartamentul: simt cum mi se chirceşte stomacul în timp ce privesc oraşul în miniatură, sprijinindu-mă cu palma de geam. Când mă retrag, rămâne o urmă de palmă întreagă. Mă uit la ea o secundă, iar gândurile la Emily zvâcnesc în mintea mea.

Mă întorc în apartament, lăsându-mi gândurile să se frământe în legătură cu ceea ce trebuie să-i spun lui Cortez şi mă îndrept spre bucătărie. Abia când mă întorc în

sufragerie, cu o cafea fierbinte şi o prăjitură în mână, observ că laptopul lui Emily nu mai este acolo.

Mă învârt în loc cercetând mobilierul din jur. Panica mă cuprinde în timp ce trântesc micul-dejun pe masă şi mă las în patru labe ca să cercetez sub canapea. Nimic. Mă uit sub pernele de pe canapea, sub paginile de scenariu şi scutur cuvertura canapelei. Nu e aici.

Încerc să gândesc limpede, să mă calmez, pentru că trebuie să fie aici. Pe undeva. Caut din nou pe podeaua din sufragerie şi atunci îmi dau seama că nu mai găsesc nici telefonul lui Emily. Simt cum îmi îngheaţă sângele în vene. De data asta, cu siguranţă nu am mutat eu lucrurile.

Privirea mi se îndreaptă spre măsuţa de cafea. Nici cheile de la apartamentul lui Emily, contractul de închiriere sau fotografia ei nu mai sunt aici.

Îmi iau geanta de lângă canapea şi îi golesc conţinutul pe podea, sperând că o parte din ceea ce lipseşte va ieşi de acolo. Dar nu se întâmplă aşa.

Îmi duc mâna la gură. O, Doamne! Acum nu mai există nicio îndoială, cineva chiar a intrat în apartament noaptea trecută în timp ce dormeam. Şi, în timp ce eu eram în camera alăturată, a luat lucrurile lui Emily.

Ochii mi se îndreaptă spre hol. Şi mă îndrept, cu şosetele alunecând pe podeaua lucioasă de lemn, spre sistemul de securitate defect. Mă opresc brusc în faţa uşii, dar nu văd nimic neobişnuit. Încerc mânerul uşii. E încă încuiată.

Oricine a fost trebuie să fi intrat cu o cartelă. Mă gândesc la cea pe care am pierdut-o acum cinci zile, apoi mă grăbesc în dormitor încercând să-mi menţin respiraţia calmă şi constantă. Lângă pat, conectat la priză, se află laptopul, iar telefonul e pe cearşaf, lângă pernă. Lucrurile mele sunt aici, doar cele ale lui Emily au dispărut. Oricine a intrat în apartament noaptea trecută a venit doar după lucrurile ei.

Mă întorc în bucătărie, uimită, şi observ că îmi tremură mâinile. Sunt în stare de şoc. Mă îndrept spre chiuvetă şi îmi torn orbeşte un pahar de apă de la robinetul cu filtru. Şi, în timp ce îmi înclin capul ca să beau, observ caietul de notițe sprijinit de bolul cu fructe. Pe o pagină albă şi nouă, cu un scris pe care nu-l recunosc, un mesaj:

AI MARE GRIJĂ CE FACI ÎN CONTINUARE!

Scuip o jumătate de gură de apă în chiuveta din bucătărie şi apoi tuşesc, în timp ce mă lupt să-mi recapăt suflul, apucând un prosop de bucătărie pentru a mă şterge.

Ridic cu grijă biletul, scris cu un marker negru şi gros pe carnetul pe care l-am folosit aseară. Dau paginile şi, aşa cum bănuiam, toate notițele mele au dispărut. Oricine a făcut asta a avut suficient timp să ia tot ce a avut nevoie şi să scrie biletul fără ca nimeni să observe. Ar fi putut face orice.

Isuse Hristoase!

Mă aşez pe un scaun de la masă şi simt cum mintea mea o ia razna.

„Ai mare grijă ce faci în continuare."

Aş putea să iau avionul spre casă, nu-i aşa? Aş putea să las baltă proba video, pe Emily şi pe Cortez şi să mă duc acasă. Cynthia ar fi supărată, dar i-ar trece, mai ales dacă aş câştiga premiul în mai. Şi, dacă Kathryn Mayer şi studioul sunt interesați să facă o ofertă, atunci am putea reprograma o audiție după ce mă întorc la Londra.

Dar ştiu că nu este adevărat. Oricât de mult te-ar *plăcea* cineva aici, oricine poate fi înlocuit. Dacă nu rămân pentru audiție, voi pierde rolul. Unul care mi-ar putea schimba viața. Deci, nu, nu mă pot întoarce acum acasă. Trebuie să rămân pentru proba de filmare. Trebuie să obțin acel rol.

Dar aş putea să-i spun tot ce ştiu ofițerului Cortez după audiție. Şi abia apoi să mă întorc acasă. Dar nu sunt sigură că poliția din Los Angeles m-ar lăsa să plec după ce le voi fi

spus toate astea. Aş fi singura pistă pe care o au în cazul dispariției lui Emily Bryant. Dacă îi spun totul lui Cortez, va trebui să rămân şi mai mult şi mă tem că nu sunt în siguranță. I-aş da celui care mi-a scris acel bilet un motiv foarte întemeiat să se întoarcă.

În sfârşit, trebuie să accept ceea ce mi-a fost prea frică să recunosc până acum: oriunde ar fi Emily, nu cred că mai e în viață. Oricare ar fi fost jocul pe care îl juca, nu şi-a găsit oamenii potriviți, iar răbdarea lor a ajuns la capăt. Favoarea pe care i-am făcut-o miercuri – acea decizie pe care am luat-o – mi-a pus şi mie viața în pericol. Niciodată nu mi-am dorit atât de mult să scap de undeva.

Aş vrea să dau timpul înapoi şi să pot schimb lucrurile. Aş vrea ca George să nu fi obținut acea slujbă şi să nu fi fugit cu fata aia. Mi-aş dori să mă întorc în Londra, în februarie, în frigul din Marea Britanie, uitând de Emily şi de tot ce i s-a întâmplat. Mi-aş dori să fiu în siguranță. Dar nu sunt.

Liniştea din apartament este asurzitoare.

Nu am pe cine să dau vina pentru această situație decât pe mine însămi. Mă blestem pentru că am continuat să o caut pe Emily mai mult decât ar fi făcut-o oricine. Nimeni dintre cunoscuții mei nu ar fi făcut asta. Ştiu sigur că Souki nu ar fi făcut-o. Nici Bee. Nici George.

Nu-mi voi pune viața în pericol pentru a semnala o infracțiune pe care victima nici măcar nu ar fi vrut să o raporteze. Nu voi muri pentru asta. Era treaba lui Emily să declare ce i s-a întâmplat, nu a mea.

Şi, cu acest gând în minte, mă ridic, îmi aranjez hainele şi mă îndrept spre dormitor. Îmi iau telefonul de pe pat cu intenția de a o suna pe Cortez ca să o anunț că nu voi veni, dar, când mă uit pe ecran, văd că am un mesaj pe care nu-l observasem când m-am trezit.

O nouă tresărire de spaimă mă înfioară. Desigur, oricine ar putea să-mi trimită mesaje – un prieten, părinții mei, cineva în legătură cu jobul meu –, dar ceva îmi spune că nu este chiar aşa. Trag aer în piept şi deschid mesageria.

Este Marla care mi-a răspuns la mesajul pe care i l-am trimis aseară.

Astăzi, 02:57
Trebuie să te opreşti. Poate crezi că ajuți, dar nu e aşa.
Crede-mă. Nu te amesteca deloc cu aceşti oameni. Uită de Emily. Şterge-mi numărul.

La naiba!

Am recitit mesajul ei de mai multe ori. Evident, ştie că Emily a dispărut şi că se întâmplă ceva foarte ciudat. Asta nu-mi trecuse prin minte până acum: că şi alte persoane ar putea fi conştiente de dispariția lui Emily, dar au motive clare pentru a nu se implica. Îmi imaginez cum trebuie să i se pară Marlei tot ce am făcut în ultimele zile. Am bântuit pe aici, cotrobăind peste tot, atrăgând atenția asupra mea, ca şi cum aş fi încercat în mod intenționat să mă pun în pericol.

Marla ştie exact ce se întâmplă. Este cea mai bună prietenă a lui Emily şi îmi spune să încetez. Dacă există o persoană care ar trebui să raporteze ceva la poliție, ea ar trebui să fie, nu eu. Ştie ce s-a întâmplat în noaptea de Anul Nou, ştie cât de periculos era pentru Emily şi de jocul riscant pe care îl juca mereu cu bărbații care au profitat de ea. Cu siguranță, ar trebui să urmez sfatul Marlei. Nu vreau să mai intre nimeni altcineva în acest apartament. Nu vreau să dispar. Stau o clipă până îmi revine curajul şi tastez.

Dum, 07:32
Am înțeles.

Două minute mai târziu, îi explic decizia mea lui Cortez.

25.
NESIGURANȚĂ

Duminică, 14 februarie

Cortez e fericită că am renunțat la sesizarea cu privire la persoana dispărută, şi de ce nu ar fi? Îi spun că am luat legătura cu o bună prietenă de-a lui Emily, care m-a informat că era la curent cu situația acesteia şi că eu nu o ajut astfel. I-am spus limpede lui Cortez că nu mă voi prezenta la secție, pentru că, se pare, nu este treaba mea.

După apel, am coborât imediat la recepție.

Recepționerul din tura de zi este un bărbat cu părul scurt şi blond şi cu o expresie încordată pe chip. Nu l-am mai văzut până acum, dar sunt foarte rar în clădire la această oră. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că Lucy nu ar putea fi disponibilă pentru mine 24 de ore din 24, dar îmi dau seama acum că lucrează doar în turele de noapte. A plecat deja.

Recepționerul îşi ridică privirea cu îngrijorare când mă apropii.

— Bună ziua. Vă pot ajuta cu ceva?

Ezit o secundă, neştiind exact cum să procedez pentru a obține ceea ce am nevoie de la el. Oricine ar fi intrat în apartamentul meu aseară a fost surprins de camerele de supraveghere şi vreau să văd cine este. S-ar putea să nu o pot ajuta pe Emily cu problema ei, dar cu siguranță mă pot ajuta pe mine, iar dacă pot afla cine mă amenință sau măcar cum arată, atunci voi fi mai în siguranță. Deşi gândul de a vedea filmarea cu persoana care intră în apartamentul meu face ca evenimentele de aseară să devină dintr-odată mult prea reale. Evident, nu pot să-i spun recepționerului ce s-a întâmplat. Pare destul de timorat şi nu vreau să risc să

sune la poliție în numele meu, cel puțin nu înainte de a afla cu cine am de-a face. Trebuie să joc la sigur.

— E o întrebare ciudată, încep eu, sprijinindu-mă cu dezinvoltură cu coatele pe tejghea, dar știți cumva dacă a intrat cineva în clădire noaptea trecută foarte târziu? Cred că cineva a bătut la ușa mea sau ceva de genul ăsta, în miez de noapte.

Expresia încremenită a recepționerului se transformă, el ridicându-și sprâncenele, sceptic. Un alt actor, fără îndoială.

— Asta cu siguranță nu sună a genul de lucruri care se întâmplă de obicei în această clădire, dar chiar nu aș putea ști ce s-a petrecut aici noaptea trecută. Eu lucrez în tura de *zi,* răspunde el, făcând un gest spre ceea ce pot doar să presupun că este *ziua.* Deci... continuă el pe un ton vioi și apoi se oprește brusc.

Aștept continuarea, dar se pare că asta e tot ce are de zis referitor la acest subiect.

— Există vreo modalitate de a afla cine ar fi putut fi? Încerc să-l întreb eu.

El ridică din umeri.

— S-ar putea să știe Lucy.

— Într-adevăr. Și la ce oră se întoarce?

— În ce zi suntem...? șoptește el și se apleacă să verifice într-un biblioraft verde, chiar sub tejghea. Duminică, duminică, duminică... Lucy vine de la ora șase.

Se uită din nou la mine triumfător. Mă aștept să mai spună ceva, dar se face din nou liniște.

— Păi, ați putea să vă uitați acum pe camerele de supraveghere de pe holul meu ca să vedeți cine a fost? Probabil s-a întâmplat între orele două și patru dimineața.

Expresia i se înăsprește.

— Mă tem că nu pot face asta, doamnă. Nu am aprobare să caut prin înregistrările de securitate. Ar trebui să luați

legătura direct cu compania de administrare pentru a face asta.

— O, bine. Aţi putea să o întrebaţi pe Lucy, când începe tura ei, dacă îşi aminteşte să fi venit cineva în jurul acelei ore? E vorba de etajul 31. Eu sunt Mia Eliot, de la apartamentul 3108.

Se uită la mine pentru o clipă înainte de a ofta cu voce tare şi de a lua un pix şi un teanc de bileţele autocolante.

— Mia E-li-ot... numărul apartamentului?

— Trei-unu-zero-opt.

— Trei-unu-zero-opt. Bine... vizitator nedorit între două şi patru dimineaţa. Semnul întrebării.

Cred că asta e tot ce voi primi de la el.

— Grozav, mulţumesc pentru ajutor. Lucy sigur nu vine până la ora şase seara?

— Nu, nu vine.

Atunci cred că va trebui să aştept până la ora şase.

Întorcându-mă în apartament, o sun pe Cynthia la Londra, care este surprinsă să primească un telefon atât de târziu duminică seara. Fără să-i dau motive, o rog să-mi găsească o nouă locuinţă cât mai curând posibil. Presupun că asta se va întâmpla abia mâine-seară, având în vedere acest anunţ din scurt, cu excepţia cazului în care aş fi dispusă să mă cazez într-un hotel obişnuit, deşi nu ştiu cât de sigur ar fi acela faţă de locuinţa actuală. Cel puţin aici nu sunt tot soiul de oameni care vin şi pleacă pe timpul nopţii. Şi când voi vorbi cu Lucy, trebuie să mă asigur că îmi va schimba codul de la uşă şi că va fi extrem de vigilentă dacă voi rămâne aici la noapte.

Fără a ezita, Cynthia este de acord să-mi găsească o nouă locuință, întrebându-mă doar dacă totul este în regulă. Îi spun că sunt bine, dar o rog să-mi găsească un loc cu o pază foarte bună. Sunt destul de sigură că îşi va răspunde singură la întrebări. Este puțin probabil să fi pierdut ştirile despre noua relație dintre George şi Naomi Fairn, aşa că sunt sigură că are multe de speculat. O asigur că sunt la fel de concentrată asupra muncii şi că voi merge mâine la proba video, dar îi spun că va trebui să plec din Los Angeles a doua zi. Liniştită şi uşurată că nu am luat-o razna, este de acord să-mi aranjeze călătoria de întoarcere cu avionul marți.

Cu un plan de evadare pus la cale, mă concentrez asupra scenariului, convinsă că, la ora şase, voi şti exact cine mă urmăreşte şi că voi putea să mă păzesc mai bine cu ajutorul lui Lucy.

Reuşesc în patru ore să învăț replicile, înainte să primesc un mesaj. Nick vrea să ştie: „Sushi ar fi OK?” Mă holbez la mesaj, confuză, apoi îmi amintesc de planul pe care ni l-am făcut în seara asta. Am uitat cu totul de întâlnire. Spune că are rezervare la un alt restaurant. S-a deschis vineri şi, glumeşte el, e greu să faci rost de o masă acolo, cu atât mai mult de Ziua Îndrăgostiților. Îmi verific ecranul telefonului şi observ că are dreptate: astăzi este 14 februarie, Ziua Îndrăgostiților. Nu ştiu cum naiba a reuşit să facă o rezervare într-un astfel de loc, într-una dintre cele mai aglomerate seri ale anului. În ciuda a tot ceea ce se întâmplă în jurul meu, simt un mic fior de plăcere la gândul că s-a străduit atât de mult să mă impresioneze. Spune că vine să mă ia la ora cinci.

Încep să scriu un mesaj pentru a anula întâlnirea, dar mă opresc. Lucy ajunge abia la şase, aşa că, dacă ies să iau cina mai devreme, mă pot întoarce aici până la şapte. Dacă i se transmite mesajul pe care i l-am lăsat, s-ar putea să aibă

suficient timp să găsească filmarea de aseară până la întoarcerea mea. Dumnezeule, ar fi bine să plec din apartamentul ăsta!

De asemenea, îmi trece prin minte că, dacă i-aş spune lui Nick jumătate din ceea ce mi se întâmplă, probabil că ar insista să rămân la el acasă în seara asta. Şi, deşi nu sunt sigură că îl cunosc suficient de bine pentru a face asta, acest gând mă linişteşte.

Mai lucrez încă patru ore la scenariu şi mă simt foarte bine când apare, punctual, la intrarea în imobil.

Îmi aruncă un zâmbet radios de dincolo de parbriz, iar eu mă strecor pe scaunul de lângă el. Maşina lui este scumpă, dar discretă: înăuntru miroase a tapiţerie nouă şi simt o mireasmă de la parfumul său. Sunt atât de aproape de el, încât mă cuprinde un fior.

— Hei, ce apariţie!

Se uită la mine de sus în jos, cu apreciere. Port o rochie din mătase neagră, strâmtă, cercei din aur, iar părul este prins într-un coc la spate. M-am gândit că ar fi bine să fiu la înălţimea aşteptărilor, căci sunt sigură că vom vedea o mulţime de oameni dichisiţi la acest restaurant nou deschis.

— Am uitat că te găteşti de mama focului, glumeşte el.

— Ha-ha, foarte amuzant. Păcat că tu ai venit direct de la serviciu, totuşi, răspund eu, uitându-mă la hainele lui.

Este o remarcă stupidă, fiindcă arată foarte bine, dar văd o licărire liniştitoare de ezitare în ochii lui, înainte de a-şi da seama că glumesc.

— Aşa te vreau, zâmbeşte el. O, şi să nu uit: la mulţi ani de Ziua Îndrăgostiţilor!

În timp ce mergem cu maşina, conversaţia se înfiripă cu uşurinţă, iar faptul că sunt atât de aproape de el, pe scaunul pasagerului, mă face să mă simt ciudat de intim.

Mirosul lui este atât de diferit de cel al lui George. Nick miroase a săpun. Un parfum proaspăt, cu note lemnoase şi

de portocală. Îmi dau seama că nu cunosc nimic din viața lui Nick, iar fiorul acestui mister îmi străbate tot corpul, umplându-mă de emoție. Mă duc la o întâlnire adevărată de Ziua Îndrăgostiților. Nu cred că am mai fost vreodată la o întâlnire chiar în această zi. Nu sunt sigură că englezii fac aşa ceva.

Adică am fost într-un bar sau într-un pub cu diferiți oameni sau am ieşit la un pahar după serviciu, dar nu am fost niciodată la o întâlnire cu un tip care să mă conducă la restaurant cu maşina.

Nu am ieşit afară toată ziua şi, spre surprinderea mea, lumina deja începe să scadă. Este ora magică, iar Los Angelesul începe o tranziție lentă spre peisajul de vis strălucitor în care se transformă în timpul nopții.

Pe măsură ce se lasă întunericul, trecem pe Sunset Boulevard şi West Hollywood, pe lângă panouri publicitare gigantice şi semne luminoase intermitente, aflându-ne în siguranță, în coconul nostru căptuşit cu piele.

În pofida contractului de confidențialitate, îi spun lui Nick mai multe despre scena de mâine şi cu cine voi filma de dimineață. Şi, spre marea mea satisfacție, dă din cap ca şi cum ceea ce tocmai i-am povestit este cel mai normal şi mai natural lucru pe care puteam să i-l spun.

— Da. Eşti perfectă pentru acest rol. Kathryn Mayer e producătoarea, nu-i aşa?

Încuviințez cu un semn din cap, mascându-mi bucuria că nu a reacționat la faptul că numele meu şi al colegului meu de scenă se află în aceeaşi propoziție.

— Da, ia decizii foarte bune, continuă el, în timp ce îi privesc trăsăturile frumoase din profil. De aceea a agățat-o studioul. Înainte era independentă, se pare că înțelegerea a fost destul de dificilă, a durat câteva luni ca să o convingă să vină la ei. Are gusturi foarte bune. Acestea sunt genul de decizii de casting pe care studiourile ar trebui să le ia în loc

să lase pe seama producătorilor independenți sarcina de a aduce talente noi în industria filmului. Adică, dacă aş primi un dolar pentru fiecare director de studio care s-a plâns că vedetele consacrate costă prea mult şi au prea mult control în privința creației, m-aş îmbogăți şi aş putea cumpăra o insulă.

Ochii lui se îndreaptă spre mine în întunericul luminat de farurile maşinii, iar expresia mea e elocventă. Mă lămureşte:

— Nu, nu mă înțelege greşit, sunt de acord ca actorii să aibă un cuvânt de zis. Cred că este important asta. Doar că nu vreau să fiu ținut ostatic în propriul meu film. Există o limită între colaborarea creativă şi fieful.

— *Actorul* întruchipează ideea de fief în această analogie? întreb, tonul meu lăsând să se înțeleagă că feudele din industria de divertisment nu au fost conduse de actori şi de actrițe de-a lungul istoriei.

— Punct ochit, aprobă el. Dar poate că, cu cât se vorbeşte mai puțin despre abuzurile de putere între producători şi actori la prima întâlnire, cu atât mai bine, răspunde el în glumă. Oricum, tipul ăla e în închisoare undeva în nordul statului New York. Cele mai multe fiefuri nu rezistă mult timp.

E o glumă, una de un gust îndoielnic, dar are dreptate; ultimul lucru despre care vreau să vorbesc este abuzul sexual. Şi în această seară mai mult decât oricând, având în vedere tot ce am aflat cu o zi în urmă. Aşa că las subiectul să alunece într-o tăcere ce durează doar o clipă, în timp ce iPhone-ul lui Nick revine la viață prin intermediul sistemului audio al maşinii.

Ochii lui se îndreaptă spre mine, în timp ce telefonul sună.

— Este producătorul meu delegat. Te deranjează dacă răspund?

Este o întrebare sinceră. Se gândeşte serios să nu răspundă unui apel de serviciu, în cazul în care aş considera că e un lucru nepoliticos.

Mă întreb dacă nu cumva anii petrecuți cu George m-au obişnuit cu o asemenea grosolănie. George ar fi răspuns la un apel de serviciu. George întotdeauna răspundea la apelurile de serviciu. Nick confundă surprinderea mea de a fi întrebată de lucrul ăsta cu reticența.

— Probabil că mai sunt probleme pe platou, dar îi pot suna mai târziu, spune el.

— Nu, nu, nu, e în regulă, serios! Răspunde.

Dau din cap încurajator, iar el lasă vocea interlocutorului să umple maşina.

Îmi îndrept atenția spre cerul nocturn de dincolo de fereastră, vag conştientă de zumzetul de fond al conversației lor. Îmi trec prin minte amintiri nerostite din noaptea trecută, respirația lui Emily răsunându-mi în minte, ecoul petrecerii îndepărtate, zgomotul râsetelor şi al muzicii.

Înțeleg de ce nu a raportat totul. Şi, deşi e imposibil să ştii ce ai face tu în circumstanțe similare, înțeleg de ce a procedat aşa. Nu a vrut să-şi distrugă cariera, nu a vrut să dea apă la moară bârfitorilor. Mă gândesc la toate motivele pe care le-aş fi luat în considerare şi care m-ar fi determinat să nu mă implic în povestea asta dacă nu aş fi fost amenințată. Întotdeauna există teama că, dacă te vei cufunda în mocirlă, vei fi şi tu, într-un fel, mânjit de ea.

Îmi imaginez că nu a făcut plângere pentru că nu a vrut să declanşeze un proces, nu a vrut să arunce oprobriul public asupra cuiva, nu a dorit să se facă dreptate în mod public, ci s-a concentrat asupra a ceea ce a vrut dintotdeauna: o carieră adevărată. Cred că simțea că i se cuvine asta. Dar şi şantajul este o infracțiune. Poate că nu sunt de acord cu ceea ce a făcut, dar cu siguranță înțeleg de ce a vrut să o facă.

26.
ZIUA ÎNDRĂGOSTIȚILOR

Duminică, 14 februarie

Ne oprim în fața unei structuri din beton şi sticlă, în vreme ce un valet tăcut ia cheia de la maşina lui Nick ducând-o în parcare, iar noi suntem conduşi în zona de primire a clienților a unui restaurant extrem de modern.

Restaurantul e minimalist şi frumos, la fel şi cei care iau masa înăuntru. Pardoseala din beton străluceşte, pereții din sticlă dezvăluie panorama oraşului, iar terasa este iluminată. În jurul nostru, se aude zumzetul liniştit şi decent al conversațiilor.

Suntem pe dealurile din Los Angeles, deşi priveliştea nu mă ajută prea mult să recunosc locul, după ce am străbătut drumuri şerpuitoare fără sfârşit pentru a ajunge aici. Dincolo de geam, Los Angelesul se întinde în depărtare sub noi, strălucind ca planctonul bioluminescent dintr-un lac.

Suntem conduşi către o terasă luminată de lumânări, la o masă cu vedere spre oraşul strălucitor. Mă frapează cât de frumos este Los Angelesul de la distanță, simplitatea pe care i-o dă lumina care se estompează, odată ce piere strălucirea crudă a zilei. Autostrăzile sale gri, parcările goale şi clădirile joase, decolorate de soare, toate s-au topit, lăsând în urmă doar strălucirea fermecătoare a Hollywoodului.

Savurăm cel de-al doilea fel de mâncare, împărtăşindu-ne poveşti despre cum am crescut în orăşelele noastre, când primim două pahare cu şampanie din partea casei.

— Cu complimente din partea domnului Chapman, spune chelnerul, aşezându-le pe masă.

Nick cercetează restaurantul aglomerat, iar, în cele din urmă, se opreşte asupra unei persoane şi dă din cap sec. Îi urmez privirea şi întâlnesc ochii unui bărbat voinic, de vreo

40 şi ceva de ani, aflat la o masă din interiorul restaurantului. Este însoțit de o femeie foarte atrăgătoare, slabă şi tânără, care vorbeşte la telefon, cu părul blond şi moale căzându-i pe un obraz, complet dezinteresată de partenerul ei. El afişează un zâmbet insistent şi îşi înclină capul în semn de recunoaştere: ochii lui îi fixează pe ai lui Nick, pe jumătate provocatori, pe jumătate prietenoşi. Nick ridică unul dintre paharele de şampanie aduse pe masă şi îl înclină în semn de mulțumire. Interacțiunea e încheiată, iar privirile lor se despart.

Nick se aplecă.

— Acesta este Ben. Este producător. Probabil că te-a recunoscut.

Îmi îngheață sângele în vene. *Ben.* Numele din înregistrarea lui Emily. Îmi amintesc acea voce autoritară şi tăcută spunând: „Ben, ieşi din cameră.” Mă uit la el prin agitația din restaurantul încântător.

Nu arată ca în poza de pe site-ul Moon Finch, ci cu 20 de ani mai bătrân, mai dur. Dar de ce ar avea nevoie de o fotografie actualizată? Nu este actor, nu-i aşa?

— Dar nu l-am întâlnit niciodată, mormăi eu. Cum m-ar putea recunoaşte?

Îl privesc pe bărbatul din celălalt capăt al restaurantului cum taie o bucată de friptură de vită Wagyu şi cum, distras, bagă în gură bucățica de carne.

Nick scoate un chicotit surprins, iar privirea îmi revine înapoi la masă. Nick îmi zâmbeşte.

— Te cunoaşte pentru că el este Ben Chapman, iar tu eşti o actriță nominalizată la BAFTA... îți aminteşti?

Îmi ia o clipă până pricep cu adevărat sensul cuvintelor lui Nick, până ce ele ajung la mine prin ceața de frică. Răsuflu după ce un moment mi-am ținut respirația, fără să-mi dau seama, pentru că el nu este Ben din înregistrarea lui Emily. Bărbatul care se uită în direcția noastră din celălalt

capăt al restaurantului nu este Ben *Cohan,* ci Ben *Chapman.* Şi acum, că mă gândesc la asta, am văzut numele lui Ben Chapman defilând pe genericul a nenumărate filme. L-am văzut ani întregi în e-mailuri, în comunicate de presă şi în distribuții. Este un om cu greutate în branşă, cu puterea de a consolida şi de a distruge cariere. Mă uit din nou la el în sala aglomerată. Figura lui nu seamănă deloc cu fotografia de pe site-ul Moon Finch şi, acum, când îi privesc pe amândoi, fata care îl însoțeşte surâde în timp ce îi arată ceva pe telefon, iar el zâmbeşte jovial înainte de a se apleca deasupra farfuriei. Nu este hărțuitorul îngrozitor din imaginația mea. Şi nu există nicio lege care să interzică să te întâlneşti cu cineva de trei ori mai tânăr decât tine.

Când mă uit din nou la el, Nick îmi studiază chipul cu o neîncredere amuzată.

— Bineînțeles că te-a recunoscut, continuă el. Dacă nu cumva a trăit într-o peşteră, aş spune că este la curent cu munca ta.

Acum face un gest către restaurant în ansamblu.

— Cred că 90% dintre cei de aici ştiu cine eşti, Mia. Ori eşti perfectă pentru a fi angajată de ei, ori reprezinți concurența. Nu mai eşti în Londra, aici e o branşă foarte dură. Totul e mereu în mişcare. Dar oamenii vin în Los Angeles doar pentru un singur motiv şi, orice ar spune, nu e vorba de vreme.

Ochii mei cercetează fețele clienților din jurul nostru – în timp ce vorbesc cu cei care-i însoțesc, îşi sorb băuturile şi se delectează cu sushiul de o sută de dolari din farfurii. Imaginea restaurantului seamănă cu o reclamă la un parfum de lux, culorile hainelor sunt toate în aceleaşi nuanțe, personajele sunt clar definite, locația este spectaculoasă, dar ce produs vând? Produsul, oare, este succesul? Cel mai mare export al Americii: visul. Şi totuşi,

aproape nimeni nu zâmbeşte. Teoretic, toţi cei care mănâncă aici au dat lovitura, doar că există ceva ascuns vederii sub toată această aparenţă, o teamă că, în vreun fel, totul ar putea să le scape printre degete. Sau să le fie luat de altcineva. Actorii, regizorii şi producătorii, o, Doamne!

Nick are dreptate, acum înţeleg. Toată lumea din restaurant face parte din spectacol, dar sunt prezenţi şi pentru a urmări spectacolul. Hollywoodul ca spectacol şi ca audienţă în acelaşi timp.

Recunosc câteva feţe ale unor persoane cunoscute printre clienţii din restaurant. Un actor chel, pe care-l urmăresc cu interes de ani întregi, stă lângă barul luminat, cu un pahar de vin roşu în mână, dând din cap în semn de aprobare spre unul dintre membrii grupului său.

Văd o tânără actriţă, mai puţin cunoscută, la o masă de lângă geamul terasei, înconjurată de asistente şi de managerul ei, în timp ce desface cu încântare un cadou învelit în hârtie.

Pe terasa de fumători, un actor – sau un regizor – controversat se distrează în mijlocul unui grup de bărbaţi.

Dar este clar că nu actorii sunt adevăratele VIP-uri aici, nu ei sunt cei care au bani sau putere. Alţii aruncă priviri vigilente şi scrutătoare peste umerii comesenilor şi iau totul în considerare. Aceştia sunt oamenii care fac Hollywoodul să funcţioneze.

— Doamne, locul ăsta e plin de colegi de breaslă, nu-i aşa? spun eu, întorcându-mă spre Nick. Cum poţi să suporţi asta? E ca şi cum ai lua cina într-o cantină de la muncă, iar toată lumea de la serviciu ar vrea să-ţi mănânce porţia. Să-ţi ia locul de muncă. Şi să trăiască viaţa ta în locul tău. Să-ţi fure identitatea.

Nick râde.

— Asta e amuzant, spune el, ridicând din umeri ca un băiat, cu ochii aţintiţi asupra mea. M-am gândit că poate o

să-ți placă mâncarea de aici. Şi, ştii tu, să profiți de întreaga experiență de a fi la Hollywood. Ce fel de producător aş fi dacă nu aş aduce o actriță într-un loc ca acesta?

Simt cum mă îmbujorez. M-a adus aici ca să mă impresioneze sau cel puțin să-mi ofere ceea ce credea că îmi doresc. Iar asta mă face să mă întreb dacă Nick a avut multe iubite obişnuite sau dacă s-a întâlnit doar cu o mulțime de actrițe aspirante, care îşi doreau toate astea.

— O mulțime de oameni ar da orice ca să fie aici, în mijlocul acestor persoane, continuă el, ochii lui obosiți plimbându-se peste agitația din jurul nostru.

Când se uită din nou la mine, îmi surprinde expresia, căci sprâncenele mele sunt ridicate până la cer, iar el râde din nou. E clar că nu sunt unul dintre oamenii care ar da orice pentru a fi aici, cu excepția companiei prezente.

— Ca să fiu sincer, aveam sentimentul că nu eşti precum ceilalți. Ei bine, am sperat într-un fel că nu vei fi aşa.

Pentru o secundă, mă întreb dacă Nick nu cumva este deja îndrăgostit de Jane. Dacă asta e ceea ce vede când mă priveşte. Dar apoi mă gândesc că eu am jucat-o pe Jane, nu-i aşa? Eu eram pe ecran, nimeni altcineva. Las deoparte acest gând şi iau o înghițitură din băutura mea rece ca gheața, gratuită.

Schimbăm subiectul conversației şi trecem la alte lucruri, iar, în timp ce savurăm cafeaua, ne întoarcem la scena mea de mâine.

— Ai emoții că te întâlneşti cu el? Cu partenerul tău de probă? întreabă Nick.

— Un pic, ca să fiu sinceră. Chiar vreau ca el să mă placă. E cam penibil, nu? întreb, sorbind din cafeaua amară.

Ştiu că ar fi trebuit să comand un ceai de iasomie sau ceva de genul ăsta, dacă aş avea vreo şansă să mă culc

devreme şi să fiu odihnită pentru scena de mâine, dar are un gust atât de bun! Simt deja cum mă trezeşte cofeina.

Nick clatină din cap.

— Nu, nu e deloc penibil, spune el, zâmbind şi amestecând zahărul în espressoul său. Vrei nişte informaţii confidenţiale despre el? întreabă cu prudenţă.

Simt cum mi se strânge stomacul, fiindcă nu cred că mai pot face faţă unor dezvăluiri din interior. Nu cred că aş putea rezista dacă Nick mi-ar spune că potenţialul meu coleg de platou este o persoană îngrozitoare.

Mai iau o înghiţitură fierbinte de cafea şi consimt dând din cap. La urma urmei, dacă te pregăteşti, bătălia e pe jumătate câştigată.

Nick se apleacă în faţă cu un zâmbet răutăcios, bucurându-se în mod clar să vadă o latură vulnerabilă a mea, fără îndoială inedită şi reconfortantă. Bănuiesc că majoritatea oamenilor cu care are de-a face au pielea atât de tăbăcită, încât, pentru ei, emoţiile nu mai sunt decât o amintire îndepărtată din adolescenţă.

— De fapt, este un tip foarte drăguţ, spune Nick cu un zâmbet, şi simt un val de uşurare care îmi străbate corpul. E un tip cu picioarele pe pământ, e uşor să lucrezi cu el, echipele ajung în final să-l îndrăgească.

— Şi toată chestia cu *metoda?* întreb.

— O, da. Se pare că începe să o pună în practică de prima dată când îl întâlneşti. Nu e ca un personaj complet, cu costum şi toate cele, dar va face în aşa fel încât relaţia voastră în viaţa reală să fie la fel ca în scenariu.

Îşi soarbe ultima gură de cafea.

— *Galateea* este un fel de poveste de dragoste, nu-i aşa?

Nu chiar. Dar bănuiesc că Nick nu a avut acces la scenariu şi că versiunile anterioare ale poveştii au încercat să o transforme într-o poveste de dragoste.

— Da, într-un fel, spun eu, continuând conversaţia.

— Da, deci va stabili genul ăsta de relație cu tine de la bun început.

— Bine. Asta sună...

Sună puțin înfricoşător, având în vedere relația dintre Higgins şi Eliza, dar, cu siguranță, îmi va uşura mult efortul de a interpreta personajul. Dacă el îmi oferă deja toate astea, abia va fi nevoie să joc. Da, dacă o iei aşa, e un cadou. În plus, voi putea să-l urmăresc cum lucrează din prima zi. Simt un fior de emoție. Asta e ceea ce mi-am dorit. Asta este.

— Sună grozav. Oricum, nu mă pricep prea tare să întrețin conversații banale, aşa că ne va scuti pe amândoi de efort, glumesc eu.

— O, şi se pare că adoră *biscotti,* adaugă el. Poate ții minte că a locuit în Italia, în anii ’90. Îi place să mănânce *biscotti* la cafeaua de dimineață, întotdeauna are *biscotti* prin preajmă pe platoul de filmare. E doar un pont, dar, dacă treci mâine pe la Guidi Marcello în drum spre studio – o să-ți trimit adresa prin SMS –, poți lua nişte chestii bune de acolo.

Nick îşi scoate telefonul.

— Îi voi trimite un mesaj rapid lui Marco, să ştie că vii şi pentru cine cumperi. Îți va da marca potrivită.

Nu mă pot abține să nu zâmbesc larg.

— Eşti foarte bun în meseria ta, nu-i aşa?

El se uită la mine, surprins cu garda jos, neobişnuit de timid şi, pentru prima dată de când ne cunoaştem, am o străfulgerare foarte reală a ceea ce am putea fi împreună, dacă am fi un cuplu. Fără ezitare, mă aplec şi îl sărut. Restaurantul şi toți oamenii, politica şi pretențiile sale dispar în jurul nostru. Suntem doar noi doi, sărutându-ne. Când mă retrag, în ochii lui se citeşte o privire dureros de sexy şi uşor surprinsă. Îl doresc atât de mult. *Eşti într-un*

restaurant, îmi spun, *e doar o primă întâlnire. De abia dacă îl cunoşti pe tipul ăsta.*

Fața lui Nick se luminează când îmi zâmbeşte şi nu reuşesc să-mi reprim un chicotit.

Sunt atât de fericită!

— Cerem nota de plată? întreabă el liniştit, încuviințez cu un semn din cap.

— Da, dacă am o mică şansă să dorm până mâine, ar fi bine să cerem nota, răspund cu blândețe.

Nu pot să-l duc în apartamentul meu pe Nick în seara asta, chiar dacă nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât asta, iar apoi să rămânem acolo pe termen nelimitat. Chiar dacă va trebui să o înrolez pe Lucy ca paznic de noapte şi să-mi baricadez uşa propriului apartament, cel mai important lucru este să fiu odihnită şi pregătită pentru proba de mâine. Nu mă pot lăsa abătută de la scopul meu de amenințări şi, cu siguranță, nici de atracția pe care o simt față de el.

Când maşina opreşte în fața clădirii Ellis şi dau să cobor, îmi ia mâna rece în a lui, caldă, şi mi-o strânge. Este ciudat, dar nu m-am mai simțit atât de aproape de o persoană de ceva vreme, nici măcar de George în ultimul nostru an. Încerc să-mi amintesc ultima dată când un bărbat m-a luat de mână şi, în mod ironic, îmi vine în minte prima premieră a lui George.

Un nor trece peste gândurile mele senine când îmi amintesc că mâine plec din LA, după probă. Nu pot să rămân şi s-ar putea să nu-l mai văd niciodată. Mă aplec şi îl mai sărut o dată pe Nick, cu disperare.

Sunetul unui claxon de maşină răsună în depărtare, rupând vraja. În timp ce ies din maşină, simt cum mă studiază cu privirea, observându-mi țesătura delicată a rochiei, care se mulează pe formele corpului meu, în vreme ce dispar în clădirea de apartamente.

27.
O ÎNREGISTRARE SURPRINZĂTOARE

Duminică, 14 februarie

Lucy este pregătită şi mă aşteaptă la pupitrul de la recepţie când intru, iar expresia ei sobră mă readuce cu picioarele pe pământ, cu o tresărire. Evident, a primit biletul meu.

— Am auzit despre problemă, confirmă ea când mă apropii.

— Slavă Domnului. Ai văzut pe cineva intrând în jurul acelei ore?

— Nimeni. Doar asistenta dumneavoastră, spune ea. Nu a mai intrat nimeni altcineva.

— Asistenta mea? îi repet.

Ea pare momentan nedumerită de întrebare.

— Da, Michelle, asistenta ta.

Trag aer adânc în piept.

— Lucy, nu am nicio asistentă, mă aud spunând.

Încerc să-mi păstrez calmul, complet uluită, dar inima îmi bate deja cu putere, iar corpul meu freamătă, cuprins de o panică instinctivă, în timp ce urmările a ceea ce spune încep să îmi scape de sub control.

— Nici măcar nu cunosc pe cineva cu numele ăsta, continui eu. Stai aşa. Poate mă confunzi cu o altă persoană sau cu cineva din alt apartament? întreb cu grijă.

Îmi aud vocea plină de o speranţă disperată.

Lucy scoate un râs nervos.

— Nu, bineînţeles că nu, vorbesc despre *Michelle.* Asistenta ta personală, Michelle.

Am trântit involuntar o palmă pe tejghea.

— Lucy, eu *nu* am o asistentă personală. Pur şi simplu nu am una, bine? Nu cunosc pe nimeni pe nume Michelle.

Văd cum începe să perceapă sensul cuvintelor mele, iar expresia ei se schimbă încet-încet.

— O, spune ea pe un ton care prevesteşte că nu-mi va plăcea ce urmează să-mi spună.

Trag aer în piept încet.

— Lucy, cineva pe nume Michelle a intrat în apartamentul meu?

Ochii lui Lucy au o sălbăticie discretă, în vreme ce dă din cap, cu buzele strânse.

— Da, răspunde ea.

O tăcere se aşterne în jurul nostru, în timp ce toate consecinţele acestui lucru încep să prindă contur.

— Bine, reuşesc să zic în cele din urmă.

— Dar avea cardul. A spus că este asistenta ta.

Lucy clatină încet din cap, neîncrezătoare în ceea ce pare să se fi întâmplat.

Avea cârdul. Avea cardul de la apartamentul meu, cel pe care am l-am pierdut acum patru zile. Mă gândesc la Joanne. Oare mi-a făcut vizite nocturne? Oricine ar fi fost are cardul meu de patru nopţi. De câte ori a intrat în apartament?

— Când ai întâlnit-o prima dată pe Michelle, Lucy? o întreb.

Vocea mi s-a subţiat.

Ea consultă în grabă calendarul de lângă ea.

— Să vedem... Michelle a venit prima dată miercuri după-amiază. Da. Tu erai încă plecată şi... a spus că trebuie să-ţi lase repede ceva.

Lucy se ridică, amintindu-şi brusc ceva.

— Stai, am verificat cu tine! izbucneşte ea şi se apleacă spre calculatorul ei, bătând cu furie la tastatură. Da. Aici. Am verificat dacă o cunoşti. Cu siguranţă! Vezi? Ai trimis acest e-mail, îţi aminteşti?

Se uită la mine cu un amestec de uşurare şi de indignare pe chip.

— Mi-ai spus că va veni. Mi-ai spus să o las să urce.

— Ce am făcut? spun eu pe un ton neîncrezător.

— Da, răspunde ea, iar ochii îi flutură rapid pe ecranul luminat în albastru.

Dă din cap triumfător şi întoarce ecranul cu faţa spre mine.

— Poftim. Uite. Mi-ai trimis un e-mail.

Pe ecran apare un mesaj. Este de la adresa mea de e-mail către recepţie. Este un e-mail pe care nu l-am scris eu. Tremur în rochia de mătase pe care o port, în holul cu aer condiţionat, şi citesc.

De la: Eliot, Mia
Trimis: miercuri, 10 februarie 2021 13:05
Către: „recepţie” <Reception@Ellisbuilding.com
Subiect: „Vizitator – Apartament 3108”

Bună ziua,

Doresc să vă anunţ că aştept un vizitator în apartament cam într-o jumătate de oră, mai mult sau mai puţin.

Numele ei este Michelle şi este asistenta mea personală, aşa că aş aprecia dacă aţi lăsa-o să urce direct în apartament. Trebuie să-mi lase ceva important. Are propriul card pentru a intra singură. Sunaţi-o repede la numărul de mobil de mai jos, dacă e vreo problemă, pentru că sunt pe cale să intru într-o întâlnire. Dar ar trebui să ajungă în scurt timp, e pe drum acum.

Telefonul ei: 310 560 1655.

Mia Eliot

Îmi ridic privirea spre Lucy, complet îngrozită.

— Nu eu am scris asta.

Trăsăturile lui Lucy trădează neîncrederea, iar apoi înţelege că vorbesc serios. Este clar din tonul meu că, într-adevăr, nu am mai văzut niciodată acest e-mail.

— Dar asta e adresa ta de e-mail, nu? arată ea spre ecran, neîncrezătoare.

Consimt, făcând un gest din cap.

— Da, este, mormăi eu, dar nu eu am scris asta.

Cineva a scris un e-mail de pe adresa mea de mesagerie electronică. A fost scris la ora 13:05, miercuri. A fost în ziua acelei audiții de la care Emily a dispărut. Probabil eram în sală la audiție în acel moment. Mi-am lăsat geanta nesupravegheată de două ori în acea zi. O dată afară, în timp ce alimentam aparatul de taxat, şi o dată în sala de aşteptare, în timp ce eram la audiție. Toate lucrurile mele au fost acolo cât timp am fost în acea sală de casting: vreme de vreo 30 de minute, oricine ar fi putut avea acces la ele.

Duc mâna la gură involuntar.

— O, Doamne, îmi aud vocea gâfâind.

Cineva mi-a luat telefonul şi l-a folosit în cele 30 de minute. Îmi smulg geanta de pe tejgheaua de la recepție şi încerc cu disperare să scot telefonul. Este protejat cu cod de acces. Cum ar fi putut să-mi afle codul de acces?

În orice caz, îmi verific mesajele trimise. Întreaga căsuță de mesaje trimise este goală, a fost ştearsă. Dumnezeu ştie câte e-mailuri au trimis şi cui.

Probabil că mi-au aflat codul şi de atunci au avut acces total la e-mailurile mele, la mesajele mele, la tot. Apoi mi-au găsit adresa din e-mailuri, mi-au furat cardul de la apartament şi au venit aici. Şi ştiu cu siguranță că au fost în apartamentul meu de mai multe ori. Mi-au luat scenariul, mi-au şters e-mailurile şi mi-au lăsat acel bilet. Dumnezeu ştie ce altceva au mai făcut!

Mă întorc spre Lucy.

— De câte ori a venit Michelle pe aici?

— Nu sunt sigură. Pot să verific în registru: acolo notăm toate livrările şi persoanele care vin în vizită.

— A venit des pe aici, Lucy? insist eu.

Ea ezită, muşcându-şi buza înainte de a răspunde.

— Da.

— A mai fost cineva cu ea?

Expresia lui Lucy se întunecă înainte de a răspunde definitiv.

— Nu.

Slavă Domnului! Dintr-odată, imaginea lui Joanne îmi vine din nou în minte.

— Stai puțin, Michelle semăna cumva cu cealaltă fată care a venit să mă viziteze? Joi?

Este un gând nebunesc, deoarece ar fi fost incredibil de riscant din partea lui Joanne să încerce să treacă de Lucy jucând şi rolul lui Michelle, şi al lui Emily.

Lucy se gândeşte o clipă înainte de a clătina din cap.

— Nu. Ei bine, presupun că amândouă erau brunete şi cam de aceeaşi înălțime, dar erau destul de diferite. Michelle era mult mai... nu ştiu... era foarte prietenoasă, vorbăreață, am trăncănit mult...

Se întrerupe, conştientă de ironia aprecierii caracterului ei. Ezită, dar îi vine o idee.

— Poftim, urmează-mă, spune ea, întorcându-se şi dispărând în spatele recepției într-o nişă care adăposteşte un spațiu de lucru mai funcțional.

Un birou mare, plin cu hârtii, este flancat de un sistem video de supraveghere, prevăzut cu patru ecrane mici afişând pe rând, în mod constant, imagini din holul clădirii, lift, parcare, holuri, piscină şi sala de sport. Lucy îmi va arăta imaginile cu Michelle.

Se aşază şi caută în sistem până când localizează o înregistrare de aseară din hol şi o redă pe unul dintre ecrane. Ne uităm amândouă la ecran în timp ce locatari pe care nu-i recunosc vin şi pleacă la o viteză de redare dublă. Se pare că, de fapt, sunt destul de mulți oameni care locuiesc în această clădire. Asta arată cât de singuratic

poate fi un oraş. Nu am văzut pe niciunul dintre ei în carne şi oase. Ora din colțul din dreapta sus trece cu viteză de miezul nopții. Ea încetineşte redarea când ajungem la 03:50, la recepție.

Privirea mea se îndreaptă spre fața luminată de ecran a lui Lucy şi mă tot întreb de ce naiba ar lăsa pe cineva, chiar şi o asistentă personală, să urce în apartamentul unei persoane la patru dimineața.

— Lucy, cum ai crezut că o asistentă poate veni la mine în apartament, în miez de noapte? întreb cât pot de delicat.

Se uită la mine.

— Nu ştiu. Adică... eşti actriță. Suntem în Los Angeles. Nu am întrebat. Ar fi putut fi o urgență, din câte mi-am dat seama.

Privirea mi se îndreaptă spre ecran şi văd o siluetă întunecată intrând în hol. Se îndreaptă cu paşi mari spre recepție şi îi face un semn cu mâna lui Lucy. Ele stau de vorbă. Femeia poartă blugi negri strâmți, un hanorac negru cu glugă marca Celine, şi o şapcă de baseball neinscripționată, din care îi iese coada de păr lungă şi întunecată la culoare. Nu-i pot vedea fața din acest unghi al camerei şi, ca să-i dau dreptate lui Lucy, această femeie chiar arată ca o asistentă grăbită să rezolve o problemă. Se apleacă peste tejgheaua de la recepție şi stă de vorbă cu Lucy, care zâmbeşte şi dă din cap.

Unghiul camerei de filmat se schimbă şi văd acum o parte din fața ei, căci marginea şepcii încă îi maschează totul, în afară de gură şi bărbie.

Lucy derulează rapid filmarea. Femeia se află acum în lift, şapca de baseball încă îi ascunde fața, iar apoi, brusc, femeia se uită în sus, pentru a verifica numărul etajului. În redarea rapidă se vede doar o străfulgerare a trăsăturilor ei şi apoi dispare. Brațul meu se îndreaptă spre ecran, dar

Lucy derulează deja înapoi, până când chipul ei încremenit de pe ecran ne priveşte.

Mi se taie respirația. O cunosc foarte bine pe această femeie.

— O, Doamne.

Femeia de pe ecran este Emily. Fata pe care am întâlnit-o la audiția de acum patru zile. Fata care a dispărut de atunci. Fata care a fost drogată şi violată mai bine de o lună în urmă şi despre care am presupus că ar putea fi moartă din cauza asta. Dar nu e moartă. E acolo, pe ecran, foarte vie. Pe cale să intre în apartamentul meu.

Emily a fost aici. Şi a fost aici de mai multe ori.

— Continuă să redai înregistrarea, Lucy. Derulează până apare şi holul de la apartamentul meu, îi spun şi, din fericire, nu mă întreabă nimic.

Mă uit cum Emily trece de colțul coridorului meu şi se apropie de uşa mea. Mă imaginez dormind profund în apartament. Apoi ea se opreşte pentru scurt timp în fața uşii, lumina verde a uşii clipeşte şi se strecoară liniştită în apartament. Lucy pune din nou filmarea la viteză dublă de redare şi ne uităm la uşa închisă a apartamentului meu, în timp ce cronometrul de mai sus accelerează. Uşa se deschide din nou, iar cronometrul arată că au trecut 11 minute de când a intrat. Ea apare din nou şi duce în mână una dintre vechile mele sacoşe de la Whole Foods, încărcată cu lucrurile ei: laptopul, telefonul mobil, documentele de închiriere şi fotografia pe care am dezlipit-o de pe noptieră. A furat lucrurile pe care i le-am luat din apartament.

Brusc, simt cum mă înroşesc de ruşine. A venit să ia înapoi lucrurile pe care i le-am luat. Cu greu o pot acuza de furt.

Dar nu a intrat în apartamentul meu numai o dată, nu-i aşa? Mă gândesc la monitorul meu de securitate stricat. A intrat prin efracție vreme de patru zile. Mi-au dispărut e-

mailuri, ea a trimis e-mailuri de pe adresa mea a mutat diverse lucruri, a luat altele şi a lăsat acel mesaj scris. Dumnezeu ştie ce altceva ar mai putea să lipsească, şi eu nici măcar nu am observat încă.

Mintea mea caută o explicaţie pentru toate acestea. Probabil că m-a văzut când am introdus codul de acces al iPhone-ului meu, în timp ce stăteam lângă ea în sala de aşteptare, apoi a căutat în telefon, mi-a găsit adresa, mi-a luat cardul şi i-a trimis lui Lucy prin e-mail minciuna ei. Totul, în timp ce eu alimentam aparatul ei de taxat şi era la audiţie. Dar de ce? De ce mi-a folosit telefonul în acea zi, de ce mi-a luat cardul, de ce s-a mai întors? Nu am nimic demn să fie furat.

Îmi trag sufletul şi încerc să înţeleg această încâlceală de fapte. Emily nu a dispărut, ci a venit aici dându-se drept Michelle. Probabil că a angajat-o pe Joanne pentru a-şi lua lucrurile de la mine şi a juca acele scene. Poate că ştia că nu va reuşi să treacă pe la recepţie interpretând şi rolul ei, şi rolul lui Michelle. Aşa că a scris acele descrieri ciudate de personaje şi de scene pe care Joanne mi le-a arătat şi i-a trimis instrucţiuni prin SMS lui Joanne despre unde să meargă în locul ei.

Emily a venit direct aici după ce i-a trimis un e-mail lui Lucy de pe telefonul meu. De aceea nu am putut să o găsesc după audiţie. M-a ţinut ocupată căutând-o, în timp ce îmi răscolea prin apartament. Dar ce căuta în acea primă zi?

Vocea lui Lucy îmi întrerupe gândurile.

— O recunoşti? mă întreabă ea. Pe Michelle?

Dau din cap.

— Da. Asta e...

Sunt prinsă la mijloc în această minciună. Nu-i pot spune lui Lucy că ea este Emily, pentru că ea crede că femeia pe care a lăsat-o să intre acum trei nopţi ca să-şi ia cheia este Emily. Aş putea să-i explic toată povestea, dar nu sunt

sigură că asta m-ar pune într-o lumină favorabilă. Ea interpretează expresia mea dureroasă drept îngrijorare şi întinde mâna spre telefonul de birou.

— O să sun la poliție, se oferă ea, ridicând receptorul, cu degetele pregătite să formeze numărul.

— Nu, spun, în timp ce mintea mea se grăbeşte să pună totul cap la cap fără să dea greş.

Emily nu a dispărut, dar cu siguranță pretinde acest lucru. Înregistrarea pe care am ascultat-o era reală. E-mailurile ei erau reale. Apelul video de la Moon Finch pare să fie lucrul care a pus toate aceste evenimente în mişcare. Poate că ea chiar a vrut să dispară în acea zi, dar eu aveam portofelul şi cheia ei. Poate că de aceea a căutat în geanta mea: ar fi trebuit să le arunc în geantă înainte de a intra la audiție, dar, dintr-un motiv oarecare, le-am păstrat în buzunar. Ea nu le-a găsit, aşa că, poate în speranța că le va recupera mai târziu, mi-a furat cardul de acces în apartament.

Dar nu ar fi putut să-şi ia cheia de la maşină şi portofelul din apartamentul meu în prima zi, pentru că eu eram încă la casting: probabil a vrut să vadă dacă poate să intre în apartament. Nici a doua zi nu ar fi putut să le recupereze, pentru că eu am luat cu mine lucrurile ei toată ziua. Emily ştia că, pentru a-şi recupera lucrurile, trebuia să le ia direct de la mine, pentru că eu tot ieşeam din apartament cu ele asupra mea. Dar asta ar fi însemnat să vină aici sub numele de Emily Bryant, aşa că a trimis-o pe Joanne în locul ei. Emily Bryant se ascunde.

După ce Joanne a luat lucrurile lui Emily, ea şi-a dat seama că nu i-am returnat documentul de închiriere. Îl încuiasem din greşeală în maşină. Aşa că a trebuit să se întoarcă din nou.

— Are vreo legătură cu femeia care şi-a pierdut portofelul? întreabă Lucy, punând receptorul crem şi gros înapoi în suportul său.

— Da, cred că da, răspund cu grijă. Nu-mi place să te pun în situația asta, Lucy, dar îmi permiți să vorbesc cu „Michelle" înainte de a face o sesizare? Încă nu ştiu exact ce se întâmplă, dar sunt sigură că îmi scapă ceva foarte important.

Lucy cântăreşte cerința mea, iar îngrijorarea îi umple fruntea de riduri fine, dar simt că este conştientă că, dacă sună la poliție, înseamnă să recunoască faptul că a lăsat pe cineva să intre în apartamentul meu fără să-i verifice identitatea, cu sau fără e-mail. În cele din urmă, ea încuviințează din cap, readuce pe ecranele monitorului imaginile în direct şi îşi roteşte scaunul înapoi spre mine.

— Ei bine, imaginile sunt acolo, dacă avem nevoie de ele. Se şterg după o lună, dar până atunci eşti în regulă.

— Mulțumesc, Lucy, apreciez foarte mult acest lucru. Trebuie să vorbesc cu ea înainte de a chema poliția.

Ea se mişcă pe scaun.

— Ştiu că nu mă priveşte, spune ea cu grijă, dar cred că ar trebui să suni la poliție. Nu ştiu dacă este prietena ta sau ceva de genul ăsta, dar a fost aici de multe ori şi este evident foarte convingătoare atunci când are nevoie.

Îi înțeleg îngrijorarea. Probabil că, din perspectiva lui Lucy, pare o nebunie să nu sesizez poliția, dar biletul pe care l-am primit în această dimineață nu a fost lăsat de la cel care a luat-o pe Emily, ci de Emily însăşi; „AI MARE GRIJĂ CE FACI ÎN CONTINUARE."

Am presupus că era o amenințare, dar dacă era doar un avertisment? Cred că şi-a dat seama că am ascultat înregistrarea. Oare intenționa să mă avertizeze să nu raportez dispariția ei, violul ei, în caz că cel de care se ascunde acum ar putea să-mi facă rău şi mie? Ştie foarte

bine cât de periculoşi sunt acei bărbaţi. Poate că, în felul ei ciudat, Emily încearcă să mă protejeze.

Marla a spus acelaşi lucru când am contactat-o şi pe ea. Mi-a spus să las lucrurile aşa cum sunt, pentru că, deşi cred că o ajut pe Emily, în realitate nu asta fac. Dar nu ştiu cum îi pot explica toate aceste lucruri lui Lucy.

— Înţeleg ce spui, îi explic, dar este ceva foarte delicat. Nu ştiu încă, dar cred că femeia din înregistrare are ceva necazuri. Pare a fi o nebunie, dar cred că se ascunde de cineva. Nu vreau să-i înrăutăţesc situaţia. Sau pe a mea.

Faţa i se mai relaxează. Dar, cu siguranţă, nu i-am atenuat îngrijorarea.

— Aş putea să mai văd o dată e-mailul pe care l-a trimis? întreb eu.

Pare momentan surprinsă de această solicitare, dar se ridică şi mă conduce înapoi la recepţia din hol.

Îmi notez numărul de mobil scris în e-mail şi îi mulţumesc încă o dată lui Lucy.

— O, şi cred că nu mai e nevoie să spun: te rog să nu-i mai permiţi să urce în apartamentul meu, spun cu fermitate. Nu mai lăsa pe nimeni să urce la mine, deloc... indiferent ce ar spune. Şi poţi să faci o însemnare în sistem şi pentru echipa de la recepţie din tura de zi? Ah, şi pot să primesc un alt cod de acces în apartament până diseară?

— Desigur. Nicio problemă, răspunde ea. Din nou, îmi pare foarte rău pentru cele întâmplate. Chiar şi cu e-mailul, ar fi trebuit să-i verific mai întâi identitatea. Ar fi trebuit să primesc confirmarea personal de la tine.

— E în regulă, Lucy, serios. Adică, cum ai fi putut să ştii?

Mă îndrept spre etaj cu un gând clar în minte: *Cu cât plec mai repede de aici, cu atât mai bine.*

28.
PE PLATOUL DE FILMARE

Luni, 15 februarie

Ceasul deşteptător sună dis-de-dimineaţă şi mă trezesc.

Nu am dormit bine. M-am băgat în pat abia după ora unu şi numai după ce am baricadat uşa de la intrare cu un fotoliu şi am pus o noptieră deasupra lui. Asta nu ar fi împiedicat-o pe Emily sau pe oricine altcineva să intre în apartamentul meu dacă reuşea cumva să treacă de Lucy, acum deosebit de vigilentă, dar, cu siguranţă, le-ar fi încetinit mişcările, iar zgomotele lor m-ar fi trezit.

Mă rostogolesc din încâlceala de cearşafuri şi mă îndrept, pe jumătate amorţită, spre cascada cu apă caldă a duşului, lăsându-l să mă readucă încet la viaţă.

Am rămas trează până târziu, căutând din reflex printre toate lucrurile mele şi verificându-mi de două ori paşaportul, încercând să mă gândesc la ceva care ar putea explica faptul că Emily mi-a furat cardul de acces miercuri. Dar nu lipsea nimic. Am verificat numărul de telefon pe care l-am luat din e-mailul ei şi se potriveşte cu numărul de mobil al lui Emily. I-am trimis mesaje şi un e-mail pe adresa electronică pe care o luasem de pe laptopul ei.

De la: Eliot, Mia
Trimis: duminică, 14 Februarie 2021 12:57 AM
Către: 'Emily Bryant' <EmEmbryant@gmail.com>

Ştiu că ai Fost în apartamentul meu. Şi ştiu ce s-a petrecut în ajun de Anul Nou. Îmi pare foarte, foarte rău pentru ceea ce ţi s-a întâmplat, dar nu înţeleg de ce mi-ai furat lucrurile, de ce ai făcut-o pe Joanne să vină aici şi nici de ce ai pătruns în mod repetat în apartamentul meu. Ce se întâmplă? Te ascunzi de cineva? Nu am contactat încă poliţia, dar, dacă nu primesc niciun fel de explicaţie – şi ştiu că poţi citi asta –, voi reclama imediat totul.

După duş, mă îmbrac în hainele pe care le-am ales pentru probă. Ştiu că voi fi machiată şi îmbrăcată cu diverse

costume toată ziua, dar vreau să arăt bine când ajung la studio. Îmi las tenul lejer, fără machiaj, îmi prind părul în coadă şi sunt gata.

Mă hotărăsc să iau micul-dejun pe drum. Nu vreau să stau mai mult decât trebuie în acest apartament. Trebuie să plec de aici şi să respir aerul proaspăt din California. Îmi iau telefonul, cheia de la maşină, laptopul, scenariul şi geanta şi ies.

În parcarea subterană, Miguel se grăbeşte să-mi aducă maşina. În timp ce aştept, găsesc locația pe care Nick mi-a trimis-o pentru magazinul cu specialități italieneşti. *Biscotti.* O să-i urmez sfatul şi o să trec pe acolo să iau cadoul pentru partenerul meu de film. Nu fac asta de obicei, dar, ştiind că este un lucru pe care îl fac oamenii din LA, mă simt cumva încurajată. Gândul îmi zboară spre întâlnirea cu Nick de aseară şi un fior de tristețe mă cuprinde ştiind că mâine-seară voi fi înapoi în Londra. Mă întreb, neatentă la ce se întâmplă în jurul meu, dacă Nick s-a gândi vreodată să se mute în Anglia.

Undeva, în parcare, se aude un zgomot mecanic puternic, înfundat, care pufneşte. Nu pot vedea de unde vine, dar încep să simt un nod în stomac. Zgomotul se opreşte pentru o secundă şi apoi se aude o altă înlănțuire de zgomote ale unei maşini care nu porneşte. După o scurtă clipă de linişte, îl văd pe Miguel care se întoarce prin parcare, expresia lui confirmându-mi cele mai rele bănuieli.

— Nu vrea să pornească, oftează el, în mod clar mai surprins de asta decât mine.

Refuzând să las această întorsătură a evenimentelor să-mi afecteze concentrarea, îi spun să nu-şi facă griji, îmi scot

telefonul şi comand un Uber până la Guidi Marcello. Nimic nu mă va abate de la cursul meu astăzi, nici măcar maşina stricată, nimic. Voi ajunge acolo la timp şi voi face o treabă bună, chiar dacă va trebui să trec prin cele zece plăgi ale Egiptului ca să fac asta.

Abia în Uber încep să mă gândesc la motivul pentru care maşina mea s-a stricat: ori Emily a făcut asta, ori a făcut-o cel de care se ascunde. Este oare un avertisment? Încerc să mă gândesc la altceva. Indiferent cine este responsabil, trebuie să repar maşina. Îi trimit un e-mail rapid Leandrei de la Audi, explicându-i problemele mecanice ale maşinii, aşa cum le-a descris Miguel. O rog să aranjeze ca un mecanic să o verifice, în timp ce eu lucrez astăzi, astfel încât să pot merge mâine cu maşina la aeroport.

Trimit e-mailul, îmi scot scenariul pentru *Galateea* din geantă şi mă afund din nou în el.

După vreo 45 de minute, maşina opreşte în faţa vitrinei magazinului lui Guidi Marcello. Înăuntru văd tot felul de produse din toată Italia, pe pereţi sunt rafturi cu sticle de vin roşu-rubiniu din Toscana, din Sicilia şi Veneţia. Amarone, chianti, cabernet sauvignon şi Barolo. Roţi gigantice de Parmigiano Reggiano proaspăt şi Pecorino Romano sărat, dulapuri frigorifice cu geamuri din sticlă cețoase, pline cu mezeluri afumate, paste cu ouă proaspete şi borcane pline cu măsline. Stomacul meu chiorăie la vederea tuturor acestor produse, iar mirosul de cafea proaspăt preparată, care pluteşte în aer, îmi încântă nările.

Merg printre rafturile stivuite strecurându-mă prin labirintul de raioane, până când dau de un tânăr brunet de vreo 20 de ani. Se uită la mine, surprins să vadă o clientă.

— Bună, eşti cumva Marco?

Mă hazardez. Un zâmbet îi cuprinde faţa.

— Desigur. Şi tu eşti Mia. Am nişte lucruri bune pentru tine la casa de marcat. Vino.

Se ridică de pe scaunele aşezate unul peste altul şi se strecoară pe lângă mine spre casa de marcat, unde scoate pe tejghea câteva pachete dintr-un coş de cumpărături.

— Aşadar, *biscotti.* Cantucci. Avem din Prato, Italia, aceştia sunt cei mai buni. Făcuţi manual la Antonio Mattei.

Nimic din toate astea nu îmi spune mare lucru, dar el prezintă cu mândrie un pachet de culoarea intensă a cobaltului, cu şnur albastru şi cu litere aurii. Arată foarte bine.

— Sau la fel de buni, dar, în ce mă priveşte, nu atât de buni.

Face o grimasă amuzantă.

— *Biscotti* Seggiano Cantuccini, tot din Toscana.

Prezintă un pachețel transparent cu zece *biscotti* bruni-aurii.

— Acelaşi preţ.

— Atunci e uşor de ales.

Zâmbesc, arătând spre albastrul strălucitor al pachetului Antonio Mattei.

— Îi voi alege pe preferaţii tăi.

Mai uşoară cu 50 de dolari, dar cu mâinile încărcate cu o cafea, un pateu şi o ofertă de pace către un actor multipremiat la Oscar, mă strecor înapoi în maşina Uber care mă aşteaptă.

La poarta studioului, îmi şterg firimiturile de pe haine şi mă îndrept spre punctul de securitate pentru a mă

înregistra. După 25 de minute, mă aflu într-o rulotă pentru coafură şi machiaj. O make-up artist prietenoasă lucrează la coafura mea elaborată pentru prima scenă. Este vorba de cea în care Eliza reuşeşte să-i păcălească pe cei de la curtea regală că este o unguroaică aristocrată, aşa că trebuie să arăt exact în felul ăla. După ce termină, mă întoarce cu mândrie spre oglindă şi văd pentru prima dată roadele muncii ei. Tenul meu este strălucitor şi fără cusur, mi-a scos în evidenţă ochii cu gene discrete, părul meu e aranjat într-un coc strălucitor, specific parcă epocii edwardiene, şi coafura este completată cu o diademă cu perle discrete. Pot fi considerată o prinţesă unguroaică sau, cel puţin, o tânără care pretinde a fi prinţesă. Mă ridic şi o îmbrăţişez puternic pe artistă, iar ea scoate un râs gutural. Dacă nu voi primi acest rol, cu siguranţă nu va fi din cauza inadecvării felului în care arăt.

Apoi, sunt condusă într-o cabină de probă temporară din clădirea studioului ca să mă îmbrac. Este o încăpere goală, cu nimic altceva decât un încălzitor, un fotoliu şi un stativ de haine cu cele trei costume ale mele.

Mă dezbrac până la lenjeria intimă, iar o echipă de oameni de la departamentul de costume mă îndeasă şi mă strânge în corsetul şi în rochia din epoca lui Eduard al VII-lea al Angliei. Având o talie cu cinci centimetri mai subţire după îmbrăcarea corsetului, mă strecor cu uşurinţă în rochia de bal din stofă veche, de culoarea fildeşului.

În timp ce designerul de costume şi echipa sa se ocupă de aranjarea tivului şi a mânecilor rochiei, eu mă privesc în oglinda ce mă înfăţişează de sus până jos. Arăt ca o mireasă emoţionată, cu tenul palid şi obrajii înroşiţi din cauza efortului de a fi legată atât de strâns de două asistente de garderobă. Dar e o uşurare să văd că nu mai arăt ca Mia, nu mai arăt ca Jane – arăt ca Eliza.

Odată ce sunt gata, sunt condusă spre scenă. Dar mi se spune că partenerul meu nu este încă pregătit. Îi înmânez asistentului micul meu cadou de dinaintea filmărilor pentru partenerul meu de scenă şi îl rog să-l ducă în cabina lui. Îmi face cu ochiul, semn că s-a prins de ingeniozitatea mea şi pleacă ducând pachețelul albastru strălucitor în mână.

La vreo 45 de minute după ora inițială de începere a filmărilor, partenerul meu ajunge pe platou, în urma asistentului de producție. În timp ce se apropie, el studiază ceva scris într-un carnețel, iar, când îşi ridică privirea, ochii lui îi întâlnesc pe ai mei.

Îmi soarbe din priviri costumul, părul şi machiajul, iar apoi schițează un zâmbet.

— Foarte bine. Într-adevăr, foarte bine, remarcă el cu un accent care nu este al lui.

A intrat deja în rolul personajului, aşa cum toată lumea a spus că va face.

Trec toți pe lângă mine în trombă, iar asistentul îmi face semn să îi urmez şi eu. Tropăi în urma lor în pantofii cu tocuri joase, specifici epocii lui Eduard al VII-lea, chinuindumă să respir în corsetul strâns, în timp ce ei se îndreaptă spre scena puternic luminată. Pe platou, lucrurile se mişcă repede. Discutăm scena cu regizorul, apoi facem o repetiție pentru a şti cum trebuie să ne poziționăm. Discut cu operatorul de cameră despre luminile orientate spre mine şi despre ce preferă pentru primul cadru, iar, după ultimele verificări şi după ce s-a strigat „Linişte pe platou”, sună clopoțelul. Ne ocupăm primele poziții în spatele unei uşi false, gata să intrăm. Toată lumea pe de platou amuțeşte în jurul nostru şi, în liniştea subită, colegul meu se apleacă şi-mi şopteşte pe un ton sincer.

— Apropo, mulțumesc foarte mult pentru *biscotti,* apreciez foarte mult gestul.

Personajul lui a dispărut pentru o secundă şi mi-a oferit un zâmbet cald.

— O, mult succes!

După aceea, auzim vocea regizorului răsunând puternic din întunericul de dincolo de luminile studioului.

— Şi... acțiune!

29.
INFORMAŢII NOI

Luni, 15 februarie

După două scene, mă întorc fericită în cabina mea, în timp ce inima îmi zvâcneşte uşor în piept, şi simt cum mă dor muşchii feței de la efortul de a mă abține să nu zâmbesc. Este atât de bun! Mă face să joc atât de bine! Sunt îngrozită când mă gândesc cât de bine a decurs totul până acum. Chiar am văzut-o pe Kathryn Mayer ridicând discret degetul mare în semn de aprobare, între duble, din penumbra unui monitor al camerei de filmat.

Avem o oră la dispoziție pentru masa de prânz şi, deşi mi-au spus că pot mânca în cabina mea, aş prefera să respir puțin aer proaspăt după ce am stat atât de mult timp în studio. Cu ajutorul unui asistent de garderobă, mă eliberez de corset, îmi pun nişte pantaloni de jogging şi un hanorac şi ies la plimbare pe teren.

Ochii mei au nevoie de o clipă pentru a se adapta din nou la strălucirea soarelui Californian, în timp ce inspir aerul rece de primăvară. Apoi, urmând semnele, îmi croiesc drum printre clădirile studioului în căutarea cafenelei.

În cafenea, devorez un sandvici cu pastramă şi o pungă de chipsuri, înainte de a mă întoarce în cealaltă parte a studioului cu un *frappuccino* rece ca gheața în mână. Şi atunci se întâmplă ceva.

Simt cum pieptenele vechi şi delicat din carapace de broască ţestoasă, fixat în păr, se desprinde şi, fiind prea lentă ca să îl prind, se izbeşte de asfalt. Privesc cum una dintre pietricele cu care e împodobit se dezlipeşte şi alunecă pe jos. *La naiba!*

În momentul în care mă aplec să o ridic, cineva se loveşte de mine, împroşcându-mi hanoracul şi pantalonii cu stropi de *frappuccino.*

— Doamne, îmi pare rău. Scuze, scuze! exclamă el, la fel de şocat ca şi mine, cu telefonul lipit de ureche. Îmi pare rău, Danny, te sun eu mai târziu, îi spune el interlocutorului, în timp ce îmi oferă o mână pentru a mă ajuta să mă ridic, încheind apelul.

Dar nu-i iau mâna, ci doar mă holbez la el, pentru că l-am mai văzut undeva pe acest om. I-am văzut fotografia zâmbitoare pe pagina „Despre noi” de pe Moon Finch. Dar, mai important, i-am mai auzit vocea pe o înregistrare audio înăbuşită, pe care aş da orice ca să o uit.

Mă ridic repede, încercând cu disperare să-mi păstrez o expresie neutră pe chip, căci realizez că acesta este bărbatul care a violat-o pe Emily Bryant şi a scăpat fără a fi pedepsit.

Se uită la mine, îngrijorat.

— Eşti teafără? mă întreabă.

Mă chinui să-mi găsesc cuvintele. Se comportă atât de normal, este atât de drăguţ!

— Dacă sunt teafără? repet. Da, mi-a căzut pieptănul, spun şi îl ridic în mod bizar ca dovadă.

El zâmbeşte.

— Şi pieptănul tău e teafăr?

Glumeşte. Poanta mă prinde cu garda jos; îmi dau seama că nu mă cunoaşte şi nu are habar că eu ştiu ce a făcut.

— Ha, da, răspund eu cu un soi de chicotit. E bine şi el.

El dă aprobator din cap, apoi comportamentul său se schimbă brusc, în timp ce îşi dă seama cine sunt.

— Eşti Mia Eliot, nu-i aşa?

Inima îmi tresare; chiar mă cunoaşte. Ştie exact cine sunt. Simt cum Jane se trezeşte în mine.

— Da, răspund cu o încredere stridentă, dar care nu izvorăşte din interior. Aşa este. Ne-am mai întâlnit cumva?

Îşi lasă greutatea pe celălalt picior. E evident că nu ne-am mai întâlnit.

— Nu, dar am văzut *Eyre.* Sunt unul dintre producătorii de la Moon Finch, Ben Cohan. Apropo, *Eyre* a fost fantastic. Ai o... o conexiune incredibilă cu obiectivul camerei, e minunat să te urmărim.

Îmi cercetează părul bine aranjat.

— Eşti aici pentru audiția la *Galateea.*

— Sunt în pauza de masă acum. Dar da, aşa e.

El dă din cap în cunoştință de cauză.

— E grozav. Mă bucur să aud asta. Arăți grozav cu ăsta, spune el, arătând pieptănul din mâna mea.

Dacă mai zice „grozav" încă o dată, mă pun pe urlat!

— *Galateea* a fost pe lista noastră, continuă el. Înainte să se ocupe Kathryn. Am făcut o mulțime de modificări înainte de a-l preda mai departe. Dar Kathryn este cea mai bună, are un ochi bun. Hei, ascultă, şi nouă ne-ar plăcea să te vedem în curând în ceva la Moon Finch.

Pun pariu că da. El zâmbeşte.

— Voi trimite nişte propuneri agentului tău. Eşti de mult timp în Los Angeles?

Actorii şi echipa de la alte producții trec pe lângă mine în drum spre cantină; nu suntem singuri aici şi nu sunt în primejdie, dar simt că e un tip periculos. Întregul meu corp îmi spune să mă îndepărtez de acest bărbat, dar Jane se ține tare.

— Joc după ureche aici, reuşesc să zic. Iau fiecare zi aşa cum vine.

Râde, probabil confundând grosolănia mea cu umorul englezesc sec. Simt cum furia creşte înăuntrul meu. Furia lui Jane, furia mea. Trebuie să plec de aici, altfel, voi face o prostie. Încerc să scap de imaginile din mintea mea asociate cu vocea lui.

— Ei bine, poate reuşeşti cumva să treci pe la biroul meu săptămâna asta, continuă el, nepăsător. Vom vedea ce putem găsi pentru tine.

Îmi aruncă un zâmbet, şi asta e picătura care a umplut paharul.

— Cred că o cunoşti pe o prietenă de-a mea, spun eu cu multă bună dispoziție. Emily Bryant?

Îi privesc expresia care se transformă dintr-una politicoasă într-una plină de înțeles.

Văd cum ochii îi scânteiază îngroziți, înainte de a reuşi să-şi disimuleze rapid expresia.

— Emily Bryant? repetă el politicos, ca şi cum nu ar avea nicio idee despre cine vorbesc.

Este un actor bun, dar eu sunt mai bună.

— Da, Emily Bryant. Este o bună prietenă de-a mea. Cred că ai întâlnit-o la petrecerea de Anul Nou.

Nu ştiu de ce fac asta, dar nu mă pot opri. Vreau să-l văd pus la zid. Vreau să-l văd că plăteşte, chiar dacă nu e de datoria mea să-l fac să plătească.

Îl urmăresc cum încearcă să controleze ceea ce se întâmplă, până când îşi dă seama că nu mai are rost să se comporte normal. Expresia i se întunecă brusc şi face un pas mai aproape, amenințător, în vreme ce omul politicos de adineauri dispare văzând cu ochii.

— Nu ştiu ce crezi că faci, dar ar fi bine să încetezi, spune el pe un ton jos şi agresiv.

L-am enervat. În loc să mă simt triumfătoare, realizez brusc vulnerabilitatea poziției mele. Chiar şi într-un loc aglomerat, acest om, acum descoperit, pare periculos. Fac

un pas înapoi, lăsând mai mult spațiu între noi. Sunt martori şi camere de supraveghere peste tot în acest loc. Ştiu că nu voi fi niciodată într-un loc mai sigur, mai protejat în fața acestui bărbat. Aşa că, dacă vreau să spun ceva, acum ar fi momentul perfect.

— De ce se ascunde? Ce i-ai spus de ai făcut-o să dispară?

Sprâncenele lui Ben se ridică întrebătoare.

— Ce? Nu ştiu despre ce vorbeşti, murmură el, cercetând fețele celor care trec pe lângă noi. Las-o baltă, continuă el cu vocea joasă. Nu ştii despre ce vorbeşti.

Apoi pare să-i vină un gând.

— Stai aşa, de cât timp eşti în oraş? De o săptămână? De două?

Ochii lui sunt serioşi, expresia lui – insistentă, şi mă trezesc răspunzând.

— De o săptămână.

— Şi Emily este o nouă prietenă, bănuiesc? întreabă el pe un ton neclintit.

— Da, recunosc eu.

— Da, bine. În acest caz, nu o cunoşti deloc pe Emily, nu-i aşa? Dacă ai întâlnit-o abia acum o săptămână, nu o cunoşti cu adevărat.

Ceva din tonul lui mă face să mă retrag. Probabil că a sesizat ezitarea mea, pentru că a continuat.

— Nu-i plânge prea mult de milă. Nu este cine crezi că este: caut-o pe internet. Uită-te la unele dintre filmele ei mai vechi. O să vezi. Habar n-ai în ce te bagi. Nu o vei ajuta nici pe ea, nici pe tine.

Tonul lui este calm, dar amenințător.

— Lasă-o baltă. Ai un contract bun aici. Renunță la alte chestii. Dacă ai de gând să faci vreo mişcare, sper că eşti convinsă că suntem pregătiți.

O maşinuță de studio claxonează în timp ce se îndreaptă spre noi. Ben mă priveşte în tăcere încă o clipă înainte de a se îndepărta. Rămân şocată, în timp ce maşina mă ocoleşte şi îşi continuă drumul.

Întorcându-mă în cabina de probă, asistentele mă îmbracă în costumul pentru scena finală, Eliza înainte de transformare, sărmana florăreasă. Îmi doresc mai mult decât orice să am un moment în care să fiu singură, pentru că, oricât de mult urăsc faptul că m-am lăsat păcălită de cuvintele lui Ben Cohan, acum simt o nevoie insistentă de a o căuta pe Emily pe internet. Ar putea fi informații pe care eu nu le ştiu? Mi se pare ridicol că nu am căutat-o deja, dar cu tot ce s-a întâmplat, sincer, nu mi-a trecut prin minte asta până când nu mi-a sugerat el. Şi acum nu mai pot să gândesc limpede.

Coafura şi machiajul mă transformă din nou şi apoi sunt condusă direct pe platou pentru a filma ultima scenă programată azi. Îmi iau locul pe scenă şi, aşteptând semnalul regizorului, dau deoparte dorința de a-mi scoate telefonul şi de a o căuta pe Google pe Emily. Încerc să îndepărtez de mine marea de fețe necunoscute care se profilează în penumbra de dincolo de camera de filmat şi de luminile studioului; încerc să-mi îndepărtez gândurile despre Ben Cohan şi Emily Bryant. Închid ochii, strâng mânerele coşului meu de flori până când simt că mă dor mâinile în mănuşile fără degete şi mă forțez să mă întorc în Anglia din epoca edwardiană, la Covent Garden, înainte de război, înainte de iPhone, înainte de toate astea.

Aud „acțiune” şi, la fel ca şi Los Angelesul, viața mea dispare, iar eu sunt doar personajul al cărui rol îl interpretez.

La final, clopoțelul studioului dă semnalul de încheiere şi un ropot de aplauze se aude din jurul platoului. Mă bucur un moment de sentimentul strălucitor al unei munci bine făcute.

Regizorul mă cuprinde într-o îmbrățişare strânsă. Zâmbeşte şi îmi şopteşte:

— Ai fost superbă!

Şi, în ciuda tuturor lucrurilor, zâmbesc. Mă întorc în cabina de probă, mă dezbrac de costum cât de repede pot şi mă strecor în hainele mele obişnuite.

Kathryn îşi strecoară capul pe după uşă.

— Te-ai îmbrăcat?

— Da, chicotesc, iar Kathryn intră uşor în cameră, în timp ce asistentele de garderobă agitate ies pe lângă ea.

Se aşază pe un scaun, oftând satisfăcută.

— Ei bine, domnişoară, a fost fantastic. Nu ştiu dacă ai observat, dar am avut câțiva vizitatori de platou în ultima scenă. Sper că nu te superi, dar am invitat o grămadă de oameni importanți să te vadă. Le-ați plăcut amândoi împreună. Aveți o legătură grozavă.

Mă opresc din demachiat.

— Da? Chiar credeți? întreb.

Aud speranța din vocea mea şi mă înroşesc uşor. Se uită la mine şi dă din cap cu subînțeles.

— Da, aşa e. Bineînțeles, va trebui să aşteptăm filmările şi să obținem un consens general, dar lucrurile arată bine. Dacă nu se întâmplă ceva cu totul neprevăzut până miercuri, atunci, puştoaico, cred că vom lucra împreună.

— Miercuri este programată vizionarea probei video?

— Da, de ce? Doar nu plănuiai să pleci din LA până atunci? întreabă ea pe un ton glumeț.

Mă întorc spre oglindă şi continui să mă demachiez uşor.

— Nu, în niciun caz. Dacă aveți nevoie de mine, atunci sunt aici, spun, şi îmi dau seama de adevăr: dacă vreau să am o şansă de a obține acest rol, atunci asta va trebui să fac.

În timp ce mă îndrept spre casă, în siguranța maşinii Uber, îmi scot telefonul. O anunț pe Cynthia că nu pot pleca până miercuri, iar apoi, în sfârşit, deschid Google. Nu găsesc nicio fotografie cu Emily pe internet, dar descopăr un link către un filmuleț pe Vimeo. Îmi scot căştile din geantă, mi le bag în urechi şi apăs „redare”. Văd chipul adormit al unei femei, care nu este Emily. Este amuzant, am presupus că Emily va fi personajul principal în acest filmuleț, dar nu este ea. Pernele şi aşternuturile din jurul ei sunt mototolite şi camera se îndreaptă spre fereastra apartamentului. Afară se vede New Yorkul. Se aude zgomotul slab al unui tren şi ochii fetei se deschid. Scena trece la femeia care se grăbeşte prin Central Park, într-un peisaj rece de toamnă, în drum spre serviciu. Nu ştiu cum o cheamă pe actrița principală, dar e ceva vag familiar la ea. O urmăresc de-a lungul unei zile, cum este martora unui incident în parc şi cum acesta îi influențează acțiunile, până când, în scena finală, ne dăm seama că incidentul i s-a întâmplat chiar ei. Este un scurtmetraj bun, dar Emily nu joacă în el. Mă întorc la generic şi iată că apare numele ei. Probabil că a avut un rol mai mic. Probabil că mi-a scăpat. Dar în generic nu este menționat nici un alt nume. Doar Emily Bryant în rolul Annei.

Cine naiba era Anna? Nici măcar nu ştiu cum se numea personajul principal, darămite actorii de pe fundal.

Apoi, încet-încet, îmi dau seama şi simt cum mi se ridică părul de pe ceafă. Apăs pe butonul de reluare a filmului.

Chipul frumoasei femei care doarme umple ecranul – o brunetă cam la 20 şi ceva de ani, liniştită. Personajul principal se numeşte Anna. Anna este interpretată de o actriță pe nume Emily Bryant. Fata pe care o privesc pe ecran este Emily Bryant. O, Doamne!

Îmi întorc privirea, uitându-mă pierdută la autostrada care se estompează dincolo de geam. Încep să conştientizez un lucru terifiant. De fapt, nu am întâlnit-o niciodată pe adevărata Emily Bryant, nu-i aşa?

Îi privesc din nou chipul pe telefon. Apoi deschid o altă pagină şi caut mai multe fotografii sau videoclipuri, sau orice altceva. La început, este imposibil să dau de urma a ceva, apoi găsesc o reclamă la paste pe YouTube. În descriere, este menționat numele ei, iar data postării este luna mai a anului trecut. Este mai recent decât scurtmetrajul. Dau click pe videoclip şi privesc: o femeie dansează elegant prin bucătărie cu o lingură de lemn în mână, în timp ce pregăteşte cina pentru familia ei uimită. Este aceeaşi fată, cu părul mai lung, poate o nuanță mai închisă la culoare. Pun videoclipul pe pauză, chipul ei umple ecranul în timp ce ea stă la masă zâmbind cu mândrie. Şi apoi îmi dau seama.

Isuse. Ştiu cine este. Ştiu unde am mai văzut fața asta. *Am* mai *văzut-o* pe Emily Bryant înainte. Am văzut-o în fotografia pe care am luat-o din apartamentul ei, fotografia de pe noptiera ei. Fotografia cu cele două femei în drumeție pe dealurile de deasupra Hollywoodului. Am avut dreptate în legătură cu un lucru: Emily *era* în acea fotografie, doar că era fata din stânga, nu cea din dreapta.

Ceea ce înseamnă că nu am întâlnit-o niciodată pe adevărata Emily. Pe Marla am întâlnit-o cu cinci zile în urmă, la acea audiție.

Cuvintele lui Ben îmi revin în minte: „Emily nu este cine crezi tu că este. Habar n-ai în ce te bagi.”

Mă cutremur la gândul a ceea ce ar putea însemna asta pentru Emily Bryant şi pentru mine.

30.
CINE EŞTI?

Luni, 15 februarie

Nu am decât un prenume şi un chip pentru a-mi continua cercetările.

Ajung în apartament şi caut „Marla” pe IMDb, dar apar 200 de rezultate pentru căutarea asta. Din fericire am destul timp. Parcurg lista, eliminând variantele numelui Marla. Nu mă interesează nici cei din echipele de filmare, cei care nu sunt actori şi nici actorii care au avut filme înainte de 1990. Există o şansă ca ea să fie mai în vârstă decât mine, dar nu poate avea mai mult de 35 de ani, cel mult. Am redus lista la 21 de persoane. Le răsfoiesc paginile, studiindu-le fotografiile, dar nu o găsesc pe ea. Dintre acestea, 13 nu au fotografii pe paginile lor. Sunt sigură că a avut grijă să elimine orice dovadă a unei fotografii, mai ales pe un site public atât de cunoscut ca acesta.

Unul câte unul, caut pe Google fiecare nume rămas. Unele nume apar imediat, actriţe care au lucrat suficient de mult pentru a lăsa în urma lor o dâră de publicitate sau fotografii de producţie. Studiez chip după chip. Unele mai în vârstă, altele mai tinere, unele blonde, unele de diferite etnii, unele de succes, altele nu. Cantitatea de informaţii referitoare la carierele lor sau lipsa datelor, atunci când sunt văzute în succesiune rapidă, îşi pune amprenta asupra psihicului meu. Întrebarea răscolitoare – de ce mă aflu aici, atât de departe de casă şi de oamenii care mă iubesc? – îmi freamătă în suflet, dar merg mai departe.

După o oră de căutări, rămân trei nume pe listă: Marla Sinclair, Marla Kaplan şi Marla Butler.

Sinclair apare doar în două filme: în *Woman in Crowd* („Femeia din mulțime”), o comedie romantică de Crăciun din 2011, de care nu am auzit niciodată, şi în *Communion Girl* („Fata împărtăşită”), un film de groază din 2001. Ambele sunt, în esență, roluri de figurant, aşa că bănuiesc că nu este vorba despre Marla.

Rolurile Marlei Kaplan par mai promițătoare. Nouă apariții de televiziune în total, cu nume de personaje deprimante şi bidimensionale precum: „Prietenă sexy”, „Fata vampir”, „Bona Milei”, „Femeie goală” şi „Fată”.

Aparițiile Marlei Butler par şi ele plauzibile, deşi într-un alt mod.

Cele mai multe dintre aparițiile ei sunt de la începutul anilor 2000, iar numele personajelor, cum ar fi „Iris tânără”, „Cassandra tânără” şi „Fetiță drăguță”, indică faptul că atunci era doar un actor copil. A adunat un număr impresionant de 26 de roluri înainte de a lua o pauză în 2012. Apoi, o nouă recoltă de scurt-metraje şi roluri *cameo* începând cu 2019, aducându-ne la zi cu un rol mărunt de recepționeră de hotel într-un film recent din seria Bond. Această Marla începe încet-încet să ajungă undeva.

Am căutat pe internet poze de-ale lui Kaplan şi de-ale lui Butler. Am găsit câteva fotografii de producție cu Butler în diverse roluri din tinerețe, dar e o puştoaică şi este imposibil de spus dacă este chiar ea în acele imagini. Fetița din aceste filme are cam între cinci şi zece ani.

Găsesc o poză cu Kaplan din filmul ei cu vampiri, cu părul în nuanțe deschise, cu trăsături asemănătoare cu ale celeilalte Marla, dar este surprinsă din profil, ghemuită, la marginea cadrului, nu în centrul fotografiei. Ar putea fi totuşi Marla pe care o caut.

Oricare dintre aceste femei ar putea fi cea pe care o caut.

Îmi vine un gând în minte. Poate că ar merita să mă uit din nou pe Vimeo, de data aceasta căutând-o pe una dintre cele două Marla, în loc de Emily.

Caut cel mai recent scurtmetraj al Marlei Butler, dar nu îmi apare nimic. Încerc un alt titlu. Din nou, nimic.

Exasperată, tastez pur şi simplu numele ei. Apare un rezultat.

Este o scenă dintr-un film pentru adolescenți din 2011, intitulat *She's Got Class* („Ea are clasă şi bun-gust").

Numele celor două actrițe din scenă sunt menționate în genericul înregistrării. Amy Rogers joacă rolul principal, iar Marla Butler este colega ei de scenă. Aceasta ar putea fi ea.

Fac click pe „redare". Două fete de 16 ani stau zgribulite una lângă alta în gradena de pe terenul de sport al unei şcoli. Le este frig, au mânecile hainei trase peste mâini, obrajii roşii. Discută despre un grup de personaje pe care nu le cunoaştem. Marla este brunetă, Amy, roşcată. E greu de spus deocamdată, dar personajele par apropiate: ceva s-a petrecut între ele. Din conversația lor, înțeleg că problema lor este un băiat. Amy este o elevă de nota 10, în timp ce personajul Marlei pare mai interesant, mai complicat. Ceva ce spune Amy o face pe Marla să ofteze şi să privească în depărtare. O privesc cum scoate un pachet de țigări din hanoracul ei şi îşi caută bricheta. Şi apoi face ceva care îmi taie respirația.

Ține țigara lejer între două buze cărnoase, ferindu-i capătul de vânt, deschide bricheta şi o aprinde dintr-o singură mişcare lină a încheieturii mâinii. Mă ridic în picioare în timp ce o închide. Ea a făcut exact acelaşi gest pe acea bancă în lumina soarelui, cu cinci zile în urmă, aceeaşi mişcare reflexă, fluidă. Una repetată probabil de un milion de ori de-a lungul vieții ei. Ea este. Adolescenta pe care o privesc, Marla Butler, este femeia pe care am întâlnit-o la acea audiție.

Mă ridic şi mă plimb prin sufrageria apartamentului. Ce ar trebui să fac cu aceste informaţii? Ştiu ce aş vrea să fac. Aş vrea să mă întorc acasă şi să nu-i mai văd niciodată pe aceşti oameni, dar nu pot pleca din Los Angeles decât după ziua de miercuri. Şi cum aş putea uita vreodată fantoma vocii lui Emily din acea înregistrare audio, cerându-i atacatorului ei să se oprească? Luptându-se pentru viaţa ei. Pot să uit asta? Pentru că, oricât aş încerca să-mi imaginez că Emily este încă în viaţă, nu reuşesc să fac asta.

Dar nici nu-mi pot imagina că fata pe care am cunoscut-o acum câteva zile ar putea fi o criminală. Chiar şi în imaginile pe care Lucy mi le-a arătat, nu părea ameninţătoare. Dar, aşa cum bine a spus Lucy, se pricepe foarte bine să fie convingătoare atunci când vrea.

Poate că la ultima întâlnire a lui Emily şi a Marlei a avut loc un accident, iar Marla nu a ştiut ce să facă pentru a umple golul lăsat de Emily?

Dar atunci, ce înseamnă asta, dacă e adevărat? Cât de departe ar putea merge Marla pentru a-şi păstra secretul? A intrat deja în apartamentul meu, mi-a umblat la maşină.

Îmi sună telefonul. Este Cynthia, care îmi spune că mi-a găsit o nouă locuinţă în care pot sta de mâine-dimineaţă până miercuri. Asta înseamnă că mai am de petrecut o singură noapte în această clădire. Încă o noapte într-un apartament în care Marla a intrat în mod repetat prin efracţie. Mă cutremur la gândul ăsta, dar ştiu că nu e atât de proastă, încât să se întoarcă în clădire acum, când sunt pe urmele ei.

Bineînţeles, nu trebuie să rămân aici în seara asta. Nick mi-a trimis un mesaj mai devreme ca să mă invite la cină. Nu credeam că o să rămân suficient de mult timp ca să-l revăd, dar se pare că mai am de stat aici încă puţin. Îi trimit un SMS, acceptându-i invitaţia. Aş putea să-l întreb dacă pot să rămân la el mai târziu în cazul în care nu mă simt în

siguranță. Sunt sigură că are o cameră de oaspeți sau măcar o canapea şi că nu trebuie să dorm cu el în pat ca să pot rămâne acolo peste noapte. Bineînțeles, îmi dau seama că, la un moment dat, va trebui să-i spun că mă întorc acasă.

Privesc Los Angeles de la geamurile uriaşe ale apartamentului meu, iar ochii mei găsesc imediat literele înalte de pe dealurile din depărtare, acele adevărate pietre de mormânt. Cu aproape un secol în urmă, o actriță care a ratat rolul vieții sale a plecat să se întâlnească cu prietenii ei şi a fost găsită trei zile mai târziu, moartă, umflată şi de nerecunoscut, într-o râpă. Chipul lui Emily Bryant îmi apare în minte. Nici pe actrița care a sărit nu a dat-o nimeni dispărută. O excursionistă necunoscută a găsit-o. Nimeni nu a semnalat dispariția acesteia până la găsirea trupului ei.

Înainte de a mă speria prea tare, scriu un mesaj şi apăs pe „trimite”.

Luni, 16:03
Marla, am vorbit cu Ben Cohan. Vreau să-mi spui ce s-a întâmplat cu Emily. Ştiu că a dispărut în ianuarie şi ştiu cine eşti tu. Trebuie să-mi spui ce se întâmplă, altfel, voi raporta tot ce ştiu la poliție.

Mă uit o secundă la cuvintele mele şi îmi amintesc că sunt în siguranță aici. Nu poate să ajungă la mine. Paznicii clădirii ştiu că nu trebuie să lase pe nimeni să urce, mai ales pe ea, iar acum, după ce monitorul meu de securitate a fost reparat şi codul de acces al uşii a fost schimbat, sunt mai în siguranță aici decât oricând. Şi mai am de petrecut doar o singură noapte.

Telefonul meu bâzâie în linişte, dându-mi fiori pe şira spinării.

Luni, 16:04
Bine. Orice ți-a spus Ben, a făcut-o pentru a se proteja.

Nu mai eşti în siguranţă acum, crede-mă. Îţi pot explica totul.
Nu e ceea ce crezi, pe cuvânt, Mia. Vrei să ne întâlnim?

Mă holbez la cuvintele ei şi la punctele gri care pulsează sub ele, care îmi spun că aşteaptă răspunsul meu. Degetul meu mare ezită deasupra tastaturii. Şi apoi scriu:

Luni, 16:36
Da. Ne putem vedea, dar numai într-un loc public.

Răspunsul ei este aproape instantaneu:

Luni, 16:37
Bine. Şi apoi, dacă vrei, te pot duce la Emily.

31.
PREGĂTIRI

Luni, 15 februarie

Marla vrea să ne întâlnim diseară la ora 23:30, la Cafeneaua 101, lângă apartamentul lui Emily. Sunt reticentă, dar îmi spune că nu poate face mai mult de atât; nu e disponibilă în timpul zilei, dar nu vrea să-mi spună de ce, ceea ce îmi sporeşte suspiciunile. Dar ce pot să fac? Dacă vreau să o întâlnesc, să primesc răspunsuri la întrebările mele, trebuie să mă duc acolo. Mă consolez cu gândul că măcar am mai fost în locul unde ne vom întâlni şi ştiu că va fi un local sigur şi destul de aglomerat chiar şi la acea oră.

Mă gândesc să-mi anulez planurile de cină cu Nick, dar apoi îmi dau seama că oricum trebuie să mănânc în seara asta şi că puţină companie nu strică. Altfel, o să stau aici şi o să fierb de îngrijorare până diseară.

Ar trebui să fac doar o jumătate de oră până la Marla, în Hollywood, dacă plec de la Nick până la ora 23:00. Va trebui să mă limitez la un singur pahar cu vin la el acasă, ca să pot conduce. Suficient cât să mă relaxez, dar nu suficient cât să-mi amorțească simțurile, ceea ce, având în vedere cât de bine a mers prima noastră întâlnire, s-ar putea să nu fie o idee chiar atât de rea. Ultimul lucru pe care trebuie să-l adaug în ecuația acestei seri este şansa de a face sex.

Miguel sună la interfonul apartamentului meu pentru a mă anunța că a sosit un mecanic de la Audi. Mă îndrept spre parcare, unde îl găsesc pe Miguel citind un exemplar din *Movie Maker* sub tejgheaua pupitrului lui. Îl ascunde pe furiş când mă apropii şi îmi spune că mecanicul lucrează deja la maşină şi mă asigură că totul e sub control. Îmi sugerează să mă duc să beau o cafea în cafeneaua de vizavi şi să mă întorc în 10-15 minute. Neştiind prea multe despre maşini şi recunoscătoare pentru faptul că pot pleca din garaj, mă îndrept spre cafeneaua indicată.

În cafenea, doi ofițeri de poliție în uniformă îmi atrag atenția în timp ce-şi aşteaptă cafelele la tejghea. Mă simt încordată, chiar dacă nu am făcut nimic rău.

Deşi, presupun, acum sunt implicată într-o infracțiune gravă. Am ascultat o înregistrare audio a unui viol; am aflat nişte detalii care pot constitui probe şi ştiu că victima a dispărut la scurt timp după agresiune, iar singura ei prietenă din California i-a luat locul. Să nu deconspiri că s-a comis o infracțiune dacă ai cunoştință de ea este o infracțiune în sine sau este doar un lucru discutabil din punct de vedere moral?

Îi privesc pe ofițeri cum vorbesc în timp ce-şi aşteaptă cafelele, cu armele la vedere, la şold. Nu cred că m-aş putea obişnui să văd arme purtate în locuri atât de banale precum cafenelele şi magazinele. Încerc să-mi imaginez un polițist precum cei de acasă, din Anglia, plimbându-se pe o stradă

principală cu o armă semiautomată capabilă să ucidă instantaneu, fără a fi tras la răspundere într-un proces sau fără vreo consecință reală. Dar tot ceea ce îmi vine în minte este un personaj inadecvat precum cele interpretate de Frank Spencer sau Rowan Atkinson, iar ideea înfricoşătoare se transformă în ceva ridicol.

E ciudat că mă sperie armele, având în vedere slujba mea şi faptul că am intrat de multe ori în contact cu arme de foc în emisiuni TV. Ştiu cum să încarc una, să țintesc, să o demontez şi să o reasamblez. Majoritatea actorilor ştiu toate astea. Se învață la locul de muncă; ore întregi de antrenamente cu specialişti în arme şi armuri pentru o singură scenă în care foloseşti arma. Toate acestea, ca să pară că ştii ce faci. Chiar dacă nu ştii.

Realizez că mi-aş fi dorit să am o armă pentru întâlnirea din seara asta cu Marla. Ora, împrejurările şi nesiguranța mea cu privire la implicarea ei în dispariția lui Emily mă fac să mă simt copleşită de frică. O armă, doar ca recuzită, nu ca să o folosesc, să fie grea în buzunar, fără viață şi fără gloanțe. O ultimă soluție. Mă gândesc la mesajul Marlei şi la concluzia că nu sunt în siguranță în preajma lui Ben. Este imposibil să ştiu în acest moment de cine ar trebui să-mi fie teamă mai tare. Ar fi putut Ben să-mi umble la maşină? Sau sunt amândoi implicați în toată povestea asta? Oricum ar fi, aş vrea să am un mijloc de a mă proteja în seara asta, chiar dacă ştiu că totul este doar de fațadă. Am nevoie de ceva cu care să creez o diversiune, ca să câştig timp în caz că trebuie să fug.

Bineînțeles, o turistă ca mine nu ar putea face rost nici măcar de o imitație de armă în această țară. Aşa că sper că nu voi avea nevoie de una. Nu am nevoie de protecție într-un loc public. Aş avea nevoie de o armă doar dacă aş fi de acord ca Marla să mă conducă la Emily. Dar atunci, cel mai

raţional lucru pe care aş putea să-l fac ar fi să nu merg cu Marla dacă nu mă simt în siguranţă.

Revin în parcare, iar mecanicul îmi aduce maşina reparată şi îmi explică problema. Nu menţionează că cineva ar fi putut să-mi umble la maşină, desigur, deşi se pare că de vină a fost releul principal, mica unitate electrică asemănătoare unui ştecăr, ce controlează funcţiile maşinii. A fost o reparaţie uşoară odată ce şi-a dat seama care era problema, îmi spune el. A trebuit doar să refacă conexiunea slăbită.

— Se întâmplă uneori.

Ridică din umeri. Mi-aş dori să am încrederea lui.

Două ore mai târziu, îmbrăcată elegant şi cu o sticlă de vin de la Guidi Marcello, mă aşez pe scaunul şoferului şi pornesc spre casa lui Nick.

Călătoria până în Bel Air este o adevărată provocare, căci locaţia asta declanşează semnale de alarmă în mintea mea deja zdruncinată. Este aceeaşi zonă din North Hollywood, locuită de oameni înstăriţi, tot acolo unde a avut loc petrecerea de Revelion ce le-a schimbat vieţile lui Emily şi Marlei. Dar îmi spun că Nick nu este Ben Cohan. Nu toţi cei care locuiesc în Bel Air sunt neapărat nişte monştri. Oricum, turnuleţele gotice ale conacelor din Mulholland Drive, precum cele din perioada medievală, se ivesc slab luminate şi monstruoase din grădinile luxoase asemănătoare unei jungle, înălţându-se printre copaci. Structuri arhitecturale de vis devin realitate cu bani mulţi şi cu o minte ambiţioasă. Încerc să mi-i imaginez pe locuitorii fiecărei case, în timp ce trec pe lângă edificiile lor. Unii ar putea spune că au mai mulţi bani decât bun-simţ, dar, şerpuind pe străzi în noapte, realizez că aceste construcţii extravagante contribuie într-o oarecare măsură la magia întunecată a Hollywoodului, ca nişte stelele iridescente pe un fundal de catifea albastră.

Nu pot să nu mă întreb dacă Nick ştia de acea petrecere din noaptea de Anul Nou. Oare a avut loc aproape de casa lui? Ar fi putut să audă zgomotul muzicii din casă? Ar fi putut auzi glasurile joase şi strigătele de bucurie?

Conduc cu grijă urmând curbele strânse, fără parapet şi cu vizibilitate redusă, îngrozită de dealul stâncos care străjuieşte drumul neluminat din față.

GPS-ul mă informează că, la următoarea curbă, se află casa lui Nick, dar, pe măsură ce mă apropii şi încetinesc, nu văd nicio curbă, ci doar un gard gros din lemn de cedru, care se întinde până în apropierea unui zid alb. Încetinesc şi merg cât mai încet. Abia când mă apropii, văd că gardul este de fapt o poartă cu un mic buton gri, montat la înălțimea geamului maşinii. Deasupra lui clipeşte irisul mic şi negru al unei camere de supraveghere. Cobor geamul şi scot capul, încercând să arunc o privire peste zid, dar acesta se înalță mult în sus, la o înălțime de peste patru metri, ascunzând totul dincolo de el.

Am presupus că Nick e bogat, producătorii sunt înstăriți de obicei, dar nu ştiam că e atât de bogat.

Trag aer în piept, mă privesc în oglinda retrovizoare şi apăs pe butonul de sonerie de la poartă. Un zumzet se aude, apoi linişte, cu excepția unor sunete produse de cântecele păsărilor din canioanele din jur. Marginile butonului sclipesc în verde, iar poarta de cedru se retrage în spatele zidului văruit în alb. Închid geamul, bag maşina în viteză şi merg încet pe aleea imaculată a lui Nick, acoperită cu pavele lunguiețe; dincolo de alee, văd o casă din beton şi sticlă cum străluceşte, primitoare, în noapte. Pot vedea prin pereții din sticlă până la canionul de dincolo de livingul al cărui şemineu pare să plutească. Clădirea însăşi pare să plutească, suspendată în aer, pe stânca versantului. Parchez maşina, îmi iau sticla cu vin şi mă îndrept spre uşa din față, deja deschisă.

Mă gândesc o clipă la apartamentul meu în stil victorian cu un dormitor, din Clapton, şi mă întreb de ce, spre deosebire de Nick, am atât de puține lucruri după aproape trei decenii pe această planetă.

Nick mă întâmpină cu o căldură primitoare, care mă linişteşte instantaneu şi, după un tur rapid al casei, deschidem vinul şi toarnă pentru fiecare câte un pahar. Arată bine, relaxat, cu un pulover moale din caşmir şi pantaloni din catifea, fără sacou, cu părul ciufulit şi dezordonat exact atât cât trebuie. Pentru prima dată de când ne-am cunoscut, nu port pantofi cu toc şi observ cât de înalt este față de mine, cu pieptul lat şi puternic. În aer pluteşte o anumită senzație greu de descris; nu prea ştim dacă ar trebui să continuăm întâlnirea noastră de unde a rămas în seara precedentă sau dacă ar trebui să o luăm de la început. Îmi sorb vinul şi îi laud impresionată casa.

— Da, am cumpărat-o acum doi ani. Nu-mi pot asuma niciun merit pentru design. Fostul proprietar a construit-o, dar nu s-a mutat niciodată în ea. A vândut-o ca nouă. Am luat-o la un preț de chilipir, sincer să fiu.

Zâmbesc, fiind numai ochi şi urechi.

— Nu voi întreba cât costă un chilipir în acest caz!

El chicoteşte şi pare să se relaxeze uşor.

— Cum a fost astăzi? întreabă el.

Se referă la proba video, dar, fără să mă surprindă, nu este primul lucru la care mă gândesc. Mă gândesc să-i spun tot ce s-a întâmplat azi: despre Emily, despre Marla, despre întâlnirea cu Ben Cohan de mai devreme, în legătură cu intrările prin efracție în apartamentul meu, amenințările şi sabotarea maşinii mele.

Dar probabil că mi-ar spune fie să nu mă amestec, aşa cum a făcut Ben, fie, mai rău, m-ar întreba de ce naiba nu m-am dus mai devreme la poliție. Ar trebui să-i explic planul meu, care ştiu că este periculos şi ambițios, dar nu pot

pleca din LA până miercuri şi vreau – nu vreau, trebuie – să ştiu ce s-a întâmplat cu Emily. Trebuie să ştiu cum sunt implicată în toate acestea şi apoi, odată ce voi afla, voi aştepta până în ultimul moment şi voi raporta totul chiar înainte de a pleca.

Mai iau o înghiţitură de vin şi îi răspund la întrebare.

— Nu vreau să atrag ghinionul, dar cred că audiţia a mers foarte bine! spun eu foarte încântată.

Scoate un strigăt de triumf şi bate palma cu mine, plin de entuziasm.

— Da, continui eu. Şi ţi-am urmat sfatul. Am fost la magazinul lui Guidi Marcello, mulţumesc pentru pont. Colegul meu de filmare a fost grozav. A făcut ca scenele să fie atât de uşor de jucat! Trebuie să rămân în oraş până la vizionarea de miercuri pentru a primi un răspuns, dar sper că atunci îmi vor oferi un contract.

El încuviinţează dând cap, având ceva în minte.

— Şi după aceea?

Întrebarea mă zăpăceşte un pic.

— După aceea...?

— Rămâi în oraş?

— O!

O, la naiba. Îmi dau seama de ceea ce am spus şi de cum sună probabil pentru el.

— Nu, recunosc eu. O să mă întorc acasă dacă primesc rolul... şi dacă nu-l primesc, de fapt.

Schiţez un zâmbet trist. Se gândeşte o secundă, apoi zâmbeşte.

— Bine, atunci. Înseamnă că nu mai avem decât seara asta la dispoziţie, aşa că ar fi bine să profităm la maximum, spune el. Vreau să-ţi arăt ceva. Vino cu mine.

Mă ia de mână şi mă conduce prin sufragerie, apoi coborâm o scară în spirală, care dă spre o terasă mare, cocoţată deasupra prăpastiei abrupte a canionului. E o

noapte senină şi stelele sunt vizibile, observ eu în timp ce îl urmez până la vatra în care trosneşte focul.

Cuibăriți pe o banchetă joasă, ne luăm un pahar cu vin şi discutăm despre tot felul de lucruri, conversația fiind fluidă şi uşoară. După un timp, Nick se duce înapoi în casă şi se întoarce cu un platou cu brânzeturi şi aperitive, care arată delicios. Ne înfruptăm şi conversația se îndreaptă din nou spre plecarea mea din LA.

O să-mi lipsească asta. Apropierea dintre noi, această nevoie de a vorbi şi de a ne asculta unul de celălalt. Sunt dureros de conştientă de brațul său cald şi protector din jurul umerilor mei, de mirosul lui, de pielea gâtului său care-i seducător de aproape. De aş putea să-l iau cu mine la Londra! Ştiu că abia ne cunoaştem, dar nu m-am apropiat de nimeni atât de repede. Nici măcar de George.

— Nu e chiar aşa de rău aici, să ştii, glumeşte el.

— Cum? Te referi la vreme? spun eu.

Râde, aproape scuipând tot vinul din gură.

— Uau, poate fi afurisită uneori, chicoteşte el. Industria filmului este atât de diferită la Londra?

Îi studiez chipul – vrea cu adevărat să ştie.

— Voi fi sinceră, spun, înainte de a ezita. Dar, mai întâi, lasă-mă să precizez că nu mă refer la persoana ta, îl avertizez. Este, pur şi simplu, ciudat aici. La suprafață totul pare prea frumos, dar dedesubt, lucrurile nu sunt aşa cum par.

Am oftat, exasperată. Ştiu că nu pot să-i spun ce se întâmplă acum, dar îmi vin alte cuvinte care, într-un mod ciudat, par să însemne acelaşi lucru.

— Toată lumea de aici este obsedată. Şi nu de muncă. De succes. Ştii cum e. De orice fel. Nu am avut nici măcar o conversație despre un film vizionat sau despre o piesă de teatru apreciată, totul se rezumă la achiziții, ca o acumulare de terenuri. Pentru proprietate intelectuală, pentru control

narativ, pentru orice fel de control: să ajungi să joci un rol doar pentru a avea posibilitatea să joci şi altele, ca să fii nominalizat, ca să obţii roluri mai mari, ca să ajungi producător executiv şi toate... *ad infinitum.* O cursă nebunească... Este ca în perioada de Black Friday, când sunt reduceri. Mai mult, mai mult, tot mai mult.

Îmi zâmbeşte.

— Şi nu-ţi plac toate astea?

Nu pot să-mi reţin un zâmbet.

— Exact, nu-mi plac astea.

Îşi bagă o măslină în gură cu voioşie.

— Pentru că multor oameni le plac.

El ronţăie. Eu chicotesc.

— Da, ştiu. Ştiu că le plac. Şi i-am întâlnit pe acei oameni, îi cunosc.

— Dar crezi că se înşală?

Mă îndeamnă să continui.

— Nu. Nu e ceva greşit. Nu ştiu ce se întâmplă în viaţile lor. Dar nu vreau să fiu ca ei. Cred că abia acum încep să mă întreb ce anume sperăm cu toţii să găsim în vârful piramidei, când vom ajunge în sfârşit acolo, ştii?

Ciudat. Este prima dată când pun aceste gânduri cap la cap, dar, când le aud rostite, înţeleg că au început să mă frământe de când a plecat George.

Nick priveşte cum mă chinui să găsesc cuvinte pentru a explica de ce aştept cu nerăbdare să părăsesc acest loc uitat de Dumnezeu. Şi, din nou, mă gândesc să-i spun tot adevărul. Dar, dacă aş face asta, s-ar schimba totul între noi. El îmi simte schimbarea de dispoziţie.

— Ce este? Spune-mi, mă încurajează el.

Mă uit la flăcările moi, care se întind spre marginile buştenilor din vatră, căldura lor învăluindu-mi gleznele goale.

— Cunoşti pe cineva pe nume Ben Cohan, Nick? întreb, evitându-i privirea.

Îl simt cum se încordează lângă mine. Se aude doar lemnul trosnind în flăcări şi apoi vorbeşte.

— L-am văzut de câteva ori, da, spune el pe un ton încordat. De ce?

— L-am întâlnit astăzi, spun, întorcându-mă şi privindu-l pe Nick.

Trăsăturile lui, de obicei gata să schițeze un zâmbet, sunt acum încremenite într-o încruntare.

— Bine, răspunde el.

Nu ştiu cât de departe voi merge cu asta, dar las cuvintele să-şi urmeze cursul lor.

— Am auzit unele lucruri despre el, spun, iar în tonul meu se citeşte o întrebare.

— Da, aş lua aceste lucruri ca atare.

— Sunt adevărate?

Se apleacă în față.

— S-a întâmplat ceva? întreabă el.

Eu dau din cap.

— Nu mie.

— Dar cuiva pe care îl cunoşti? întreabă el, tonul său îngrijorat mascându-i doar puțin furia.

— Într-un fel, e greu de explicat. Dar crezi că zvonurile despre el sunt adevărate?

Nick dă din cap hotărât şi îşi goleşte paharul.

— Da, e al naibii de ciudat. Felul în care se îmbracă. Partenerul lui de afaceri, Mike. Cel mai bine e să te fereşti de ei doi, dacă nu vrei să ți-o tragă într-un fel sau altul.

Mă strâmb, iar expresia lui se schimbă instantaneu.

— Scuze, scuze. Isuse. Nu am vrut să... Complet nepotrivit, îmi pare rău.

Am clătinat din cap.

— E în regulă, înțeleg ce ai vrut să spui, îl liniştesc. Povesteşte-mi despre partenerul lui de afaceri, Mike.

Nick îşi mai toarnă un pahar cu vin şi îl completează pe al meu. Nu am curajul să-i spun că nu voi sta suficient de mult timp pentru a-l bea.

— Mike se ocupă de bani, de partea juridică, Ben este figura de rezistență. S-au cunoscut în facultate, cred, un fel de parteneriat ciudat de la bun început, dar care pare să funcționeze. Cred că fac o echipă bună. Când Ben o ia razna, Mike face ordine.

Nick îmi urmăreşte sprâncenele ridicate.

— Da, a fost o chestie anul trecut, o problemă de drepturi care a scăpat de sub control. Se zvonea că Ben are nişte... legături. Când a expirat o anumită opțiune de drepturi, toți ceilalți ofertanți concurenți s-au retras brusc. Moon Finch a curățat terenul. Toți s-au speriat. Nişte cunoştințe de-ale lui au făcut nişte vizite unora, se pare, au dat nişte telefoane. Genul ăsta de lucruri.

Mă gândesc la Emily, care, inconştientă, s-a prezentat probabil la întâlnirea cu cei doi bărbați cu fişierul ei audio şi cu cerințele ei. Cât de speriată a fost probabil în timp ce încerca să joace un joc ale cărui reguli nu le cunoştea şi pe care, având în vedere legăturile lor, nu avea nicio şansă să-l câştige. Nick face aluzie la martori, la concurenți, plătiți sau avertizați, unii mai cu greutate decât alții.

— Crezi asta? întreb eu. Că ar putea face aşa ceva?

Nick ridică din umeri.

— Doamne, după tot ce a ieşit la iveală la Hollywood în ultimii ani, nu m-ar surprinde deloc.

— Atunci de ce nu face nimeni nimic? De ce nu spune nimeni nimic? Ştiu că nu eu ar trebui să spun asta, dar uite că o fac.

— Mită. Contracte de confidențialitate. Frică. Lipsa dovezilor. Este un joc de noroc, te poate ruina pe tine la fel de uşor cum îi poate distruge pe ei.

— O, răspund.

Observ ora la ceasul lui de mână. Curând va fi ora 23.

Mă îndrept spre baie, iar Nick se oferă să urce la etaj să-mi aducă o cafea. Va trebui să plec în următoarele 15 minute, dar ideea de a mă întâlni cu Marla în acest moment mă înfioară şi mă gândesc să renunț la toată treaba. Aş putea să rămân aici cu Nick şi să uit de Emily, de Marla şi de tot ce s-a întâmplat în ultima săptămână. Aş putea să mă ghemuiesc aici, în siguranță, lângă el. Aş putea urma sfatul lui Ben şi să renunț la tot.

Dar cum rămâne cu Emily? Şi acum, că sunt implicată, oare toată chestia asta mă va urmări chiar dacă aş vrea să renunț?

Mă privesc în oglinda din baia slab luminată, îmbrăcată într-o cămaşă din dantelă şi blugi, pielea mea răcorindu-se acum, departe de căldura focului. În penumbră, arăt ca ea, ca Emily. La fel de mult cum Marla semăna cu ea sau Joanne, sau orice actriță albă, slabă şi brunetă, pe care am văzut-o în orice sală de aşteptare pentru audiții, oriunde în lume. Suntem toate la fel, indiferent de cât de diferite suntem, ăsta e scopul tiparelor de casting.

Adevărul este că sunt speriată, dar cred că trebuie să mă duc. Nu pentru că sunt cutezătoare, chiar nu sunt. Ci pentru că sunt deja implicată în asta. Nu ştiu deocamdată ce rol am în povestea lui Emily, dar trebuie să aflu dacă sunt cu adevărat în pericol şi de cine ar trebui să mă tem. Pentru că cineva mi-a umblat deja la maşină. Bineînțeles că mă tem. Nu sunt o eroină, sunt doar o actriță de aproape 30 de ani din Bedfordshire. Mă pricep doar să mă prefac că sunt altcineva şi să țin minte replici. Ştiu ce lucruri

neplăcute pățesc „femeile dificile”. Şi acum îmi doresc mai mult decât orice să am o modalitate de a mă proteja.

Mă uit repede la ceas şi iau o decizie, strecurându-mă în linişte afară din baie şi revenind pe coridorul pe care am coborât. Mă opresc când trec pe lângă dormitorul matrimonial.

Nu ştiu de ce sunt atât de sigură că voi găsi o armă acolo. Poate pentru că Nick locuieşte singur, iar dacă are nevoie de ajutor trebuie să parcurgă cu maşina o porțiune de drum întunecată şi întortocheată.

Îmi întorc privirea spre coridor şi aud clinchetul ceştilor în bucătăria de la etaj, unde se pregăteşte cafeaua. Asta e şansa mea.

Intru cu paşi mari în dormitor, îndreptându-mă direct spre noptiera lui. Dacă e vreo armă aici, o voi împrumuta. Nici măcar nu o voi încărca; va fi un ajutor vizual, nimic mai mult. Dar va fi o armă care s-ar putea să mă scoată dintr-o situație teribilă, dacă va fi nevoie.

Deschid cu grijă sertarul noptierei. Nu văd decât o telecomandă. *Ce chestie.* Sunetele scoase de maşina de cafea ajung până la mine de la etaj. Mă gândesc repede, trec în grabă de cealaltă parte a patului şi deschid sertarul de la acea noptieră. Mă opresc brusc când conținutul acestuia zornăie puternic. Cred că am dat lovitura.

Deschid sertarul puțin câte puțin, cu grijă să nu fac prea mult zgomot, iar conținutul sertarului se dezvăluie încet-încet. Prezervative, bomboane mentolate, şervețele de buzunar, baterii, analgezice, mărunțiş, o altă telecomandă. Apoi mă uit cu atenție la marginile unei cutiuțe de carton, aud zăngănitul unor gloanțe mici de metal înăuntru şi, în cele din urmă, zăresc ceea ce caut – colțul unui obiect metalic închis la culoare. Nick are o armă. Aruncând o privire rapidă spre uşă, o iau cu grijă din sertar.

Pe mâner scrie SIG Sauer, iar pe lateral – P938, 9 mm Para: despre modelul ăsta am învățat din nenumăratele lecții despre arme că funcționează cu gloanțe parabellum. Verific siguranța armei – este activată. Efectuez o verificare completă, aşa cum am mai făcut de sute de ori pe platoul de filmare, în fața unor căpitani încruntați. Siguranța pusă: verificat. Cartuşul gol: verificat. Nu iau gloanțe cu mine. Gloanțele nu ar face decât să creeze noi probleme.

O voi aduce înapoi. Este o asigurare mai mult decât orice altceva; ceva care să-mi ofere răgazul necesar să pot scăpa la nevoie.

Aşa cum am mai spus, am crezut întotdeauna că povestea vieții mele va fi despre maturizare şi cred că, într-un fel, aşa este, chiar dacă am greşit genul. Dar ceea ce nu mi-a trecut prin cap până acum este că s-ar putea să nu fiu eu personajul principal.

Pun cu grijă pistolul SIG în buzunarul interior al genții mele, închid sertarul lui Nick, aranjez cearşafurile şi mă întorc pe terasă.

32.
ADEVĂRUL

Marți, 16 februarie

Ajung la Cafeneaua 101 după miezul nopții, sperând că ea a plecat deja, şi parchez în cel mai întunecat loc, cât mai departe de luminile de la intrare.

Îmi pun un pulover pe mine, apoi iau pistolul din husă. Scot încărcătorul, verificând încă o dată că este sigur, apoi verific din reflex şi țeava. Mi se taie respirația. Am uitat să verific acasă la Nick. Un glonț strălucitor se holbează la mine. Nick a lăsat probabil unul pe țeavă. Îl scot. Nu ştiu

cum de mi-a scăpat, poate din cauza emoțiilor, dar asta schimbă totul.

Mă opresc preț de o secundă, privind glonțul strălucitor din poala mea. Aș putea să-l încarc. Dar dacă este pur și simplu un mijloc de intimidare, atunci de ce să o fac? Ar putea să se întâmple ceva rău. Dar, în cazul în care strategia de intimidare nu funcționează, ce se poate întâmpla? Dacă se ajunge într-o situație neplăcută, nu ar fi mai util un foc de avertisment?

Mă gândesc la pistolul lui Cehov. Un clișeu teatral cunoscut actorilor și dramaturgilor, care spune astfel: nu puneți niciodată o armă încărcată pe scenă dacă nu se va descărca mai târziu.

Nu faceți promisiuni pe care nu intenționați să le respectați.

Mă uit în jos, la pistolul meu acum încărcat. Se pare că Hemingway detesta acest clișeu. Dacă orice armă încărcată din orice poveste scrisă vreodată ar fi trebuit să se descarce, atunci nu ar mai exista povești noi.

Un clopoțel răsună când intru în cafenea, dar nimeni nu se uită la mine, căci muzica din restaurant acoperă sunetul pe care-l face când pășesc înăuntru. Îi analizez pe clienți. În principal sunt bărbați de toate formele și mărimile, așezați la tejghea.

Zăresc albul uniformei unui bucătar în spate, doar pieptul fiindu-i vizibil prin trapa de servire a bucătăriei. Două chelnerițe, una ștergând blaturile, alta servind cafea. O femeie de vârstă mijlocie se află într-un separeu la fereastră, devorând un coșuleț de cartofi-dulci prăjiți, în timp ce completează în liniște un rebus, cu ochelarii de citit pe nas.

Mai departe în restaurant, o zăresc de la spate. Părul ei castaniu lung și lucios e prins într-un coc, gâtul ei în nuanța fildeșului e vizibil printre șuvițele de păr. E Marla.

Stomacul mi se strânge. Femeia pe care o căutam de când a dispărut acum şase zile. Femeia pe care o credeam Emily Bryant. Cea mai bună prietenă a lui Emily.

Mă îndrept spre ea şi mă strecor fără cuvinte de cealaltă parte a mesei. Apoi îi zăresc faţa şi ezit, fără să mă pot opri. Este cu siguranţă fata pe care am întâlnit-o la audiţia de acum şase zile, dar, pe partea dreaptă a feţei, de la sprânceană la pomete, are nişte vânătăi de un violet intens. Pielea delicată din jurul orbitei îi este umflată. A încercat să acopere ce e mai rău cu un fond de ten, dar culorile vineţii de dedesubt sunt imposibil de ascuns. O tăietură adâncă îi marchează sprânceana dreaptă, rana începând să se cicatrizeze.

Mă prinde de mână încercând să mă liniştească, degetele ei reci înconjurându-mi încheietura mâinii cu blândeţe, dar şi cu fermitate.

— Stai liniştită, îmi spune ea. Este în regulă. Nu doare atât de rău pe cât arată.

Zâmbeşte, dar mişcarea o face să se strâmbe.

Îmi las umerii să se relaxeze şi îmi aşez cu grijă geanta lângă mine, în timp ce observ rănile de pe faţa ei. Acum mă studiază şi ea cu interes, căci sunt femeia care a urmărit-o cu încăpăţânare de aproape o săptămână.

— Cine a făcut-o? întreb.

Ea ştie că mă refer la faţa ei.

— Cine crezi că mi-a făcut asta?

Cred că Ben Cohan. Probabil că nu el însuşi, dar cineva pe care îl cunoaşte.

— A trimis pe cineva, nu-i aşa? întreb, iar ea dă din cap aproape imperceptibil. Ben? Mike? Cine a fost cel care a aranjat să ţi se întâmple asta?

— E acelaşi lucru, mă întrerupe ea. Ai ascultat înregistrarea?

— Da.

— Aşadar ştii ce s-a întâmplat în acea noapte.

— Da. Şi apoi Emily a încercat să-i şantajeze? întreb eu.

Ea dă din nou din cap şi îmi dau seama că o dor muşchii de sub pielea vânătă când vorbeşte.

— Le-a arătat înregistrarea, spune ea cu voce joasă. Apoi a luat legătura cu alte câteva fete de la petrecere. Cineva l-a văzut pe asistentul lui Ben cum a pus ceva într-o băutură. Dacă ar fi avut nevoie, Emily ar fi avut un martor. Dar a spus că ar renunța la toată treaba dacă ei ar îndrepta greşelile.

— Şi cum ar fi putut ei să facă asta? întreb eu.

— Cu un rol. Ea nu-şi dorea un proces. Şi nu voia nici mita pe care ştia că i-o vor oferi. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, chiar i-au oferit mulți bani. Voia să primească tot ce căutase venind în LA. Prețul era prea mare, dar s-a gândit că l-a plătit deja, aşa că trebuia să primească ceva în schimb. Şi au mai făcut-o şi pentru alte actrițe.

— Ce? Le-au dat roluri după ce au...? am răbufnit înainte de a termina întrebarea.

Marla dă din cap.

— Atunci ce a mers prost de data asta?

Se opreşte când sosesc meniurile şi continuă după ce chelnerița se întoarce la tejghea.

— Înregistrarea. Faptul că avea aşa ceva. Ei doreau să pună mâna pe ea. Ea nu voia să le-o dea până când nu era pe platou, în costum, cu rolul primit. Nu avea încredere în ei. Aşa că a vrut să păstreze dovezile până când îşi onorau promisiunea.

— Dar ar fi putut păstra nişte copii. Să nu le spună, susțin eu.

Marla chicoteşte, apoi face o grimasă.

— Ar fi ştiut. Au vrut să trimită pe cineva la ea acasă, au vrut să-i şteargă hard-diskurile, să se uite prin e-mailurile ei. Asta făcea parte din înțelegere. O puseseră deja să facă

atât de multe, încât nu avea de gând să-i lase să intre în casa ei, în viața ei.

— Deci a spus nu?

— Exact.

Marla desface un pachet de îndulcitor Sweet'n Low de un roz strălucitor şi îl toarnă în cafeaua ei neagră.

— Le-a spus că le va preda toate dovezile după ce se vor termina filmările. În acest fel, ar fi trebuit să refacă întreaga peliculă dacă voiau să se retragă din schemă, şi nu aveau cum să facă asta.

Se opreşte, cu cana aproape de gură.

— A fost o actriță destul de bună, apropo, destul de bună pentru a interpreta cum trebuie un rol ca acela. Cu adevărat bună. Nu ar fi fost nevoie să refacă filmările din acest motiv.

„A fost... A fost destul de bună..." Cuvintele plutesc în aer. Nu cred că va mai avea o carieră când se va întoarce, dacă se va mai întoarce vreodată. Sunt sigură că vor avea ei grijă de asta. Îmi acord o clipă să mă gândesc înainte să întreb:

— Ce au făcut când a refuzat să le dea înregistrarea?

Se uită pe geamul restaurantului spre străzile din Los Angeles, dincolo de imaginile noastre reflectate.

— S-au purtat ca şi cum ar fi fost în regulă, spune ea simplu. Au zis că poate să o păstreze până când va fi sigură că ei respectă înțelegerea.

Ochii Marlei strălucesc în lumina caldă a restaurantului.

— Şi i-au oferit trei posibilități. Roluri mari, roluri principale. I-au dat speranțe, să ştii. Dar ea a fost atentă. A înregistrat şi acea întâlnire, înțelegerea lor, tot ce au spus atunci. Iar, când ei i-au răspuns că s-au răzgândit, ea le-a zis exact ce va face cu cele două înregistrări ale ei.

Marla face o pauză, amintindu-şi de Emily, cea care avusese impresia că îi poate păcăli pe cei doi bărbați ce credeau că au totul sub control.

— Îi avea la degetul mic, continui eu.

Marla se încruntă.

— Cine ştie? răspunde ea. Cu siguranță i-a pus pe gânduri. Au spus că înțelegerea rămâne valabilă şi i-au comunicat ce rol aveau să-i ofere. Tot ce trebuia să facă era să meargă acolo şi să semneze contractul... şi apoi a dispărut.

— A dispărut după ce a semnat?

— Nu răspundea la mesaje, la apeluri, la nimic. La început, am presupus că întâlnirea pur şi simplu a mers prost, că s-au retras din nou şi că ea era distrusă, dar nu a fost aşa, spuse ea. Ar fi trebuit să mă duc direct la apartamentul ei, dar nu am făcut-o. Am aşteptat până în dimineața următoare. Femeia de serviciu m-a lăsat să intru, dar Emily nu era acolo. Nu puteam să dau de ea, aşa că m-am conectat la laptopul ei. Am găsit-o cu ajutorul aplicației de urmărire a telefoanelor şi i-am trimis un mesaj prin care i-am spus să stea liniştită, că vin la ea.

— Unde era?

— Trebuia să dispară. Încă se află acolo. Dacă vrei, te pot conduce la ea.

Cuvintele Marlei îmi dau fiori pe şira spinării; e imposibil de spus dacă se oferă să mă ducă să întâlnesc o persoană în viață sau să vizitez un mormânt. Mă gândesc la arma din geanta de lângă mine şi la siguranța pe care mi-ar putea-o oferi.

— Unde e? întreb cu grijă.

— E aproape. Un sfert de oră de mers cu maşina.

Încerc să-i evaluez intențiile, dar nu pare să aibă niciun interes ca eu să o urmez într-un fel sau altul.

— I-am spus lui Emily despre tine. Despre cum te-ai implicat. Despre cum ai încercat să o ajuți. Ştie că ai căutat-o. Îmi pare rău că eşti amestecată în toate astea, amândouă suntem. Dar nu poate risca să se întoarcă deocamdată sau să discute cu poliția. Nu ne putem pune astfel în pericol. Nu

e sigur. Îmi pare rău că nu pot fi mai clară în legătură cu totul, dar e planul ei. Ea este cea care trebuie să explice. Pot să te duc eu, dacă vrei, dar depinde de tine.

Îi studiez fața Marlei – obosită, lovită şi plină de vânătăi. A făcut lucruri extreme pentru Emily. A ascuns-o şi presupun că a şters urmele pe care le-a lăsat, riscându-şi propria siguranță şi, aproape sigur, propria carieră. Mă întreb dacă aş face măcar pe jumătate la fel de mult pentru o prietenă la nevoie. Sau poate că interpretez greşit situația. Sunt foarte conştientă că Marla poate fi foarte convingătoare atunci când are nevoie. Dar dacă ea este responsabilă pentru dispariția lui Emily? Dacă toate astea sunt o minciună? Dar l-am întâlnit pe Ben Cohan. Am văzut ce se ascunde sub profesionalismul lui aparent. Şi îi văd fața Marlei chiar cu ochii mei, plină de vânătăi, marcată de o teamă pe care abia o poate ascunde. Poate că voi regreta dacă fac asta, dar ceva îmi spune că trebuie să am încredere în ea. Putem vorbi despre solidaritate feminină la nesfârşit, dar acum este momentul să fac ceva. Dacă Marla mă poate duce la Emily, dacă o pot vedea cu ochii mei, atunci voi fi sigură. Voi şti că mi-am făcut datoria. Şi, dacă va fi nevoie, imediat ce voi putea să plec din Los Angeles, voi face tot ce îmi stă în putere ca să demasc acest scandal.

— Vin cu tine, îi spun Marlei pe un ton ferm, dar am să te urmez cu maşina mea.

Stă o secundă şi se gândeşte.

— Desigur, dacă te simți mai în siguranță. Înțeleg perfect.

Duce mâna în geantă şi scoate o bancnotă de 20 de dolari pe care o strecoară sub cana de cafea pentru a plăti.

— Mergem? întreabă ea, încercând să se ridice.

— Hei, hei. Aşteaptă puțin, îi spun, punând mâinile pe masă. Trebuie să lămuresc câteva lucruri mai întâi. De ce m-ai târât în toată chestia asta? Săptămâna trecută tu m-ai băgat în toată situația asta, nu-i aşa...?

Marla pune o mână peste a mea şi mă opresc brusc.

— Nu te-am târât eu. Tu făceai deja parte din ea. Doar că nu ştiai.

Clatină din cap, uimită de lipsa mea de înțelegere față de tot ce mi-a explicat. Îmi pune mâna pe braț.

— E-mailurile, apartamentul, întâlnirea noastră din acea zi. Chiar nu ți-ai dat seama încă de nimic, nu-i aşa? Ce însemni tu pentru Emily, ce însemni pentru mine?

Mă uit la ea, uimită, în timp ce sensul cuvintelor ei mă doboară, de-a dreptul.

Sunt o piesă dintr-un plan pe care nu-l înțeleg. Am fost implicată chiar din ziua în care ne-am întâlnit.

Încerc să scot un cuvânt, dar ea mă întrerupe.

— Dar e planul ei, o las pe ea să-ți explice...

— Nu, o întrerup. Îmi explici tu. Acum. Altfel, nu plec nicăieri.

Marla dă din cap.

— Bine. Atunci cred că am terminat discuția, spune ea.

Se ridică şi dă să plece.

33.
ÎN BRAŢELE ÎNTUNERICULUI

Marți, 16 februarie

Îi urmăresc stopurile în timp ce ne îndreptăm spre nord, departe de bulevardele aglomerate din Hollywood, până acolo unde şoseaua se îngustează, devenind mai denivelată şi mai întunecată pe măsură ce avansăm. Habar nu am încotro ne îndreptăm şi, oricât de nesăbuit ar suna faptul că am acceptat să o urmez, trebuie să ştiu în ce fel sunt implicată în asta. Şi despre ce este vorba.

Maşina Marlei începe să încetinească. Trage pe marginea drumului, în spatele unui şir de automobile parcate în

întunericul nopții, iar eu ajung în spatele ei chiar când opreşte motorul maşinii.

Afară, în întuneric, cele câteva felinare îndepărtate nu fac decât să adâncească, parcă, bezna. În depărtare, în spatele nostru, văd luminile oraşului strălucind deasupra vârfurilor copacilor.

Opresc motorul şi scot pistolul lui Nick din geantă, verificând siguranța înainte de a-l băga în buzunarul jachetei, pe care o iau de pe bancheta din spate. Îmi scot telefonul şi îl bag în celălalt buzunar, apoi mă opresc. Nu ştiu de ce nu m-am gândit la asta mai devreme, dar îl scot din nou şi deschid aplicația de înregistrare, apăs butonul „pornire" şi îl bag înapoi în buzunar. Nu strică să urmez exemplul lui Emily. Pentru orice eventualitate.

O privesc pe Marla ieşind din maşina din fața mea şi mă întreb ce am putea avea noi în comun, ce ne-ar putea lega pe toate? Cred că voi afla în curând.

Deschid portiera şi privesc pentru prima dată strada din jurul meu. Emily ar putea fi în oricare dintre casele întunecate care străjuiesc acest drum denivelat. Este trecut de ora unu noaptea, probabil că cei care locuiesc în aceste case dorm liniştiți în paturile lor. Dintr-odată mă apucă un dor de casă, de apartamentul meu sărăcăcios din Clapton şi de patul meu lăsat, cu aşternuturi moi din bumbac.

Marla face un gest, arătând cu degetul în susul drumului. Trebuie să continuăm pe jos de aici.

Nu a vrut să-mi spună încotro mergem, dar, din ce-mi arăta sistemul de navigație, părea că ne îndreptăm spre marginile parcului Griffith. Însă, pe măsură ce ne continuăm drumul, observ că am ajuns într-o fundătură; probabil urmează să intrăm într-una dintre case.

Marla traversează strada şi mă aşteaptă, sprijinindu-se de o poartă ruginită, încuiată, de culoarea jadului. Nu văd casa de dincolo de ea, dar probabil că acolo trebuie să ajungem.

Alerg ca să o prind din urmă, dar, când mă apropii de ea, se întoarce şi merge de-a lungul zidului alb, spre fundătură. Mă întorc spre poartă, confuză, iar când întorc din nou capul spre Marla, nu o mai zăresc. Doar zidul alb se mai vede. Mă opresc o clipă, neştiind ce să fac, când, deodată, capul ei răsare, părând să treacă chiar prin zidul alb. Luată prin surprindere, mă apropii încet şi descopăr că există o spărtură îngustă în zid, dincolo de care se vede o cărare accidentată ce duce spre parcul Griffith.

O intrare ascunsă. Fără paznic, fără poartă, doar o deschizătură în zid.

— Ţine aproape, spune Marla brusc, în timp ce se îndepărtează cu paşi mari pe cărarea ce pare mai înclinată.

Ne îndreptăm spre întuneric, în vreme ce crengile ne zgârie picioarele şi mâinile. După o perioadă lungă de urcare pe cărare, aceasta pare să se deschidă în faţă şi se vede o lumină stradală. Când revenim pe asfalt, ridic privirea şi îl văd pentru prima dată, profilându-se pe versantul dealului chiar deasupra noastră, masiv şi impozant, alb ca osul în lumina lunii. Simbolul HOLLYWOOD, cu literele sale de 15 metri înălţime.

Mă opresc şi mă holbez, cu părul măciucă. Îmi dă fiori. Cele mai mari pietre funerare din lume, care se ridică pe cerul nopţii. Nu le-am mai văzut atât de aproape. Nu am văzut nici măcar o fotografie cu ele de atât de aproape. Turul nostru cu siguranţă nu ne-a adus aici. Îmi amintesc că ghidul ne-a povestit despre seria de proteste împotriva literelor din simbolul Hollywood care au avut loc în ultimele săptămâni. Despre gardurile rupte şi camerele de luat vederi vandalizate. Poate de aceea ne întâlnim cu Emily aici: nu există camere de luat vederi.

O chemare în şoaptă a Marlei mă trezeşte din vis. Îmi face un gest emfatic de a merge înainte, de-a lungul drumului – trebuie să mergem mai departe pe un drum asfaltat care se

îndepărtează de emblema Hollywoodului. Mă linişteşte într-o oarecare măsură să ştiu că nu este destinaţia noastră finală.

O prind din urmă pe Marla, rămânând puţin mai în spate, pentru orice eventualitate. Lumina din spatele nostru dispare încet şi întunericul ne învăluie din nou. Fiecare sunet din jurul nostru este amplificat; simţurile mele se intensifică pe măsură ce continuăm să urcăm. Ating cu degetul metalul rece al pistolului din buzunar şi îmi amintesc că, dacă se întâmplă ceva, va trebui să acţionez rapid. Încerc să mă liniştesc pentru a contracara fiorul de adrenalină care îmi străbate corpul pe măsură ce urcăm.

Apoi, în depărtare, văd nişte lumini. La înălţime, se vede un semnal roşu strălucitor care pulsează, de genul celor pe care le găseşti pe un turn înalt. La capătul drumului, se profilează ceea ce pare a fi un turn de releu sau un fel de staţie electrică. Este înconjurat de garduri înalte din sârmă ghimpată, purtând însemne oficiale şi lumini de securitate. Oare aici se află Emily?

Nu există maşini pe drum, nici măcar un semn de viaţă.

Poate că o vom întâlni aici. Mi-am lăsat mintea să se acomodeze cu această idee. Există o şansă ca ea să fie bine, dar probabil se ascunde, iar acesta este singurul mod în care doreşte să ne întâlnim. Poate că a colaborat în tot acest timp cu poliţia pentru a demasca toate operaţiunile lui Ben Cohan. Mi-am lăsat mintea să coloreze tabloul în culori vii şi pline de speranţă. Poate că Emily a decis să dea totul în vileag. Dar apoi, gândindu-mă, tresar şi mă opresc.

— Nu merg mai departe până nu-mi spui ce naiba facem aici, Marla.

Se întoarce repede.

— Taci, Isuse Hristoase! Trebuie să vorbeşti mai încet.

Îmi înăbuşă vocea ridicată, se întoarce la mine şi mă apucă de încheietura mâinii.

— Pe aici, insistă ea, trăgându-mă uşor de pe drum şi coborând abrupt spre gard.

Apoi îl văd. Întregul Los Angeles se întinde în faţa noastră, strălucind ca o constelaţie terestră, priveliştea tăindu-mi respiraţia. Îmi dau seama că am mers în cerc şi că acum ne aflăm chiar în spatele literelor gigantice, metalul lor impunător urcând drept spre cerul senin al nopţii. Mă simt ameţită în timp ce privesc în sus, respiraţia mea caldă scoţând aburi în aerul nopţii.

Marla merge în continuare de-a lungul gardului metalic până la o deschizătură având sârma îndoită într-o parte. Terenul din jur şi de dincolo de deschizătură e înţesat cu doze şi cu sticle goale. Sunt deşeuri adunate în urma recentului aflux de protestatari, dar acum nu mai e nimeni aici. Doar noi şi zgomotul metalic al gardului, în timp ce Marla se sprijină de el. Îmi aruncă o privire înainte de a se apleca şi de a se strecura prin deschizătură pentru a ajunge pe panta cu literele uriaşe.

Îmi închid buzunarele jachetei în care se află telefonul şi arma lui Nick, apoi mă feresc cu grijă de sârmă şi păşesc pe panta abruptă şi prăfuită de dincolo de gard.

Marla coboară panta până la baza literelor şi se îndreaptă cu pas vioi spre capătul lor. Cobor cu grijă, străduindu-mă să ţin pasul cu ea, în timp ce o privesc cum dispare în spatele ultimei litere. E ciudat cum mintea se adaptează pentru a aduce la normalitate anumite situaţii: când ne aflam în cafenea, nu mi-aş fi imaginat că aş putea face asta. Dar iată că o fac, iar mintea mea ajunge încet şi sigur la concluzia că, la sfârşitul drumeţiei noastre, s-ar putea să o văd pe Emily, dar Emily s-ar putea să nu mă poată vedea pe mine.

Mă împiedic de o ridicătură de pământ, trag aer în piept şi mă prind de un smoc de iarbă, în vreme ce bucăţi de pământ se împrăştie pe panta întunecată de sub mine. Ridic

privirea şi văd capul Marlei cum apare din nou după ultima literă. Mă aşteaptă, îmi recapăt echilibrul, îmi verific iar buzunarele şi mă pun în mişcare.

Mă opresc lângă ea, la D-ul uriaş de la sfârşitul simbolului HOLLYWOOD.

— Îți e frică de înălțime? întreabă ea, ridicând privirea spre vârful literei.

Nu cred că vorbeşte serios! Îi urmăresc privirea şi sus, la aproximativ un metru deasupra capetelor noastre, zăresc o scară. Observ apoi, în timp ce privesc de-a lungul şirului de litere, că fiecare literă are propria scară albă, care începe la o înălțime de aproximativ trei metri de sol şi urcă până sus.

— Cred că glumeşti! izbucnesc eu.

Se uită la mine cu calm.

— E în regulă, copiii se urcă mereu pe ea, e doar o scară de serviciu. Este foarte sigură.

Îşi ridică din nou gâtul spre întunericul nopții.

— Trebuie să urcăm acolo. Este o platformă în vârf. Mă duc eu prima dacă ți-e teamă.

Dă să urce, dar eu o opresc.

— Mi-ai spus că ne vom întâlni cu Emily. Nu este aici, nu-i aşa? o întreb agitată.

Se uită în jos la mâna mea pe brațul ei, iar când îşi ridică privirea, ochii îi scânteiază plini de lacrimi în lumina lunii.

— Nu. Nu, nu este aici, spune ea.

O oboseală profundă pare să o învăluie, în timp ce se uită la strălucirea Los Angelesului de la poalele simbolului Hollywoodului.

— Trebuia să te conving să vii aici cu mine. Trebuia să-ți spun ce s-a întâmplat, Mia. Aveam nevoie să spun cuiva ce au făcut. Ce i-au făcut ei. Îmi pare rău că te-am târât în asta, dar jur că erai deja implicată. Ştiam că nu ai fi venit dacă ți-aş fi spus totul.

Simt cum mi se strânge stomacul. Emily e moartă. A fost ucisă. Marla m-a păcălit să vin aici, iar Emily e moartă. Ochii ei, în care i se întrezăreşte durerea, îi întâlnesc pe ai mei.

— Mi-e atât de dor de ea! A fost prietena mea, Mia. O prietenă adevărată. Am trecut prin multe. Şi niciodată nu s-a lăsat doborâtă de nimic. Nu am mai cunoscut pe cineva ca ea.

Îşi şterge obrajii uzi cu mâneca puloverului şi se uită la mine.

— Vrei să urci cu mine? Trebuie să arăt cuiva, trebuie să ştie şi altcineva ce s-a întâmplat. O poți vedea de acolo de sus.

O, Doamne. Mă cutremur auzindu-i cuvintele. Îmi trece prin minte imaginea trupului frânt al actriței care a sărit de pe emblema Hollywood. Nu sunt sigură că mai vreau să o văd pe Emily.

— În ce fel sunt eu implicată, Marla? Trebuie să-mi spui.

— Ştii cine a ucis-o, Emily, spune ea. Este o persoană pe care ai întâlnit-o, pe care o cunoşti.

Simt cum părul de pe ceafă mi se ridică. Se referă la ea însăşi? Şi-a ucis singura prietenă? Nu are cum să se refere la asta, cred că e vorba de altcineva. Gândurile mele zboară la chipurile persoanelor pe care le-am întâlnit în ultima săptămână. Ben Cohan îmi vine instantaneu în minte. Ben Cohan şi Mike. Dar pe Mike nici măcar nu l-am cunoscut. Mă tot gândesc la alte persoane şi apoi simt cum îmi îngheață sângele în vene. Se referă la Nick? Nick are vreo legătură cu toate astea?

Nick, pe care l-am cunoscut cu ani în urmă şi l-am uitat. Nick, producătorul. Nick, cel care s-a bucurat atât de mult să mă vadă în prima zi când am crezut că am pierdut-o pe Emily. Nick, care cunoaşte pe toată lumea din acest oraş şi a lucrat cu toți. Nick, care locuieşte în Bel Air. Nick, din

casa căruia tocmai am venit şi a cărui armă se află în buzunarul meu.

O, rahat!

Acum, că mă gândesc la asta, el a fost acolo din prima zi. Când Marla a dispărut în timpul audiției, el era pe afară. Nu e de mirare că ea a fugit. Îmi amintesc cât de interesat era de fata dispărută, cât de nerăbdător era să audă orice veste despre acest subiect. Vizitele lui de urgență la studio, noaptea târziu, pentru a se ocupa de actorii cu probleme. Îmi dau seama că nu am nicio idee despre ce a urmărit de la bun început. Mă gândesc la felul în care m-a tras lângă el pe terasă şi mă simt jenată acum. Cum am putut să mă înşel? Îmi doream atât de mult ca Nick să fie un bărbat onest, încât probabil am ignorat orice lucru care ar fi putut influența această imagine. De ce nu l-am întrebat pur şi simplu în seara asta dacă a lucrat vreodată cu Ben Cohan? Dar poate că sunt norocoasă că nu am făcut-o.

— Nick Eldridge şi Ben Cohan?

Marla se uită la mine cu privirea neclintită şi simt cum inima mi se frânge.

— Da, confirmă ea. Vrei să urci să vezi? întreabă Marla din nou.

Privesc spre platforma aflată la 15 metri deasupra noastră. Dumnezeu ştie ce voi vedea de acolo. Dacă e vreun cadavru acolo sus sau în râpă, cu siguranță cineva trebuie să-l fi găsit până acum.

— Spune-mi ce legătură are Nick cu asta, Marla. Trebuie să ştiu.

— Vreau să-ți arăt mai întâi.

Trece pe lângă mine, urcând puțin mai sus pe panta stâncoasă, şi se poziționează cu grijă pe marginea acoperită cu pietriş şi cu vegetație. Se clatină pentru o clipă înainte de a se întinde, atingând treapta cea mai joasă a scării din spatele literei. Vârful degetelor abia reuşesc să o atingă.

Revine pe pământ în poziția inițială, respiră adânc, apoi se aruncă în față de pe muchia dealului. Inima mi se opreşte pentru o secundă, în timp ce ea zboară, în cădere liberă, înainte ca o palmă să i se prindă de treapta scării. Pentru o clipă, atârnă instabil într-o mână, dar apoi reuşeşte să se prindă şi cu cealaltă de bara scării, izbutind să se ridice complet.

Niciodată nu mi-a fost frică de înălțime, dar acum, aici, în întuneric, îmi este. Mi-e teamă de bezna de sub noi, de Marla, dar mai ales de ceea ce vrea să-mi arate. Dar trebuie să ştiu ce a făcut Nick, cât de grav este şi cum naiba sunt eu implicată în toate astea. Urc încet panta până la marginea ei şi mă aşez în aceeaşi poziție ca a ei de mai devreme. Încerc să nu mă gândesc la faptul că pot să cad doi metri, dacă nu reuşesc să mă prind de treaptă, şi nici la întunericul nemărginit al canionului de dincolo de ea. Trag aer în piept şi înaintez cu dificultate, întinzându-mă spre vopseaua albă şi scorojită a scării. Simt cum lucrurile din buzunarele mele cu fermoar se deplasează odată cu mişcarea. Pentru o clipă, mă deconectez de la tot, aerul nopții mă înconjoară, mâinile mele goale se întind până când o palmă atinge treapta, metalul rece izbindu-mă puternic. Îmi repoziționez corpul imediat şi ridic şi cealaltă mână pentru a fi în siguranță, deşi rămân fără suflare.

Apoi, cu brațele încordate şi dureroase, îmi ridic întregul corp, căutând cu disperare să-mi sprijin picioarele de ceva pentru a-mi putea susține greutatea.

Odată ce picioarele mele găsesc un punct de sprijin, îmi las mâinile încinse să se odihnească, uitându-mă în sus – o văd pe Marla cum urcă grijuliu. Se uită în jos, simțind că m-am oprit.

— Eşti bine? mă întreabă ea.

— Da, îmi trag sufletul şi continui.

Vântul se înteţeşte pe măsură ce urcăm şi privesc cu atenţie cum Marla păşeşte din vârful scării direct pe platforma de susţinere care o înconjoară.

Dedesubt, pământul cuprins de întuneric nu se mai zăreşte. În schimb, mă concentrez doar asupra treptelor din faţa mea, iar, când ajung la ultima treaptă, capul meu se ridică deasupra vârfului literei şi pelicula strălucitoare de lumină a oraşului Los Angeles devine vizibilă. Îmi trag răsuflarea la vederea frumuseţii lui sclipitoare, sub cerul senin al nopţii. Lângă mine, Marla se deplasează pentru a-mi face loc pe platforma îngustă, împingându-şi trupul între panoul din metal care-i vine până la talie şi suportul de susţinere din spatele ei. Apoi îşi bagă mâna în buzunar şi scoate un pachet de ţigări.

Cu o concentrare incredibilă, în vreme ce picioarele îmi tremură, urc pe platforma îngustă şi mă alătur ei poziţionându-mă între bara de susţinere şi metalul ondulat al literei. Îmi frec încheieturile dureroase, zgâriate după ce am strâns prea tare treptele în mâini, şi o privesc pe Marla cum îşi aprinde o ţigară, incredibil de liniştită aici, sus, la 15 metri deasupra solului. Îmi pipăi instinctiv buzunarul închis pentru a mă linişti, în timp ce ea îşi strecoară bricheta înapoi în buzunarul blugilor şi trage un fum adânc în piept, aruncându-şi privirea deasupra priveliştii oraşului.

Mă gândesc şi eu la fluorescenţa strălucitoare a civilizaţiei într-un peisaj de altfel negru, la sistemul american de străzi care străluceşte cât vezi cu ochii de-a lungul orizontului. Caut lucirea îndepărtată a clădirilor înalte din centru, sperând să-mi localizez blocul printre ele. Dar un fir de fum pluteşte pe lângă mine şi îmi îndrept atenţia spre Marla, care mă priveşte.

— Apropo, îţi mulţumesc, spune ea. M-ai tot căutat, nu-i aşa? Nu mă cunoşteai, dar ai continuat să mă cauţi.

Apreciez asta; că ți-ai făcut griji. Înseamnă foarte mult pentru mine. Eşti o persoană de treabă.

Îmi oferă o țigară din pachetul ei; clatin din cap refuzând-o.

— Credeam că ai vrea una.

Zâmbeşte şi strecoară pachetul în buzunar.

— Unde este Emily, Marla? întreb eu.

Îşi ridică brațul, îndreptând degetul arătător spre întuneric, precum fantoma Crăciunului viitor, în depărtare. Îi urmăresc traiectoria. Arată spre sud-vest, față de locul unde ne aflăm noi, spre o pată întunecată de pe orizontul altfel sclipitor. Mă încrunt, distingând încet-încet o sclipire de lumină a lunii în întuneric. Creierul meu se străduieşte să îşi dea seama ce este acolo – pare o întindere de apă. Un lac, probabil.

— Acela este Lacul de Argint? întreb.

— Lacul Hollywood, răspunde ea misterios în timp ce scoate un fum ondulat de țigară, de parcă ar fi omida din opera lui Lewis Carroll.

Îi studiez trăsăturile colțuroase, surprind o sclipire a dinților ei albi ca osul, în timp ce-şi duce din nou țigara la buzele pline.

Dacă mă gândesc mai bine, seamănă mai degrabă cu pisica de Cheshire.

— Lacul Hollywood a fost un rezervor de apă potabilă, continuă ea, ca un ghid turistic plictisit. Acum este doar un bazin de rezervă pentru incendiile de pădure. Dar este adânc – 56 de metri. M-am documentat mai demult. Turnul înclinat din Pisa are aceeaşi înălțime. Ea e undeva acolo, în adânc.

Marla se opreşte, ochii ei sticloşi scrutând orizontul, în timp ce trage un ultim fum de țigară şi aruncă mucul în întunericul din fața noastră. Îi privesc vârful aprins cum zboară prin aer şi dispare în beznă.

Tăcerea se aşterne între noi până când ea vorbeşte din nou.

— I-am urmărit semnalul telefonului până acolo. Ultima locației înregistrată pentru ea a fost pe drumul spre baraj.

Se întoarce spre mine.

— Am căutat-o până când s-a întunecat. Am găsit telefonul într-un tufiş, lângă mal. Murdar, descărcat, dar în stare bună. Orice au făcut, se grăbeau.

Ochii ei strălucesc din nou. Înainte să deschid gura, ea începe să vorbească:

— Au omorât-o şi au aruncat-o în lac, sunt sigură că asta au făcut. Ca pe un gunoi. M-am întors la ea acasă să-i încarc telefonul. Să urmăresc indiciile, ruta indicată de dispozitivul de urmărire, să aflu care a fost ultima ei călătorie... şi am ajuns acolo. Probabil e undeva acolo, în adâncul lacului.

Se opreşte pentru a-şi scoate din nou pachetul de țigări. Îşi aprinde una în acelaşi mod lejer pe care am ajuns să-l recunosc.

— Emily s-a întâlnit cu cei de la Moon Finch, Dumnezeu ştie ce i-au spus: când a plecat, totul i s-a părut probabil în regulă. S-a oprit să ia prânzul la un restaurant de pe marginea drumului, lângă studio. Acolo au dus-o. Tot acolo am găsit maşina ei abandonată, câteva zile mai târziu, în parcarea restaurantului. Nu ştiu dacă au forțat-o sau dacă s-a dus cu ei de bunăvoie. Am căutat în acel restaurant, în parcare, peste tot, pentru a găsi vreun indiciu despre ceea ce s-a întâmplat, crede-mă. Am căutat orice urmă de-a ei, păr, sânge, orice – a fost în zadar. Nu voi afla niciodată. Aplicația de urmărire arată că, după ce a plecat de la restaurant fără maşina ei, cineva a condus-o prin tot Los Angelesul. Dacă era deja moartă sau încă în viață, asta nu ştiu. Avea totuşi telefonul deschis, avea semnal, dar nu a încercat să ceară ajutor, nu a sunat pe nimeni. Apoi, în

jurul orei patru dimineața, au dus-o la rezervor, iar acolo, semnalul s-a oprit.

Încerc să-mi păstrez tonul neutru în timp ce vorbesc, chiar dacă fiecare fibră din corpul meu vrea cu disperare să ştie.

— Şi Nick a fost implicat? Nick i-a ajutat pe cei de la Moon Finch? El era cel care te-a căutat în ziua în care ne-am întâlnit? A crezut că tu eşti Emily şi că eşti încă în viață?

Se uită la mine cu tristețe, apoi îşi întoarce privirea. Cu ochii ațintiți spre lac, încuviințează cu un semn din cap.

Mă cuprinde un val de amețeală. Nick nu este bărbatul pe care credeam că îl cunosc. În tot acest timp m-a urmărit, aşteptând să vadă ce anume ştiu despre dispariția lui Emily. Mă gândesc la conversația noastră despre Ben Cohan de mai devreme, în timp ce brațul lui Nick îmi cuprinsese ferm umerii, şi mă cutremur.

— De ce nu te-ai dus la poliție, Marla? De ce nu le-ai spus toate astea?

Spre surprinderea mea, Marla începe să râdă.

— Pentru că lucrurile sunt puțin diferite în această țară față de țara de unde vii tu, cred.

Acum se întoarce spre mine.

— Eu nu sunt ca tine. S-ar putea să arăt ca tine, să fiu în stare să mă amestec printre oameni ca tine, dar suntem diferite, ca şi cum am face parte din specii diferite. Nu suntem la fel. Eu am luptat din răsputeri pentru tot ce am în viață, înțelegi? Cămin, centre de plasament, şcoala de corecție. Am avut de-a face cu ele până am împlinit 17 ani. Ultima mea mamă adoptivă a fost o actriță care şi-a ratat cariera, dar m-a împins să fac asta. Şi lucrurile au început să funcționeze. Presupun că m-a ajutat şi felul în care arăt.

Îşi învârte un deget în aer în jurul feței ei vinete, dar frumoase.

— Dar poliția nu acordă importanță mărturiilor unor oameni cu cazier, ca mine. Cel puțin, nu în această țară. Nu am avut încredere în şansele de a fi un martor credibil într-un proces împotriva uneia dintre cele mai bogate companii de producție din America. Crede-mă, m-ar fi distrus la audieri. Ar fi scăpat basma curată, iar eu nu am vrut să-mi distrug cariera, singurul lucru bun din viața mea. De aceea nu am sunat la poliție. Poliția nu face nimic pentru cei ca mine. Ci doar pentru oamenii ca tine. Dar să nu crezi nici măcar o secundă...

Se întrerupe, afectată.

— ...că i-am lăsat să scape cu ceea ce i-au făcut lui Emily. I-am luat maşina, m-am mutat în apartamentul ei, mi-am schimbat agenții folosind numele ei şi am început să mă duc la audiții, dându-mă drept ea. I-am schimbat toate fotografiile cu ale mele şi am aşteptat până când i s-a pierdut urma. Am aşteptat până când au crezut că au scăpat de pericol şi apoi am trimis un e-mail către Moon Finch, dându-mă drept Emily.

Marla chicoteşte, bucuroasă.

— Sper că s-au speriat de moarte. Doamne, ce n-aş fi dat să fi fost o muscă pe perete când Ben şi Mike au citit acel e-mail. M-am dat drept Emily, le-am spus că am fost plecată, dar că acum m-am întors şi că abia aştept să lucrăm împreună, aşa cum au promis. Nu ştiu dacă la început au crezut că Emily *a supraviețuit* cumva sau dacă au ştiut de la început cine sunt, dar zău că m-au invitat foarte repede în biroul lor. Şi m-am prezentat cu o copie a înregistrării ei de la petrecerea de Anul Nou şi o copie a înregistrării de la întâlnirea lor. Şi, în plus, ştiam ce-i făcuseră. Unde au dus-o. Aveam toți aşii în mânecă. Erau terminați. Căci, pentru restul lumii, eu eram Emily Bryant. Şi, dacă spuneau că nu sunt Emily, că nu pot fi Emily, atunci trebuiau să explice de ce şi cum de ştiau asta. Îi aveam la mână.

Marla îşi pipăie delicat vânătaia de sub ochi înainte de a trage adânc fumul în piept.

— Şi aici intervii tu.

Îşi înclină mâna în direcţia mea.

— Nu, de fapt, aici intervine Kathryn Mayer.

Menţionarea numelui lui Kathryn Mayer mă zăpăceşte pentru o secundă. Ce legătură ar putea avea Kathryn cu Ben Cohan şi Moon Finch?

Şi atunci gândurile îmi vin ca o cascadă şi se aşază la locul lor. Cum de am putut fi atât de proastă?

Galateea.

Ben Cohan însuşi mi-a spus că, iniţial, *Galateea* a fost o producţie a celor de la Moon Finch; ei au dezvoltat-o, au făcut pre-producţia şi apoi Kathryn Mayer s-a alăturat studioului, a venit şi a revendicat-o. Moon Finch a avut scenariul *Galateei.*

Vorbesc în timp ce gândurile mele prind contur.

— I-au promis lui Emily rolul din *Galateea?*

Marla zâmbeşte ca răspuns la deducţia mea logică.

— Întocmai. I-au promis lui Emily rolul din *Galateea.* Şi apoi mi l-au promis mie, spune ea cu o dezamăgire ironică în glas. Nu mi-a venit să cred ce noroc am avut când mi-au dat scenariul.

Radiază, bucurându-se de amintiri.

— Nu am mai simţit aşa ceva. Niciodată. Nu-mi pot imagina cum trebuie să se fi simţit Emily când i l-au oferit prima dată.

Suntem toate legate într-un fel. De rolul ce apare o dată-n viaţă. Un rol pentru care merită să mori.

Pentru care merită să şi ucizi, poate?

Devin, în sfârşit, conştientă de situaţia în care mă aflu. Poate că Marla nu a fost responsabilă de moartea lui Emily, dar asta nu înseamnă că nu va fi învinuită de moartea mea.

Îmi duc mâna dreaptă în buzunar şi o poziționez pe mânerul armei, degetul mare găsind siguranța şi testându-i rezistența. Îmi amintesc că are un glonț în ea şi îmi îndepărtez din nou degetul mare. Este ciudat cât de calmă mă simt dintr-odată, la 15 metri deasupra solului, alături de o femeie care vrea să obțină ceea ce este al meu şi care, în mod clar, are valori morale foarte diferite de ale mele.

O privesc cum îşi stinge țigara strivind-o de metal, iar mintea mea pune în sfârşit totul cap la cap.

Este la fel de simplu pe cât pare: Marla a aflat de dorința lui Kathryn de a-mi oferi rolul principal din *Galateea* şi m-a căutat pe internet; ştia cum arăt şi, când m-a văzut la o audiție, s-a împrietenit cu mine. M-a citit ca pe o carte, a încercat să mă convingă să merg înaintea ei, ca să-mi fure cardul de la apartament, să-mi citească e-mailurile şi să intre prin efracție în apartamentul meu. Dar nu am vrut să merg prima. M-am dus la aparatul de taxat din parcare. De când ne-am întâlnit, a încercat tot ce a putut ca să mă împiedice să-i iau rolul, mai puțin să mă omoare. Mi-a şters e-mailurile, mi-a distras atenția, m-a speriat, m-a amenințat şi m-a împiedicat cu orice preț: a încercat orice ca să mă facă să renunț la acel rol. Aşa că, într-un fel, presupun că trebuia să se ajungă la asta. Nu pot spune că nu a încercat să mă avertizeze.

— Ai încercat să mă împiedici să obțin acest rol.

Îmi aruncă o privire cu părere de rău, pe un ton ciudat de vesel, în timp ce glumeşte:

— Da. Dar nu a funcționat, nu-i aşa?

— Nu, nu a funcționat.

— Şi iată unde s-a ajuns.

Mintea mea încearcă să ghicească ce intenționează ea să facă.

— Şi Nick? El te-a ajutat?

Simt cum mi se limpezeşte totul în minte, dar mă cuprinde amețeala.

Marla ridică din umeri.

— Îl tot aduci în discuție, dar habar n-am cine este. Totuşi, păreai să fii de acord cu ideea.

O, Doamne! A mințit. M-a târât până aici doar cu nişte minciuni. Simt cum furia mea e pe cale să răbufnească. Mă gândesc la cât de repede am presupus că toate astea aveau cumva legătură cu Nick şi apoi simt cum mă cuprinde un sentiment de vinovăție. De ce ar fi lucrat Nick cu un bărbat despre care mi-a spus clar că îl consideră dezgustător? Încep să strâng arma şi mai tare. Arma lui. Singurul lucru pe care îl am aici, sus, ca să mă protejez. Şi acum, că mă gândesc la asta, Marla mi-a spus că Ben era vinovat pentru vânătaia de pe chipul ei.

— Şi vânătaia de pe fața ta? Nici asta nu au făcut-o ei, nu-i aşa? întreb, încercând să discern adevărul de minciună.

— Apelul video de la Moon Finch a venit după ce ți-am pus telefonul în geantă, în sala de aşteptare. Eram pe cale să mă îndrept spre apartamentul tău. Ştiam că tot încercau să o convingă pe Kathryn să mă aleagă pe mine şi, de asemenea, că mai rămăseserăm doar noi două în joc. Mi-au spus că se vor retrage. Kathryn nu acceptă recomandări. Mi-au spus că îmi vor găsi altceva. I-am răspuns lui Ben că nu accept aşa ceva. Că trebuia să se străduiască mai mult. Mi-am făcut cu mâna mea vânătaia de pe față şi i-am trimis o poză.

Ea îmi observă expresia şi zâmbeşte.

— Nu este atât de rău pe cât pare, am luat nişte ibuprofen.

— De ce ți-ai face aşa ceva?

— Pentru a avea un avantaj. Dovada a ceea ce mi-a făcut.

Ea ridică din umeri.

— Avea nevoie doar de încă un imbold în direcția bună. Iar fotografiile cu mine bătută, împreună cu toate celelalte dovezi, conturează o imagine destul de convingătoare, nu crezi?

Motivul pentru care Marla a angajat-o pe Joanne îmi apare deodată în minte.

— Nu puteai să recuperezi lucrurile lui Emily de la mine cu figura asta, sugerez eu.

— Nu chiar. Fusesem deja la apartamentul tău sub înfățișarea lui Michelle. Aș fi putut fi recunoscută. Dar ai dreptate. Aveam nevoie ca Joanne să-i ia locul lui Emily pentru câteva zile. În cazul în care începeau să pună întrebări prea devreme. Nu voiam ca înțelegerea să pice. Și aveam nevoie de ea ca să te țină ocupată și ca să returneze mașina, fiind înregistrată de camerele de supraveghere.

— De ce m-ai adus aici, Marla?

— Bună întrebare. Când te-ai dus să alimentezi aparatul de taxat, ți-am luat telefonul. Trebuie să fii atentă la cine e în preajma ta când formezi codul, să știi. În zilele noastre, totul se găsește în telefon. L-am luat la baie, am găsit adresa ta din LA, ți-am luat cardul de acces, am trimis un e-mail la recepția complexului în care stai și am citit căutările tale recente. Am aflat unde te duceai, ce plănuiai să faci. Istoricul căutărilor îți poate da o idee despre ce are de gând să facă o persoană. După despărțirea de prietenul tău, ai încercat să fugi cât mai departe, să scapi de ceea ce s-a întâmplat, dar totul e mereu acolo, la o simplă apăsare de buton, nu? Cuplul fericit. Am văzut-o, știu cum te simți. Știu cum e să pierzi un rol, să-ți pierzi iubitul.

— Nu am pierdut niciun rol, îi răspund, iar cuvintele mele se risipesc în vânt.

— Ești puțin obsedată de povestea cu actrița care a sărit de pe litera uriașă, nu-i așa? continuă ea fără să țină cont de răspunsul meu.

Instinctiv, mâinile mele strâng mai tare semnul de oțel, în timp ce un val imens de adrenalină mă inundă. Fata care a căzut de pe litera simbolului Hollywood. Constatarea asta mă loveşte din plin, pierzându-mi momentan echilibrul, şi un nou val de amețeală mă învăluie. De aceea m-a adus aici, lângă emblema Hollywoodului, din cauza fetei care a sărit în gol.

— Eşti speriată acum, nu-i aşa? Nu am auzit niciodată de ea, de povestea ei. Dar am căutat-o. Are o intrigă bună. Mult patos, dar e ridicolă. Acea telegramă prin care i se oferă un nou rol a doua zi. Tristă situație.

Face o grimasă care indică faptul că-şi bate joc.

— Aşadar iată-ne aici.

Arată spre întuneric.

— Am încercat să te împiedic. Ți-am dat destule avertismente. Dar nu te-ai oprit. Asta înseamnă că nici eu nu mă pot opri. Prea mulți oameni au investit prea mult în acest rol şi nu am de gând să te las să ni-l furi de sub nas în ultima clipă. Nu meriți rolul ăsta aşa cum l-a meritat ea. Aşa cum l-am meritat amândouă. Eu am şansa pe care ea a ratat-o. Voi ieşi din anonimat. Eu voi primi rolul ăsta, nu tu, cu viața ta frumoasă, cu familia ta perfectă şi cu celelalte posibilități pe care le ai. Emily şi cu mine am fost aici de prea mult timp, am muncit prea mult ca să renunțăm când suntem atât de aproape, când am sacrificat atât de mult. Nu am vrut niciodată să se ajungă la asta, dar nu mi-ai dat de ales.

Dintr-odată simt o lovitură în față înainte de a vedea vreo mişcare: durerea e intensă şi şocantă. Îmi pierd echilibrul, dar, din fericire, sunt prinsă între bare şi literă, aşa că este imposibil să cad. În schimb, trupul meu se loveşte de o bară, în vreme ce încerc să-mi trag sufletul şi să înțeleg ce se întâmplă. Vederea îmi este încețoşată, dar deschid ochii la timp şi îi văd cotul îndreptându-se din nou spre mine. Mă

feresc instinctiv, iar braţul ei îmi atinge doar umărul de data asta: dar acum simt cum îmi curge ceva cald din nas şi simt gustul puternic de sânge în gură. O parte a feţei îmi e amorţită. Gâfâi neregulat, încercând să respir, şi o privesc disperată în timp ce-şi ridică piciorul pentru a mă lovi.

Disperată, caut în buzunar şi smucesc pistolul, agăţându-l în căptuşeală, şi trag puternic de cusătură, care se rupe, eliberându-mi arma. Îndrept, fără să mă gândesc, ţeava armei spre ea. Ea îngheaţă, cu faţa împietrită precum o mască.

Gândindu-mă la viaţa mea, trag de siguranţa armei cu tot calmul de care sunt în stare, deşi îmi tremură mâna, iar faţa îmi e amorţită şi sângele mi se prelinge pe ea. Cu o mişcare rapidă, îmi şterg sângele de pe faţă şi apoi vorbesc.

— Uite ce o să facem, spun cât pot de clar, căci faţa mea zdrobită şi umflată îmi îngreunează vorbirea: vocea mea sună ciudat. Nu am de gând să te împuşc pentru un rol. Nimeni nu trebuie să moară pentru un rol. Mă înţelegi? Trebuie să te opreşti. Trebuie să mă laşi în pace. Mai există şi alte filme, şi alţi oameni. Chiar dacă aş renunţa la acest rol astăzi, nu l-ai obţine, Marla. Ai irosit ocazia asta. Este filmul lui Kathryn, nu le aparţine celor de la Moon Finch. Te joci cu focul, dar, dacă chiar ai nevoie de asta, atunci întoarce-te la ei şi acceptă orice rol pe care ţi-l oferă. Nu trebuie să fie ăsta. Oricum ar fi, povestea asta se opreşte aici. Vreau să pleci.

Îndrept ţeava armei spre scară.

— Pleacă acum. Eu voi părăsi mâine Los Angelesul. N-o să mă mai vezi niciodată. Dar, dacă o să te mai văd vreodată, dacă mă vei urmări, mă voi apăra, ai înţeles?

Mâna nu îmi mai tremură, dar groaza este acum adânc implântată în mine, în muşchii inimii. Marla mă studiază, fără să ştie ce să facă mai departe.

— Dacă pleci acum, nu te voi reclama, insist eu. Nu voi povesti nimănui nimic din toate astea. Nu vreau să fiu implicată în povestea asta. Dar, dacă te mai văd, jur pe Dumnezeu că am să mă asigur că te vor trimite într-un loc de unde nu vei mai putea ajunge vreodată la mine. Ai înțeles?

Marla se uită ciudat la mine. Mă întreb dacă mă crede. Dacă eu aş fi crezut-o, în cazul în care rolurile ar fi fost inversate. Nici măcar nu ştiu dacă mă cred pe mine însămi. Pentru că acum vreau doar să sun la poliție imediat după ce ea va pleca.

Se uită la mine în tăcere până când armez pistolul şi, în cele din urmă, vorbeşte.

— Bine, o să plec, spune ea. Dar am nevoie de cuvântul tău. De *cuvântul* tău, Mia, repetă ea cu o fermitate de neclintit. Dacă te vei duce la poliție, dacă îmi vei sta în cale, te voi găsi, *ai înțeles?* Iar data viitoare, nu vei mai avea o armă cu tine.

Simt cum mă strânge ceva în piept. O cred. E în stare să mă ucidă. Aşa cum Ben Cohan a omorât-o pe Emily. O să dispar. Bineînțeles, nu pot fi sigură că nu va mai încerca să facă asta; această femeie care se poate da cu uşurință drept altcineva ar putea să mă găsească oricând, în orice zi. Chiar dacă aş denunța-o, poliția nu ar putea să mă protejeze imediat de ea. Sistemul juridic nu funcționează aşa. Oamenii nu sunt închişi fără dovezi.

Mă gândesc la iPhone-ul din buzunarul meu, care înregistrează totul, secundă după secundă. Aceasta este singura mea dovadă a tot ceea ce s-a întâmplat aici. Şi dovada că am adus o armă furată la o întâlnire cu o străină în miez de noapte. Cel mai bun mijloc de protecție împotriva Marlei la care aş putea spera înainte de proces ar fi un ordin de restricție, dar ceva îmi spune că ea nu l-ar lua în serios. Simt gustul sângelui în gură, în timp ce întunericul îmi

distrage atenția. Gândurile îmi vin intens şi rapid în minte, terifiant de clare în logica lor: singura modalitate de a fi cu adevărat, pe deplin în siguranță, de a şti cu certitudine că această femeie nu mai poate fi un pericol pentru mine ar fi să apăs pe trăgaci. Aici, acum. Aş putea spune că am fost în legitimă apărare.

Frica mă paralizează la simplul gând de a o împuşca şi strâng mai tare mânerul pistolului, ca şi cum aş putea face dintr-odată o faptă nesocotită. Dar eu nu sunt ca ea; nu sunt dispusă să ucid pentru asta. Nu sunt genul ăsta de persoană. Nu-i aşa?

— Ai cuvântul meu, îi spun. Ce faci depinde de tine. Dar trebuie să mă laşi în pace.

— De acord, răspunde ea.

Şi, odată cu cuvintele ei, îmi dau seama de ceea ce tocmai am spus, căci declarația mea înregistrată pe telefonul din buzunar este pur şi simplu o dovadă împotriva mea. Am recunoscut verbal că nu voi raporta infracțiunile ei dacă promite că mă lasă în pace. Este o promisiune pe care o oblig să o facă amenințând-o cu o armă.

Începe să se ridice din poziția ei incomodă dintre cele două bare şi se strecoară cu grijă de-a lungul grinzii metalice de sub noi, stând cât mai departe de mine şi de arma mea, punând un picior lângă celălalt până când este suficient de aproape pentru a atinge scara. Ochii mei îi urmăresc fiecare mişcare, conştientă că în orice moment ar putea să se năpustească asupra mea şi să apuce arma sau să mi-o ia din mâini când trece pe lângă mine. Fața mea rănită îmi aminteşte clar cât de periculoasă este această femeie şi cât de nesigur este locul în care ne aflăm acum. După ce a trecut pe lângă mine, se opreşte un moment, găsindu-şi echilibrul înainte de a se poziționa pe scară. Respiră adânc şi prinde curaj înainte de a coborî pe scară.

Şi atunci se întâmplă ceva. Cu un picior pe treaptă, cu ochii încă fixaţi în ochii mei, îşi pierde echilibrul. Văd groaza din ochii ei când mai întâi un picior, apoi celălalt alunecă de pe scară. Cade, dar, în ultima secundă, se prinde cu mâinile de treapta de sus şi rămâne atârnată acolo. Fără să mă gândesc, mă arunc în faţă, cu pistolul într-o mână, şi o apuc în timp ce se agită. Ajung lângă trupul ei care se zbate cu disperare, în timp ce încearcă să-şi găsească echilibrul.

Dar când întind mâinile ca să o ajut, îi surprind privirea... mult prea târziu.

Rămân fără aer. Picioarele ei şi-au găsit cu uşurinţă loc pe scară – fiindcă, de fapt, nu alunecase –, apoi şi-a eliberat mâna dreaptă, care s-a prins ca o menghină în jurul gâtului meu. Strânsoarea ei mă lasă fără aer, în timp ce traheea mă arde în încleştare. Nu am de ales şi dau drumul pistolului, ducându-mi mâinile spre strânsoarea din jurul gâtului meu. Arma, singura mea salvare, alunecă pe grilajul platformei.

Mă poticnesc când mă apăsă cu putere de metalul platformei, departe de scară, şi mi se taie din nou respiraţia. Mă izbeşte încă o dată violent de o bară şi mă ridică, metalul literei lovindu-mă în mijlocul spatelui, în timp ce mă împinge peste marginea literei. Vrea să mă arunce de pe platformă. Ochii mei se scufundă în întunericul hăului aflat la 15 metri mai jos. Căderea abruptă de la această înălţime şi din acest unghi mă va ucide aproape sigur. Simt că mă cuprinde un atac de panică în timp ce mă lupt cu ea, încercând să-i smulg degetele de pe gât, în timp ce unghiile ei încep să-mi străpungă pielea. Incapabilă să mă eliberez din strânsoarea ei, îmi agăţ un picior de o bară ca să nu mă mai poate împinge, în timp ce mă zbat să trag aer în piept, dar aerul nu mai intră. Apoi, din adâncul memoriei mele, îmi amintesc ce am învăţat la un curs de autoapărare, cu câţiva ani în urmă. Dintr-odată nu mă mai zbat, nu mai

încerc să scap din mâinile atacatorului şi, în schimb, mă arunc spre ea.

Luată prin surprindere, Marla îşi pierde echilibrul, iar mâinile ei îmi eliberează gâtul, mişcându-se haotic în timp ce ea se clatină, în încercarea de a atenua impactul.

Trag o gură de aer cu disperare, simțind că mă doare gâtul. Dar ştiu că mai am doar o secundă până când se va năpusti asupra mea. Fără ezitare, trec la atac, mă reped spre ea, lovind-o puternic cu cotul în față, de data aceasta cu toată forța de care sunt în stare.

Îşi pierde echilibrul, mâinile ei caută orbeşte ceva de care să se prindă, în timp ce piciorul stâng ratează marginea platformei şi se prăbuşeşte, urmat rapid de dreptul. E rândul ei să intre în panică, încă dezorientată din cauza loviturii, în timp ce sângele îi curge din nas. Reuşeşte să se prindă rămânând pe jumătate pe platformă, pe jumătate în afara ei. Atârnă, cu degetele încleştate, copleşită de frică, de zăbrelele platformei din fața mea. Se zbate cu disperare, încercând să-şi ridice greutatea, dar unghiul în care e poziționată nu o ajută, umerii ei nu sunt suficient de puternici. Ochii i se ridică spre mine, neîncrezători. Nu aşa plănuise lucrurile. Încearcă iar să-şi arunce picioarele înapoi pe platformă, dar fiecare legănare îi slăbeşte strânsoarea. Apoi, îşi dă seama de ceva care pare să o marcheze. Ştie că nu se poate ridica fără ajutorul meu.

O apuc de braț cu ambele mâini, impulsul venind mai degrabă de undeva din străfundul sălbatic al sufletului meu decât din vreo parte rațională a creierului. Partea care salvează. Partea care încearcă.

— Te-am prins, îi zic, cu gâtul învinețit, cu fața umflată.

Un val de uşurare îi inundă chipul şi îşi ia avânt încă o dată să urce spre platformă, pentru a se salva.

Apoi, ca şi când totul ar fi redat cu încetinitorul, îşi ridică piciorul pe platformă, rânjeşte, mă prinde de jachetă şi mă

trage spre hău. Fără să stau pe gânduri, îi îndepărtez brațele şi încerc să o desprind de mine, iar apoi închid ochii, în timp ce degetele i se eliberează, iar ea se prăbuşeşte pe spate, dispărând din fața mea.

După un moment de linişte, se aude zgomotul unui impact pe panta de dedesubt. Dar nu se termină aici. Aud cum se rostogoleşte în râpa de sub simbolul Hollywood. Mă întorc spre partea din față a platformei, pentru a vedea mai bine, dar nu surprind decât mişcarea crengilor şi a vegetației de jos, în întuneric. Mă uit după ea, în timp ce respirația mea gâfâită formează aburi.

În cele din urmă, în prăpastia de dedesubt se lasă liniştea, mă aud doar pe mine gâfâind şi simt cum sângele îmi zvâcneşte în tâmple. Marla a dispărut. A dispărut din nou. Privirea îmi este atrasă de lumina tăcută a Hollywoodului, care străluceşte în apropiere, dincolo de dealuri şi dincolo de luciul Lacului Hollywood. Las liniştea să mă învăluie. Niciun țipăt, niciun foşnet, nicio mişcare în întunericul de dedesubt. Există şansa ca ea să fi supraviețuit. Ar trebui să chem o ambulanță.

Îmi tremură mâinile, în timp ce încerc să-mi scot telefonul din buzunarul cu fermoar al jachetei, dar, în stare de şoc, oricât de mult m-aş strădui, degetele nu mă ascultă, iar articulațiile sunt prea rigide şi dureroase.

Mă uit la mâinile mele, pline de sânge, şi îmi dau seama ce noroc am că sunt încă în viață. Şi aşa, pur şi simplu, lacrimile încep să mi se prelingă pe obraji.

34.
PLECAREA

Marți, 16 februarie

Abia când mă întorc la maşină şi îmi văd chipul reflectat în geamul şoferului, îmi dau seama că nu mă pot întoarce în apartament în halul ăsta. Arăt de parcă sunt singurul supraviețuitor la finalul unui film de groază: o privire sălbatică, partea din față a puloverului meu cafeniu pătată, mânjită de sânge şi de praf de pe deal, fața umflată, însângerată şi părul încâlcit şi murdar. Nu pot merge nicăieri arătând aşa. Nu pot vorbi cu poliția în halul ăsta. Nu arăt ca o persoană care a văzut o fată căzând de pe simbolul Hollywood. Arăt ca o persoană care a împins o fată de pe simbolul Hollywood.

Mă întorc cu spatele la maşină, pentru a cerceta casele şi aleile din apropierea locului unde am parcat. Încerc să ignor maşina Marlei, aflată chiar în fața mea. Încerc să o şterg pe Marla din mintea mea.

Văd ceea ce caut cu două case mai jos. Aleea este plină de vegetație, nu este nicio maşină parcată acolo şi văd un furtun încâlcit ca un şarpe verde lângă un gard viu neîngrijit. Perfect. Casa pare nelocuită, jaluzelele sunt strânse şi nu se vede nicio lumină înăuntru, iar grădina dezordonată sugerează că nu e îngrijită de ceva vreme. Mă apropii cu prudență, observând lipsa mobilierului prin fereastra din față, şi mă gândesc că aş putea să deschid uşor robinetul furtunului montat pe perete. Sunetul liniştitor al apei mă întâmpină.

Îmi scot jacheta şi puloverul şi le aşez pe iarba crescută. Caut capătul furtunului de grădină şi mă pregătesc pentru explozia lui înghețată, în timp ce-mi aplec capul pentru a-mi spăla sângele şi murdăria din păr. Apa mă loveşte sălbatic, ca un pumn răcoros, amorțindu-mi pielea capului. Mă scutur energic, grăbindu-mă, apoi întorc delicat jetul spre fața mea amorțită şi icnesc la contactul cu şuvoiul înghețat. Ochii, nasul şi gura mea vânătă şi însângerată par recunoscătoare după şocul inițial al jetului răcoritor. La fel

şi pielea de pe gât se linişteşte sub stropii înghețați. De îndată ce sunt convinsă că am îndepărtat cea mai mare parte a mizeriei, închid robinetul şi aşez repede la loc furtunul în grămada lui. Nu vreau să mă găsească aşa vreo persoană care se plimbă pe afară – o actriță udă leoarcă, cu fața umflată şi vânătă, îmbrăcată în blugi şi într-o cămaşă de mătase. Îmi iau puloverul murdar, îl întorc pe dos şi îmi şterg uşor fața sensibilă şi părul cât pot de bine. Apoi, îmbrăcând jacheta curată şi mototolind puloverul incriminator, mă întorc la maşină.

Înăuntru, dau drumul la căldură la maximum pentru a-mi încălzi corpul umed, care tremură, şi pentru a-mi readuce la viață membrele amorțite. Sunt în stare de şoc, ştiu asta. Am cercetat efectele fiziologice ale acestuia pentru diverse roluri, aşa că îl recunosc când îl simt. Respirația scurtă şi superficială, senzația de irealitate, incapacitatea de a mă concentra, tremurăturile, senzațiile de frig şi sete. Îmi iau sticla de apă din geanta de sub scaunul pasagerului şi sorb cu lăcomie apa până când ambalajul de plastic pocneşte sub strânsoarea mea. Scot o pungă din plastic dintr-un buzunar lateral, bag în ea puloverul mototolit şi o depozitez în siguranță în spațiul pentru picioare.

Mă uit în oglinda retrovizoare, pielea îmi este de un alb-cenuşiu în lumina slabă a străzii, iar părul atârnă în bucle groase şi umede. O actriță înecată. Gândurile mele se îndreaptă spre Emily, aflată în adâncul lacului. Îmi îndepărtez gândul din minte.

Buzele îmi sunt vineții şi umflate de la lovitura primită; rădăcina nasului este mai voluminoasă decât de obicei. Pun mâna pe nas cu grijă şi tresar.

Simt cum articulațiile mâinilor şi ale picioarelor încep să se relaxeze pe măsură ce suflul fierbinte al radiatorului încălzeşte interiorul maşinii, iar tremuratul începe uşor să se domolească. Deocamdată e suficient, nu pot să mai stau

aici, riscând să atrag atenția cuiva. Nu pot decât să mă rog să nu fi făcut deja acest lucru.

Scot cheile de la maşină din buzunarul strâmt al blugilor şi pornesc motorul.

În timp ce conduc, totul pare un vis. Maşina se strecoară anonimă pe Autostrada 101 spre direcția sud, alăturându-se traficului nocturn de maşini care se îndreaptă spre centrul Los Angelesului. Luminile ciudate şi panourile publicitare sporesc caracterul suprarealist al acestei călătorii ciudate. Încerc să nu mă gândesc la ceea ce tocmai s-a întâmplat, dar, în timp ce conduc, îmi imaginez trupul slab şi fără viață al Marlei.

Am lăsat-o acolo.

Poate că nu am vrut să fac asta, dar am făcut-o.

Cumva, nu ştiu cum, am coborât la baza scării. Am sărit ultimii doi metri în praful de pe versant. Cu glezna sucită, încheieturile vătămate şi tot corpul care-mi tremura ca o frunză, m-am aşezat pe pământ şi m-am holbat în întuneric, în stare de şoc. După o vreme, m-am ridicat şi am pornit înapoi spre maşină, drumul fiind mai lung şi mai întunecat la întoarcere.

În poala mea, în timp ce conduc, telefonul meu se cuibăreşte stingher, iar Marla rămâne undeva în urmă, în întuneric.

Ies de pe Autostrada 101 şi introduc o destinație în GPS-ul maşinii. Trebuie să mai fac un lucru.

După cinci minute de condus pe străzile întunecate, luminile calde ale destinației mele se profilează în față, strălucind în noapte, în timp ce eu virez cu grijă, ieşind de pe drumul principal, şi urmez micuța alee din jurul unei

clădiri, ajungând în dreptul unei ferestre. Cobor geamul şi comand ceva de mâncare.

Parchez, mănânc absentă până termin meniul, apoi îmi pun cu grijă puloverul pătat de sânge în punga maro de la McDonald's, acoperindu-l cu ambalajele folosite, şi rulez partea de sus a pungii de hârtie. Îmi iau şapca din torpedou, mi-o pun pe cap şi sar din maşină, ca o fată care ia o gustare târzie şi îşi aruncă gunoiul.

Mă întorc din nou pe şosea, mă opresc la cinci minute distanță de imobil, îmi scot şapca şi mă mai uit o dată la imaginea mea în oglindă, luminile de pe stradă fiind mai puternice aici. Fața mea este un dezastru. Nu o pot ascunde, e clar că mi s-a întâmplat ceva în seara asta. Ceva foarte rău. Nu există nicio altă explicație. Doar dacă nu cumva *există* o altă cale de a explica asta.

Nu gândesc limpede pentru că, atunci când îmi vine ideea, sunt convinsă că este o nebunie, dar ştiu că oricum o voi face. Am doar un sentiment de teamă la gândul că, dacă voi pune în practică acest plan nou-nouț, sunt aproape sigură că va stârni un tsunami.

Oricum ar fi, mă hotărăsc să o fac. Cercetez cele două benzi din față în căutarea unui vehicul potrivit şi zăresc un camion de gunoi. Verific dacă am centura de siguranță pusă, schimb banda şi apăs pe pedala de accelerație până la podea.

Impactul cu partea din spate a camionului de gunoi mă aruncă brusc înainte, iar fața mea deja sensibilă se loveşte de airbagurile frontale şi laterale, care se deschid instantaneu. Apoi, ricoşând, capul mi se izbeşte de tetieră, lovitura lăsându-mă fără suflu, în timp ce claxonul sună

fără încetare. Fără suflare, stau în liniște în mașină și aștept să vină cineva să mă scoată de aici.

Gunoierii sunt mai mult decât amabili. Îmi mută mașina pe marginea trotuarului și mă scot de acolo, asigurându-se că sunt teafără. Cheamă și o ambulanță. Le explic că mașina a avut probleme cu releul cu o zi în urmă. Nu știu cum s-a întâmplat, le spun, dar frânele nu mai păreau să funcționeze.

În afară de mine, nu mai era nimeni în mașină – nu puteam să fi lovit camionul care staționa cu mai mult de 30 de kilometri pe oră, dar a fost suficient. Mă doare tot corpul. Îmi ridic gulerul jachetei, ascunzând vânătăile deja vizibile în jurul gâtului, făcute de Marla, iar, când sosesc paramedicii, am grijă să-i las doar să-mi atingă fața, explicându-le că părul îmi e umed pentru că am înotat târziu, noaptea. Bineînțeles, sunt testată cu alcooltestul – nu-i învinovățesc, având în vedere starea în care mă aflu, nu mă așteptam la altceva –, dar rezultatul alcoolemiei este negativ. Am băut paharul de vin acasă la Nick acum cinci ore. Fac schimb de informații despre asigurare cu lucrătorii de la salubrizare din oraș și, după ce toată lumea este convinsă că sunt teafără și pot conduce, târăsc încet mașina pe ultimele două străzi până la clădirea Ellis.

Extrem de îngrijorat, Miguel mă așază la masă și îmi aduce un ceai îndulcit, în timp ce îi povestesc totul despre accident: când povestea e clară și lămurită, iar felul în care arată chipul meu este justificat, îmi iau în sfârșit rămas-bun.

La etaj, în apartament, îmi scot telefonul care încă înregistrează. Mă uit la numerele ce zboară. Am înregistrat totul. Tot ce a spus ea, tot ce s-a întâmplat în seara asta, toate, cu ora și locația înregistrate. Apăs pe butonul de oprire a înregistrării și apoi pe cel de ștergere. Elimin fișierul din dosarul cu înregistrări șterse. Și dispare. Baricadez în

grabă uşa de la intrare, în cazul în care, cumva, trupul acela fără viaţă se ridică în North Hollywood şi vine să mă caute. Mă dezbrac, fac un duş şi mă prăbuşesc în pat.

Sunt trezită de telefonul mobil care sună din mormanul de haine aruncate în baie. Nu m-am mişcat un centimetru în somn şi mi se pare că a trecut doar o clipă de când am închis ochii.

Mă mişc în aşternuturi, dar mă doare tot corpul de parcă aş fi avut un accident de maşină, şi chiar aşa a fost. Deschid ochii. Lumina soarelui pătrunde pe sub marginile jaluzelelor din dormitor şi tot ce s-a întâmplat aseară îmi revine în minte.

Mă opintesc în picioare, iar greaţa mă cuprinde. A încercat să mă omoare. Marla a încercat să mă arunce de pe acea literă a simbolului Hollywoodului exact ca fata care a sărit de acolo. A vrut să scape de mine folosindu-se de propriul meu istoric de pe Google şi de imaginaţia mea febrilă. Mâna îmi zboară spre gâtul rănit, în timp ce mă cuprinde un acces de tuse atroce, care mă zguduie ca un cataclism.

Îmi trec prin faţa ochilor imaginile cu mâinile încleştate ale Marlei şi cu chipul ei prăbuşindu-se şi dispărând în hău. Îmi reprim dorinţa de a vomita. Durerea era prea intensă pentru gâtul meu rănit. Mă împleticesc prin pat, îndreptându-mă greoi spre mormanul de haine şi spre telefonul care sună.

Leandra de la Audi. *O*, *la naiba, maşina!* Refuz apelul.

Ei ştiu deja că le-am distrus superbul automobil. Mă întreb vag cum au aflat atât de repede, dar presupun că Miguel a sunat din nou noaptea trecută. Era destul de

supărat că mecanicul Audi mi-a dat înapoi un vehicul „defect”. Dar este la fel de probabil ca lucrătorii de la salubritate să fi informat compania de asigurări despre accident, deoarece am făcut schimb de informații.

Observ ora şi mă ridic în picioare. E marți, ora 16:15. Am fost inconştientă timp de 12 ore, deşi îmi propusesem doar să-mi odihnesc ochii.

Cadavrul Marlei se află pe dealul acela de peste 12 ore. Capul mi se învârte şi un alt val de greață mă cuprinde, dar se domoleşte în cele din urmă.

Setea mea, deja extremă noaptea trecută, este acum incontrolabilă şi mă ridic în picioare, mă îndrept spre bucătărie şi sorb cu lăcomie apă de la robinet. Apoi deschid frigiderul şi mă aşez cu picioarele încrucişate pe gresia rece din bucătărie, în timp ce mă îndop cu brânză, mezeluri şi orice altceva găsesc în frigider. Nu am mai mâncat de ore bune şi asta şi-a spus cuvântul, căci au fost cele mai traumatizante ore din viața mea. Instantanee din noaptea trecută mi se perindă prin minte, în timp ce îmi bag în gură măsline reci şi resturi de salată.

Briza rece de pe platforma din vârful literei, mirosul țigărilor Marlei, suprafața strălucitoare a lacului Hollywood în întuneric. Şi apoi sângele, sângele meu scurgându-se pe puloverul meu gri, tremurul meu incontrolabil. Fața Marlei la câțiva centimetri de a mea, ochii, căldura respirației ei pe obrazul meu înainte de a dispărea în prăpastie. Bufnetul trupului moale lovind pământul cu 15 metri mai jos şi prăbuşindu-se, răsucindu-se în jos, în valea prăfuită, incapabil să se oprească, incapabil să se salveze. Mă opresc, ducând o bucată de brânză Brie aproape de gura deschisă. *Oare ar fi putut supraviețui? Ar fi trebuit să mă întorc? Să mă duc acum?*

Încerc să gândesc raţional, moral şi legal. *Era responsabilitatea mea să o salvez dacă nu a murit în urma impactului?*

Ea a încercat să mă omoare, dar eu, cu siguranţă, nu am intenţionat să fac acelaşi lucru. Am împins-o doar pentru că a încercat să mă tragă în jos cu ea. Îmi simţeam picioarele alunecând şi ştiam că nu se va opri. Chiar dacă am fi murit amândouă. Am lăsat-o să cadă pentru a mă salva pe mine. *E bine aşa?*

Pierdută în gânduri, în cele din urmă, bag în gura bucăţica de brânză.

O să fie bine, mă hotărăsc, pentru că asta am făcut.

Dar nu am sunat la poliţie, nu-i aşa? Nu am chemat nicio ambulanţă. Dacă eram atât de sigură că am făcut ceea ce trebuie... nu era normal să fi chemat pe cineva să ne ajute după aceea? Aş fi putut chiar să sun în mod anonim, dar nu mi-a trecut prin minte ideea asta în acel moment.

Nu cred că ambulanţa ar fi ajutat-o, îmi răspunde o voce liniştită din interiorul meu.

Nu, dar aşa se procedează, nu-i aşa? Dacă cineva are un accident, chemi o ambulanţă.

Ai făcut ceea ce ai crezut că este corect la momentul respectiv. Ai făcut tot ce ai putut, răspunde vocea liniştită. *Asta e tot ce poţi face vreodată.*

După duş, îmi examinez în oglindă trupul lovit. Umflătura de la rădăcina nasului a dispărut, iar în locul ei a apărut o vânătaie de un galben-verzui bolnăvicios, care se întinde acum sub ambii ochi. O mască de vânătăi pe ochi. O altă contuzie în nuanţe de violet şi roşu străluceşte sub ochiul meu drept şi am o mică tăietură în mijlocul buzei inferioare.

Nu-mi amintesc când, dar cred că am muşcat tare din ea la un moment dat. Rămăşiţele machiajului sunt acum îmbâcsite sub ochi, tenul meu este de o culoare pământie, iar părul umed, deşi proaspăt spălat, completează spectacolul de groază. Îl împing într-o parte şi îmi privesc gâtul dureros, cu pielea plină de sânge şi vânătă, câteva cruste formându-se deja acolo unde unghiile de la degetele mari ale Marlei au sfâşiat pielea. Răscolesc prin geantă şi scot un tub de cremă antiseptică, deşi e oricum prea târziu pentru asta, dar gestul de a aplica uşor crema rece îmi dă iluzia că îmi recuperez propriul corp. De-a lungul umărului stâng şi în diagonală pe piept se află băşicile de sânge şi vânătăile provocate de centura de siguranţă de aseară.

Îmi acopăr gâtul cu mâna. Cu excepţia rănii de la gât, toate celelalte pot fi puse pe seama accidentului de maşină de aseară, dacă se va ajunge la asta.

Îmi usuc părul şi, în linişte, îmi pun un tricou fără mâneci, cu gât înalt şi nişte blugi, în timp ce îmi fac un plan în minte.

Practic, acum am trei opţiuni.

Prima: mă duc la secţie şi le spun tot ce s-a petrecut, de la început până la sfârşit, şi suport posibilele consecinţe ale celor întâmplate cu Marla.

A doua: sun la poliţie în mod anonim şi raportez că am văzut ceva în râpa de sub literele Hollywood. La fel cum a făcut excursionista ce a găsit-o pe actriţa care a sărit de pe o literă în 1926. Apoi i-aş lăsa să găsească ei cadavrul Marlei şi să-şi construiască propria poveste.

Sau a treia: îmi fac bagajele, îmi găsesc o scuză şi plec acasă. La urma urmei, am fost implicată într-un accident de maşină, nimeni nu mi-ar reproşa că părăsesc Los Angelesul din acest motiv.

Sunt sigură că până şi Kathryn Mayer şi cei de la studio ar înţelege.

Ştiu ce variantă aş prefera. Toate instinctele mele îmi spun să mă duc acasă, chiar acum. Nu am cum să mă întâlnesc cu Kathryn Mayer sau cu producătorii arătând aşa. Şi nu am nicio intenție să mă predau la o secție de poliție. Am scuza perfectă pentru a părăsi astăzi oraşul. O față şi un corp pline de vânătăi. O voce răguşită. O traumă. Îmi pornesc laptopul şi mă duc cu el în sufragerie.

Afară, soarele atârnă jos şi bolnăvicios deasupra smogului din oraş şi totuşi, cumva, este încă frumos.

Telefonul meu bâzâie. Un mesaj de la Nick, care nu ştie nimic despre ceea ce s-a întâmplat, mulțumindu-mi pentru noaptea trecută şi întrebându-mă dacă vreau să ieşim la o cafea mai târziu.

Un sentiment puternic de ruşine mă cuprinde. M-am grăbit să presupun tot ce e mai rău despre Nick aseară, să cred că ar fi putut face lucruri atât de îngrozitoare, când adevărul este că ar putea fi cel mai bun om pe care l-am întâlnit vreodată. Totuşi, habar nu am ce să-i spun acum, aşa că las mesajul fără răspuns. Îmi amintesc că încă mai am ceva de la el, dar va trebui să trec peste acest obstacol când voi da ochii cu el.

Am început să caut un zbor înapoi spre Londra. Plec, nu există alte variante şi nu aştept permisiunea nimănui. Găsesc o posibilă cursă de noapte, sun la compania aeriană şi rezerv un bilet pentru ora 21:05, în această seară.

Mă uit la ceasul cuptorului din bucătărie. Trebuie să fiu la aeroport la ora 19:05 pentru a prezenta documentele.

Asta nu-mi lasă prea mult timp. Mă întorc repede în dormitor, îmi pun valiza pe pat şi bag în ea tot ce am. Iau fără menajamente tot ce găsesc în baie şi le pun la întâmplare în valiză, apoi o închid. Îmi bag laptopul, paşaportul, căştile şi cartea în geantă şi târăsc totul pe hol.

Verific restul apartamentului în caz că am uitat ceva, arunc ce a mai rămas în frigider în coşul de gunoi şi pun

cheile de la Audi şi pachetul de bun-venit într-o pungă de pânză pe care o las la recepție. Gata de plecare, îmi scot telefonul şi formez un număr.

Cynthia răspunde după ce sună de două ori. Este miezul nopții în Londra. Vocea îi este îngroşată de somn, dar tonul ei este brusc alert. Apelurile în toiul nopții sunt rareori un lucru bun.

— Cynthia, bună, sunt Mia, spun cu voce răguşită.

Este prima dată când mă aud vorbind cu voce tare de aseară şi aproape că sună ca o glumă, ca un apel făcut în glumă. Încerc să-mi limpezesc vocea înainte de a continua, dar nu simt nicio diferență.

— Ascultă, nu-ți face griji, sunt bine, dar am avut un accident de maşină aseară.

O aud cum se mişcă în pat la celălalt capăt al firului.

— Eşti bine? Ce s-a întâmplat?

— Sunt bine, îi răspund, dar sunetul propriei voci mă surprinde şi mă simt copleşită de tot ce s-a întâmplat în ultimele zile.

Încerc să mă stăpânesc, dar vocea îmi tremură.

— Sunt bine. Doar un pic rănită şi nu tocmai pregătită pentru audiție, dar... sunt în viață, răspund eu cu uşurare în glas.

— Şi celălalt tip? întreabă ea.

Ştiu că se referă la cealaltă maşină implicată în accident, dar mă gândesc totuşi la Marla. Mă forțez să mă întorc la povestea mea.

— Am lovit din spate o maşină de gunoi, spun eu.

Nu sunt sigură dacă e vorba de exprimarea mea plată, de uşurarea de a auzi o voce prietenoasă sau de circumstanțele bizare ale situației, dar izbucnesc în râs şi Cynthia face la fel. Mă bucur de secunda de lejeritate pe care mi-o oferă.

— Fața mea este un dezastru şi, după cum poți auzi, nu voi mai juca în niciun musical în următoarele două luni, dar în rest cred că voi fi bine.

— Slavă Domnului! oftează ea cu greu.

— Ascultă, mi-am schimbat zborul. Mă întorc diseară.

Fac o pauză, gândindu-mă cum să formulez cel mai bine această afirmație.

— Trebuie să mă întorc acasă, Cynth.

— Desigur, spune ea. Înțeleg perfect. O să rezolv cu toată lumea de acolo. Lasă cardul de la apartament la recepție. Mă voi ocupa eu de toate.

— Maşina este... încep să spun, dar ea mă întrerupe.

— Nu-ți face griji pentru asta, contează că eşti în siguranță, de aceea există asigurarea. Mă ocup eu. O să rezolvăm totul după ce te întorci la Londra. Nu ai de ce să-ți faci griji.

— Şi Kathryn, proiecția de test... va fi în regulă?

Cynthia face o pauză şi îi aud plapuma fâşâind.

— Ascultă... ai fost implicată într-un accident de maşină. Adică, pe bune... Este perfect de înțeles că vrei să te întorci acasă, să mergi la doctorul tău, să fii lângă familia ta. Nu-mi pot imagina de ce ar fi o problemă pentru cei de la studio, dar, sincer, dacă este, atunci... ei bine... să se ducă naibii, pe bune!

Simt cum îmi dau lacrimile. Nu-mi pot exprima afecțiunea pentru Cynthia în acest moment. Un zâmbet îmi străbate fața în ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat în ultimele zile.

— Mulțumesc, Cynth.

Mă întorc acasă.

Bagajele mă aşteaptă lângă uşă, în timp ce pescuiesc pistolul nefolosit din jacheta de aseară. Îl şterg cu grijă, îndepărtând praful de pe deal, precum şi amprentele mele.

Scot glonțul, îl şterg şi îl reintroduc cu grijă, înfăşurând bine arma într-o bucată de pânză curată înainte de a strecura pachetul în geantă.

Împachetez jacheta, o pun într-un sac dublu şi o arunc la gunoi. Din câte văd, nu are sânge pe ea, dar este transpirată şi prăfuită şi, sincer, aş prefera să nu o mai văd niciodată.

Cercetez apartamentul gol. Sunt gata. Îi scriu un mesaj lui Nick.

Ma, 17:02
Eşti acasă? S-a întâmplat ceva noaptea trecută. Am avut un accident de maşină. Sunt bine, am doar nişte vânătăi. Mă întorc acasă în seara asta. Ar fi grozav să ne luăm rămas-bun înainte să plec. X

Mesajul se înregistrează ca fiind citit, apoi punctele gri pulsează în timp ce el tastează. Îmi imaginez fața lui îngrijorată, expresia lui concentrată. Chiar îmi va fi dor de el.

OMG! Ce s-a întâmplat? Trebuia să mă suni! Unde eşti? La spital? Acasă? Vin chiar acum. Am simțit că ceva nu era în regulă.

Zâmbesc prosteşte la ecran. Îi pasă de mine. Nici nu are idee cât de mult m-a ajutat deja, dar nu poate veni aici, trebuie să ajung eu la el acasă. Trebuie să îi duc arma înapoi cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Sunt bine. Pot să trec pe la tine acasă în drum spre aeroport? Tocmai plecam de la mine.

Apoi adaug:

Trebuie să vorbim.

Punctele lui gri pulsează...

Bineînțeles, mă întorc acolo acum. E totul în regulă? Eşti sigură că eşti bine?

Da, doar un pic zdruncinată. O să iau un Uber acum.

Bine. Ne vedem acolo.

Îmi comand un Uber, notez un număr de telefon de pe site-ul poliției din Los Angeles pe o bucată de hârtie, apoi încui apartamentul şi îmi car bagajele jos, în holul de la intrarea în imobil. Astăzi lucrează o altă recepționeră, pe care nu am mai întâlnit-o până acum. Îi înmânez cardul de la apartament şi îi explic că mă întorc la Londra, că va lua cineva legătura cu ei în curând pentru a rezolva totul. Apoi îmi bag capul în ghereta lui Miguel şi-l îmbrățişez, explicându-i plecarea mea şi luându-mi la revedere cum se cuvine.

Afară, soarele începe să apună, iar eu mă urc în Uber: o teamă neaşteptată mă cuprinde, în timp ce mă îndrept spre Nick pentru a pune în aplicare ultima parte a planului meu.

În apropiere de West Hollywood, văd prin geamul maşinii ceea ce căutam şi-l rog pe şofer să tragă pe dreapta. Merg pe trotuar repede şi cu paşi mărunți până ajung la o veche cabină publică de telefon şi scot hârtia mototolită cu numărul notat. Este linia telefonică pentru apeluri anonime cu program non-stop a poliției din Los Angeles. Oricine poate suna şi raporta o infracțiune în mod anonim.

Îmi propun să le zic despre Marla şi să apoi fug. Mă blestem pentru că nu am făcut asta din prima zi, că nu am luat din nou legătura cu ofițerul Cortez. Dar ce s-a întâmplat rămâne în trecut şi nu am timp să-mi fac mustrări de conştiință acum. Voi avea la dispoziție un zbor

de 11 ore ca să fac asta. Îmi trag sufletul şi introduc numărul de telefon pentru a oferi pontul.

Un sistem automat îmi cere să precizez statul, oraşul sau zona din care sun, apoi mă roagă să aştept să îmi fie preluat apelul de către un operator.

Un fior de teamă îmi zvâcneşte prin vene când, deodată, aud o voce la capătul firului.

— Serviciul Omucideri, cu ce vă pot ajuta? intonează o voce feminină.

Realitatea imediată a unei persoane aflate la capătul firului şi întrebarea mă zăpăcesc preţ de o secundă. Trebuie să mă asigur că nu există nicio posibilitate ca ea să ştie cine sunt sau unde mă aflu. Sau ce am făcut.

— Aş dori să raportez o infracţiune, mă bâlbâi eu.

— Bine, doamnă, şi care este locaţia pe care o solicitaţi?

Îi spun, iar ea îmi redirecţionează apelul. Răspunde o altă femeie, cu o voce luminoasă.

— Los Angeles Regional, cu ce vă pot ajuta?

— Aş dori să raportez... ceva.

— Bine, mă îndeamnă ea să continui.

— Este vorba de un cadavru. Cuvintele sună ciudat şi dur.

— Este în râpa din parcul Griffith. Sub literele uriaşe.

— Înţeleg, spune ea pe un ton sobru, atent. Şi sunteţi acolo, la locul faptei?

— Nu. Am făcut o drumeţie mai devreme. Am văzut-o în râpă.

— Aţi văzut o femeie? Pot să vă întreb când s-a întâmplat asta?

— În această dimineaţă.

— Cadavrul este al unei femei?

— Da.

— Aţi chemat o ambulanţă la faţa locului?

— Cred că este moartă, mă aud spunând, constatarea fiind rostită fără emoție şi fără suflet. Cred că a căzut. De la înălțime. Probabil a murit. Trebuie să trimiteți pe cineva să o ia de acolo.

Mă retrag înspăimântată de cuvintele pe care le-am ales, dar nu-mi va fi de folos să mă las pradă emoțiilor.

— Înțeleg. Îmi pare rău că a trebuit să fiți martoră la aşa ceva. Probabil a fost o experiență traumatizantă.

Sunt sigură că vorbele ei de consolare urmează probabil un scenariu de call-center, dar tot mi se par o alinare.

— Dacă îmi puteți da o locație cât mai exactă, atunci vom trimite pe cineva acolo cât mai repede posibil. Vă pot da informații şi despre o organizație caritabilă, dacă simțiți nevoia să vorbiți cu cineva despre ceea ce ați văzut astăzi.

Refuz propunerea ei, dar îi spun cât se poate de exact locul unde e Marla. Nu pot decât să mă rog ca, având în vedere timpul relativ scurt în care a stat afară, cineva, cumva, să o poată identifica. Îi dau operatoarei cât de multe informații pot înainte de a închide şi de a mă întoarce la Uberul meu, cu un număr de înregistrare a infracțiunii raportate mâzgălit cu grijă pe spatele hârtiei.

Nick mă aşteaptă pe aleea din fața casei lui. Îmi observă fața plină de vânătăi când ies din maşină şi se uită la mine, îngrozit.

— Asta s-a întâmplat imediat după ce ai plecat de la mine de acasă? întreabă el, în mod evident copleşit de vinovăție.

— Ei bine, s-a întâmplat în centru, de fapt. Am lovit din spate o maşină de gunoi la un semafor.

Dau din cap.

— Nu ştiu cum s-a întâmplat, cred că a fost ceva în neregulă cu releul maşinii sau ceva de genul ăsta. Cineva mi-a explicat, dar nu prea eram în apele mele, îi spun eu.

Mă cuprinde într-o îmbrăţişare blândă de urs, atent să nu mă strângă sau să-mi strivească trupul zdrobit. Mă las învăluită de braţele sale şi ascult preţ de o clipă bătăile inimii lui.

Doamne, ce bine e! Ca şi cum aş fi deja acasă.

Nick mă conduce înăuntru, ducându-mi totodată şi bagajele în casă, insistând să mă ducă el însuşi la aeroport. Se oferă să-mi facă un ceai şi, văzând în asta ocazia de a coborî, accept, lăsându-l să se ducă la bucătărie, în timp ce eu mă îndrept spre baie.

La parter, mă duc direct spre dormitorul lui Nick, atentă la momentele de linişte din activitatea lui de sus. Desfac cu grijă arma, o mai şterg o dată şi o pun cu atenţie înapoi în sertar.

Îl aud cum se îndreaptă spre scări, cu pas lent, ducând cănile cu ceai, iar eu mă grăbesc cât pot de discret spre baie, prefăcându-mă că tocmai m-am aranjat puţin. Deschid uşa şi îl văd sprijinit de perete, lângă tocul uşii, cu două căni în mâini. Îmi fixează privirea, în vreme ce stau în faţa uşii blocate de corpul lui.

— Ce voiai să-mi spui? întreabă el, în cele din urmă, sorbindu-şi ceaiul.

Mă încrunt, neştiind la ce se referă. Îmi zâmbeşte blând.

— În mesaj ziceai că doreşti să vorbeşti cu mine despre ceva.

Am vrut să-i spun cât de rău îmi pare fiindcă sunt nevoită să plec atât de brusc, după ce ne-am înţeles atât de bine, dar acum, când e în faţa mea, numai ideea de a face asta îmi provoacă o fierbinţeală care îmi cuprinde faţa învineţită.

Ochii lui sunt aţintiţi asupra mea, privindu-mă cu atenţie, răbdător şi amuzat, în tăcere.

— Aveai de gând cumva să-mi spui că mi-ai luat pistolul ieri? întreabă el cu blândețe. Pentru că bănuiesc că acum e la loc în sertar, nu-i aşa?

Îmi îndrept spatele auzindu-i vorbele, dar nu pot răspunde decât cu o tăcere mută, căci sunt prinsă în flagrant şi fără replică. Se uită la mine aşteptând, dar fără a fi furios.

— Da, e la loc în sertar, îi răspund, strâmbându-mă din cauza schimbului de replici penibil, iar ochii mei îi caută o reacție. Îmi pare rău? adaug sub formă de întrebare.

Îmi susține privirea.

— Bine, spune el după o pauză. Asta e tot? întreabă el.

— Îmi pare rău, Nick, spun eu.

El dă din cap.

— Da, aş fi vrut să mă întrebi pur şi simplu.

Îşi soarbe ceaiul, conştient de ciudățenia conversației, dar în mod clar dornic să mențină lucrurile într-un echilibru.

— Mor de curiozitate să ştiu de ce ai avut nevoie de el.

Rămân tăcută, învăluită într-un soi ciudat de ruşine, pe care nu l-am mai resimțit din copilărie. Nu reacționează aşa cum am crezut că o va face. Se comportă de parcă i-am împrumutat periuța de dinți.

— Nu l-ai folosit, presupun.

— Nu, confirm cu o mişcare fermă a capului. Categoric nu.

— Ştii că era un glonț pe țeavă, nu-i aşa?

Simt o uşoară nuanță de îngrijorare în tonul său.

— Da, de fapt, nu, nu ştiam. Nu la început, dar apoi mi-am dat seama.

Tace o secundă, părând să pună piesele cap la cap.

— Are legătură cu Emily? întreabă el.

— Da.

Se aşteaptă să-i dau mai multe detalii, dar nu pot să i le ofer decât dacă îi povestesc totul. Lasă din nou tăcere să se

instaleze înainte de a vorbi. Şi, pentru prima dată, pare cu adevărat îngrijorat.

— Ai inventat tu toată povestea cu Emily, Mia? Se întâmplă altceva cu tine? Ceva despre care ar trebui să ştiu?

Pare îngrijorat, chiar rănit, iar eu îmi dau seama că hotărârea mea nu mai e de neclintit.

— Nu, nu am inventat-o. Era reală. M-am întâlnit cu o prietenă de-a ei aseară. Eram îngrijorată că ea ar fi putut fi vinovată de dispariția lui Emily într-un fel sau altul.

Am pus cap la cap adevărul amestecat cu jumătăți de adevăr. E tot ce pot să-i spun.

— Se pare că nu era vinovată de dispariția lui Emily, nu chiar. Dar nu ştiam asta şi eram speriată. Ştiu că a fost un gest incredibil de nesăbuit să îți iau arma. E periculos şi ilegal, te-am mințit şi am furat-o, dar am vrut doar să am sentimentul de siguranță, presupun.

Îmi studiază chipul, cu o expresie de nedesluşit.

— Şi pot să te întreb dacă totul este în regulă acum? Eşti bine? Ar trebui să fiu îngrijorat? întreabă el arătând spre fața mea.

Aproape că uitasem cum arăt.

O englezoaică palidă, cu chipul plin de vânătăi şi tăieturi, spunându-i că totul este perfect.

— Acum sunt bine. Totul s-a rezolvat. Nu ar trebui să mai fie nicio problemă, îl asigur cu blândețe.

Pentru că Marla şi Emily nu mai există şi, peste câteva ore, voi pleca şi eu. Îmi aleg cu grijă următoarele cuvinte:

— Am raportat incidentul la poliție. Totul depinde de ei acum. Eu nu mai am nimic de făcut.

Îngrijorarea revine pe chipul lui Nick când aduc poliția în discuție, aşa că apelez la argumentul cel mai aproape de adevăr pentru a-l linişti.

— A fost doar o hărțuitoare obsedată. Dar nu mi s-a întâmplat nimic. Sunt teafără. Nimeni nu a fost împuşcat.

Îi ofer un zâmbet discret.

— Îmi pare rău, Nick, repet cu sinceritate.

— Ah, spune el, iar această poveste începe să aibă sens pentru el, având în vedere puținele informații pe care le are. Nu. Mie îmi pare rău că ai trecut singură prin toată povestea asta. Eşti bine acum? întreabă el, şi un alt val de vinovăție mă străbate, în timp ce continui să spun minciuni, evitând adevărul.

— Da, sunt bine, spun, făcând un gest cu mâna în semn că trebuie să ignore fața mea plină de vânătăi. Accidentul de maşină s-a produs din cauza mea. Adică... a fost în întregime vina mea. Pur şi simplu, nu am fost atentă. Şi ştiam că maşina avusese o problemă mai devreme, dar s-au întâmplat atâtea. Nu m-am putut concentra. Puțin mai devreme fusesem să o văd. Tocmai plecasem şi...

Mă întrerup căci îmi vine în minte imaginea ei căzând în gol de lângă mine. Într-un fel, îi spun adevărul, deşi, sper ca mărturisirea mea să sune mai degrabă ca aceea a unui şofer obosit, care se învinovățeşte pentru un accident de maşină decât ca orice altceva. Schimb strategia de atac, trecând de la fapte la sentimente, pentru că, cel puțin, în legătură cu ele nu trebuie să mint.

— Trebuie să mă întorc acasă. S-au întâmplat prea multe aici. După *Eyre,* totul a fost o nebunie. Şi apoi povestea cu George. Şi iată-mă aici...

Am surprins tresărirea subtilă a lui Nick când am menționat numele lui George. Este prima dată când aduc în discuție despărțirea, deşi sunt absolut sigură că a văzut deja fotografiile lui George cu Naomi din tabloide. Am continuat să vorbesc cu patos.

— Încercam să fug de mai multe lucruri, nu doar de George, ci de toate, de singurătate, de viața aceea cu care am rămas, ca şi cum, dacă aş fi suficient de ocupată, totul ar fi bine. Cred că am fost cam prea ocupată. Şi acum

trebuie să mă întorc acasă. Să mă liniştesc, să plâng, să trec peste povestea despărțirii şi să mă vindec cum trebuie.

Fac o pauză.

— *Chiar* îmi placi, Nick. Îmi pare rău că s-a întâmplat aşa. Că lucrurile au luat-o razna. Regret că sunt atât de distrusă.

— Hei, ascultă. Suntem la Hollywood, răspunde el cu un zâmbet larg. Crede-mă când îți spun că nu eşti cea mai nebună persoană pe care am întâlnit-o vreodată, Mia. La naiba, nici măcar nu eşti cea mai nebună persoană pe care am sărutat-o.

Râd, deşi nu-mi doresc asta, căci rănile mă dor.

Îndrăzneț, continuă:

— Când te vei simți pregătită, când te vei întoarce acasă şi vei fi înfloritoare, fericită şi vindecată, când *vei* dori... ne putem revedea? Poate la Londra?

Emoțiile mele, care clocoteau deja, se dezlănțuie cu totul. Am nevoie de toată voința mea pentru a mă stăpâni. Pentru a-mi ascunde sentimentul de surprindere, fericirea, uşurarea că nu am stricat orice ar putea fi relația asta. *El încă mă place. Are încredere în mine. Vrea să mă vadă.* Chiar dacă ştie că s-a întâmplat ceva foarte ciudat şi e conştient că sunt ciudată şi puțin vulnerabilă, că sunt anumite lucruri despre mine pe care nu i le pot spune deocamdată, totuşi, cumva, el încă mă place.

El confundă tăcerea mea cu altceva şi continuă să vorbească.

— Oricât de stupid ar suna, sincer nu am întâlnit niciodată pe cineva ca tine, Mia. Ai o tărie asemenea unei stânci... ai o putere interioară deosebită. Oamenii o pot simți. Tu te cunoşti bine. Ştii cât de rar întâlneşti lucrul ăsta? E ceva special.

Clatină din cap, încercând să găsească acele cuvinte potrivite.

— Şi, orice s-ar fi întâmplat, ştiu că mi-ai fi spus dacă era ceva important. Poate că sunt un pic naiv sau îmi fac singur iluzii, dar am încredere că ştii ce faci. Eşti inteligentă. E foarte ciudat, dar, cu tine, am mereu senzația că lucrăm la ceva împreună, dacă înțelegi ce vreau să zic. Ca şi cum am relua mereu aceeaşi conversație lungă, pe care o avem de când ne-am cunoscut...

Se întrerupe brusc, conştient de ceea ce a spus.

Respir încet, calm, înainte de a vorbi, apoi o mişcare în oglinda de lângă mine îmi atrage atenția şi privirea mi se îndreaptă spre silueta reflectată în geamul de lângă mine – fața ei vânătă, fața mea vânătă, fața vânătă a lui Jane Eyre, ochii noştri sălbatici şi pierduți, dar care încă ne unesc. Şi apoi, cititorule, i-am răspuns.

35.
TOATĂ LUMEA ARE DE CÂŞTIGAT

Duminică, 16 mai

Apartamentul de la hotel este gol acum, iar zgomotul reconfortant al Londrei se infiltrează prin ferestre: sunetul difuz al claxoanelor în depărtare, lucrările de construcție cu zgomotele lor specifice, freamătul traficului de pe străzile oraşului.

Mă ridic şi mă uit la femeia din fața mea. Când sunt în sfârşit singură, mă privesc în oglinda camerei de la etaj şi cercetez rezultatul orelor de pregătire şi de muncă asiduă.

Mă întorc, iar rochia mea strălucitoare marca Tom Ford reflectă lumina în sclipiri strălucitoare proiectate pe tavanul înalt al camerei de hotel. Țesătura delicată se mulează pe corp şi apoi cade liberă pe formele trupului meu, mai înalt cu 15 centimetri, grație tocurilor pantofilor Aquazzura. Mă

clatin uşor când tocurile ascuțite se înfig prea adânc în covorul gros din apartament.

Au trecut aproape trei luni de când am plecat din Los Angeles, de când am văzut-o pe Marla dispărând în întuneric.

Îmi cercetez fața căutând urme din acea noapte, dar vânătăile au dispărut de mult. Nu au rămas urme ale traumei provocate în acea noapte, cu excepția, poate, a imaginilor din mintea mea, dar, altfel, nimeni nu ar avea cum să afle.

În jurul gâtului meu acum vindecat se află un colier cu diamante în valoare de 1,8 milioane de lire sterline, împrumutat de la Boodles. Agentul de pază corpolent desemnat să-l păzească – presupun, drept urmare, că mă păzeşte şi pe mine – se află dincolo de uşa apartamentului, cufundat într-o tăcere stoică. Va urma mica armată de stilişti, de coafeze, de make-up artişti şi de asistenți pe hol, aşteptând să ies, şi mă va escorta de la distanță până pe covorul roşu, în clădirea aflată vizavi de acest hotel.

Mă gândesc la mulțimea care se adună chiar acum în fața Royal Albert Hall, la echipele de televiziune care transmit Premiile BAFTA, la jurnalişti, la prezentatori şi la public. La covorul roşu interminabil, la grupurile masive de fotografi, formând un adevărat zid cu blițurile lor. Spectacolul din această seară va fi transmis în direct, cu o întârziere de doar trei minute. Ideea aceasta este pe cât de emoționantă, pe atât de amețitoare.

Mă uit din nou la cartonaşele mele, la discursul meu de premiere. În cazul în care aş avea nevoie de unul. Scrisul meu de mână mâzgălit va fi singurul scut împotriva valurilor imense de emoții care-mi vor copleşi corpul dacă îmi va fi strigat numele pe scenă. Mă gândesc la acel drum lung până la scenă – pe lângă fețele zâmbitoare ale unor supereroi închipuiți, figuri istorice, gangsteri falşi şi cei mai

buni prieteni din comediile romantice – şi apoi, la momentul pentru care am muncit toată viaţa mea. Poate.

Parcurg din nou, pentru ultima oară, cartonaşele cu discursul, în vreme ce mâinile îmi tremură. Să spunem că din cauza emoţiei.

Discursul este scurt, dar plin de mulţumiri.

Ştiu cât sunt de norocoasă. Că sunt în viaţă – ştiu asta acum mai mult decât oricând. Mă simt mai norocoasă după tot ce s-a întâmplat, după ce aproape am pierit, după ce am privit în întuneric şi am văzut atâtea feţe aproape identice care se uitau direct la mine.

Sunt incredibil de recunoscătoare, dar – şi există un *dar* – ştiu că nimic din toate acestea nu este real. Această branşă nu este corectă; preţul este de multe ori mai mare decât recompensa. Am câştigat unele lucruri, dar, de cele mai multe ori, am pierdut. Cu toţii am pierdut. Şi ar trebui să existe o limită a ceea ce suntem dispuşi să pierdem pe drum... la urma urmei, vom avea nevoie să rămânem cu ceva odată ce ajungem acolo unde ne dorim.

Marla a pierdut totul. Şi Emily, la fel. Cu rochia de gală pe mine şi în drum spre eveniment, mi-aş fi dorit să le fi putut spune că e un sentiment frumos, dar că nu merită să pierzi totul pentru asta – să stau aici, în lumina reflectată şi refractată. Pot să spun că acest sentiment este asemănător cu cel pe care l-ai avut când ai câştigat un premiu la şcoală sau când mama ţi-a spus cât de mândră este de tine, sau când ai câştigat un meci sportiv. Nu mă înţelegeţi greşit, succesul este un mare privilegiu, dar acum vă pot spune că nu s-a dovedit a fi ceea ce credeam înainte de a avea acest privilegiu.

Nu au găsit cadavrul Marlei. Au găsit altceva în schimb.

După ce m-am întors la Londra, am verificat numărul de înregistrare în fiecare zi, până când acesta a fost scos din sistem. Cazul a fost închis. În acea zi, nu a fost găsit niciun

cadavru în râpa de sub literele uriaşe. Niciun cadavru, deci nicio crimă.

Marla a dispărut pentru ultima oară.

Dar cadavrul lui Emily Bryant *a fost* găsit. În lacul Hollywood. Aparent, un alt pont anonim. Nu are nimic de-a face cu mine. Dumnezeu ştie cine a raportat crima, dar poliția a dragat lacul. Îmi amintesc că mă întrebam dacă nu cumva Ben a făcut-o, ca să închidă el însuşi cazul. Deşi nu ştiu cum a crezut că-şi va putea menține nevinovăția. Dar, fără Emily, fără înregistrările ei sau fără cea mai bună prietenă a ei, nu sunt sigură că îl leagă prea multe de ea.

Au găsit acolo cadavrul lui Emily, într-o valiză ancorată cu greutăți, la o adâncime de 58 de metri. A fost deschisă o anchetă pentru omucidere.

Povestea a fost difuzată la ştiri timp de câteva zile. Autopsia a arătat că moartea a fost cauzată de o supradoză de heroină. Era moartă cu mult înainte de a fi aruncată în apă. Unii au speculat că ar fi fost dependentă de droguri, că ar fi putut să ia o supradoză fie accidental, fie intenționat, iar apoi cineva ar fi încercat să scape de cadavrul ei. Dar Emily nu era dependentă de droguri. Privind fotografia ei strălucitoare de la ştiri, acest lucru cred că a fost clar pentru toată lumea.

Am aşteptat cu sufletul la gură un apel internațional, sperând să aud vocea ofițerului Cortez la capătul firului, dar acest lucru s-a întâmplat abia după o lună.

Începusem să mă relaxez, să cred că, într-un fel, eram irelevantă pentru povestea lui Emily. La urma urmei, ea murise cu mult înainte ca eu să ajung în Los Angeles.

Legiştilor le-a fost greu să stabilească exact cu cât timp în urmă murise Emily Bryant, având la dispoziție doar informații legate de gradul de descompunere – temperaturile scăzute din acest an încetinind aparent acest proces, în

vreme ce nivelul ridicat de bacterii prezente în lac ar fi putut să o accelereze.

Am citit tot ce a apărut pe internet despre asta, devenind din nou un fel de expert despre subiectul Emily. Am reluat şirul evenimentelor, dispariția ei, sosirea mea, plecarea mea. Prima mea discuție la telefon cu ofițerul Cortez despre Emily a avut loc la cinci săptămâni după moartea ei reală, ceea ce mă făcea un suspect sau un martor improbabil. Deşi povestea mea despre o sosie ar putea fi mult mai îngrijorătoare.

Când ofițerul Cortez m-a sunat în cele din urmă, mi-a relatat ceea ce i-am spus în februarie. I-am reamintit partea din poveste în care ea însăşi m-a asigurat la telefon că poliția o identificase pe Emily în apartamentul ei, confirmând că era bine: a dat vina din nou pe poliția din Los Angeles.

Cortez m-a întrebat cine era prietena lui Emily cu care vorbisem despre dispariția ei. I-am spus că nu-mi amintesc numele ei. Am dat răspunsuri vagi, pentru că, oricum, timpul şi distanța față de acele evenimente aparent lipsite de importanță au favorizat asta. Nu ştiu dacă au reuşit să facă rost de imagini din clădirea Ellis cu Joanne dându-se drept Emily, dar pare puțin probabil. Lucy mi-a spus că înregistrările se păstrează o lună, după care casetele sunt şterse. Sunt destul de sigură că înregistrarea cu Joanne ar fi fost doar o altă fundătură pentru poliția din Los Angeles. Joanne nu a ştiut cine a angajat-o. Chiar dacă Cortez ar fi urmărit contul bancar prin care a fost plătită Joanne, sunt sigură că oricum ar duce doar la contul bancar al lui Emily. Marla avea acces la tot prin intermediul calculatorului şi al telefonului lui Emily.

Cine ştie unde sunt acum laptopul sau telefonul ei? Este puțin probabil ca poliția să le fi găsit în apartamentul lui Emily şi cine ştie unde locuia Marla. Încerc să nu mă

gândesc la camerele goale ale lui Emily, la acele plante ofilite, la bolul plin de fructe prăfuite. E-mailurile şi mesajele mele către Emily s-au pierdut împreună cu acele fişiere audio.

I-am dat din nou declaraţii lui Cortez: de două ori. Lăsând la o parte tot ce avea legătură cu Marla şi tot ce m-ar fi putut incrimina.

Acel apel a fost efectuat acum o lună şi nu am mai primit nicio veste de atunci. Mă uit mai rar la ştiri în ultima vreme, încerc să uit. Dar, din când în când, mă sperii. Mă aştept la un alt apel de la Cortez, apelul care demontează tot ce am spus şi mă aruncă în ceva din care nu voi putea ieşi niciodată.

Şi mai este un gând care mă bântuie: faptul că trupul Marlei nu a fost găsit niciodată. Mă gândesc la zgomotele nocturne ale animalelor din parcul Griffith şi poate că acesta este răspunsul, dar o mică parte din mine se întreabă dacă nu cumva Marla a reuşit să scape cu viaţă. Dacă nu cumva căderea ei a fost atenuată de vegetaţie şi s-a prăbuşit pe pământ în siguranţă, iar apoi s-a trezit a doua zi, grav rănită, dar în viaţă. Ştiu că nu este posibil, dar e ceva magic şi totodată îngrozitor la gândul că ea ar putea fi încă acolo, o fantomă într-un oraş cu vizitatori.

Trebuie să fi fost adevărat ceea ce mi-a povestit Marla despre copilăria ei, pentru că nimeni nu i-a simţit lipsa. Nu au existat sesizări privind dispariţia Marlei. Familia lui Emily a apărut în toate ziarele după ce a fost descoperit cadavrul ei, fotografiile înfăţişându-l pe tatăl ei îndurerat. El a depus o sesizare anunţând dispariţia lui Emily la o săptămână după ce Marla a căzut în gol. În tot acest timp, crezuse că era teafără pentru că Marla îi răspundea la mesaje dându-se drept Emily. Şi, când s-a oprit, tatăl lui Emily a observat. Cortez trebuie să fi ştiut că cineva se dădea drept Emily, dar, fără dovezi reale sau chiar un

nume, pista care ducea către Marla nu a putut fi investigată.

Dar nu Marla a ucis-o pe Emily. Moon Finch a ucis-o pe Emily. E ciudat să poți vedea lucrurile din altă perspectivă. Am urmărit cu interes cum, la câteva săptămâni după apelul telefonic al lui Cortez, Moon Finch a fost cumpărată fără tam-tam de o altă companie. Ben Cohan şi partenerul său de afaceri, Mike, au plecat cine ştie unde. Şi-au redus din pierderi sau au fost siliți să plece? Nu ştiu dacă fără acea înregistrare sau fără un martor se poate ajunge până la ei. Tot ce pot spera este că ceea ce s-a întâmplat cu Emily şi apoi cu Marla i-a speriat suficient de tare, încât să se gândească de două ori înainte de a mai face aşa ceva.

Voi începe să lucrez la *Galateea* peste două săptămâni. Pot să o fac. După tot ce s-a întâmplat. Sunt entuziasmată să o fac, desigur, dar aş minți dacă aş spune că sclipirea acestui rol nu s-a mai diminuat într-o oarecare măsură. A provocat pentru mulți oameni prea multă suferință, ca să mi se pară un lucru bun. Nici despre viața de actor nu mai sunt atât de sigură. Dar lucrurile au obiceiul de a se schimba rapid, nu-i aşa? Deocamdată, sunt fericită că am reuşit să merg mai departe.

Mai fericită decât am fost vreodată.

Nick s-a mutat la Londra în urmă cu câteva săptămâni. Am avut o relație de la distanță timp de câteva luni, dar nu ne-a plăcut asta. A închiriat un apartament într-un fost depozit reamenajat din Dalston, chiar puțin mai jos de strada unde locuiesc eu, iar acum practic stăm împreună. Are o mulțime de producții care-l țin ocupat aici şi, deşi se plânge de vreme, pot spune că îi place oraşul.

Se aude o bătaie în uşa apartamentului de la hotel, un sunet de card de acces şi capul lui Nick apare de după uşă.

— Mia? întreabă el, intrând timid.

Îşi ridică mâneca de la haina costumului de seară impecabil şi îşi priveşte ceasul.

— E timpul să mergem. Eşti gata?

Arată chipeş în toate privinţele, bărbatul meu american, partenerul meu.

— Da, şoptesc şi îmi dreg vocea, punându-mi cu grijă cartonaşele în poşetă.

I-am spus tot ce s-a întâmplat după ce am văzut-o pe Emily la ştiri. I-am povestit despre Emily, Marla, despre literele de la Hollywood, despre prostia şi nebunia mea. Despre urmările acestui lucru şi despre accident. Singura parte a poveştii pe care am sărit-o a fost cea în care mi-am apăsat cu putere pumnii pe mâinile ei, în vreme ce îşi slăbeau strânsoarea.

În varianta pe care o ştie Nick, ea cade pur şi simplu. În povestea ştiută de Nick, eu sunt nevinovată. Prefer varianta lui Nick. El mi-a spus doar lucruri pe care le ştiam deja. Să nu mă implic decât dacă mi se cere, să nu ofer nimic care să mă incrimineze. Să mă protejez. Să ne protejăm pe noi.

Nick ţine uşa camerei de hotel larg deschisă şi eu îmi strâng lucrurile. Dacă nu câştig în seara asta nu-i nimic. Dacă nu mai joc niciodată e în regulă, pentru că sunt în viaţă, liberă şi nu mai sunt singură. Mă consider norocoasă, chiar şi cu toate defectele mele, cu toate eşecurile şi necazurile, şi speranţele, şi visurile mele. Orice s-ar întâmpla în seara asta, va fi bine.

Instantanee de amintiri. Mâna caldă a lui Nick ţinând-o pe a mea, conducându-mă pe covorul roşu, apoi lăsându-mă singură. Microfoane, întrebări, blituri ale aparatelor foto şi umbrele. O mulţime de chipuri. Efervescenţa şampaniei şi

ciupitura paietelor pe piele. Un auditoriu de oameni pe care îi recunosc, dar pe care nu-i cunosc cu adevărat, glume şi sunetul râsului a o mie de oameni, un vuiet muzical şi apoi nişte cuvinte pe care nu le pot desluşi. Nick se uită la mine, ochii lui sunt plini de înțeles, se ridică în picioare şi mă ridic şi eu împreună cu el.

O cameră de filmat aleargă spre noi şi mă aplec spre el, îngrozită, ca să-i şoptesc:

— Mi-au rostit numele, Nick?

Râde, iar în ochi i se citeşte dragostea.

— Da, da, l-au rostit, Mi.

Mă sărută pe obraz.

— Acum du-te sus, pe scenă.

Drumul este lung, un tunel orbitor de emoții şi de fericire nestăvilită. Urma caldă a sărutului lui Nick este încă pe obrazul meu.

Şi, în cele din urmă, mă aflu în fața tuturor şi vorbesc, iar ei râd şi ştiu că nu voi uita niciodată acest moment şi totuşi îmi dau seama că îl uit chiar în timp ce se întâmplă. Ridic trofeul greu şi îl simt atât de real, aşa cum îmi imaginam că va fi.

O şedință foto în culise, pozez alături de trofeul obținut, emoționată, apoi îmi iau telefonul de la o asistentă pentru a-mi face propria poză. Văd un mesaj pe ecran. Are prefixul de California. Sângele îmi îngheață în vene, dar nu-mi las zâmbetul să dispară. Sunt o actriță bună. Am un premiu care dovedeşte asta.

Dar, în timp ce sunt condusă în sala de interviuri pentru presă, citesc cu atenție mesajul încă o dată.

36.
ÎN CURÂND, PE ECRANE

Vineri, 11 noiembrie

Un an şi jumătate mai târziu. Stăm în întunericul cinematografului. Luminile s-au stins şi Nick mă strânge de mână. Inelul cu diamant pe care mi l-a dăruit, aşezându-se în genunchi în mijlocul podului Millennium, străluceşte în penumbră. Viața e frumoasă.

Nu am mai primit niciun mesaj după acea noapte. Numărul a fost deconectat de la rețea. De atunci am încercat să-mi scot acele cuvinte din minte.

Cortina de deasupra ecranului se dă la o parte pentru a da startul trailerelor cinematografice. *Galateea* a avut premiera la Londra şi la New York săptămâna trecută şi a primit recenzii fantastice, dar am vrut să mă strecor într-o sală de cinema în seara asta, ca să-l văd într-un cadru obişnuit, înconjurată de public, şi să văd dacă poate trece testul spectatorilor. Dacă publicului real îi place cu adevărat.

Discuțiile se estompează în jurul nostru şi încep să ruleze trailerele care preced filmul principal.

Îi strâng mâna lui Nick şi îi privesc chipul frumos în lumina pâlpâitoare a ecranului, iar apoi o voce pe care o recunosc se aude dinspre ecran. Mi se face pielea de găină. Mă întorc instinctiv spre ecran şi acolo îi văd chipul.

Marla Butler.

Se uită la mine dinspre ecran. În viață. Nu doar vie, ci şi strălucitoare. Zâmbetul ei se întinde pe ecranul de 14 metri lățime în timp ce rulează una dintre reclamele de dinaintea filmului. Este îmbrăcată într-un costum de epocă, joacă într-o comedie de moravuri, cu părul ei buclat, care se ridică deasupra extravagantului costum din vremea regelui Eduard al VII-lea în timp ce dansează. O moştenitoare americană, într-o adaptare literară. Mi se opreşte respirația. Arată minunat, ca un star de cinema. Mintea îmi zboară la

SMS-ul pe care l-am primit în acea noapte, cu multe luni în urmă.

> Dum, 16 mai, 21:48
> Felicitări. Şi îți mulțumesc că te-ai ținut de promisiune.

La vremea respectivă, am căutat alte explicații: cine ar putea fi, ce ar putea însemna, dar, desigur, mă gândeam mereu la Marla. Pentru că i-am făcut o promisiune pe platforma de pe literă. O uitasem pe jumătate. În focul momentului, îi promisesem că, dacă va pleca, nu mă voi duce niciodată să o denunț la poliție. Dacă mă lăsa în pace, nu aveam să-i stric planurile.

Mă uit la ecranul cinematografului. Sunt vrăjită în timp ce ea râde, dansează şi îşi croieşte drum cu frenezie prin trailerul care răsună ca o piesă de Vivaldi în stil electropunk. O, Doamne! A reuşit, îmi dau seama cu un fior care îmi străbate şira spinării. A reuşit. A obținut ceea ce şi-a dorit. A căpătat rolul mult dorit. Iar eu mi-am ținut promisiunea, indiferent dacă am vrut sau nu să o țin. Nu i-am stricat planurile. Povestea mea s-a încheiat fără ca numele ei să fie menționat.

Muzica se amplifică în timp ce Marla zâmbeşte direct în obiectiv, mie, publicului, şi ne face cu ochiul. Apoi, ecranul devine negru. Văd vechiul logo al celor de la Moon Finch. Una dintre ultimele lor producții înainte de a se retrage.

Am împins-o de pe platformă în noapte aceea, dar a supraviețuit. Probabil că a urmărit transmisiunea evenimentului şi m-a văzut câştigând premiul. Şi a trimis mesajul. Ca un avertisment, presupun, sau ca o mulțumire. În orice caz, un memento pentru a-mi ține promisiunea. Un memento despre cât de mult am de pierdut în acest joc. Cât de mult avem amândouă de pierdut în acest joc.

Genericul trailerului se încheie cu promisiunea că filmul *va fi lansat în curând.*

Dumnezeu să ne ajute pe toți!

Şi apoi văd scris alb pe negru în fruntea genericului:

În rolul principal – Anna Sanderson.

Şi-a schimbat numele.

Ochii mei se îndreaptă spre Nick în întuneric. Priveşte ecranul fără să ştie şi îmi dau seama că nu a cunoscut-o niciodată pe Marla. Habar n-are cine e.

Privesc restul feţelor hipnotizate din jurul nostru şi îmi dau seama că sunt singura persoană de aici care o recunoaşte pe această femeie.

Femeia pe care am promis că o voi cruța dacă şi ea mă va cruța pe mine.

MULŢUMIRI

În calitate de actriță/autoare, părea inevitabilă abordarea unei poveşti despre lumea actorilor. Şi iat-o... Este şi cea mai documentată, dar şi cea mai puțin documentată carte pe care am scris-o vreodată. Deşi nu am verificat informațiile cu un specialist în neurologie (aşa cum am făcut pentru romanul *Mr. Nobody)* şi nici nu am urmărit ore întregi de videoclipuri cu scufundări, nu am cercetat traiectorii de zbor şi nu am fost obsedată de documentarele despre Pacificul de Sud (cum am făcut pentru romanul *Ceva în apă),* se poate spune că am fost sub acoperire în ultimii 16 ani, că toată cariera mea nu am făcut decât să studiez subiectul acestui roman! Sper că am reuşit să le transmit cititorilor măcar o parte din entuziasmul intens şi din teroarea grosolană a unui prim sezon-pilot, îmbinate într-un thriller psihologic de genul: „Ce-ai face dacă...?”

Actoria este o meserie ciudată, iar Los Angeles este un loc şi mai ciudat: altfel... nu ar fi lumea mai puțin strălucitoare, mai puțin interesantă fără ele?

Trebuie să mulțumesc multor oameni pentru publicarea acestei cărți. În primul rând, o mențiune specială îi revine fiicei mele. Am terminat prima schiță a acestui roman la British Library, când eram însărcinată în opt luni, aşa că, practic, am scris-o împreună. Mulțumesc, draga mea, pentru că nu m-ai lovit prea tare şi pentru că mi-ai permis să lucrez la redactarea romanului în timp ce dormeai.

Mulțumiri uriaşe minunatului meu soț, pentru munca în carantină, pentru susținere şi pentru că eşti o persoană minunată. Nu există nimeni pe pământ, în afară de tine, cu care aş prefera să mă autoizolez/să împărtăşesc termenele-limită!

Mulțumesc tuturor celor de la Simon & Schuster pentru munca fantastică depusă pentru a duce la bun sfârşit această carte în timpul unei pandemii globale şi pentru toate provocările logistice pe care aceasta le presupune! Aş dori să le mulțumesc în mod special fabuloşilor mei editori din Marea Britanie, Suzanne Baboneau şi Bethan Jones, pentru toată munca lor extraordinară.

Mulțumiri speciale, de asemenea, genialei mele agente, Camilla Bolton, de la Darley Anderson. Încă nu pot să-ți mulțumesc îndeajuns pentru că ai răspuns la primul e-mail pe care l-am trimis în 2016 şi pentru tot ce s-a întâmplat de atunci.

sile
sile
VIRTUAL-PROJECT

ARMADA // science-fiction / fantasy / thriller

O femeie a dispărut.
Dar, oare, a existat ea vreodată cu adevărat?

Mia Eliot, o actriță britanică, speră să dea lovitura în Statele Unite, așa că pleacă în Los Angeles, pentru a participa la competiția feroce din sezonul de filmare a episoadelor-pilot, când toate rețelele de televiziune și toate studiourile de producție sunt în căutarea unui serial de succes. E perioada în care, la Hollywood, sosesc tineri dornici să se remarce, oameni gata să facă orice pentru a reuși în carieră.

Mia se simte ca peștele pe uscat la Hollywood. Și descoperă foarte repede latura sinistră a strălucitorului oraș când, după un casting, dispare Emily, o actriță cu care făcuse cunoștință de puțin timp. Mia înțelege că nimic nu e ce pare a fi și că, în orașul unde toate visurile se pot împlini, bântuie și cele mai înfiorătoare coșmaruri.

„O carte plină de stil, captivantă, care creează extrem de bine atmosfera de mister... N-am reușit s-o las din mână."
LUCY FOLEY, autoarea bestsellerului *The Guest List*

„Perspectiva ei unică, de actriță și de scriitoare, conferă realism acestui roman, care se cufundă în apele tulburi ale Hollywoodului... În orice roman *noir*, detaliile locale sunt vitale, iar Steadman evocă în mod uluitor Los Angelesul, în toată gloria lui monstruoasă... Să citești *Dispariția* e similar cu a urmări un film de suspans."
THE WASHINGTON POST

„Se citește extrem de repede și dezvăluie latura întunecată a Hollywoodului."
ENTERTAINMENT WEEKLY

ARMADA powered by NEMIRA
Magic FM always great music
ISBN
editorial project